ព្រះ

ត្រៃបិដកបាលី

និង

សេចក្ដីប្រែជាភាសាខ្មែរ

វិនយបិដក

មហាវិភង្គ តតិយភាគ

៣

និស្សគ្គិយកណ្ឌ និង បាចិត្តិយកណ្ឌ

បោះពុម្ពលើកទី ២

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស ២៥៤៨

វិនយបិដក មហាវិភង្គ

ទុតិយភាគ

៣

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ដល់ បាចិត្តិយកណ្ឌ

ទុតិយោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ តឹស និស្សគ្គិយា
បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

ចីវរវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ គោតមកេ ចេតិយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខូនំ តិចីវរំ អនុញ្ញាតំ ហោតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា តិចីវរំ អនុញ្ញាតន្តិ អញ្ញេនេវ តិចីវរេន គាមំ បវិសន្តិ អញ្ញេនេវ តិចីវរេន អារាមេ អច្ឆន្តិ

ភាគទី ៣

ខ្ញុំសូមនមស្ការ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ព្រះអង្គនោះ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ
ទាំង ៣០ នេះឯង មកកាន់ឧទ្ទេស
(គឺព្រះបាតិមោក្ខដែលសង្ឃត្រូវសំដែងរាល់កន្លះខែ) ។

ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(១) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងគោតមកចេតិយ ទៀបក្រុងវេសាលី ។ វេលានោះឯង ត្រៃចីវរដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បានអនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុទាំងឡាយរួចស្រេចហើយ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ (ភិក្ខុមានពួក ៦) បានដឹងថា ត្រៃចីវរព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ (គឺប្រើប្រាស់ចីវរហួសពុទ្ធានុញ្ញាត គឺប្រើប្រាស់ចីវរលើសត្រៃ) ចូលទៅកាន់ស្រុក (ស្លៀកដណ្តប់) ចីវរមួយត្រៃ នៅក្នុងអារាម (ស្លៀកដណ្តប់) ចីវរមួយត្រៃ

អញ្ញេន តិចីវរេន នហានំ ឱតរន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា លជ្ជិនោ កុក្កុច្ចកា សិក្ខាកាមា តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកចីវរំ ធារេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អតិរេកចីវរំ ធារេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ មោឃបុរិសា អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា អតិរេកចីវរំ ធារេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ

ចុះកាន់កំពង់ងូតទឹក (ស្លៀកដណ្ដប់) ចីវរមួយទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ដែលជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្ដោស ជាអ្នកមានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ជាអ្នកក្ដៅក្រហាយនឹងបាប ជាអ្នកពេញចិត្តនឹងការរៀនសិក្សា ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អតិរេកចីវរ (ចីវរច្រើន) លើសកំណត់ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ រួចត្រាស់សួរចំពោះពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបានប្រើប្រាស់អតិរេកចីវរ មែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកឯងទាំងឡាយធ្វើនេះ មិនសមទេ មិនសមបែប មិនសមគួរ មិនមែនជារបស់សមណៈ ជាការមិនគប្បី មិនគួរបើនឹងធ្វើសោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ គួរបើដែរ អ្នកឯងទាំងឡាយនឹងប្រើប្រាស់អតិរេកចីវរ (យ៉ាងនេះ) ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកឯងទាំងឡាយធ្វើនេះ មិនបានធ្វើមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ឬមនុស្សដែលបានជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លា

ៗ បេ ៗ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អតិរេកចីវរំ ធារេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(២) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ អានន្ទស្ស អតិរេកចីវរំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អាយស្មា ច អានន្ទោ តំ ចីវរំ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ទាតុកាមោ ហោតិ ។ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ សាកេតេ វិហរតិ ។ អថខោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ ភគវតា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អតិរេកចីវរំ ធារេតព្វន្តិ ឥទញ្ច មេ អតិរេកចីវរំ ឧប្បន្នំ អហញ្ចិមំ ចីវរំ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ទាតុកាមោ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ សាកេតេ វិហរតិ កថំ នុ ខោ មយា បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កីវចិរំ បនានន្ទ សារីបុត្តោ អាគមិស្សតីតិ ។ នវមំ វា ភគវា ទិវសំ ទសមំ វាតិ ។

ឡើងទៀត(នោះ)ក៏មាន ។ល។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយទ្រទ្រង់អតិរេកចីវរ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ(១) ។ ឯសិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះហើយ ។

(២) គ្រានោះ អតិរេកចីវរ កើតឡើងដល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុចង់ប្រគេនចីវរនោះទៅព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ។ តែព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លោកគង់នៅឯនគរសាកេត (មិនទាន់និមន្តមកដល់) ។ វេលានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ត្រិះរិះគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទថា ភិក្ខុមិនត្រូវទ្រទ្រង់អតិរេកចីវរឡើយ ឥឡូវអតិរេកចីវរ កើតឡើងដល់អាត្មាហើយ អាត្មាមានចំណងនឹងប្រគេនចីវរនេះទៅព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ តែព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ លោកគង់នៅឯនគរសាកេត តើអាត្មាត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្ដេច ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលអានន្ទ ព្រះសារីបុត្តនៅយូរប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតនឹងមកដល់ ។ ព្រះអានន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ប្រហែលជាត្រូវប្រាំបួនថ្ងៃឬដប់ថ្ងៃទៀត

១ និស្សគ្គិយ គឺចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទសាហបរមំ អតិរេកចីវរំ ធារេតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនា ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេ ទសាហបរមំ អតិរេកចីវរំ ធារេតព្វំ តំ អតិក្កាមយតោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣) និដ្ឋិតចីវរស្មិន្តិ ភិក្ខុនោ ចីវរំ កតំ វា ហោតិ នដ្ឋំ វា វិនដ្ឋំ វា ទឌ្ឍំ វា ចីវរាសា វា ឧបច្ឆិន្នា ។ ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេតិ អដ្ឋន្នំ មាតិកានំ អញ្ញតរាយ មាតិកាយ ឧព្ភតំ ហោតិ សង្ឃេន វា អន្តរា ឧព្ភតំ ហោតិ ។ ទសាហបរមន្តិ ទសាហបរមតា ធារេតព្វំ ។ អតិរេកចីវរំ នាម អនធិដ្ឋិតំ អវិកប្បិតំ ។

(ទើបលោកនឹងវិលមកដល់) ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងវេលានោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យរក្សាទុកអតិរេកចីវរ កំណត់ត្រឹមដប់ថ្ងៃ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើចីវរសម្រេចហើយ (ក្តី) កឋិនដោះហើយ (ក្តី) ភិក្ខុត្រូវទុកអតិរេកចីវរ បានតែត្រឹមដប់ថ្ងៃ បើឲ្យកន្លងហួសពីដប់ថ្ងៃទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៣) ត្រង់ពាក្យថា ចីវរសម្រេចហើយ គឺសំដៅយកថា ចីវរដែលភិក្ខុបានធ្វើរួចហើយក្តី ចីវរដែលបាត់ដោយចោរដណ្តើមយកទៅក្តី ចីវរវិនាសដោយសត្វកណ្តៀរស៊ីជាដើមក្តី ចីវរដែលភ្លើងឆេះក្តី សេចក្តីប្រាថ្នានូវចីវរ (របស់ភិក្ខុនោះ) ដាច់ស្រឡះក្តី ។ ពាក្យថា កឋិនដោះហើយ គឺកឋិនដែលដោះដោយបណ្តាមាតិកា ៨ យ៉ាង មាតិកាណាមួយ ឬសង្ឃបានប្រជុំគ្នាសូត្រដោះកឋិនកាលជាចន្លោះ ។ ពាក្យថា កំណត់ត្រឹមដប់ថ្ងៃ គឺភិក្ខុត្រូវទុក (អតិរេកចីវរ) កំណត់យ៉ាងយូរបានត្រឹមតែដប់ថ្ងៃ ។ ចីវរដែលភិក្ខុមិនបានអធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្ប

ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនូបគំ បច្ឆិមំ[១] ។ តំ អតិក្កាមយតោ និស្សគ្គិយំ ហោតីតិ[២] ឯកាទសេ អរុណុគ្គមនេ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។

(២) តេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ ទសាហាតិក្កន្តំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា និស្សដ្ឋចីវរំ ទាតព្វំ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥទំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ និស្សគ្គិយំ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋំ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទទេយ្យាតិ ។

---

១ ម. វិកប្បនុបគបច្ឆិមំ ។ ២ និស្សគ្គិយំ ហោតីតិ ឯត្ថ ហោតិសទ្ទោ គតិអនាគតវចនេ ទដ្ឋព្វោ អនាគតត្ថេ ។ តីកាយំ សុត្តំ នំ សិយា ឯតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ ការិកុទិយន្តំ ភវិស្ស ។ វិនយត្ថ ឯវមាហុ ។

ឈ្មោះថាអតិរេកចីវរ ។ បណ្ដាចីវរទាំង ៦ ចីវរណាមួយដែលតូចបំផុត គួរដល់ភិក្ខុវិកប្បបាន ឈ្មោះថាចីវរ ។ ពាក្យថា បើទុកចីវរកន្លងហួសពីដប់ថ្ងៃនោះទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយ គប្បីស្រាយថា ចីវរ កាលបើអរុណរះឡើងក្នុងថ្ងៃទី ១១ (ឡើងទៅ) ភិក្ខុត្រូវលះបង់ គឺត្រូវលះដល់ជំនុំសង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះ (ចីវរដល់ជំនុំសង្ឃ) បែបយ៉ាងនេះ ។

[២] ភិក្ខុនោះឯង ត្រូវ(យកចីវរដែលជានិស្សគ្គិយនោះ) ចូលទៅរកជំនុំសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គ(ចីពរ)ឆៀងស្មាម្ខាង រួចសំពះបាទាភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះករុណាសង្ឃដ៏ចំរើន នេះចីវររបស់ខ្ញុំកន្លងដប់ថ្ងៃត្រូវនិស្សគ្គិយហើយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់ជំនុំសង្ឃ ។ លុះ(ភិក្ខុនោះ)លះរួចហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសអង់អាចត្រូវទទួលអាបត្តិ ត្រូវប្រគល់ចីវរដែលលះបង់ឲ្យដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ[១] បានលះចីវរនេះដែលត្រូវនិស្សគ្គិយដល់ជំនុំសង្ឃហើយ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវប្រគល់ចីវរនេះ ឲ្យទៅភិក្ខុឈ្មោះនេះ[២] វិញចុះ ។

១.២ ត្រង់នេះត្រូវដាក់ឈ្មោះចុះបុគ្គល គឺបើភិក្ខុនោះឈ្មោះអ្វី ត្រូវហៅឈ្មោះនោះ ដូចឈ្មោះថា គុត្តជ័យ ធម្មជ័យ សង្ឃរក្ខិត ជាដើម ។

(៥) តេន ភិក្ខុនា សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ ទសាហាតិក្កន្តំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ អាយស្មន្តានំ និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា និស្សដ្ឋចីវរំ ទាតព្វំ សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា ឥទំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ និស្សគ្គិយំ អាយស្មន្តានំ និស្សដ្ឋំ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អាយស្មន្តា ឥមំ ចីវរំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទទេយ្យុន្តិ ។

(៦) តេន ភិក្ខុនា ឯកំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ ឥទំ មេ អាវុសោ ចីវរំ ទសាហាតិក្កន្តំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ អាយស្មតោ

(៥) (បើលះចំពោះសង្ឃ) ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុច្រើនអង្គ (គឺភិក្ខុពីររូប បីរូប) ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឲ្យឆៀងស្មាម្ខាង សំពះជើងបាទាភិក្ខុចាស់ៗទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សំពត់ចីវររបស់ខ្ញុំ កន្លងដប់ថ្ងៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយហើយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនោះលះរួចហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុឈ្លាសអង់អាចត្រូវទទួលអាបត្តិ រួចត្រូវឲ្យចីវរដែលភិក្ខុលះនោះដោយពាក្យថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ចីវរនេះរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ លោកបានលះបង់ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ សូមលោកដ៏មានអាយុត្រូវប្រគល់ចីវរនេះឲ្យទៅភិក្ខុឈ្មោះនេះវិញចុះ ។

(៦) (បើលះដល់បុគ្គល) ភិក្ខុនោះ ត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុមួយរូប ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គឲ្យឆៀងស្មាម្ខាង រួចអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលីឡើង ហើយពោលនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ សំពត់ចីវររបស់ខ្ញុំ កន្លងដប់ថ្ងៃហើយត្រូវនិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់លោក

និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ តេន ភិក្ខុនា អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា និស្សដ្ឋចីវរំ ទាតព្វំ ឥមំ ចីវរំ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៧) ទសាហាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទសាហាតិក្កន្តេ វេមតិកោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទសាហាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិកប្បិតេ វិកប្បិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អទឌ្ឍេ ទឌ្ឍសញ្ញី

ដ៏មានអាយុ ។ ភិក្ខុនោះ លុះលះបង់ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវទទួលអាបត្តិ ហើយត្រូវប្រគល់ចីវរដែលលះបង់ដោយពាក្យថា ខ្ញុំឲ្យចីវរនេះទៅលោកដ៏មានអាយុវិញ ។

(៧) (កាលបើចីវរ) កន្លងហួសដប់ថ្ងៃហើយ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាកន្លង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) កន្លងហួសដប់ថ្ងៃហើយ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) ដែលកន្លងហួសដប់ថ្ងៃហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) ដែលមិនទាន់បានអធិដ្ឋាន ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាបានអធិដ្ឋានហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) ដែលភិក្ខុមិនទាន់បានវិកប្ប ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាបានវិកប្ប ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) ដែលភិក្ខុមិនទាន់បានលះ ហើយភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាបានលះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) មិនបាត់ទេ ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាបាត់ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) មិនខូចទេ ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាខូច ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) ភ្លើងមិនឆេះទេ ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាភ្លើងឆេះ

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សគ្គិយំ ចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទសាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទសាហានតិក្កន្តេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ទសាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៨) អនាបត្តិ អន្តោទសាហំ អធិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ឌយ្ហតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហាតិ[១] វិស្សាសំ គណ្ហាតិ[២] ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

[៩] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ និស្សដ្ឋចីវរំ ន ទេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ

១-២ ម. ឆ. គណ្ហន្តិ ។

ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (កាលបើចីវរ) ទៅជាមិនបានបោះបង់ហើយ តែភិក្ខុសំគាល់ថាបោះបង់ហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមិនបានលះចីវរដែលត្រូវនិស្សគ្គិយ ហើយយកមកប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវរ) មិនទាន់កន្លងហួស១០ថ្ងៃទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវរ) មិនទាន់កន្លងហួស១០ថ្ងៃទេ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ (កាលបើចីវរ) មិនទាន់កន្លងហួស១០ថ្ងៃ ហើយភិក្ខុក៏សំគាល់ថាមិនទាន់កន្លងទេ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៨) ការៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិនោះ គឺភិក្ខុបានអធិដ្ឋាន បានវិកប្បក្នុងរវាងក្នុង១០ថ្ងៃ ១ ភិក្ខុបានលះ ១ ចីវរបាត់ ១ ចីវរខូច ១ ចីវរភ្លើងឆេះ ១ ចោរដណ្តើមយក ១ ចីវរដែលភិក្ខុយកដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

(៩) ក្នុងសម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនប្រគល់ចីវរដែលលះឲ្យទៅភិក្ខុ (ម្ចាស់ចីវរ) វិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ដែលជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស

ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ និស្សដ្ឋចីវរំ ន ទស្សន្តីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ និស្សដ្ឋចីវរំ ន ទេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា ។បេ។ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ និស្សដ្ឋចីវរំ ន ទាតព្វំ យោ ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ក៏តិះដៀល បន្តុះថា ម្តេចបីដែរ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនឲ្យចីវរដែលលះ (ទៅភិក្ខុម្ចាស់ចីវរ)វិញ ។ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ សួរពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា អ្នកទាំងឡាយ មិនឲ្យចីវរដែលលះ (ទៅភិក្ខុម្ចាស់ចីវរ) វិញ មែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា មែន ព្រះអង្គ ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស ។បេ។ លុះទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកុំមិនឲ្យចីវរដែលលះ (ទៅភិក្ខុម្ចាស់ចីវរ) វិញ ភិក្ខុណាមិនឲ្យ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

សិក្ខាបទទី ១ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(១០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ ចិរំ និក្ខិត្តានិ កណ្ណកិតានិ ហោន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ(២) ភិក្ខូ ឱតាបេន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តេ ភិក្ខូ តានិ ចីវរានិ ឱតាបេន្តេ ទិស្វាន យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កស្សិមានិ អាវុសោ ចីវរានិ កណ្ណកិតានីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អាយស្មា អានន្ទោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សន្តីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ

១ ចីវរសេវិតំ ឈ. ។ ២ ឱតាបិយមានេសុ ៩ ហោតិ ។

សិក្ខាបទទី ២

(១០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងព្រះវិហារជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូបបានផ្ញើចីវរទុកនៅនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ (រូបស្លៀកដណ្តប់)តែស្បង់និងចីពរ ចេញទៅកាន់ជនបទចារិកទៅ ។ ឯចីវរដែលភិក្ខុផ្ញើទុកនោះ យូរពេកក៏ជាប់ផ្សិតអស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏យកចីវរទាំងអម្បាលនោះទៅហាលសំដិល ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុបានដើរទៅកាន់សេនាសនចារិក ក្រឡេកទៅឃើញភិក្ខុទាំងនោះកំពុងហាលសំដិលចីវរទាំងនោះ ក៏ដើរចូលទៅជិតភិក្ខុទាំងឡាយនោះ លុះចូលទៅជិតហើយសួរទៅភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចីវរទាំងនេះជាប់ផ្សិតអស់ តើជារបស់លោកណា ។ គ្រានោះឯងភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះ ក៏បានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទោសថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងផ្ញើចីវរទុកក្នុងដៃរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយ (ស្លៀកដណ្តប់) តែស្បង់និងចីពរចេញដើរទៅកាន់ជនបទចារិកសោះ ។ ទើបព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សួរគប

សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ភិក្ខូនំ ហត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សន្តរុត្តរេន ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនា ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេ ឯករត្តម្បិ ចេ ភិក្ខុ តិចីវរេន វិប្បវសេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(១១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ កោសម្ពិយំ គិលានោ ហោតិ ។ ញាតកា តស្ស ភិក្ខុនោ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសុំ អាគច្ឆតុ ភទន្តោ មយំ ឧបដ្ឋហិស្សាមាតិ ។ ភិក្ខូបិ ឯវមាហំសុ គច្ឆ អាវុសោ

ទៅពួកភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយបានផ្ញើចីវរទុកនៅនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយ(ស្លៀកដណ្តប់)តែស្បង់និងចីពរចេញដើរទៅកាន់ជនបទចារិក មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស រឿងនុ៎ះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្តេចក៏មោឃបុរសទាំងនោះហ៊ានផ្ញើចីវរទុកនៅនឹងភិក្ខុទាំងឡាយ (ហើយស្លៀកដណ្តប់) តែស្បង់និងចីពរចេញដើរទៅកាន់ជនបទចារិក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនបាននាំមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើង មួយមនុស្សដែលបានជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង (នោះ)ទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើចីវររបស់ភិក្ខុសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ បើភិក្ខុនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរ សូម្បីតែមួយយប់ ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុយ៉ាងនេះហើយ ។

(១១) គ្រានោះឯង ក្នុងក្រុងកោសម្ពី មានភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺ ។ ពួកផងជាញាតិក៏បានចាត់ប្រើបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនោះថា សូមឲ្យលោកម្ចាស់និមន្តមក យើងនឹងផ្គត់ផ្គង់បម្រើ ។ ចាំងភិក្ខុទាំងឡាយ

ញាតកា តំ ឥច្ឆន្តីតិ ។ សោ ឯវមាហ ភគវតា អាវុសោ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន តិចីវរេន វិប្ប-វសិតព្វន្តិ អហញ្ចម្ហិ គិលានោ ន សក្កោមិ តិចីវរំ អាទាយ បក្កមិតុំ នាហំ គមិស្សាមីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តេន គិលានេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ គិលានោ ន* សក្កោមិ តិចីវរំ អាទាយ បក្កមិតុំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ

ក៏ជួយនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ លោកចូរនិមន្តទៅចុះ ពួកញាតិគេប៉ងបានជួបនឹងលោក ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុទាំងឡាយរួចហើយថា ភិក្ខុមិនត្រូវនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរទេ ក៏ឥឡូវខ្ញុំមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងយកត្រៃចីវរចេញដើរទៅបានឡើយ ខ្ញុំនឹងទៅមិនកើតទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ក៏ធ្វើធម្មីកថា ក្នុងវេលានោះ ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យនូវសម្មតិ ដើម្បីឲ្យនៅប្រាសចាកត្រៃ-ចីវរដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (សង្ឃ) ត្រូវឲ្យសម្មតិយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅកាន់ទីប្រជុំសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង រួចសំពះបាទភិក្ខុចាស់ៗទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីឡើង ពោលនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំកើតមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងយកត្រៃចីវរចេញដើរទៅបានទេ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំនោះសូមសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុត្រូវសូមគំរប់ពីរដងផង ត្រូវសូមគំរប់បីដងផង ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសអង់អាចត្រូវញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន

សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ តិចីវរមាទាយ បក្កមិតុំ ។ សោ សង្ឃំ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ តិចីវរមាទាយ បក្កមិតុំ ។ សោ សង្ឃំ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតិយា ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ តិចីវរេន អវិប្បវាសសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ

សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ (ម្តង) ភិក្ខុឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងយកនូវត្រៃចីវរចេញដើរទៅបានទេ ។ ភិក្ខុនោះមកសូមសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកនូវត្រៃចីវរនឹងព្រះសង្ឃ ។ បើកម្មនេះកាលគួរសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកនូវត្រៃចីវរដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះចុះ ។ វាចានេះ(ជាពាក្យផ្តើម)ញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ពាក្យខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងយកនូវត្រៃចីវរចេញដើរទៅបាន ។ ភិក្ខុនោះសូមសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកនូវត្រៃចីវរនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យនូវសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកនូវត្រៃចីវរដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យនូវសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកនូវត្រៃចីវរដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា សូមឲ្យលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះស្ងៀម (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា សូមឲ្យលោកដ៏មានអាយុអង្គនោះនិយាយឡើង ។ ការសម្មតិដើម្បីនៅប្រាសចាកនូវត្រៃចីវរ សង្ឃបានឲ្យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ។ ការឲ្យសម្មតិគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំចាំទុកនូវហេតុនេះដោយកិរិយាស្ងៀមយ៉ាងនេះ (ទុកជាការស្រេច) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើចីវររបស់ភិក្ខុសម្រេចហើយ

ទុតិយសេយ្យាថ ជិន្នចីវរស្មិំ ភិក្ខុណា ទុក្កដស្មិំ តាវ ឯវ
បរាមដ្ឋព្វំ ឯវ ភិក្ខុ តិចីវរេន វិប្បវសេយ្យ អញ្ញត្រ
ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១២) ជិន្នចីវរស្មិន្តិ ភិក្ខុនោ ចីវរំ កតំ វា
ហោតិ នដ្ឋំ វា វិនដ្ឋំ វា ទឌ្ឍំ វា ចីវរាសា វា
ឧបច្ឆិន្នា ។ ទុក្កដស្មិំ តាវ ឯតំ អដ្ឋន្នំ មាតិកានំ
អញ្ញតរាយ មាតិកាយ ឧព្ភតំ ហោតិ សង្ឃេន វា
អន្តរា ឧព្ភតំ ហោតិ ។ ឯករត្តម្បិ ចេ ភិក្ខុ តិចីវរេន
វិប្បវសេយ្យាតិ សង្ឃាដិយា វា ឧត្តរាសង្គេន វា
អន្តរវាសកេន វា ឯករត្តម្បិ ចេ វិប្បវត្ថំ ហោតិ[១] ។
អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយាតិ ឋបេត្វា ភិក្ខុសម្មតឹ ។
និស្សគ្គិយំ ហោតីតិ សហ អរុណុគ្គមនេន និស្សគ្គិយំ
ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស
វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ តេន ភិក្ខុនា
សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ។បេ។ ឯវមស្ស វចនីយោ

១ ឯវារូបំ ឯ វិប្បវត្ថំ ហោតីតិបិ ឧភតោវិភង្គដ្ឋកថាយំ ៩ ទិស្សតិ ។

កឋិនដោះហើយ បើភិក្ខុនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរ សូម្បីតែមួយយប់ ត្រូវ
និស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានអវិប្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ ។

(១៦) ត្រង់ពាក្យថា កាលបើចីវររបស់ភិក្ខុសម្រេចហើយ គឺអធិប្បាយ
ថា ចីវរដែលភិក្ខុបានធ្វើរួចហើយស្រេចហើយក្តី ចីវរបាត់ក្តី ចីវរដែលខូចក្តី
ចីវរភ្លើងឆេះក្តី ចំណង់ក្នុងចីវរដាច់ស្រេចក្តី ។ ពាក្យថា កឋិនដោះ
ហើយ អធិប្បាយថា កឋិនដោះហើយ ដោយមាតិកាទាំង ៨ យ៉ាង ដោយ
មាតិកាណាមួយ ឬក៏ទៀតកឋិនដែលសង្ឃបានដោះកណ្តាលចន្លោះ ។
ពាក្យថា បើភិក្ខុនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរ សូម្បីតែមួយយប់ អធិប្បាយថា
បើភិក្ខុនៅប្រាសចាកសង្ឃាដិក្តី ឧត្តរាសង្គក្តី ស្បង់ក្តី សូម្បីតែមួយយប់ ។
ពាក្យថា វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានអវិប្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ អធិ-
ប្បាយថា លើកលែងតែភិក្ខុដែលបានអវិប្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ ។
ពាក្យថា និស្សគ្គិយ អធិប្បាយថា ចីវរជានិស្សគ្គិយតាំងពីពេល
ដែលអរុណរះឡើង ភិក្ខុនោះត្រូវលះ (ចីវរនោះ) ដល់សង្ឃ ឬគណ
ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុ
នោះត្រូវចូលទៅកាន់ជំនុំសង្ឃ ។បេ។ ហើយពោលនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា

ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ(១) រត្តិវិប្បវុត្ថំ(២) អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[១៣] គាមោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ អាវាសោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ ឧទោសិតោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ អដ្ដោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ មាលោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ បាសាទោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ ហម្មិយំ ឯកូបចារំ នានូបចារំ នាវា ឯកូបចារា នានូបចារា សត្ថោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ ខេត្តំ ឯកូបចារំ នានូបចារំ ធញ្ញករណំ ឯកូបចារំ នានូបចារំ អារាមោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ វិហារោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ រុក្ខមូលំ ឯកូបចារំ នានូបចារំ អជ្ឈោកាសោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ ។

១ ឱ. ក. តិចីវរំ ។ ២ ម. រត្តិ វិប្បវុត្ថំ ។ ក. ឯករត្តំ វិប្បវុត្ថំ ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរនេះរបស់ខ្ញុំប្រាសចាកខ្លួនមួយរាត្រីហើយ ជានិស្សគ្គិយ ព្រោះវៀរលែងតែភិក្ខុសម្មតិចេញ ខ្ញុំសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ (ត្រូវប្រែលំនាំទាំងបី តាមលំនាំប្រែក្នុងសិក្ខាបទទី១ ក្នុងទីនេះ ជាមួយគ្នានេះរួចហើយ) ។

[១៣] ស្រុកមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ផ្ទះមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ឃ្លាំងមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ប៉មមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា រោងមានជ្រុងបួន មានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ប្រាសាទមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ប្រាសាទមានដំបូលត្រដិល មានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ទូកមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ពួកឈ្មួញរទេះមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ស្រែមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា លានស្រូវមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា សួនច្បារមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា វិហារមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ទីជិតគល់ឈើមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ទីវាលមានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងគ្នា ។

[១៦] គាមោ ឯកូបចារោ នាម ឯកកុលស្ស គាមោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច អន្តោគាមេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោគាមេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ យស្មឹ ឃរេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មឹ ឃរេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ នានូបចារោ នាម(១) នានាកុលស្ស គាមោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច យស្មឹ ឃរេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មឹ ឃរេ វត្ថព្វំ សភាយេ វា ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ សភាយំ គច្ឆន្តេន ហត្ថបាសេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សភាយេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ សភាយេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា សភាយេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ យស្មឹ ឃរេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មឹ ឃរេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

[១៧] ឯកកុលស្ស និវេសនំ ហោតិ បរិក្ខិត្តញ្ច នានាគព្ភា នានាឱវរកា អន្តោនិវេសនេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា

១ [illegible]

[១៦] ស្រុកដែលឈ្មោះថាមានឧបចារតែមួយ (នោះសំដៅយក) ស្រុករបស់ត្រកូលតែមួយ ដែលគេព័ទ្ធ (របង) ជុំវិញ ភិក្ខុត្រូវទុកចីវរក្នុងខាងក្នុងស្រុក ហើយនៅក្នុងខាងក្នុងស្រុក ។ ស្រុកដែលគេមិនបានព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងផ្ទះណា ត្រូវនៅក្នុងផ្ទះនោះ មួយទៀតមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ ស្រុកដែលឈ្មោះថាមានឧបចារផ្សេងគ្នា គឺស្រុករបស់ត្រកូលផ្សេងគ្នា គេបានព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងផ្ទះណា ត្រូវនៅក្នុងផ្ទះនោះ ឬនៅក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ឬទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ កាលបើភិក្ខុទៅក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ត្រូវទុកចីវរក្នុងហត្ថបាស ហើយនៅក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ឬទៀបទ្វារ មិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ បើភិក្ខុទុកចីវរក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ត្រូវនៅក្នុងរោងជាទីប្រជុំ ឬទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ បើស្រុកដែលគេមិនបានព័ទ្ធទេ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងផ្ទះណា ត្រូវនៅក្នុងផ្ទះនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

[១៧] បើផ្ទះរបស់ត្រកូលតែមួយ ដែលគេបានព័ទ្ធជុំវិញ មានល្វែងផ្សេង ៗ គ្នា មានបន្ទប់ផ្សេង ៗ គ្នា ភិក្ខុត្រូវទុកចីវរខាងក្នុងផ្ទះ

អន្តោនិវេសនេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ នានាកុលស្ស និវេសនំ ហោតិ បរិក្ខិត្តញ្ច នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

(១៦) ឯកកុលស្ស ឧទ្ទោសិតោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច នានាគព្ភា នានាឱវរកា អន្តោឧទ្ទោសិតេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោឧទ្ទោសិតេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ នានាកុលស្ស ឧទ្ទោសិតោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

ហើយត្រូវនៅខាងក្នុងផ្ទះ ។ ផ្ទះដែលគេមិនបានកំណត់ទុកជុំវិញទេ (ភិក្ខុ) ទុកចីវរក្នុងទីល្វឹងណា ត្រូវនៅក្នុងទីល្វឹងនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ផ្ទះរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា ដែលគេបានកំណត់ទុកជុំវិញ មានល្វឹងផ្សេងៗគ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា (ភិក្ខុ) ទុកចីវរក្នុងល្វឹងណា ត្រូវនៅក្នុងទីល្វឹងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ ផ្ទះដែលគេមិនបានកំណត់ទុកជុំវិញទេ (ភិក្ខុ) ទុកចីវរក្នុងទីល្វឹងណា ត្រូវនៅក្នុងទីល្វឹងនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(១៦) ឃ្លាំងរបស់ត្រកូលតែមួយ ដែលគេបានកំណត់ទុកជុំវិញ មានល្វឹងផ្សេងៗគ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា (ភិក្ខុ) ត្រូវទុកចីវរខាងក្នុងឃ្លាំង ហើយត្រូវនៅខាងក្នុងឃ្លាំង ។ ឃ្លាំងដែលគេមិនបានកំណត់ទុកជុំវិញទេ (ភិក្ខុ) ទុកចីវរក្នុងទីល្វឹងណា ត្រូវនៅក្នុងទីល្វឹងនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ ម្យ៉ាងទៀត ឃ្លាំងរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា ដែលគេបានកំណត់ទុកជុំវិញ មានល្វឹងផ្សេងៗគ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា (ភិក្ខុ) ទុកចីវរក្នុងទីល្វឹងណា ត្រូវនៅក្នុងទីល្វឹងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ ឃ្លាំងដែលគេមិនបានកំណត់ទុកជុំវិញទេ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងទីល្វឹងណា ត្រូវនៅក្នុងទីល្វឹងនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(១៧) ឯកកុលស្ស អដ្ដោ ហោតិ អន្តោអដ្ដេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោ អដ្ដេ វត្ថព្វំ ។ នានាកុលស្ស អដ្ដោ ហោតិ នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មឹ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មឹ គព្ភេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

(១៨) ឯកកុលស្ស មាឡោ ហោតិ អន្តោមាឡេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោមាឡេ វត្ថព្វំ ។ នានាកុលស្ស មាឡោ ហោតិ នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មឹ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មឹ គព្ភេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

(១៩) ឯកកុលស្ស បាសាទោ ហោតិ អន្តោបាសាទេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោបាសាទេ វត្ថព្វំ ។ នានាកុលស្ស បាសាទោ ហោតិ នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មឹ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មឹ គព្ភេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

(២០) ឯកកុលស្ស ហម្មិយំ ហោតិ អន្តោហម្មិយេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោហម្មិយេ វត្ថព្វំ ។ នានាកុលស្ស

វិន័យបិដក មហាវិភង្គ

(១៧) ប៉មរបស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុទុកចីវរដាក់ក្នុងប៉មហើយ ត្រូវនៅក្នុងប៉ម ។ ប៉មរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា មានល្វែងផ្សេងៗគ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងល្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងល្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(១៨) ប្រាសាទមានជ្រុង ៤ របស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុទុកចីវរដាក់ក្នុងប្រាសាទមានជ្រុង ៤ ហើយត្រូវនៅក្នុងទីក្នុងនៃប្រាសាទមានជ្រុង ៤ ។ ប្រាសាទមានជ្រុង ៤ របស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា មានល្វែងផ្សេងៗគ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងល្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងល្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ មួយទៀតមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(១៩) ប្រាសាទវែងរបស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុទុកចីវរដាក់ក្នុងប្រាសាទវែង ហើយត្រូវនៅដាក់ក្នុងប្រាសាទវែង ។ ប្រាសាទវែងរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា មានល្វែងផ្សេងៗគ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗគ្នា ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងល្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងល្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(២០) ប្រាសាទមានដំបូលត្រដិលរបស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុទុកចីវរដាក់ក្នុងប្រាសាទត្រដិល ហើយត្រូវនៅដាក់ក្នុងប្រាសាទត្រដិល ។ ប្រាសាទមានដំបូលត្រដិលរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា មានល្វែងផ្សេងៗគ្នា

ហត្ថបាសំ ហោតិ នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មិំ គព្ភេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ គព្ភេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

(៦១) ឯកកុលស្ស នាវា ហោតិ អន្តោនាវាយ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោនាវាយ វត្ថព្វំ ។ នានាកុលស្ស នាវា ហោតិ នានាគព្ភា នានាឱវរកា យស្មិំ ឱវរកេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ ឱវរកេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា(១) ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

(៦២) ឯកកុលស្ស សត្ថោ ហោតិ សត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា បុរតោ វា បច្ឆតោ វា សត្តព្ភន្តរា ន វិជហិតព្វា បស្សតោ អព្ភន្តរំ ន វិជហិតព្វំ ។ នានាកុលស្ស សត្ថោ ហោតិ សត្ថេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា ហត្ថបាសា ន វិជហិតព្វំ ។

(៦៣) ឯកកុលស្ស ខេត្តំ ហោតិ បរិក្ខិត្តញ្ច អន្តោខេត្តេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោខេត្តេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ ហត្ថបាសា ន វិជហិតព្វំ ។

១ ម. ម ហត្ថបាសេ និង ទ្វារមូលំ ន ហោតិ ។

មានបន្ទប់ផ្សេងៗ គ្នា ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងល្វែងណា ត្រូវនៅក្នុងល្វែងនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(៦១) នាវារបស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងនាវា ហើយ ត្រូវនៅក្នុងនាវា ។ នាវារបស់ត្រកូលផ្សេងៗ គ្នា មានល្វែងផ្សេងៗ គ្នា មានបន្ទប់ផ្សេងៗ គ្នា ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងបន្ទប់ណា ត្រូវនៅក្នុងបន្ទប់នោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(៦២) ពួកឈ្មួញរទេះរបស់ត្រកូលតែមួយ ភិក្ខុធ្វើចីវរទុកក្នុងពួកឈ្មួញរទេះ (នោះ) ទោះបើដើរ ខាងមុខរទេះក្តី ខាងក្រោយរទេះក្តី មិនត្រូវលះចម្ងាយ ៧ អព្ភន្តរ(១) ឡើយ (ដើរឲ្យល្មមនៅ) ក្រឡេកមើលរទេះឃើញ (ទេ) ទើបមិនត្រូវលះបង់អព្ភន្តរ ។ ពួកឈ្មួញរទេះរបស់ត្រកូលផ្សេងៗ គ្នា ភិក្ខុធ្វើចីវរទុកក្នុងពួកឈ្មួញរទេះហើយ មិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(៦៣) ស្រែរបស់ត្រកូលតែមួយ គេបានបិទព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរកន្លែងខាងក្នុងនៃស្រែ (នោះ) ត្រូវនៅក្នុងខាងក្នុងនៃស្រែ (នោះ) ។ (បើស្រែ) គេមិនបានព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

១ អព្ភន្តរ ពន្យល់សេចក្តីថា ២៨ ហត្ថ ហៅថាមួយអព្ភន្តរ (ចម្ងាយ ៧ អព្ភន្តរត្រូវជា ១៩៦ ហត្ថ) ។

នានាកុលស្ស ខេត្តំ ហោតិ បរិក្ខិត្តញ្ច អន្តោខេត្តេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោខេត្តេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសេ វា ន វិជហិតព្វោ ។ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ ហត្ថបាសោ ន វិជហិតព្វោ ។

[៦៦] ឯកកុលស្ស ធញ្ញករណំ ហោតិ បរិក្ខិត្តញ្ច អន្តោធញ្ញករណេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោធញ្ញករណេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ ហត្ថបាសោ ន វិជហិតព្វោ ។ នានាកុលស្ស ធញ្ញករណំ ហោតិ បរិក្ខិត្តញ្ច អន្តោធញ្ញករណេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា ទ្វារមូលេ វា វត្ថព្វំ ហត្ថបាសោ វា ន វិជហិតព្វោ ។ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ ហត្ថបាសោ ន វិជហិតព្វោ ។

[៦៧] ឯកកុលស្ស អារាមោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច អន្តោអារាមេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោអារាមេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ ហត្ថបាសោ ន វិជហិតព្វោ ។ នានាកុលស្ស អារាមោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច អន្តោអារាមេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា ទ្វារមូលេ វា វត្ថព្វំ ហត្ថបាសោ វា ន វិជហិតព្វោ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ ហត្ថបាសោ ន វិជហិតព្វោ ។

បើស្រែរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា គេបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងទីខាងក្នុងនៃស្រែ (នោះ) ហើយត្រូវនៅក្នុងទីខាងក្នុងនៃស្រែ (នោះ) ឬ (ត្រូវនៅ) ទៀបទ្វារ មិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ (បើស្រែ) គេមិនបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

[៦៦] លានស្រូវរបស់ត្រកូលតែមួយ គេចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងទីខាងក្នុងនៃលានហើយ ត្រូវនៅក្នុងទីខាងក្នុងនៃលាន (នោះ) ។ (បើលានស្រូវ) គេមិនបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ លានស្រូវរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា គេបិទក់ទីជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងទីខាងក្នុងនៃលានហើយ ត្រូវនៅទៀបទ្វារ មិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ (បើលានស្រូវ) គេមិនបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

[៦៧] សួនច្បាររបស់ត្រកូលតែមួយ គេបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរខាងក្នុងសួនច្បារហើយ ត្រូវនៅខាងក្នុងនៃសួនច្បារ ។ សួនច្បារគេមិនបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ សួនច្បាររបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា គេបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងទីខាងក្នុងនៃសួនច្បារហើយ ត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ សួនច្បារគេមិនបានចាក់ទីព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

[៦៦] ឯកកុលស្ស វិហារោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច អន្តោវិហារេ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោវិហារេ វត្ថព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ យស្មិំ វិហារេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ វិហារេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ នានាកុលស្ស វិហារោ ហោតិ បរិក្ខិត្តោ ច យស្មិំ វិហារេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ វិហារេ វត្ថព្វំ ទ្វារមូលេ វា ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ យស្មិំ វិហារេ ចីវរំ និក្ខិត្តំ ហោតិ តស្មិំ វិហារេ វត្ថព្វំ ហត្ថបាសា វា ន វិជហិតព្វំ ។

[៦៧] ឯកកុលស្ស រុក្ខមូលំ ហោតិ យំ មជ្ឈន្ហិកេ កាលេ សមន្តា ឆាយា ផរតិ អន្តោឆាយាយ ចីវរំ និក្ខិបិត្វា អន្តោឆាយាយ វត្ថព្វំ ។ នានាកុលស្ស រុក្ខមូលំ ហោតិ ហត្ថបាសា ន វិជហិតព្វំ ។

[៦៨] អជ្ឈោកាសោ ឯកូបចារោ នានូបចារោ នាម(១) អគាមកេ អរញ្ញេ សមន្តា សត្តព្ភន្តរា ឯកូបចារោ តតោ បរំ នានូបចារោ ។

១ ម. ហេដ្ឋាលេសុ ឥទំ បាឋទ្វយំ ន ហោតិ ។

(៦៦) សំនៅរបស់ត្រកូលតែមួយ គេព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងខាងក្នុងសំនៅហើយ ត្រូវនៅខាងក្នុងសំនៅ ។ សំនៅដែលគេមិនព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងសំនៅណា ត្រូវនៅក្នុងសំនៅនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ សំនៅរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា គេព័ទ្ធជុំវិញ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងសំនៅណា ត្រូវនៅក្នុងសំនៅនោះ ឬត្រូវនៅទៀបទ្វារ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។ សំនៅដែលគេមិនព័ទ្ធជុំវិញទេ ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងសំនៅណា ត្រូវនៅក្នុងសំនៅនោះ ហើយមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(៦៧) ម្លប់ឈើរបស់ត្រកូលតែមួយ ក្នុងវេលាថ្ងៃត្រង់ម្លប់ឈើនោះផ្សាយទៅជុំវិញត្រឹមណា ភិក្ខុទុកចីវរក្នុងខាងក្នុងម្លប់ ហើយត្រូវនៅត្រឹមតែខាងក្នុងម្លប់(នោះ) ។ ម្លប់ឈើរបស់ត្រកូលផ្សេងៗគ្នា ភិក្ខុមិនត្រូវលះហត្ថបាសឡើយ ។

(៦៨) វាលដែលហៅថា ទីវាល មានឧបចារតែមួយ មានឧបចារផ្សេងៗគ្នា គឺទីក្នុងព្រៃដែលឥតមានស្រុក ចំនួន៧អព្ភន្តរជុំវិញ (ទីវាលនោះ) ហៅថាមានឧបចារតែមួយ លំហួសពី៧អព្ភន្តរនោះទៅ ហៅថាមានឧបចារផ្សេងៗគ្នា ។

(៦៩) វិប្បវុត្ថេ វិប្បវុត្ថសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ វិប្បវុត្ថេ វេមតិកោ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ វិប្បវុត្ថេ អវិប្បវុត្ថសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អប្បច្ចុទ្ធដេ បច្ចុទ្ធដសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អទឌ្ឍេ ទឌ្ឍសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញី អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(៦៩) ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថា ចីវរដែលខ្លួននៅប្រាស ត្រង់ចីវរដែលខ្លួននៅប្រាសហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រង់ចីវរដែលខ្លួននៅប្រាស ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរខ្លួនមិនបាននៅប្រាសទេ ត្រង់ចីវរដែលខ្លួននៅប្រាសហើយ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរខ្លួនបានដកកឋិនហើយ ត្រង់ចីវរដែលខ្លួនមិនបានដកកឋិនទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរខ្លួនបានលះបង់ហើយ ត្រង់ចីវរដែលខ្លួនមិនទាន់បានលះបង់ទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរបាត់ ត្រង់ចីវរដែលមិនមែនបាត់ទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរវិនាស ត្រង់ចីវរដែលមិនមែនវិនាសទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរភ្លើងឆេះ ត្រង់ចីវរដែលភ្លើងមិនមែនឆេះទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរចោរប្លន់យក ត្រង់ចីវរដែលចោរមិនមែនប្លន់យកទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែបានភិក្ខុសម្មតិ ។

[៣០] និស្សគ្គិយំ ចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អវិប្បវុត្ថេ វិប្បវុត្ថសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អវិប្បវុត្ថេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អវិប្បវុត្ថេ អវិប្បវុត្ថសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៣១] អនាបត្តិ អន្តោអរុណេ បច្ចុទ្ធរតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ឌយ្ហតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហាតិ(១) វិស្សាសំ គណ្ហាតិ(២) ភិក្ខុសម្មតិយា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

១-២ ឱ. ម. គណ្ហន្តិ ។

[៣០] ភិក្ខុមិនបានលះបង់ចីវរដែលជានិស្សគ្គិយ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរគឺខ្លួននៅប្រាសហើយ ត្រង់ចីវរដែលខ្លួនមិនមែននៅប្រាសទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងចីវរដែលមិនបាននៅប្រាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ថា ចីវរគឺខ្លួនមិនមែននៅប្រាសទេ ត្រង់ចីវរដែលខ្លួនមិនមែននៅប្រាសពិត មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[៣១] ហេតុដែលមិនត្រូវអាបត្តិនោះគឺ ភិក្ខុបានដកកឋិនចេញក្នុង ខាងក្នុងនៃអរុណ ១ ភិក្ខុបានលះបង់ ១ ចីវរបាត់ ១ ចីវរវិនាស ១ ចីវរភ្លើងឆេះ ១ ចីវរចោរដណ្តើមយក ១ អ្នកដទៃយកទៅដោយស្និទ្ធស្នាល ១ ភិក្ខុដែលបានអវិប្បវាសសម្មតិអំពីសង្ឃ ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

(៣២) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អកាលចីវរំ ឧប្បន្នំ ហោតិ តស្ស តំ ចីវរំ ករិយមានំ នប្បហោតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តំ ចីវរំ ឧស្សាបេត្វា បុនប្បុនំ វិមជ្ជតិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តំ ភិក្ខុំ តំ ចីវរំ ឧស្សាបេត្វា បុនប្បុនំ វិមជ្ជន្តំ ទិស្វាន យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ ភិក្ខុ ឥមំ ចីវរំ ឧស្សាបេត្វា បុនប្បុនំ វិមជ្ជសីតិ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ អកាលចីវរំ ឧប្បន្នំ

សិក្ខាបទទី ៣

(៣៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ ក្នុងវត្តជេតពន ជាអារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ កាលនោះឯង អកាលចីវរ[១]កើតឡើងដល់ភិក្ខុ ១ រូប ចីវរនោះមិនគ្រប់គ្រាន់ លុះភិក្ខុនោះធ្វើចីវរនោះទៅមិនល្មមគ្រាន់ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះក៏លើកចីវរនោះឡើង ហើយទាញឲ្យតឹងរ៉ឹង ដើម្បីឲ្យយឺតរាបស្មើនោះរឿយ ៗ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាច់យាងទៅកាន់សេនាសនចារិក ទ្រង់ទតឃើញភិក្ខុនោះកំពុងតែលើកចីវរឡើងទាញរឿយ ៗ លុះទ្រង់ទតឃើញហើយ ទ្រង់យាងចូលទៅជិត ហើយត្រាស់សួរទៅភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ ឯងជាអ្នកលើកចីវរឡើងហើយទាញរឿយ ៗ នេះតើព្រោះហេតុអ្វី ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគដ៏ចំរើន នេះជាអកាលចីវរដែលកើតឡើងដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ធ្វើទៅមិនគ្រាន់

• គឺចីវរដែលកើតឡើងក្នុងកាល ១១ ខែ គឺតាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែកត្តិក ទៅដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតខែអស្សុជ នេះជាអកាលចីវររបស់ភិក្ខុដែលពុំបានក្រាលកឋិន ។ ឯភិក្ខុដែលបានក្រាលកឋិន អកាលចីវរមានកំណត់ ៨ ខែ គឺតាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែផល្គុន ទៅដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតខែអស្សុជ ។

កយិរមានំ នប្បហោតិ តេនាហំ ឥមំ ចីវរំ ឧស្សាបេត្វា បុនប្បុនំ វិមជ្ជាមីតិ ។ អត្ថិ បន តេ ភិក្ខុ ចីវរបច្ចាសាតិ ។ អត្ថិ ភគវាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរបច្ចាសាយ[១] និក្ខិបិតុន្តិ ។

[៣៣] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភគវតា អនុញ្ញាតំ អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរបច្ចាសាយ[២] និក្ខិបិតុន្តិ[៣] អកាលចីវរានិ[៤] បដិគ្គហេត្វា អតិរេកមាសំ និក្ខិបន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ ចីវរវំសេ ភណ្ឌិកាពទ្ធានិ តិដ្ឋន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ តានិ ចីវរានិ ចីវរវំសេ ភណ្ឌិកាពទ្ធានិ ឋិតានិ[៥] ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កស្សិមានិ អាវុសោ ចីវរានិ ចីវរវំសេ ភណ្ឌិកាពទ្ធានិ តិដ្ឋន្តីតិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥមានិ

១ ម. ម. ចីវរប្បច្ចាសា ។ ២ ម. ឱ. ចីវរប្បច្ចាសា ។ ៣ ឥតោ បរំ ម. ឱ. បោត្ថកេសុ [illegible] ទិស្សតិ ។ ៤ ម. ម. អកាលចីវរានិ ។ ៥ ម. ម. តិដ្ឋន្តេ ។

ព្រោះហេតុនោះ ខ្ញុំព្រះអង្គលើកចីវរនេះឡើងហើយទាញរឿយ ៗ ដើម្បីឲ្យរឹតសាច់ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកមានបំណងនឹងរកចីវរថែមទៀតដែរឬទេ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មានបំណងដែរ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក ក៏ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងឡាយទទួលអកាលចីវរ ហើយទុកដាក់បាន ព្រោះមានសង្ឃឹមថានឹងបានចីវរថែមទៀត ។

(៣៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនឹកថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យទទួលអកាលចីវរទុកដាក់បាន ព្រោះមានសង្ឃឹមថានឹងបានចីវរថែមទៀត ហើយក៏ទទួលអកាលចីវរទុកដាក់ឲ្យលើសជាង ១ ខែឡើងទៅ ។ ចីវរទាំងនោះក៏ជាប់គ្នាដូចជាបង្វិចនៅលើឈើស្បៀង ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដើរទៅកាន់សេនាសនចារិក ជួនជាក្រឡេកមើលទៅឃើញចីវរទាំងឡាយនោះជាប់គ្នាដូចជាបង្វិចនៅលើឈើស្បៀង លុះឃើញហើយក៏ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ (នោះ) មកសួរថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ នេះចីវររបស់លោកណាក៏ជាប់គ្នាដូចជាបង្វិចនៅលើឈើស្បៀង(ដូច្នេះ)។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបថា ម្នាលអាវុសោ នេះអកាលចីវររបស់យើង យើងទុក

អកាលចីវរំ ចីវរប្បច្ចាសាយ(១) និក្ខិត្តន្តិ ។ កីវចិរំ បនាវុសោ ឥទំ ចីវរំ និក្ខិត្តន្តិ ។ អតិរេកមាសំ អាវុសោតិ ។ អាយស្មា អានន្ទោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា អតិរេកមាសំ និក្ខិបិស្សន្តីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា អតិរេកមាសំ និក្ខិបន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អកាលចីវរំ បដិគ្គហេត្វា អតិរេកមាសំ និក្ខិបិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនា ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេ ភិក្ខុនោ

១. ម. យ. ចីវរប្បច្ចាសា ។

ដោយមានបំណងនឹងបានចីវរដទៃទៀត ។ ព្រះអានន្ទសួរថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ចុះចីវរទាំងនេះលោកទុកយូរប៉ុន្មានថ្ងៃហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយប្រាប់ថា ចីវរទាំងនេះយើងទុកជាងមួយខែហើយ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក៏បន្ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើ ពួកភិក្ខុ ហ៊ានទទួលអកាលចីវរ យកមកទុកឲ្យលើសជាងមួយខែឡើងទៅនោះ ។ គ្រានោះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រជុំភិក្ខុសង្ឃក្នុងកាលនោះ ហើយត្រាស់សួរទៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា ពួកភិក្ខុបានទទួលអកាលចីវរទុកឲ្យលើសជាងមួយខែមែន ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គួរបើដែរ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះហ៊ានទទួលអកាលចីវរហើយទុកឲ្យលើសជាងមួយខែ (ដូច្នេះ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើនេះ មិនបានដឹកនាំមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ឬនាំមនុស្សដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតក៏ទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគួរសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើចីវររបស់ភិក្ខុសម្រេចហើយ កឋិនដោះហើយ

ឋានេ អកាលចីវរំ ឧប្បជ្ជេយ្យ អាកង្ខមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វំ បដិគ្គហេត្វា ខិប្បមេវ ការេតព្វំ នោ ចស្ស បារិបូរិ មាសបរមំ តេន ភិក្ខុនា តំ ចីវរំ និក្ខិបិតព្វំ ឩនស្ស បារិបូរិយា សតិយា បច្ចាសាយ តតោ ចេ ឧត្តរិំ និក្ខិបេយ្យ សតិយាបិ បច្ចាសាយ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៥) និដ្ឋិតចីវរស្មឹ ភិក្ខុនាតិ ភិក្ខុនោ ចីវរំ កតំ វា ហោតិ នដ្ឋំ វា វិនដ្ឋំ វា ទឌ្ឍំ វា ចីវរាសា វា ឧបច្ឆិន្នា ។ ឧព្ភតស្មឹ កឋិនេតិ អដ្ឋន្នំ មាតិកានំ អញ្ញតរាយ មាតិកាយ ឧព្ភតំ ហោតិ សង្ឃេន វា អន្តរា ឧព្ភតំ ហោតិ ។ អកាលចីវរំ នាម អនត្ថតេ កឋិនេ ឯកាទសមាសេ ឧប្បន្នំ អត្ថតេ កឋិនេ សត្តមាសេ ឧប្បន្នំ កាលេបិ អាទិស្ស ទិន្នំ ឯតំ អកាលចីវរំ នាម ។

បើអកាលចីវរកើតឡើងដល់ភិក្ខុ ទាំងភិក្ខុនោះក៏ត្រូវការ (អកាលចីវរនោះ) ត្រូវទទួលចុះ លុះទទួលយកហើយ ត្រូវរវៀសរវៅធ្វើឲ្យឆាប់ បើចីវរនោះខ្វះរបស់មិនគ្រប់ទេ ភិក្ខុនោះមានបំណងចាំនឹងរកចីវរមកបំពេញនូវចីវរដែលខ្វះ (នោះ) ត្រូវទុកចីវរនោះបាន យ៉ាងយូរបំផុតត្រឹម ១ ខែ បើទុកឲ្យលើសពី ១ ខែទៅទៀត បើទុកដោយមានបំណងចាំនឹងរកចីវរមកបំពេញទៀតក៏ដោយ គង់ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៣៦) ត្រង់ពាក្យថា កាលបើចីវររបស់ភិក្ខុសម្រេចហើយ អធិប្បាយថា ចីវរដែលភិក្ខុធ្វើរួចហើយក្តី ចីវរបាត់ក្តី ចីវរខូចក្តី ចីវរភ្លើងឆេះក្តី សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចីវរដាច់ស្រឡះហើយក្តី ។ ពាក្យថា កឋិនដោះហើយ អធិប្បាយថា កឋិនដែលដោះហើយ ដោយមាតិកាទាំង ៨ យ៉ាង ដោយមាតិកាណាមួយ ឬក៏ដោះដោយសង្ឃបានដោះហើយក្នុងចន្លោះ (នៃកឋិន) ។ (បើ) ភិក្ខុមិនបានក្រាលគ្រងកឋិនទេ ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ១១ ខែ ហៅថា អកាលចីវរ (បើ) ភិក្ខុបានក្រាលគ្រងកឋិន ចីវរដែលកើតឡើងក្នុង ៧ ខែ ហៅថាអកាលចីវរ បើទុកជានៅកាលជាកាលចីវរហើយឲ្យក៏ដោយ គង់ហៅថាអកាលចីវរដូចគ្នា ។

ឧប្បន្នំ យាតិ ឧប្បន្នស្ស សង្ឃតោ វា គណតោ វា ញាតិតោ វា មិត្តតោ វា បំសុកូលតោ[១] វា អត្តនោ វា ធនេន ។

(៣៥) អាកង្ខមានេនាតិ ឥច្ឆមានេន បដិគ្គហេតព្វំ ។ បដិគ្គហេត្វា ខិប្បមេវ ការេតព្វន្តិ ទសាហា ការេតព្វំ ។

(៣៦) នោ ចស្ស បារិបូរីតិ ករិយមានំ នប្បហោតិ ។ មាសបរមំ តេន ភិក្ខុនា តំ ចីវរំ និក្ខិបិតព្វន្តិ មាសបរមតា និក្ខិបិតព្វំ ។ ឩនស្ស បារិបូរិយាតិ ឩនស្ស បារិបូរត្ថាយ ។ សតិយា បច្ចាសាយាតិ បច្ចាសា ហោតិ សង្ឃតោ វា គណតោ វា ញាតិតោ វា មិត្តតោ វា បំសុកូលតោ[២] វា អត្តនោ វា ធនេន ។

(៣៧) តតោ ចេ ឧត្តរិ និក្ខិបេយ្យ សតិយាបិ បច្ចាសាយាតិ តទហុប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ

១ ម. ឆ. បំសុកូលំ ។ ២ ម. ឆ. បំសុកូលំ ។

ពាក្យថា កើតឡើង គឺបំណងយកថា សំពត់កើតឡើងអំពីសង្ឃក្តី អំពីគណៈក្តី អំពីញាតិក្តី អំពីមិត្តក្តី អំពីបង្សុកូលក្តី អំពីទ្រព្យរបស់ខ្លួនក្តី ។

(៣៥) ពាក្យថា ត្រេកអរ គឺបំណងយកថា កាលបើចង់បាន ត្រូវទទួលចុះ ។ ពាក្យថា លុះទទួលរួចហើយត្រូវរៀបរាល់ធ្វើឲ្យឆាប់ គឺបំណងយកថា ត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង១០ថ្ងៃ ។

(៣៦) ពាក្យថា បើចីវរនោះនឹងធ្វើមិនគ្រាន់ទេ គឺបំណងយកថា ចីវរដែលភិក្ខុធ្វើទៅហើយមិនគ្រាន់ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះត្រូវទុកចីវរនោះបានយ៉ាងយូរបំផុតត្រឹម ១ ខែ គឺបំណងយកថា ភិក្ខុត្រូវទុក (ចីវរ) ជាយូរបំផុតត្រឹមតែ ១ ខែ ។ ពាក្យថា ដើម្បីនឹងបំពេញនូវចីវរដែលខ្វះ គឺបំណងយកថា ដើម្បីសេចក្តីត្រូវការនឹងបំពេញនូវចីវរដែលខ្វះ ។ ពាក្យថា បើទុកជាមានបំណង គឺបំណងយកថា មានសេចក្តីសង្ឃឹមថានឹងបានអំពីសង្ឃក្តី អំពីគណៈក្តី អំពីញាតិក្តី អំពីមិត្តក្តី អំពីបង្សុកូលក្តី អំពីទ្រព្យរបស់ខ្លួនក្តី ។

(៣៧) ពាក្យថា បើទុកឲ្យលើសពី ១ ខែនោះទៅ ទុកជាមានបំណងថានឹងកើតចីវរមកបំពេញទៀតក៏ដោយ គឺបំណងយកថា កាលបើមូលចីវរ[១] កើតឡើងក្នុងថ្ងៃនោះហើយ បច្ចាសាចីវរ[២] ក៏កើតឡើង

១ ចីវរដើម ។ ២ ចីវរដែលកើតឡើងដោយសេចក្តីសង្ឃឹមជាខាងក្រោយ ។

ទសាហា ការេតព្វំ ។ ទ្វីហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... តីហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... ចតូហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... បញ្ចាហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... ឆាហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... សត្តាហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... អដ្ឋាហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... នវាហុប្បន្នេ មូល-ចីវរេ... ទសាហុប្បន្នេ មូលចីវរេ... បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជ-តិ ទសាហា ការេតព្វំ ។ ឯកាទសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវ-រេ... ទ្វាទសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... តេរសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... ចុទ្ទសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... បណ្ណរសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... សោឡសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... សត្តរសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... អដ្ឋារសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... ឯកូនវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... វីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ ទសាហា ការេតព្វំ ។ ឯកវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសា-ចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ នវាហា ការេតព្វំ ។ ទ្វាវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ អដ្ឋាហា ការេតព្វំ ។ តេវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... សត្តាហា ការេតព្វំ ។

(ក្នុងថ្ងៃនោះឯង) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង ១០ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរ កើតឡើងបាន ២ ថ្ងៃ... ៣ ថ្ងៃ... ៤ ថ្ងៃ... ៥ ថ្ងៃ... ៦ ថ្ងៃ... ៧ ថ្ងៃ.. ៨ ថ្ងៃ.. ៩ ថ្ងៃ... ១០ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរ ក៏កើតឡើងក្នុងថ្ងៃទី ១០ ភិក្ខុគប្បីធ្វើចីវរឲ្យហើយ ក្នុងរវាង ១០ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរ កើតឡើងបាន ១១ ថ្ងៃ... ១២ ថ្ងៃ... ១៣ ថ្ងៃ.. ១៤ ថ្ងៃ... ១៥ ថ្ងៃ... ១៦ ថ្ងៃ... ១៧ ថ្ងៃ... ១៨ ថ្ងៃ... ១៩ ថ្ងៃ... ២០ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរ ក៏កើតឡើងក្នុងថ្ងៃទី ២០ ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង ១០ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២១ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះឯង) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង ៩ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២២ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះឯង) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង ៨ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៣ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះឯង) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យទាន់ក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ។

ចតុវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... ឆាហំ ការេតព្ពំ ។ បញ្ចវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... បញ្ចាហំ ការេតព្ពំ ។ ឆព្វីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... ចតូហំ ការេតព្ពំ ។ សត្តវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... តីហំ ការេតព្ពំ ។ អដ្ឋវីសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ... ទ្វីហំ ការេតព្ពំ ។ ឯកូនតឹសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ ឯកាហំ ការេតព្ពំ ។ តឹសេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ តទហេវ អធិដ្ឋាតព្ពំ វិកប្បេតព្ពំ វិស្សជ្ជេតព្ពំ ។ នោ ចេ អធិដ្ឋេយ្យ វា វិកប្បេយ្យ វា វិស្សជ្ជេយ្យ វា ឯកតឹសេ អរុណុគ្គមនេ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្ពំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្ពំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ អកាលចីវរំ មាសាតិក្កន្តំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ

កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៤ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង ៦ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៥ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង ៥ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៦ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង ៤ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៧ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង ៣ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៨ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង ២ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ២៩ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុត្រូវធ្វើឲ្យបានក្នុងរវាង ១ ថ្ងៃ ។ កាលបើមូលចីវរកើតឡើងបាន ៣០ ថ្ងៃ បច្ចាសាចីវរក៏កើតឡើង (ក្នុងថ្ងៃនោះវិញ) ភិក្ខុនោះត្រូវអធិដ្ឋាន ត្រូវវិកប្ប ត្រូវលះបង់ក្នុងថ្ងៃនោះឯង ។ បើភិក្ខុមិនបានអធិដ្ឋានក្តី មិនបានវិកប្បក្តី មិនបានលះបង់ក្តី តែអរុណរះឡើងក្នុងថ្ងៃទី ៣១ (ចីវរនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ចាំបាច់ត្រូវក្រាបសង្ឃដំណើរ នេះជាអកាលចីវររបស់ខ្ញុំ ផុតកន្លងហួស ១ ខែ

សង្ឃស្ស និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[៣៨] វិសភាគេ ឧប្បន្នេ មូលចីវរេ បច្ចាសាចីវរំ ឧប្បជ្ជតិ រត្តិយោ ៩ សេសា ហោន្តិ ន អកាមា ការេតព្វំ ។

[៣៩] មាសាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ មាសាតិក្កន្តេ វេមតិកោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ មាសាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញី អវិកប្បិតេ វិកប្បិតសញ្ញី អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី អទឌ្ឍេ ទឌ្ឍសញ្ញី អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ត្រូវនិស្សគ្គិយៈហើយ គប្បីលះបង់ចីវរនោះដល់សង្ឃ ។ (ត្រង់បេយ្យាលទាំងពីរ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទ ទី ១ ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នានេះ) ។

[៣៨] កាលបើមូលចីវរដែលមានចំណែកមិនស្មើគ្នា(១)កើតឡើងហើយ បច្ចាសាចីវរកើតឡើងដែរ តែរាត្រីសល់នៅប្រាំបួន (៩) ភិក្ខុមិនចង់ធ្វើទេ ក៏មិនត្រូវធ្វើ (ចីវរនោះឡើយ) ។

[៣៩] ចីវរកន្លងទៅ១ខែហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងទៅមែន ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ចីវរកន្លងទៅ១ខែហើយ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ចីវរកន្លងទៅ១ខែហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លងទេ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ចីវរដែលមិនបានអធិដ្ឋាន ភិក្ខុសំគាល់ថាបានអធិដ្ឋានហើយ (ក្ដី) ចីវរដែលមិនបានវិកប្ប ភិក្ខុសំគាល់ថាបានវិកប្បហើយ (ក្ដី) ចីវរដែលមិនបានលះបង់ ភិក្ខុសំគាល់ថាបានលះបង់ហើយ (ក្ដី) ចីវរដែលមិនបាត់ ភិក្ខុសំគាល់ថាបាត់ (ក្ដី) ចីវរដែលមិនខូចទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាខូច (ក្ដី) ចីវរភ្លើងមិនឆេះ ភិក្ខុសំគាល់ថាភ្លើងឆេះ (ក្ដី) ចីវរចោរមិនបានយកទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាចោរយក (ក្ដី) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ (ដូចគ្នាទាំងអស់) ។

---

១ មូលចីវរឬបច្ចាសាចីវរដែលមានសាច់ក្រាស់ស្តើងមិនស្មើគ្នា ក៏ក្ដីមិនអាចនឹងដេរតភ្ជាប់គ្នាបាន ហៅថា មានចំណែកមិនស្មើគ្នា ។

[៦០] និស្សគ្គិយំ ចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ មាសានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ មាសានតិក្កន្តេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ មាសានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៦១] អនាបត្តិ អន្តោមាសេ អធិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ឌយ្ហតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហន្តិ[១] វិស្សាសំ គណ្ហន្តិ[២] ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

---

១ ២ ម. ឥ. គណ្ហាតិ ។

(៦០) ភិក្ខុមិនបានលះបង់ចីវរដែលជានិស្សគ្គិយ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់កន្លងទៅ ១ ខែទេ ហើយភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់កន្លង ១ ខែទេ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់កន្លង ១ ខែទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លងខែ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៦១) ការសំដែងតែមិនមានអាបត្តិ គឺ ភិក្ខុបានអធិដ្ឋានចីវរនោះក្នុងរវាងមួយខែ ១ បានវិកប្បចីវរ ១ បានលះ ១ ចីវរបាត់ ១ ចីវរខូច ១ ចីវរភ្លើងឆេះ ១ ចីវរដែលគេដណ្តើមយកទៅ ១ គេយកចីវរទៅដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ១ ។

សិក្ខាបទទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

(៤៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ
វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន
ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស បុរាណ-
ទុតិយិកា ភិក្ខុនីសុ បព្វជិតា ហោតិ ។ សា ភិក្ខុនី(១)
អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស សន្តិកេ អភិក្ខណំ អាគច្ឆ-
តិ ។ អាយស្មាបិ ឧទាយិ តស្សា ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ
អភិក្ខណំ គច្ឆតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន
អាយស្មា ឧទាយិ តស្សា ភិក្ខុនិយា សន្តិកេ ភត្តវិស្សគ្គំ
ករោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ បុព្វណ្ហសមយំ
និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន សា ភិក្ខុនី តេនុប-
សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តស្សា ភិក្ខុនិយា បុរតោ អង្គជាតំ
វិវរិត្វា អាសនេ និសីទិ ។ សាបិ ខោ ភិក្ខុនី អាយ-
ស្មតោ ឧទាយិស្ស បុរតោ អង្គជាតំ វិវរិត្វា អាសនេ
និសីទិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ សារត្តោ (២)

១ [illegible] ។

សិក្ខាបទទី ៤

(៤៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅ
វត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង
មានស្រីជាបុរាណទុតិយិការបស់ព្រះឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ បួសក្នុងសំណាក់
នាងភិក្ខុនី ។ នាងភិក្ខុនីនោះតែងមកកាន់សំណាក់ព្រះឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុ
ជារឿយ ៗ ។ ចំណែកខាងព្រះឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក៏តែងទៅកាន់សំណាក់
នាងភិក្ខុនីនោះជារឿយ ៗ ដែរ ។ វេលានោះឯង ព្រះឧទាយិភិក្ខុដ៏មាន
អាយុបរិភោគភត្តក្នុងសំណាក់នាងភិក្ខុនីនោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧទាយិ
ភិក្ខុដ៏មានអាយុ ក៏ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់យកបាត្រនិងចីវរ ចូលសំដៅទៅ
រកទីដែលនាងភិក្ខុនីនោះនៅ ក្នុងវេលាព្រឹកព្រហាម លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខនាងភិក្ខុនីនោះ បើកអង្គជាត
បង្ហាញ ។ ឯនាងភិក្ខុនីនោះ ក៏អង្គុយលើអាសនៈខាងមុខព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ
បើកអង្គជាតបង្ហាញដែរ ។ វេលានោះ ព្រះឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុមានតម្រេក

តស្សា ភិក្ខុនិយា អង្គជាតំ ឧបនិជ្ឈាយិ ។ តស្សាបិ អង្គ-ជាតតោ(១) អសុចិ មុច្ចិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយិ តំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច គច្ឆ ភគិនិ ឧទកំ អាហរ អន្តរវាស-កំ ធោវិស្សាមីតិ ។ អាហរយ្យ អហមេវ ធោវិស្សាមីតិ ។ អថខោ(២) សា(៣) ភិក្ខុនី(៤) តស្ស(៥) តំ អសុចឹ ឯកទេសំ មុខេន អគ្គហេសិ ឯកទេសំ អង្គជាតេ បក្ខិបិ ។ សា តេន គព្ភំ គណ្ហិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯវមាហំសុ អយំ ភិក្ខុនី អព្រហ្មចារិនី អយំ គព្ភិនីតិ(៦) ។ នាហំ អយ្យេ អព្រហ្មចារិនីតិ ។ អថខោ(៧) សា(៨) ភិក្ខុនី(៩) ភិក្ខុនីនំ ឯត-មត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧទាយិ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯត-មត្ថំ អារោចេសុំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយិ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេស្សតីតិ ។

១ ឆេសុ ៤ បញ្ញាយតិ ។ ២-៣-៤-៥ ឆេសុ ៤ ទិស្សន្តិ ។ ៦ ម. អព្រហ្មចារិនី អយំ ភិក្ខុនី គព្ភិនីតិ ។ ៧-៨-៩ ឆេសុ ៤ ទិស្សន្តិ ។

ក៏សំឡឹងមើលទៅអង្គជាតនាងភិក្ខុនីនោះ ។ ទឹកអសុចិក៏ហូរច្រាលចាកអង្គជាតរបស់ឧទាយិភិក្ខុនោះ ។ លំដាប់នោះ ឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុក៏និយាយទៅនឹងភិក្ខុនីនោះថា នែប្អូនស្រី ចូរទៅនាំយកទឹកមក អញនឹងលាងស្បង់ ។ នាងភិក្ខុនីនោះតបវិញថា លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់ឲ្យស្បង់មកខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងលាងប្រគេន ។ វេលានោះឯង នាងភិក្ខុនីនោះ ក៏បានយកទឹកអសុចិរបស់ឧទាយិភិក្ខុនោះបន្តិចដាក់ក្នុងមាត់ យកបន្តិចដាក់ក្នុងអង្គជាត ។ នាងភិក្ខុនីនោះក៏មានគភ៌ដោយសារទឹកអសុចិនោះ ។ ពួកនាងភិក្ខុនីក៏និយាយយ៉ាងនេះថា នាងភិក្ខុនីនេះ មិនមែនប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរទេ ទើបបាននាងភិក្ខុនីនេះមានគភ៌ ។ នាងភិក្ខុនីនោះតបវិញថា ម្នាលនាងទាំងឡាយ ខ្ញុំមិនបានប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរទេ ។ វេលានោះ នាងភិក្ខុនីនោះបានប្រាប់សេចក្តីនុះដល់នាងភិក្ខុនីដទៃ ។ នាងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើលោកម្ចាស់ឧទាយិ ប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងចីវរចាស់ (របស់ខ្លួនសោះ) ។ លំដាប់នោះ ពួកនាងភិក្ខុនីទាំងនោះ បានប្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ម្តេចបានជា ឧទាយិដ៏មានអាយុប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងចីវរចាស់ ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ។បេ។ អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ ញាតិកា តេ ឧទាយិ អញ្ញាតិកាតិ ។ អញ្ញាតិកា ភគវាតិ ។ អញ្ញាតកោ មោឃបុរិស អញ្ញាតិកាយ ន ជានាតិ បដិរូបំ វា អប្បដិរូបំ វា បាសាទិកំ វា អប្បាសាទិកំ វា តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេយ្យ វា រជាបេយ្យ វា អាកោដាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

គ្រានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ បានក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ ទ្រង់សួរឧទាយិភិក្ខុដ៏មានអាយុថា ម្នាលឧទាយិ ឮថាអ្នកបានប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងចីវរចាស់ មែនឬ ។ ឧទាយិក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧទាយិ នាងភិក្ខុនីនោះត្រូវជាញាតិឬមិនមែនជាញាតិនៃអ្នកទេ ។ ឧទាយិក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស (នាងភិក្ខុនីនោះ) មិនត្រូវជាញាតិនៃខ្ញុំព្រះអង្គទេ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់ថា នែមោឃបុរស ជនមិនមែនជាញាតិ មិនស្គាល់អំពើសមគួរឬមិនសមគួរ អំពើនាំមកនូវសេចក្ដីជ្រះថ្លាឬមិននាំមកនូវសេចក្ដីជ្រះថ្លារបស់នាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ (នោះទេ) នែមោឃបុរស មិនសមបើអ្នកនៅប្រើនាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងចីវរចាស់សោះ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនមែននាំពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើង ឬមនុស្សដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀត(នោះ)ទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ប្រើនាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងក្ដី ឲ្យជ្រលក់ក្ដី ឲ្យគក់ឬបោកក្ដី នូវចីវរចាស់ ភិក្ខុនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[៦៣] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អញ្ញាតិកា នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធា ។ ភិក្ខុនី នាម ឧភតោ សង្ឃេ ឧបសម្បន្នា ។ បុរាណចីវរំ នាម សកឹ និវត្ថម្បិ សកឹ បារុតម្បិ ។ ធោវាតិ[១] អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ធោតំ[២] និស្សគ្គិយំ ហោតិ ។ រជាតិ អាណាបេតិ[៣] អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ រត្តំ[៤] និស្សគ្គិយំ ហោតិ ។ អាកោដេហីតិ អាណាបេតិ[៥] អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សកឹ បាណិប្បហារំ[៦] វា មុគ្គរប្បហារំ[៧] វា ទិន្នេ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្ពំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្ពំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ បុរាណចីវរំ

១ ក. ធោវាបេយ្យាតិ ធោវាហីតិ អាណាបេតិ ។ ២ ក. ធោវាបិតំ ។ ៣ ក. រជាបេយ្យាតិ រជាហីតិ អាណាបេតិ ។ ៤ ក. រជិតំ ។ ៥ ក. អាកោដាបេយ្យាតិ អាកោដេហីតិ អាណាបេតិ ។ ៦ បាណិប្បហារេនបិ ពហោ ។ ៧ មុគ្គរប្បហារេនបិ ពហោ ។

(៦៣) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ (ត្រង់បទយោ [illegible] ទាំងពីរ) មានអធិប្បាយត្រង់សិក្ខាបទមុន ។ ត្រង់បទភិក្ខុពណ៌នារួចហើយ ។ នាងភិក្ខុនីដែលឥតមានជាប់ទាក់ទងនឹងតំណខាងមាតាក្តី ខាងបិតាក្តី ដរាបដល់ជីដូនជីតាជាគំរប់ ៧ ហៅថាមិនមែនជាញាតិ ។ ដែលហៅថា នាងភិក្ខុនី (នោះសំដៅយក) ស្រីដែលបានឧបសម្បទាក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំងពីរ (ភិក្ខុសង្ឃនិងភិក្ខុនីសង្ឃ) ។ សំពត់ដែលភិក្ខុស្លៀកម្តងក្តី ដណ្តប់ម្តងក្តី ហៅថា ចីវរចាស់ ។ ភិក្ខុប្រើនាងភិក្ខុនីថា នាងចូរលាងចីវរឲ្យអាត្មា (យ៉ាងនេះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរដែលនាងភិក្ខុនីលាងហើយនោះ ជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុបង្គាប់នាងភិក្ខុនីថា នាងចូរជ្រលក់ចីវរឲ្យអាត្មា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរដែលនាងភិក្ខុនីជ្រលក់ហើយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុប្រើនាងភិក្ខុនីថា នាងចូរគក់ចីវរឲ្យអាត្មា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើចីវរដែលនាងភិក្ខុនីយកមកគក់ដោយដៃក្តី ដោយដំបងក្តី អស់វារៈតែម្តង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះចីវរនោះ ដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះចីវរយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរចាស់នេះ

អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ធោវាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[៥៥] អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ ធោវាបេតិ រជាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ ធោវាបេតិ អាកោដាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ ធោវាបេតិ រជាបេតិ អាកោដាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ រជាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ រជាបេតិ អាកោដាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ រជាបេតិ

ខ្ញុំបានប្រើនាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិឲ្យលាង ជានិស្សគ្គិយៈហើយ ខ្ញុំសូមលះបង់នេះដល់ជំនុំសង្ឃ ។ (គប្បីបើយកពាក្យតាំងពី មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ គប្បីផ្គុំមួយនោះនោះហើយ) ។

[៥៥] នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថា មិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង នូវចីវរចាស់ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់ នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទាំងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង ឲ្យគោះ នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទាំងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថា មិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់ ឲ្យគោះ នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ ទាំងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ នូវចីវរចាស់ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ នាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ ឲ្យគោះ នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ទាំងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់

ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ រជាបេតិ អាកោដាបេតិ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ អាកោដាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ អាកោដាបេតិ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ អាកោដាបេតិ រជាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី បុរាណចីវរំ អាកោដាបេតិ ធោវាបេតិ រជាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ អញ្ញាតិកាយ វេមតិកា ។ បេ ។ អញ្ញាតិកាយ ញាតិកសញ្ញី ។ បេ ។ អញ្ញស្ស បុរាណចីវរំ ធោវាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ និសីទនបច្ចត្ថរណំ ធោវាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឯកតោ ឧបសម្បន្នាយ

ឲ្យលាង នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ ឲ្យគក់ ឲ្យលាង នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យគក់ នូវចីវរចាស់ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យគក់ ឲ្យលាង នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យគក់ ឲ្យជ្រលក់ នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ហើយប្រើឲ្យគក់ ឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់ នូវចីវរចាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរ នឹងនិស្សគ្គិយ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ បេ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ ។ បេ ។ ហើយប្រើឲ្យលាង នូវចីវរចាស់របស់ភិក្ខុឯទៀត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុប្រើ (នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ) ឲ្យលាងសំពត់និសីទនៈនឹងគ្រឿងក្រាល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុប្រើនាងភិក្ខុនីដែលជាឯកតោឧបសម្បន្នា

ធោវាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកាយ អញ្ញាតិកាសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកាយ វេមតិកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកាយ ញាតិកាសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៤៩) អនាបត្តិ ញាតិកាយ ធោវន្តិយា អញ្ញាតិកា ទុតិយា ហោតិ អវុត្តា ធោវតិ អបរិភុត្តំ ធោវាបេតិ ចីវរំ ឋបេត្វា អញ្ញំ បរិក្ខារំ ធោវាបេតិ សិក្ខមានាយ សាមណេរិយា ធោវាបេតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ឲ្យលាង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៤៩) អាបត្តិ (មិនមានដល់ភិក្ខុទាំង ៨ ពួក) គឺ នាងភិក្ខុនីដែលជាញាតិរបស់ភិក្ខុ កំពុងលាងចីវររបស់ភិក្ខុ ហើយត្រូវមាននាងភិក្ខុនីដទៃដែលមិនមែនជាញាតិ មកយកចីវរជាទីពីរនៃនាងភិក្ខុនីនោះ នៅលាងឲ្យ ១ នាងភិក្ខុនីឃើញចីវររបស់ភិក្ខុមានមន្ទិលសៅហ្មង ហើយយកមកលាងឲ្យមិនបាច់ចាំប្រើ ១ ភិក្ខុប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងចីវរថ្មីដែលមិនទាន់បានប្រើប្រាស់ ១ ភិក្ខុប្រើនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងគ្រឿងបរិក្ខារដទៃក្រៅពីចីវរ ១ ភិក្ខុប្រើនាងសិក្ខមានាឲ្យលាងចីវរឲ្យ ១ ភិក្ខុប្រើសាមណេរីឲ្យលាងចីវរឲ្យ ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៤៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី សាវត្ថិយំ វិហរតិ អន្ធវនេ ។ អថខោ ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ សាវត្ថឹ បិណ្ឌាយ បាវិសិ សាវត្ថិយំ បិណ្ឌាយ ចរិត្វា បច្ឆាភត្តំ បិណ្ឌបាតបដិក្កន្តា យេន អន្ធវនំ តេនុបសង្កមិ ទិវាវិហារាយ អន្ធវនំ អជ្ឈោគាហេត្វា អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ ទិវាវិហារំ និសីទិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ចោរា កតកម្មា គាវឹ វធិត្វា មំសំ គហេត្វា អន្ធវនំ បាវិសឹសុ ។ អទ្ទសា ខោ ចោរគាមណិកោ ឧប្បលវណ្ណំ ភិក្ខុនឹ អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ ទិវាវិហារំ និសិន្នំ ។ ទិស្វាន ឯតទហោសិ សចេ មេ បុត្តភាតិកា[១] បស្សិស្សន្តិ វិហេឋយិស្សន្តិ ឥមំ ភិក្ខុនិន្តិ អញ្ញេន មគ្គេន អគមាសិ ។

១ ម. ឧ. បុត្តភាតុកា ។

សិក្ខាបទទី ៥

(៤៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវេឡុវនកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនីនៅក្នុងអន្ធវន ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ វេលានោះឯង នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី លុះពេលព្រឹកឡើង ក៏ស្លៀកស្បង់ដណ្ដប់រួចនាំយកបាត្រនិងចីវរចូលទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីដើម្បីបិណ្ឌបាត លុះដើរទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុងសាវត្ថី រួចត្រឡប់មកអំពីបិណ្ឌបាតក្នុងកាលជាខាងក្រោយនៃភត្តហើយក៏ចូលសំដៅទៅក្នុងអន្ធវន (ព្រៃងងឹត) ដើម្បីសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃ លុះចូលទៅដល់ព្រៃអន្ធវនហើយ ក៏អង្គុយសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃទៀបគល់ឈើមួយ ។ សម័យនោះឯង មានពួកចោរអ្នកធ្វើនូវចោរកម្ម បានសម្លាប់មេគោ កាត់យកសាច់រួចនាំយកចូលទៅកាន់ព្រៃអន្ធវន ។ ឯមេចោរជាធំបានក្រឡេកមើលទៅឃើញនាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី កំពុងអង្គុយសម្រាកក្នុងវេលាថ្ងៃទៀបគល់ឈើមួយ ។ លុះឃើញហើយ មេចោរនោះក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះថា បើប្រសិនណាពួកចោរជាកូនចៅបងប្អូនអញឃើញនាងភិក្ខុនីនេះហើយ មុខជានឹងបៀតបៀននាងភិក្ខុនីនេះមិនខាន (លុះគិតយ៉ាងនេះហើយ) មេចោរក៏នាំពួកចោរទាំងនោះដើរទៅតាមផ្លូវដទៃវិញ

អថខោ សោ ចោរគាមណិកោ តំ មំសំ បចិត្វា វរមំសានិ គហេត្វា បណ្ណេន បុដំ(១) ពន្ធិត្វា ឧប្បលវណ្ណាយ ភិក្ខុនិយា អវិទូរេ រុក្ខេ អាលគ្គេត្វា យោ បស្សតិ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា ទិន្នំយេវ ហរតូតិ វត្វា បក្កាមិ ។ អស្សោសិ ខោ ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី សមាធិម្ហា វុដ្ឋហិត្វា តស្ស ចោរគាមណិកស្ស ឥមំ កថាសល្លាបំ ។ អថខោ ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី តំ មំសំ គហេត្វា ឧបស្សយំ អគមាសិ ។ អថខោ ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន តំ មំសំ សម្បាទេត្វា ឧត្តរាសង្គេន ភណ្ឌិកំ ពន្ធិត្វា វេហាសំ អព្ភុគ្គន្ត្វា វេឡុវនេ បច្ចុដ្ឋាសិ ។

(៤៣) តេន ខោ បន សមយេន ភគវា គាមំ បិណ្ឌាយ បវិដ្ឋោ ហោតិ ។ អាយស្មា ឧទាយី ឱហិយ្យកោ ហោតិ វិហារបាលោ ។ អថខោ ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី យេនាយស្មា ឧទាយី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧទាយឹ ឯតទវោច កហំ ភន្តេ ភគវាតិ ។ បវិដ្ឋោ ភគិនិ ភគវា គាមំ បិណ្ឌាយាតិ ។

១ ឧ. ម. បណ្ណបុដំ ។

វេលានោះឯង មេចោរនោះកាលបើផ្ទុំសាច់គោចំអិនរួចស្រេចហើយ ក៏យកសាច់យ៉ាងល្អ ខ្ចប់ដោយស្លឹកឈើយកទៅព្យួរទុកនឹងដើមឈើជិតនាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី ហើយពោលថា អ្នកណាមួយ ទោះបីជាសមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី បានឃើញនូវសាច់ដែលអញទុកឲ្យនេះហើយ ចូរនាំយកទៅចុះ រួចហើយក៏ចេញដើរទៅ ។ នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី ចេញពីសមាធិហើយ បានឮសំដីនេះរបស់មេចោរដែលកំពុងនិយាយនោះ ។ លំដាប់នោះ នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនីក៏បានយកសាច់នោះទៅឯកន្លែងនៅរបស់ខ្លួន ។ វេលានោះឯង នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ នាងក៏ចាត់ចែងយកសាច់នោះមកវេចខ្ចប់ដោយចីពរ រួចហើយក៏ហោះទៅឯអាកាស ទៅចុះត្រង់វត្តវេឡុវន ។

(៤៣) សម័យនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់យាងចូលទៅកាន់ស្រុកដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុជាអ្នកនៅចាំរក្សាវត្ត ។ លំដាប់នោះ នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី បានចូលទៅរកព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏សួរទៅព្រះឧទាយិដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅណា ។ ព្រះឧទាយិក្រាបទូលថា ម្នាលប្អូនស្រី ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់យាងចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុកហើយ ។

ឥមំ ភន្តេ មំសំ ភគវតោ ទេហីតិ ។ សន្តប្បិតោ
តេ[១] ភគិនិ ភគវា មំសេន សចេ មេ ត្វំ អន្តរវាសកំ
ទទេយ្យាសិ ឯវមហម្បិ[២] សន្តប្បិតោ ភវេយ្យំ អន្តរវាស-
កេនាតិ ។ មយំ ខោ អយ្យ មាតុគាមា នាម កិច្ឆលាភា
ឥទញ្ច មេ អន្តិមំ បញ្ចមំ ចីវរំ នាហំ ទស្សាមីតិ ។
សេយ្យថាបិ ភគិនិ បុរិសោ ហត្ថឹ ទត្វា កច្ឆេ វិក្ខេ-
បេយ្យ[៣] ឯវមេវ ខោ ត្វំ ភគិនិ ភគវតោ មំសំ ទត្វា
មយ្ហំ[៤] អន្តរវាសកេ វិក្ខេបំ ករោសីតិ[៥] ។ អថខោ ឧប្បល-
វណ្ណា ភិក្ខុនី អាយស្មតា ឧទាយិនា និប្បីឡិយមានា
អន្តរវាសកំ ទត្វា ឧបស្សយំ អគមាសិ ។ ភិក្ខុនិយោ
ឧប្បលវណ្ណាយ ភិក្ខុនិយា បត្តចីវរំ បដិគ្គណ្ហន្តិយោ
ឧប្បលវណ្ណំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោចុំ កហំ តេ អយ្យេ
អន្តរវាសកោតិ ។ ឧប្បលវណ្ណា ភិក្ខុនី ភិក្ខុនីនំ
ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

១ ឱ. ម. សីហ. ភគវត្តា បទំ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឯវញ្ចាហម្បីតិបិ បាឋោ ។
៣ ឱ. ម. សន្ទេយ្យ ។ ៤ ឱ. ម. មយិ ។ ៥ ឱ. ម. ន សច្ចិសីតិ ។

នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី និយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូម
លោកម្ចាស់មេត្តាថ្វាយសាច់នេះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ។
ឧទាយីនិយាយថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងឲ្យព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឆ្អែត
ដោយសាច់ (យ៉ាងណា) ប្រសិនបើនាងឲ្យស្បង់ដល់អាត្មាៗក៏ឈ្មោះថា
នាងឲ្យឆ្អែតដោយស្បង់យ៉ាងនោះដែរ ។ នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនីតបវិញថា
បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំជាមាតុគ្រាម មានលាភបានដោយកម្រ
ណាស់ ។ មួយទៀតចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ជាចីវរគំរប់៥ ជាទីបំផុត ខ្ញុំមិន
ប្រគេនលោកម្ចាស់ទេ ។ ឧទាយីនិយាយថា ម្នាលប្អូនស្រី ដូចជាបុរស
ដែលឲ្យដំរី (ទៅគេ) គួរលះវៀរបន្ទុំផង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលប្អូនស្រី
បើនាងថ្វាយសាច់ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ គួរលះស្បង់របស់នាង
ដល់អាត្មា ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ គ្រានោះ នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនី កាលបើ
ឧទាយីមានអាយុបៀតបៀនទទូចសូម ក៏ប្រគេនស្បង់ហើយត្រឡប់ទៅកាន់
លំនៅរបស់ខ្លួនវិញ ។ ពួកនាងភិក្ខុនីកាលទទួលយកបាត្រនិងចីវរពីនាងឧប្បល-
វណ្ណាភិក្ខុនី ក៏សួរនាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនីថា បពិត្រនាងជាម្ចាស់ ស្បង់
របស់នាងទៅនៅឯណា ។ នាងឧប្បលវណ្ណាភិក្ខុនីក៏ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ
ដល់នាងភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ នាងភិក្ខុនីទាំងឡាយតំណិះទោស តិះដៀល

វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧទាយី ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ(១) ចីវរំ បដិគ្គហេស្សតិ កិច្ឆលាភោ មាតុគាមោតិ ។ អថខោ តា ភិក្ខុនិយោ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយី ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ(២) ចីវរំ បដិគ្គហេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ(៣) ចីវរំ បដិគ្គហេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ ញាតិកា តេ ឧទាយិ អញ្ញាតិកាតិ ។ អញ្ញាតិកា ភគវាតិ ។ អញ្ញាតកោ មោឃបុរិស អញ្ញាតិកាយ ន ជានាតិ បតិរូបំ វា អប្បតិរូបំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គហេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ

១-២-៣ ម. ឧ. ហត្ថតោ ឱ ហោតិ ។

បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ឧទាយី មិនសមបើនឹងទទួលយកចីវរពីដៃនាងភិក្ខុនីសោះ មាតុគ្រាមសូម្បីតែបានលាភបានដោយកម្រ ។ ព្រោះនោះ នាងភិក្ខុនីទាំងនោះក៏ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណា ដែលមានប្រាថ្នាតិច ។ល។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឧទាយិដ៏មានអាយុមិនគួរបើនឹងទទួលយកចីវរពីដៃនាងភិក្ខុនីសោះ ។ រួចភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ល។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលឧទាយិ ឮថា អ្នកឯងបានទទួលចីវរពីដៃនាងភិក្ខុនី មែនឬ ។ ឧទាយិភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស មែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧទាយិ នាងភិក្ខុនីនោះត្រូវជាញាតិនឹងអ្នកឯង ឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ ឧទាយិក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស (នាងភិក្ខុនីនោះ) មិនមែនជាញាតិទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមោឃបុរស បុរសដែលមិនមែនជាញាតិ មិនស្គាល់ការគួរ ឬមិនគួរ ល្អក្តី ឬមិនល្អក្តី របស់ស្ត្រីដែលមិនមែនជាញាតិ(នោះ)ទេ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯង ហេតុអ្វីក៏ទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ (ដូច្នេះ) ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនបានធ្វើមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា

ន បសាទាយ បសន្នានំ ច ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[៦៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ភិក្ខុនីនំ បារិវត្តកចីវរំ(១) ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា អម្ហាកំ បារិវត្តកចីវរំ(២) ន បដិគ្គហេស្សន្តីតិ(៣) ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តាសំ ភិក្ខុនីនំ ឧជ្ឈាយន្តីនំ ខីយន្តីនំ វិបាចេន្តីនំ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចន្នំ បារិវត្តកំ(៤) បដិគ្គហេតុំ ភិក្ខុស្ស ភិក្ខុនិយា សិក្ខមានាយ សាមណេរស្ស

១-២ ឱ. ម. បារិវត្តកចីវរំ ។ ៣ ឱ. ម. បដិគ្គហេស្សន្តីតិ ។ ម. នប្បដិគ្គហេស្សន្តីតិ ។
៤ ឱ. ម. បារិវត្តកំ ។ បារិវត្តកចីវរន្តិបិ បាឋោ ។

ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើង ពួកមនុស្សដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យកាន់តែជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងភិក្ខុនីដែលមិនមែនជាញាតិ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តហើយ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៦៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុសង្ស័យ មិនហ៊ានទទួលយកចីវរដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូររបស់ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុនីទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងមិនទទួលយកចីវរដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូររបស់យើងសោះ ។ កាលពួកនាងភិក្ខុនីទាំងនោះ កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បានឮច្បាស់ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងវេលានោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងឡាយទទួលយកចីវរដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូររបស់សហធម្មិកបុគ្គល ៥ ពួកគឺ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី សិក្ខមានា សាមណេរ

សាមណេរិយា អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេសំ បញ្ចន្នំ បារិវត្តកំ(១) បដិគ្គហេតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ អញ្ញត្រ បារិវត្តកា(២) និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៦៨) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អញ្ញាតិកា នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធា ។ ភិក្ខុនី នាម ឧភតោសង្ឃេ ឧបសម្បន្នា ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ បច្ឆិមំ(៣) ។ អញ្ញត្រ បារិវត្តកាតិ ឋបេត្វា បារិវត្តកំ ។ បដិគ្គណ្ហាតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ

១ ម. ឆ. បារិវត្តកំ ។ បារិវត្តកចីវរន្តិបិ បាឋោ ។ ២ ម. ឆ. បារិវត្តកា ។ ឯវំ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។
៣ ម. វិកប្បនុបគបច្ឆិមំ ។

សាមណេរី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកទាំងឡាយ ទទួលយកចីវរដែលត្រូវការផ្លាស់ប្តូរនឹងពួកសហធម្មិកទាំង ៥ នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងភិក្ខុនី ដែលមិនមែនជាញាតិ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ ។

(៦៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ (ត្រង់បេយ្យាលទាំងពីរ មានសេចក្តីដូចអធិប្បាយក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទរួចហើយ) ។ នាងភិក្ខុនីដែលគេហៅ ជាប់ទាក់ទងនឹងគ្នាអំពីខាងមាតាក្តី ខាងបិតាក្តី ដរាបដល់ត្រឹមខ្សែជីដូនជីតាជាគំរប់ ៧ ហៅថាមិនមែនជាញាតិ ។ ស្រីដែលបានឧបសម្បទាអំពីសំណាក់ឧភតោសង្ឃ ហៅថាភិក្ខុនី ។ បណ្តាចីវរទាំង ៦ ចីវរណាមួយ ដែលតូចបំផុតគួរល្មមវិកប្បបាន ហៅថាចីវរ ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ សេចក្តីថា លើកលែងតែចីវរដែលផ្លាស់ប្តូរ ។ ភិក្ខុទទួលយកចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះតែប្រយោគដែលទទួល ចីវរនោះ ជានិស្សគ្គិយ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះបង់ចីវរនោះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ចីវរយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន

ចីវរំ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ហត្ថតោ បដិគ្គហិតំ អញ្ញត្រ បារិវត្តកា និស្សគ្គិយំ នេវាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[៥០] អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ហត្ថតោ[១] ចីវរំ បដិគ្គណ្ហាតិ អញ្ញត្រ បារិវត្តកា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ វេមតិកោ ហត្ថតោ[២] ចីវរំ បដិគ្គណ្ហាតិ អញ្ញត្រ បារិវត្តកា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ ញាតិកសញ្ញី ហត្ថតោ[៣] ចីវរំ បដិគ្គណ្ហាតិ អញ្ញត្រ បារិវត្តកា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[៥១] ឯកតោ ឧបសម្បន្នាយ ហត្ថតោ ចីវរំ បដិគ្គណ្ហាតិ អញ្ញត្រ បារិវត្តកា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកាយ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតិកាយ ញាតិកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

១-២-៣ ម. ឱ. ហត្ថេសុ ច ហោតិ ។

ចីវរនេះដែលខ្ញុំបានទទួលយកអំពីដៃនាងភិក្ខុនី ដែលមិនមែនជាញាតិ ជានិស្សគ្គិយហើយ វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ ឥឡូវខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់ព្រះសង្ឃ ។ (ត្រូវបេយ្យាលតាំងពី តាមអធិប្បាយត្រង់សិក្ខាបទទី ១ ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នានេះរួចហើយ) ។

(៥០) នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនជាញាតិ ទទួលយកចីវរអំពីដៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ទទួលយកចីវរអំពីដៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ ។ នាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ ទទួលចីវរអំពីដៃ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ ។

(៥១) ភិក្ខុទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងភិក្ខុនីដែលបានឧបសម្បទាអំពីសំណាក់ឯកតោសង្ឃ (គឺអំពីចំណែកខាងភិក្ខុនីសង្ឃតែម្យ៉ាង) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ វៀរលែងតែផ្លាស់ប្តូរ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ នាងភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ ចីវរវគ្គស្ស បញ្ចមសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិកថា

[៨៦] អនាបត្តិ ញាតិកាយ បារិវត្តកំ បរិត្តេន វា វិបុលំ វិបុលេន វា បរិត្តំ ភិក្ខុ វិស្សាសំ គណ្ហាតិ តាវកាលិកំ គណ្ហាតិ ឋបេត្វា ចីវរំ អញ្ញំ បរិក្ខារំ គណ្ហាតិ សិក្ខមានាយ សាមណេរិយា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចីវរវគ្គ សិក្ខាបទទី ៥ វារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

[៨៦] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុ ក្នុងសិក្ខាបទនេះមាន ៩ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុទទួលយកចីវរអំពីដៃនាងភិក្ខុនីដែលជាញាតិ ១ ភិក្ខុទទួលយកចីវរដោយការផ្លាស់ប្តូរគ្នា ១ ភិក្ខុទទួលយកចីវរមានថ្លៃច្រើន ដោយចីវរមានថ្លៃតិច ឬភិក្ខុទទួលយកចីវរមានថ្លៃតិច ដោយចីវរមានថ្លៃច្រើន ១ ភិក្ខុយកចីវរដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល គឺយកដោយការនឹងសេចក្តីទុកចិត្តគ្នា ១ ភិក្ខុយកចីវរដោយខ្ចីគ្នា ១ ភិក្ខុទទួលយកគ្រឿងបរិក្ខារឯទៀតរបស់សិក្ខមានានិងសាមណេរី លើកលែងតែចីវរចេញ ១ ភិក្ខុឆ្កួត ១ ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៥ ចប់ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៩៣) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បដ្ឋោ ហោតិ ធម្មឹ កថំ កាតុំ ។ អថខោ អញ្ញតរោ សេដ្ឋិបុត្តោ យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ តំ សេដ្ឋិបុត្តំ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ សោ សេដ្ឋិបុត្តោ អាយស្មតា ឧបនន្ទេន សក្យបុត្តេន ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច វទេយ្យាថ ភន្តេ យេន អត្ថោ បដិពលា មយំ អយ្យស្ស ទាតុំ យទិទំ

សិក្ខាបទទី ៦

(៩៣) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុឈ្មោះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត ជាអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងការសំដែងធម៌ ។ គ្រានោះ កូនសេដ្ឋីម្នាក់ មាននាមមិនទាន់ប្រាកដ ចូលទៅឯកន្លែងដែលព្រះឧបនន្ទភិក្ខុដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តលោកគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ ឧបនន្ទភិក្ខុដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តបានញុំាងសេដ្ឋីបុត្រនោះដែលអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ ឲ្យកាន់យកល្អ ឲ្យកើតសេចក្ដីប្រឹងប្រែងឡើង ឲ្យរីករាយស្រួល ដោយធម្មីកថា ។ គ្រានោះ សេដ្ឋីបុត្រនោះ កាលបើព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត ឲ្យឃើញច្បាស់លាស់ ឲ្យកាន់យកល្អ ឲ្យក្លាហានឡើងព្រម ឲ្យរីករាយស្រួល ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏បានពោលពាក្យនេះនឹងឧបនន្ទភិក្ខុដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ត្រូវការដោយបច្ច័យណា ដែលយើងខ្ញុំគួរប្រគេនដល់លោកម្ចាស់បាន

ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខា-
រន្តិ(១) ។ សចេ មេ ត្វំ អាវុសោ ទាតុកាមោសិ ឥតោ
ឯកំ សាដកំ ទេហីតិ ។ អម្ហាកំ ខោ ភន្តេ កុល-
បុត្តានំ កិស្មឹ វិយ ឯកសាដកំ ទាតុំ(២) អាគមេថ(៣)
ភន្តេ យាវ យំ ធញ្ញំ យំ ឥតោ ឥតោ វា
ឯកំ សាដកំ បដិលភិស្សាមិ ឥតោ វា សុត្ថកាទ្ធិ ។
ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ
តំ សេដ្ឋិបុត្តំ ឯតទវោច សចេ មេ ត្វំ អាវុសោ
ទាតុកាមោសិ ឥតោ ឯកំ សាដកំ ទេហីតិ ។
អម្ហាកំ ខោ ភន្តេ កុលបុត្តានំ កិស្មឹ វិយ ឯកសា-
ដកំ ទាតុំ អាគមេថ ភន្តេ យាវ យំ ធញ្ញំ យំ
ឥតោ ឥតោ វា ឯកំ សាដកំ បដិលភិស្សាមិ
ឥតោ វា សុត្ថកាទ្ធិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា
ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តំ សេដ្ឋិបុត្តំ ឯតទវោច

១ ម. ចីវរ . . . បរិក្ខារេនាតិ ។ ២ ទ្វីសុ បោត្ថកេសុ វិសេសុ គរឈទេឡា ម. ឥ ពោធ្យកេសុ ន បញ្ញាយតិ គតិយាហិ រយោ ទិស្សតិ ។ ៣ ម. ឥ អាគមេហិ ។

ដូចជាពាក្យ ថាបិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិងគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារ លោក
ម្ចាស់ត្រូវប្រើប្រាស់ទាំងនោះមកចុះ ៗ ព្រោះបុគ្គល នៃអ្នកដែលមានអាយុបើ
អ្នកត្រូវការនឹងប្រគេនអាត្មា ចូរអ្នកប្រគេនសាដកមួយ អំពីពួកសាដកដែល
អ្នកកំពុងប្រើប្រាស់នេះចុះ ៗ សេដ្ឋីបុត្តនិយាយថា ពានព្រះសា យើងខ្ញុំជាកូន
អ្នកមានត្រកូល និងមានតែសាដកមួយតើ ទៅបោកដូចជាមិនសម (ម្ចាស់
ប្រៀនខ្ញុំ) ពានព្រះស សូមលោកម្ចាស់បង្អង់ចាំសិន ទំរាំខ្ញុំទៅផ្ទះ ខ្ញុំ
ដល់ទៅផ្ទះហើយនឹងបញ្ជូនសាដកមួយ អំពីពួកសាដកដែលខ្ញុំកំពុងប្រើ
ប្រាស់នេះ ឬសាដកដែលល្អត្រង់ជាងសាដកនេះ មកប្រគេនលោក
ម្ចាស់ ៗ បនន្ទភិក្ខុមានអាយុជាសក្យបុត្ត បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសេដ្ឋី-
បុត្តនោះអស់វារៈពីរដងថា នៃអ្នកដ៏មានអាយុ បើអ្នកមានត្រូវការនឹងប្រគេន
អាត្មា ចូរអ្នកប្រគេនសាដកមួយ អំពីពួកសាដកដែលអ្នកកំពុងប្រើប្រាស់នេះ
ចុះ ៗ សេដ្ឋីបុត្តនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំជាកុលបុត្ត
មានតែសាដកមួយតើ ទៅបោកដូចជាមិនសម (ម្ចាស់ប្រៀនខ្ញុំណាស់)
ពានព្រះសលោកម្ចាស់សូមបង្អង់ចាំសិន ទំរាំខ្ញុំទៅផ្ទះ ខ្ញុំដល់ទៅផ្ទះហើយ
នឹងបញ្ជូនសាដកមួយ អំពីសាដកនេះ ឬសាដកដែលល្អត្រង់បើជាង
សាដកនេះ មកប្រគេនលោកម្ចាស់ ៗ បនន្ទភិក្ខុមានអាយុ ជា
សក្យបុត្ត បាននិយាយពាក្យនេះនឹងសេដ្ឋីបុត្តនោះអស់វារៈជាគំរប់បីដងថា

សចេ មេ ត្វំ អាវុសោ ទាតុកាមោសិ ឥតោ ឯកំ សាដកំ ទេហីតិ ។ អម្ហាកំ ខោ ភន្តេ កុលបុត្តានំ កិស្មឹ វិយ ឯកសាដកំ ទាតុំ អាគមេហិ ភន្តេ យាវ ឃរំ គច្ឆាមិ ឃរំ គតោ ឥតោ វា ឯកំ សាដកំ បហិណិស្សាមិ ឥតោ វា សុន្ទរតរំ ។ កឹ បន តយា អាវុសោ អទាតុកាមេន បវារិតេន យំ ត្វំ បវារេត្វា ន ទេសីតិ ។ អថខោ សោ សេដ្ឋិបុត្តោ អាយស្មតា ឧបនន្ទេន សក្យបុត្តេន និប្បីឡិយមានោ ឯកំ សាដកំ ទត្វា អគមាសិ ។ មនុស្សា តំ សេដ្ឋិបុត្តំ បស្សិត្វា ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យ(១) ឯកសាដកោ អាគច្ឆសីតិ ។ អថខោ សោ សេដ្ឋិបុត្តោ តេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ មហិច្ឆា ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា អសន្តុដ្ឋា

១ ម. ឆ. អយ្យោ ។

នែអ្នកដ៏មានអាយុ បើអ្នកចង់ប្រគេនអាត្មា ចូរអ្នកប្រគេនសាដកមួយ អំពីសាដកអស់នេះចុះ ។ សេដ្ឋិបុត្តនិយាយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន បើខ្ញុំជាកុលបុត្ត មានសាដកតែមួយដើរទៅហាក់ដូចជាមិនសម ចាន ព្រោស លោកម្ចាស់សូមចាំទីនេះសិន ចាំខ្ញុំទៅផ្ទះ ខ្ញុំទៅដល់ផ្ទះហើយ នឹងបញ្ជូនសាដកមួយ អំពីសាដកដែលខ្ញុំកំពុងស្លៀកអស់នេះ ឬសាដកដែលល្អប្រសើរជាងសាដកអស់នេះ មកប្រគេនលោកម្ចាស់ ។ ឧបនន្ទត្ថេរនិយាយថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ អាត្មាមានប្រយោជន៍អ្វី ដោយអ្នកដែលមិនចង់ប្រគេនសោះហើយបវារណា (ព្រោះ) អ្នកបវារណានូវបច្ច័យណា ហើយមិនឲ្យបច្ច័យនោះ ។ សេដ្ឋិបុត្តនោះ កាលដែលឧបនន្ទត្ថេរដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តបង្ខិតបង្ខំ (ញយៗ) ក៏ប្រគេនសម្ពត់សាដកមួយ ហើយទៅកាន់ទីនោះឯង ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញសេដ្ឋិបុត្តនោះហើយ បាននិយាយពាក្យនេះថា អ្នកម្ចាស់ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានសាដកតែមួយដើរមកដូច្នេះ ។ គ្រានោះ សេដ្ឋិបុត្តបានប្រាប់ដំណើរនោះ ដល់មនុស្សទាំងឡាយនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សមណៈទាំងឡាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធ ជាសក្យបុត្តនេះមានប្រាថ្នាច្រើន មិនមានសន្តោស សមណៈពួកនេះ

នយិមេ[១] សុករា ធម្មនិមន្តនាយ[២] កាតុំ កថំ ហិ នាម សេដ្ឋិបុត្តេន ធម្មនិមន្តនាយ ករិយមានាយ សាដកំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ[៣] ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយ្យន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ សេដ្ឋិបុត្តំ ចីវរំ វិញ្ញាបេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ សេដ្ឋិបុត្តំ ចីវរំ វិញ្ញាបេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ ញាតកោ តេ ឧបនន្ទ អញ្ញាតកោតិ ។ អញ្ញាតកោ ភគវាតិ ។ អញ្ញាតកោ មោឃបុរិស អញ្ញាតកស្ស ន ជានាតិ បតិរូបំ វា អប្បតិរូបំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អញ្ញាតកំ សេដ្ឋិបុត្តំ ចីវរំ វិញ្ញាបេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

១ ឱ. ម. នយិមេ ។ ២ ឱ. ធម្មនិមន្តនាបិ ។ ៣ ឱ. ម. យាចិស្សន្តីតិ ។

គេមិនងាយនឹងនិមន្តដោយធម៌បានទេ កាលបើសេដ្ឋិបុត្តនិមន្តដោយធម៌ មិនសមបីនឹងសូមយកសាដកសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តមិនសមបីបើនឹងសុំចីវរពីសេដ្ឋិបុត្តសោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែឧបនន្ទ ឮថាអ្នកសុំចីវរពីសេដ្ឋិបុត្ត មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា នែឧបនន្ទ គេត្រូវជាញាតិរបស់អ្នកឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ ព្រះឧបនន្ទទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ គេមិនមែនជាញាតិទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា នែមោឃបុរស មនុស្សមិនមែនជាញាតិ មិនដឹងការគួរឬមិនគួរ ល្អឬមិនល្អរបស់មនុស្សដែលមិនមែនជាញាតិនឹងគ្នា (នោះ) ទេ នែមោឃបុរស មិនគួរបើអ្នកឯងសុំចីវរពីសេដ្ឋិបុត្តដែលមិនមែនជាញាតិ (ដូច្នោះ) សោះ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់មនុស្សដែលនៅមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ មិនមែននាំមនុស្សដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតកំ គហបតិំ វា គហបតានិំ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៩៦) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ សាកេតា សាវត្ថិំ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ អន្តរាមគ្គេ ចោរា និក្ខមិត្វា តេ ភិក្ខូ អច្ឆិន្ទិំសុ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតា បដិក្ខិត្តំ អញ្ញាតកំ គហបតិំ វា គហបតានិំ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេតុន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន វិញ្ញាបេសុំ យថានគ្គា វ សាវត្ថិំ គន្ត្វា ភិក្ខូ អភិវាទេន្តិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ សុន្ទរា ខោ ឥមេ អាវុសោ អាជីវកា យេ ឥមេ ភិក្ខូ អភិវាទេន្តីតិ ។ តេ ឯវមាហំសុ ន មយំ អាវុសោ អាជីវកា ភិក្ខូ មយន្តិ ។ ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ឧបាលិំ ឯតទវោចុំ ឥង្ឃ អាវុសោ ឧបាលិ ឥមេ អនុយុញ្ជាហីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មតា ឧបាលិនា អនុយុញ្ជិយមានា ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ(*) ។

* ឱហារិយខេត្តេ អយមត្ថោ ន ទិស្សតិ ។

គប្បីសំដែងសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ សុំចីវរ ចំពោះគហបតី គហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះហើយ ។

(៩៦) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាច្រើនចេញអំពីក្រុងសាកេត ដើរតាមផ្លូវឆ្ងាយទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ ពួកចោរចេញមកដណ្តើម (យក) ចីវរ របស់ភិក្ខុទាំងនោះក្នុងកណ្តាលផ្លូវ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះរង្កៀសក្នុងចិត្តថា ការសុំចីវរចំពោះគហបតី គហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ ហើយមិនហ៊ានសុំចីវរ ក៏ដើរទាំងកាក្រាតទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថីហើយថ្វាយបង្គំភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា នែអាវុសោទាំងឡាយ ពួកអាជីវកទាំងនេះល្អ ដែលសំពះភិក្ខុទាំងឡាយដែរ ។ ភិក្ខុអាក្រាតទាំងនោះនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ យើងមិនមែនជាអាជីវកទេ យើងជាភិក្ខុដែរ ។ ពួកភិក្ខុក៏និយាយពាក្យនេះចំពោះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុថា នែឧបាលិដ៏មានអាយុ និមន្តលោកសាកសួរអ្នកទាំងអស់នេះមើល ។ ភិក្ខុអាក្រាតទាំងនោះ លុះព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុសាកសួរ ក៏ប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ (ដោយសព្វគ្រប់) ។

អថខោ អាយស្មា ឧបាលិ តេ ភិក្ខូ អនុយុញ្ជិត្វា ភិក្ខូ ឯតទវោច ភិក្ខូ ឥមេ អាវុសោ ទេថ ឥមេសំ[1] ចីវរានីតិ ។ បេ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ នគ្គា អាគច្ឆិស្សន្តិ ននុ នាម តិណេន វា បណ្ណេន វា បដិច្ឆាទេត្វា អាគន្តព្ពន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អច្ឆិន្នចីវរស្ស វា នដ្ឋចីវរស្ស វា អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេតុំ យំ អាវាសំ បឋមំ ឧបគច្ឆតិ សចេ តត្ថ ហោតិ សង្ឃស្ស វិហារចីវរំ វា ឧត្តរត្ថរណំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា ភិសិច្ឆវិ វា តំ គហេត្វា បារុបិតុំ គញ្ញ[2] ចោ[3] លភិត្វា

១ ម. ប. ទេសំ ។ ២-៣ ម. ឧ. បោត្ថកេសុ ន ហោន្តិ ។

ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុ លុះបានសាកសួរភិក្ខុ (អាក្រាត) ទាំងនោះហើយ ក៏ពោលពាក្យនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងនេះជាភិក្ខុហើយ លោកទាំងឡាយចូរឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុ (អាក្រាត) ទាំងនោះចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលមានប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបីបើនឹងមានខ្លួនអាក្រាតដើរមកសោះ គួរតែភិក្ខុទាំងនោះបិទបាំង (កាយ) ដោយស្មៅ ឬស្លឹកឈើហើយ សឹមមកទៅរេះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់សំដែងធម្មីកថា ហើយទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលចោរដណ្តើមយកចីវរទៅក្តី ដែលមានចីវរបាត់ក្តី សុំចីវរចំពោះគហបតី ឬគហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិបាន ភិក្ខុ (ដែលមានចីវរអន្តរាយ) នោះ ចូលដល់អាវាសណាមុន បើចីវរកទីវក្តី សម្ពត់ក្រាលលើគ្រែក្តី សម្ពត់ក្រាលផែនដីក្តី ស្រោមពូកក្តី របស់សង្ឃមានក្នុងអាវាសនោះ ឲ្យយកសម្ពត់នោះស្លៀកដណ្តប់ចុះហើយគិតថា អញបានសម្ពត់នោះ (ស្លៀកដណ្តប់សិន)

ទិន្នេហិ សង្ឃមិតំ តោ ចេ ហោតិ សង្ឃស្ស វិហារចីវរំ វា ឧត្តរត្ថរណំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា ភិសិច្ឆវិ វា តិណេន វា បណ្ណេន វា បដិច្ឆាទេត្វា អាគន្តុំ ន ត្វេវ នគ្គេន អាគន្តព្វំ យោ អាគច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេយ្យ អញ្ញត្រ សមយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តត្ថាយំ សមយោ អច្ឆិន្នចីវរោ វា ហោតិ ភិក្ខុ នដ្ឋចីវរោ វា អយំ តត្ថ សមយោតិ ។

[៥៥] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អញ្ញាតកោ នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធោ ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតានី នាម យា កាចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ

ហើយនឹងទុកវិញ បើចីវរក្នុងវិហារ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលលើគ្រែ សម្ពត់សម្រាប់ក្រាលលើផែនដី ស្រោមពូក របស់សង្ឃមិនមានទេ ភិក្ខុនោះ ត្រូវបិទបាំង (កាយ) ដោយស្មៅឬស្លឹកឈើហើយសឹមមក មិនត្រូវដើរមកទាំងអាក្រាតឡើយ ភិក្ខុណាមក (ទាំងអាក្រាត) ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ សុំចីវរចំពោះគហបតី ឬគហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិ (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានសម័យ ។ ឯសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺភិក្ខុមានចីវរដែលចោរឆក់ប្លន់យកទៅ ឬភិក្ខុមានចីវរវិនាស នេះជាសម័យក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

[៥៥] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ (ត្រង់បេយ្យាលទាំងពីរ មានអធិប្បាយដូចសេចក្តីក្នុងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទ) ។ ឯដែលឈ្មោះថាមិនជាប់ចំណងញាតិ គឺអ្នកមិនទាក់ទងខាងមាតាក្តី អ្នកមិនទាក់ទងខាងបិតាក្តី ដរាបដល់ត្រឹមតាទួតទី ៧ ហៅថាមិនមែនជាញាតិ ។ បុរសណាមួយ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ (បុរសនោះ) ហៅថាគហបតី (ប្រុសម្ចាស់ផ្ទះ) ។ ស្រីណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ (ស្រីនោះ) ហៅថាគហបតានី (ស្រីម្ចាស់ផ្ទះ) ។ ដែលហៅថាចីវរ (នោះ) គឺបណ្តាចីវរទាំង ៦ យ៉ាង

ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ បច្ឆិមំ[១] ។ អញ្ញត្រ សមយាតិ ឋបេត្វា សមយំ ។ អច្ឆិន្នចីវរោ នាម ភិក្ខុស្ស ចីវរំ អច្ឆិន្នំ ហោតិ រាជូហិ វា ចោរេហិ វា ធុត្តេហិ វា យេហិ កេហិចិ វា អច្ឆិន្នំ ហោតិ ។ នដ្ឋចីវរោ នាម ភិក្ខុស្ស ចីវរំ អគ្គិនា វា ទឌ្ឍំ ហោតិ ឧទកេន វា វុឡ្ហំ ហោតិ ឧន្ទូរេហិ វា ឧបចិកាហិ វា ខាយិតំ ហោតិ បរិភោគជិណ្ណំ វា ហោតិ ។ អញ្ញត្រ សមយា វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ អញ្ញាតកំ គហបតិកំ អញ្ញត្រ សមយា វិញ្ញាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

---

១. វិកប្បនុបគបច្ឆិមំ ។

តាមតែចីវរណាមួយក៏ដោយ ដែលមានខ្នាតបើយ៉ាងតូចណាស់ត្រឹមល្មមវិកប្បបាន ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែមានសម័យ គឺលើកទុកសម័យចេញ ។ ចីវររបស់ភិក្ខុដែលស្ដេចទាំងឡាយរឹបយកទៅក្ដី ចោរទាំងឡាយដណ្ដើមយកទៅក្ដី អ្នកលេងទាំងឡាយដណ្ដើមយកទៅក្ដី អ្នកណាមួយដណ្ដើមយកទៅក្ដី (ភិក្ខុនោះ) ហៅថា មានចីវរគេដណ្ដើមយកហើយ ។ ចីវររបស់ភិក្ខុដែលភ្លើងឆេះក្ដី ដែលទឹកបណ្ដែតទៅក្ដី ដែលកណ្ដុរកាត់ឬកណ្ដៀរកេរកាត់ក្ដី ដែលចាស់ព្រោះប្រើប្រាស់ក្ដី (ភិក្ខុនោះ) ហៅថា មានចីវរខូចហើយ ។ វៀរលែងតែមានសម័យចេញ ភិក្ខុសុំ (ចីវរ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសុំ ចីវរ (នោះ) ជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះចីវរនោះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះចីវរយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរនេះខ្ញុំសុំចំពោះគហបតីមិនមែនជាញាតិដោយវៀរលែងតែមានសម័យចេញ ជានិស្សគ្គិយហើយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ (ត្រូវបើកពាក្យតាំងពី មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ ក្នុងវគ្គជាមួយគ្នានេះរួចហើយ) ។

[៥៦] អញ្ញាតកោ អញ្ញាតកសញ្ញី អញ្ញត្រ សមយា ចីវរំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកោ វេមតិកោ អញ្ញត្រ សមយា ចីវរំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកោ ញាតកសញ្ញី អញ្ញត្រ សមយា ចីវរំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ ញាតកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៥៧] អនាបត្តិ សមយេ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

[៥៦] ភិក្ខុមិនមែនញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថា មិនមែនញាតិ ហើយសុំចីវរ ដោយវៀរលែងតែសម័យចេញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសុំចីវរ ដោយវៀរលែងតែសម័យចេញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមិនមែនញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាមិនមែនញាតិ សុំចីវរ ដោយវៀរលែងតែសម័យចេញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុជាញាតិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[៥៧] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុកាលសុំចីវរក្នុងសម័យក្ដី ក្នុងសំណាក់ជនជាតិវង្សជាញាតិ ក្នុងសំណាក់ជនជាតិវង្សដែលបវារណាហើយ សុំឲ្យអ្នកដទៃ (ដូរ) ដោយទ្រព្យខ្លួន ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកៈ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(៨៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អច្ឆិន្នចីវរកេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទន្តិ ភគវតា អាវុសោ អនុញ្ញាតំ អច្ឆិន្នចីវរស្ស វា នដ្ឋចីវរស្ស វា អញ្ញាតកំ គហបតឹ វា គហបតានឹ វា ចីវរំ វិញ្ញាបេតុំ វិញ្ញាបេថ អាវុសោ ចីវរន្តិ ។ អលំ អាវុសោ លទ្ធំ អម្ហេហិ ចីវរន្តិ ។ មយំ អាវុសោ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ វិញ្ញាបេមាតិ ។ វិញ្ញាបេថ អាវុសោតិ ។ អថខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អញ្ញាតកេ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯតទវោចុំ អច្ឆិន្នចីវរកា អាវុសោ ភិក្ខូ អាគតា ទេថ នេសំ ចីវរន្តិ ពហុំ ចីវរំ វិញ្ញាបេសុំ ។ តេន ខោ បន សមយេន

សិក្ខាបទទី ៧

(៨៨) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងឡាយ (ភិក្ខុមានពួក៦) ចូលទៅរកពួកភិក្ខុដែលមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុមានចីវរ ដែលចោរដណ្តើមយកទៅក្តី ដែលមានចីវរវិនាសទៅក្តី ឲ្យសុំចីវរនឹងគហបតិ ឬនឹងគហបតានី ដែលមិនមែនជាញាតិបាន ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំងឡាយ ចូរសុំចីវរទៅ ។ ពួកភិក្ខុដែលចោរដណ្តើមយកចីវរនោះឆ្លើយថា ល្ហើយអាវុសោ យើងបានចីវរហើយ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ យើងនឹងសុំចីវរឲ្យលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកទាំងឡាយ ចូរសុំចុះ ។ គ្រានោះ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅរកពួកគហបតិដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយបាននិយាយពាក្យនេះថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានចីវរចោរដណ្តើមយកទៅ ឥឡូវនេះលោកនិមន្តមក អ្នកទាំងឡាយ ចូរប្រគេនចីវរដល់លោកទាំងនោះផងចុះ ហើយក៏សុំចីវរបានច្រើន ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង

អញ្ញតរោ បុរិសោ សភាយំ និសិន្នោ អញ្ញតរំ បុរិសំ ឯតទវោច អច្ឆិន្នចីវរកា អយ្យោ អាគតា តេសំ មយា ចីវរំ ទិន្នន្តិ ។ សោបិ ឯវមាហ មយាបិ ទិន្នន្តិ ។ អបរោបិ ឯវមាហ មយាបិ ទិន្នន្តិ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ ចីវរំ វិញ្ញាបេស្សន្តិ ទុស្សវាណិជ្ជំ វា សមណា សក្យបុត្តិយា ករិស្សន្តិ បគ្គាហិកសាលំ វា[១] បសារេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ ចីវរំ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ ចីវរំ វិញ្ញាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ វត្ថសន្និចយំ វា អាបណំ បសារេស្សន្តីតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

មានបុរសម្នាក់អង្គុយក្នុងទីកើតសព្រោមប្រជុំ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសម្នាក់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយដែលមានចីវរជាប់ដណ្តើមយកទៅ ឥឡូវលោកនិមន្តមក ខ្ញុំបានប្រគេនចីវរដល់លោកម្ចាស់ទាំងនោះហើយ ។ បុរសនោះឯងក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំក៏បានប្រគេនចីវរដែរ ។ បុរសឯទៀតនិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំក៏បានប្រគេនដែរ ។ ជនទាំងឡាយអម្បាលនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណហើយសុំចីវរមានចំនួនច្រើន (យ៉ាងនេះសោះ) ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តនឹងធ្វើជំនួញសំពត់ឬថា នឹងតាំងរានលក់សំពត់ (ទេដឹង) ។ ពួកភិក្ខុបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ។ បេ ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយមិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណហើយសុំចីវរមានចំនួនច្រើន (យ៉ាងនេះ) សោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាអ្នកទាំងឡាយមិនដឹងប្រមាណហើយសុំចីវរមានចំនួនច្រើន មែនឬ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សេចក្តីនោះ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា

នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហុំ ចីវរំ(១) វិញ្ញាបេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ តញ្ចេ អញ្ញាតកោ គហបតិ វា គហបតានី វា ពហូហិ ចីវរេហិ អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យ សន្តរុត្តរបរមំ តេន ភិក្ខុនា តតោ ចីវរំ សាទិតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ សាទិយេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៥៩) តញ្ចេតិ អច្ឆិន្នចីវរកំ ភិក្ខុំ ។ អញ្ញាតកោ នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធោ ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតានី នាម យា កាចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ ពហូហិ ចីវរេហីតិ ពហុកេហិ ចីវរេហិ ។

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ ពហុំ ចីវរន្តិ ទិស្សតិ ។

ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងមិនដឹងប្រមាណសុំចីវរមានចំនួនច្រើន ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយ ឬមិនមែននាំឲ្យរឹតតែកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា បើគហបតិក្ដី គហបតានីក្ដី បវារណាដល់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីឲ្យកាន់យកតាមត្រូវការ ដោយចីវរច្រើន ភិក្ខុនោះគប្បីត្រេកអរចំពោះចីវរនោះ ត្រឹមតែអន្តរវាសក និងឧត្តរាសង្គ បើភិក្ខុត្រេកអរឲ្យលើសជាងកំណត់នោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៥៩) ត្រង់ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុនោះ គឺភិក្ខុមានចីវរដែលចោរដណ្ដើមយកទៅ ។ ជនដែលមិនជាប់អំពីចំណែកមាតាក្ដី អំពីចំណែកបិតាក្ដី ដរាបដល់ត្រឹមជីដូនជីតាជាន់ទី ៧ ហៅថាមិនមែនញាតិ ។ មនុស្សប្រុសណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មនុស្សប្រុសនោះហៅថា គហបតិ ។ មនុស្សស្រីណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មនុស្សស្រីនោះហៅថា គហបតានី ។ ពាក្យថា ចីវរច្រើន គឺចីវរមានប្រមាណច្រើន ។

អភិហដ្ឋុំ បវារេយ្យាតិ យាវតកំ ឥច្ឆសិ តាវតកំ គណ្ហា-ហីតិ ។ សន្តរុត្តរបរមន្តេន ភិក្ខុនា តតោ ចីវរំ សាទិត-ព្វន្តិ សចេ តីណិ នដ្ឋានិ ហោន្តិ ទ្វេ សាទិតព្វានិ ទ្វេ នដ្ឋានិ ឯកំ សាទិតព្វំ ឯកំ នដ្ឋំ ន(១) សាទិតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរិំ សាទិយេយ្យាតិ តទុត្តរិំ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ។ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ អញ្ញាតកំ គហបតិកំ(២) តទុត្តរិំ វិញ្ញាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

១ ម. ឧ. ន កិញ្ចិ ។ ២ ឥតោ បរំ ម. ឧ. បោត្ថកេសុ ឧបសង្កមិត្វាតិ អាទិ ទិស្សតិ ។

ពាក្យថា នាំមកបវារណា គឺគ្រាន់តែពោលថា លោកម្ចាស់ត្រូវការចីវរប៉ុន្មាន ចូរទទួលយកប៉ុណ្ណោះចុះ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះគប្បីត្រេកអរនឹងចីវរចំពោះចីវរដែលគេនាំមកនោះ កំណត់ត្រឹមអន្តរវាសកនឹងឧត្តរាសង្គ គឺថាបើចីវរទាំងបីវិនាសទៅហើយ ភិក្ខុគប្បីត្រេកអរត្រឹមតែចីវរពីរ (បើ) ចីវរពីរវិនាសទៅ ភិក្ខុគប្បីត្រេកអរត្រឹមតែចីវរមួយ (បើ) ចីវរវិនាសទៅតែមួយ ភិក្ខុកុំគប្បីត្រេកអរ (នឹងចីវរឯទៀត) ឡើយ ។ ពាក្យថា បើភិក្ខុត្រេកអរឲ្យលើសជាងកំណត់នោះ គឺភិក្ខុសុំចីវរលើសជាងកំណត់នោះ ត្រូវអា-បត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលសុំ ។ ចីវរដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ចីវរនោះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរនេះ ខ្ញុំសូមអំពីគហបតីមិនមែនជាញាតិឲ្យលើសពីកំណត់នោះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ គប្បីឲ្យ ។បេ។ គប្បីឲ្យ ។បេ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

[៦១] អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី តតុត្តរឹ ចីវរំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ វេមតិកោ តតុត្តរឹ ចីវរំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ ញាតកសញ្ញី តតុត្តរឹ ចីវរំ វិញ្ញាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ ញាតកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៦២] អនាបត្តិ សេសកំ អាហរិស្សាមីតិ ហរន្តោ គច្ឆតិ សេសកំ តុយ្ហេវ ហោតូតិ ទេន្តិ ន អច្ឆិន្នការណា ទេន្តិ ន នដ្ឋការណា ទេន្តិ ញាតកានំ បវារិតានំ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

[៦០] គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយសូមចីវរឲ្យលើសជាងកំណត់នោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ហើយសូមចីវរឲ្យលើសពីកំណត់នោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ ហើយសូមចីវរឲ្យលើសពីកំណត់នោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គហបតីជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គហបតីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៦១] អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលនាំចីវរទៅដោយគិតថា អញនឹងនាំចីវរដែលសល់មក ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេនដោយពាក្យថា ចីវរដែលសល់ចូរមានដល់លោកចុះ ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេន ដោយឥតមានហេតុតែចោរដណ្ដើមយកចីវរ ដល់ភិក្ខុដែលទាយកប្រគេន ដោយឥតមានហេតុតែចីវរបាត់ ដល់ភិក្ខុត្រេកអរនឹងចីវររបស់ញាតិទាំងឡាយ ដល់ភិក្ខុត្រេកអរនឹងចីវររបស់ជនដែលគេបវារណាទុក ដល់ភិក្ខុត្រេកអរនឹងចីវរដែលបានដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិ៍ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៧ ចប់ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(៦៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ បុរិសោ បជាបតឹ ឯតទវោច អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អស្សោសិ ខោ អញ្ញតរោ បិណ្ឌចារិកោ ភិក្ខុ តស្ស បុរិសស្ស ឥមំ វាចំ ភាសមានស្ស ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច មហាបុញ្ញោសិ ត្វំ អាវុសោ ឧបនន្ទ អមុកស្មឹ ឱកាសេ អញ្ញតរោ បុរិសោ បជាបតឹ ឯតទវោច អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អត្ថាវុសោ មំ សោ ឧបដ្ឋាកោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ យេន សោ បុរិសោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ បុរិសំ ឯតទវោច សច្ចំ កិរ មំ ត្វំ អាវុសោ ចីវរេន អច្ឆាទេតុកាមោសីតិ ។

សិក្ខាបទទី ៨

(៦៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់ក្នុងវត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះ បុរសម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធថា អញនឹងឲ្យលោកម្ចាស់ឧបនន្ទស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ កាលដែលបុរសនោះកំពុងនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះ ភិក្ខុជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ១ អង្គបានឮ (ពាក្យនោះច្បាស់) ។ ទើបភិក្ខុនោះចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ លោកជាអ្នកមានបុណ្យច្រើន (ព្រោះ) ក្នុងទីឱកាសឯណោះ មានបុរសម្នាក់ និយាយពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធថា អញនឹងឲ្យលោកម្ចាស់ឧបនន្ទស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ ព្រះឧបនន្ទនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ បុរសនោះជាឧបដ្ឋាកខ្ញុំ ។ ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត ចូលទៅរកបុរសនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ឮថាអ្នកមានប្រាថ្នានឹងឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្តប់ចីវរ មែនឬ ។

អបិ មយ្ហំ(១) ឯវំ ហោតិ អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆា-
ទេស្សាមីតិ ។ សចេ ខោ មំ ត្វំ អាវុសោ ចីវរេន
អច្ឆាទេតុកាមោសិ ឯវរូបេន ចីវរេន អច្ឆាទេហិ ក្យាហំ
តេន អច្ឆន្នោបិ ករិស្សាមិ យាហំ ន បរិភុញ្ជិស្សា-
មីតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ
វិបាចេតិ មហិច្ឆា ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា
អសន្តុដ្ឋា នយិមេ សុករា ចីវរេន អច្ឆាទេតុំ កថំ
ហិ នាម អយ្យោ ឧបនន្ទោ មយា បុព្វេ អប្បវារិតោ
ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ
ខោ ភិក្ខូ តស្ស បុរិសស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស
វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា
។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ
នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុព្វេ អប្បវារិតោ
គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ។
អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកំ

១ ម. ឆ. មេយ្យំ ។ ម. អយ្យថីតិ ទ្វីសុបិ ឋានេសុ បទច្ឆេទោ ។

បុរសនោះនិយាយថា មែន លោកម្ចាស់ ខ្ញុំគិតយ៉ាងនេះថា អញនឹងឲ្យ
លោកម្ចាស់ឧបនន្ទស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ ព្រះឧបនន្ទនិយាយថា ម្នាល
អាវុសោ បើអ្នកមានប្រាថ្នាឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ចូរឲ្យអាត្មាស្លៀក
ដណ្តប់ចីវរបែបយ៉ាងនេះចុះ (ព្រោះថា) បើអាត្មាមិនប្រើប្រាស់នូវចីវរណា
អាត្មានឹងត្រូវឲ្យគេស្លៀកដណ្តប់នូវចីវរនោះ ដូចម្តេចបាន ។ ឯបុរស
នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅ
ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តអស់នេះ មានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន មិនមានសន្តោស
ពួកសមណៈអស់នេះ ទាយកមិនងាយនឹងឲ្យស្លៀកដណ្តប់ចីវរទេ មិនសម
បើលោកម្ចាស់ឧបនន្ទដែលអញមិនបានបវារណាមុន ហើយមកកំណត់
ចីវរ (យ៉ាងនេះ) សោះឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យបុរសនោះកំពុង
ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយណា
មានប្រាថ្នាតិច ជាអ្នកសន្តោស ។បេ។ ភិក្ខុអម្បាលនោះក៏ពោល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើ ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុ
ជាសក្យបុត្ត គេមិនបានបវារណាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតី ហើយ
កំណត់ចីវរ (យ៉ាងនេះ) ទេ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក្រាបទូល
សេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧ-
បនន្ទ ឮថាអ្នកឯង គេមិនបានបវារណាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតី

ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ ញាតកោ តេ ឧបនន្ទ អញ្ញាតកោតិ ។ អញ្ញាតកោ ភគវាតិ ។ អញ្ញាតកោ មោឃបុរិស អញ្ញាតកស្ស ន ជានាតិ បតិរូបំ វា អប្បតិរូបំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា តត្ថ នាម[1] ត្វំ មោឃបុរិស បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកំ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ។ ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស អញ្ញាតកស្ស គហបតិស្ស វា គហបតានិយា វា ចីវរចេតាបន្នំ[2] ឧបក្ខដំ ហោតិ ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ តត្រ ចេ សោ ភិក្ខុ

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ កថញ្ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិសាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ចីវរចេតាបន្នន្តិ ឯតេន ចីវរមូលេនាតិ ចីវរចេតាបន្នំ ។ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ។ [illegible] [illegible] ចីវរចេតាបន្នន្តិ [illegible] ។ [illegible] [illegible] ហោតិ [illegible] [illegible] ។

ហើយគិតរកចីវរ មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ម្នាលឧបនន្ទ គ្រហស្ថនោះជាញាតិរបស់អ្នក ឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ គ្រហស្ថនោះ មិនមែនជាញាតិទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលមោឃបុរស ជនមិនមែនជាញាតិ រមែងមិនដឹងការសមគួរក្តី មិនសមគួរក្តី ការល្អិតល្អក្តី មិនល្អិតល្អក្តី របស់ជនដែលមិនមែនជាញាតិទេ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងដែលគេមិនបានបវារណាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតិ មិនមែនជាញាតិ ហើយគិតរកចីវរដូចម្តេចបាន ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬមិនមែននាំឲ្យរឹងរឹតតែកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាហើយទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ថ្លៃចីវរដែលគហបតីក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិចំពោះភិក្ខុ ហើយតាំងទុកថា ខ្ញុំនឹងទិញចីវរដោយថ្លៃចីវរនេះ ហើយនឹងឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះ ស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ បើភិក្ខុនោះ

បុព្វេ អប្បវារិតោ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ សាធុ វត មំ អាយស្មា ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេន ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វា ចីវរំ ចេតាបេត្វា អច្ឆាទេហីតិ កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៦៣) ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្សាតិ ភិក្ខុស្សត្ថាយ ភិក្ខុំ អារម្មណំ ករិត្វា ភិក្ខុំ អច្ឆាទេតុកាមោ ។ អញ្ញាតកោ នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធោ ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតានី នាម យា កាចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ ចីវរចេតាបន្នំ នាម ហិរញ្ញំ វា សុវណ្ណំ វា មណិ វា មុត្តា វា មសារគល្លំ វា ផលិកោ វា បដកោ វា សុត្តំ វា កប្បាសោ វា[1] ។ ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេនាតិ បច្ចុបដ្ឋិតេន ។ ចេតាបេត្វាតិ បរិវត្តេត្វា[2] ។ អច្ឆាទេស្សាមីតិ ទស្សាមិ ។ តត្រ ចេ សោ ភិក្ខូតិ យំ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបន្នំ

១ ឧ. ម. ចីវរចេតាបន្នំ នាម ហិរញ្ញំ វា សុវណ្ណំ វា មុត្តា វា មណិ វា បវាឡោ វា ផលិកោ វា បដកោ វា សុត្តំ វា កប្បាសោ វា ។ ២ ឧ. ម. បរិវត្តេត្វា ។

ដែលគេមិនបានបវារណាមុន ហើយចូលទៅរកទីនោះ ព្រោះអាស្រ័យសេចក្តីចង់បានចីវរល្អ ហើយកំណត់ចីវរដោយពាក្យថា ល្អហើយអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកចូរទិញចីវរមានបែបយ៉ាងនេះ ៗ ដោយថ្លៃចីវរនេះ ហើយឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្តប់ចុះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៦៣) ត្រង់ពាក្យថា ចំពោះភិក្ខុ គឺដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុ ធ្វើភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ មានប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ ជនដែលមិនជាប់អំពីចំណែកខាងមាតាក្តី អំពីចំណែកខាងបិតាក្តី ដរាបដល់ខ្សែដីដូនជីតាទី ៧ ហៅថា មិនមែនជាញាតិ ។ បុរសណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ បុរសនោះហៅថា គហបតិ ។ ស្រីណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ស្រីនោះហៅថា គហបតានី ។ ប្រាក់ក្តី មាសក្តី កែវមណីក្តី កែវមុក្តាក្តី កែវមរកតក្តី កែវផលិកក្តី សំពត់ស្ពតក្តី អំបោះក្តី កប្បាសក្តី ហៅថាថ្លៃចីវរ ។ ពាក្យថា ដោយថ្លៃចីវរនេះ គឺដោយថ្លៃចីវរដែលតាំងឡើងចំពោះ ។ ពាក្យថា ទិញ គឺប្តូរ ។ ពាក្យថា អញនឹងឲ្យស្លៀកដណ្តប់ គឺថា អញនឹងប្រគេន ។ ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះ គឺថ្លៃចីវរដែលគេយកមកតំកល់ទុកចំពោះភិក្ខុណា

ឧបក្ខដំ ហោតិ សោ ភិក្ខុ ។ បុព្វេ អប្បវារិតោតិ បុព្វេ អវុត្តោ ហោតិ កីទិសេន តេ ភន្តេ ចីវរេន អត្ថោ កីទិសំ តេ ចីវរំ ចេតាបេស្សាមីតិ(1) ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ ឃរំ គន្ត្វា យត្ថ កត្ថចិ ឧបសង្កមិត្វា ។ ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យាតិ អាយតំ វា ហោតុ វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា សណ្ហំ វា ។ ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេន បច្ចុប្បន្នេន ។ ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វាតិ អាយតំ វា វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា សណ្ហំ វា ។ ចេតាបេត្វាតិ បរិវត្តេត្វា ។ អច្ឆាទេហីតិ ទទេយ្យ ។ កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយាតិ សាធុត្ថិកោ មហគ្ឃត្ថិកោ ។ តស្ស វចនេន អាយតំ វា វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា សណ្ហំ វា ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ បុព្វេ អប្បវារិតោ(2) អញ្ញាតកំ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបន្នំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

១. ម. ចេតាបេមីតិ ។ ២ កត្ថចិ ពោត្ថកេ អប្បវារិតោតិ ទិស្សតិ អយម្បន ឧបាធិ អប្បវារិតេនាតិ យុត្តតោ ។

ភិក្ខុនោះឯង ។ ពាក្យថា គេមិនបានបវារណាមុន គឺគេមិនទាន់និយាយមុនថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកត្រូវការដោយចីវរដូចម្តេច ខ្ញុំនឹងទិញចីវរដូចម្តេចប្រគេនលោក ។ ពាក្យថា ចូលទៅ គឺទៅកាន់ផ្ទះ (គេ) ឬចូលទៅកាន់ទីណាមួយ ។ ពាក្យថា កំណត់ចីវរ គឺចីវរវែងក្តី ធំក្តី សាច់ជិតក្តី សាច់ម៉ត់ក្តី ។ ពាក្យថា ដោយថ្លៃចីវរនេះ គឺដោយថ្លៃចីវរដែលតាំងទុកនៅចំពោះ ។ ពាក្យថា បែបយ៉ាងនេះក្តី ៗ គឺចីវរវែងក្តី ធំក្តី មានសាច់ជិតក្តី មានសាច់ម៉ត់ក្តី ។ ពាក្យថា ទិញ គឺប្តូរ ។ ពាក្យថា ចូរឲ្យស្លៀកដណ្តប់ គឺចូរឲ្យ ។ ពាក្យថា ព្រោះការស្រើយសេចក្តីទីបានចីវរល្អ គឺជាអ្នកត្រូវការចីវរល្អ ជាអ្នកត្រូវការចីវរមានថ្លៃច្រើន ។ កាលយកទិញចីវរវែងក្តី ធំក្តី មានសាច់ជិតក្តី មានសាច់ម៉ត់ក្តី តាមសំដីភិក្ខុនោះ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលប្រើ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរភិក្ខុត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរខ្ញុំនេះគេមិនបានបវារណាមុន ខ្ញុំចូលទៅរកគហបតីមិនមែនជាញាតិ ហើយកំណត់ចីវរ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យចីវរនេះដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

[៦៤] អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ វេមតិកោ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ ញាតកសញ្ញី បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ ញាតកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៦៥] អនាបត្តិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមស្ស អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

[៦៤] គហបតីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនញាតិ គេមិនបានបវារណាមុន ចូលទៅរកគហបតី ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ គេមិនបានបវារណាមុន ចូលទៅរកគហបតី ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ គេមិនបានបវារណាមុន ចូលទៅរកគហបតី ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គហបតីជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គហបតីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

[៦៥] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរ ក្នុងសំណាក់នៃជនជាញាតិ ជនដែលបានបវារណាហើយ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដើម្បីប្រយោជន៍ភិក្ខុដទៃ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុដែលតាយកមានទ្រព្យ ថ្លៃទិញចីវរមានដម្លៃច្រើន ប្រែគត់ ឲ្យទិញចីវរមានដម្លៃតិចវិញ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៨ ចប់ ។

នវមសិក្ខាបទំ

[៦៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ បុរិសោ អញ្ញតរំ បុរិសំ ឯតទវោច អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ សោបិ ឯវមាហ អហម្បិ អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អស្សោសិ ខោ អញ្ញតរោ បិណ្ឌចារិកោ ភិក្ខុ តេសំ បុរិសានំ ឥមំ កថាសល្លាបំ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច មហាបុញ្ញោសិ ត្វំ អាវុសោ ឧបនន្ទ អមុកស្មឹ ឱកាសេ អញ្ញតរោ បុរិសោ អញ្ញតរំ បុរិសំ ឯតទវោច អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ សោបិ ឯវមាហ អហម្បិ អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អត្ថាវុសោ មំ តេ ឧបដ្ឋាកាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ យេន តេ បុរិសា តេនុបសង្កមិ

សិក្ខាបទទី ៩

[៦៦] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះសម័យនោះឯង បុរសម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសម្នាក់ថា ខ្ញុំនឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ ឯបុរសនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឯងក៏នឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ស្លៀកដណ្តប់ចីវរដែរ ។ ភិក្ខុ ១ រូបជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត បានឮពាក្យចរចានៃបុរសទាំងឡាយនោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏ចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ លោកជាអ្នកមានបុណ្យច្រើន (ព្រោះ) ក្នុងកាលឯណោះ មានបុរសម្នាក់ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសម្នាក់ថា ខ្ញុំនឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ឯបុរសនោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំឯងក៏នឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ស្លៀកដណ្តប់ចីវរដែរ ។ ព្រះឧបនន្ទបាននិយាយថា ម្នាលអាវុសោ បុរសទាំងនោះជាឧបដ្ឋាករបស់ខ្ញុំ ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តចូលទៅរកបុរសទាំងនោះ

ឧបសង្កមិត្វា តំ បុរិសំ ឯតទវោច សច្ចំ កិរ មំ ត្វំ អាវុសោ ចីវរេន អច្ឆាទេតុកាមោសីតិ ។ អបិ មយ្យ(១) ឯវំ ហោតិ អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ សចេ ខោ មំ ត្វំ អាវុសោ ចីវរេន អច្ឆាទេតុកាមោ ឯវរូបេន ចីវរេន អច្ឆាទេហិ ក្យាហំ តេន អច្ឆន្នោបិ ករិស្សាមិ យាហំ ន បរិភុញ្ជិស្សាមីតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ មហិច្ឆា ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា អសន្តុដ្ឋា នយិមេ សុករា ចីវរេន អច្ឆាទេតុំ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧបនន្ទោ អម្ហេហិ បុព្វេ អប្បវារិតោ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្ស បុរិសស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា

១ ម. អយ្យ ឥតិ ទិស្សតិ ។

លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា ម្នាលអាវុសោ ឮថាអ្នកចង់ឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្ដប់ចីវរ មែនឬ ។ បុរសនោះឆ្លើយថា មែនលោកម្ចាស់ យើងខ្ញុំមានគំនិតយ៉ាងនេះថា យើងខ្ញុំនឹងឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ស្លៀកដណ្ដប់ចីវរទាំងឡាយ ។ ព្រះឧបនន្ទនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ បើអ្នកចង់ឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្ដប់ចីវរទាំងឡាយ អ្នកចង់ឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្ដប់ដោយចីវរបែបយ៉ាងនេះចុះ បើអាត្មាមិនគ្រាន់ប្រើប្រាស់ចីវរទាំងឡាយណា អាត្មានឹងស្លៀកដណ្ដប់នូវចីវរទាំងឡាយនោះ ធ្វើអ្វីបាន ។ គ្រានោះ បុរសនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា សមណៈទាំងឡាយ ជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រនេះមានប្រាថ្នាច្រើន មិនមានសន្តោស សមណៈទាំងនេះគេមិនងាយនឹងប្រគេនចីវរ មិនសមបើព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ដែលយើងខ្ញុំ មិនបានបវារណាជាមុន ហើយចូលមកកំណត់ចីវរសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យបុរសនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា មិនសមបើព្រះឧបនន្ទមានអាយុជាសក្យបុត្រ ដែលគេមិនបានបវារណាមុន ហើយចូលទៅគហបតិ

ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ ញាតកា តេ ឧបនន្ទ អញ្ញាតកាតិ ។ អញ្ញាតកា ភគវាតិ ។ អញ្ញាតកោ មោឃបុរិស អញ្ញាតកានំ ន ជានាតិ បតិរូបំ វា អប្បតិរូបំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកេ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស ឧភិន្នំ អញ្ញាតកានំ គហបតីនំ វា គហបតានីនំ វា បច្ចេកចីវរចេតាបនា ឧបក្ខដា ហោន្តិ ឥមេហិ មយំ បច្ចេកចីវរចេតាបនេហិ បច្ចេកចីវរានិ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ

ហើយកំណត់ចីវរសារ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកឯងទៅគេមិនបានបវារណាជាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតិ កំណត់ចីវរ មែនឬ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សេចក្តីនោះពិតមែន ។ ម្នាលឧបនន្ទ ជនទាំងពីរនាក់នោះជាញាតិ ឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជនទាំងនោះមិនមែនជាញាតិទេ ។ ម្នាលមោឃបុរស ជនដែលមិនមែនជាញាតិ រមែងមិនដឹងការសមគួរ ឬមិនសមគួរ ការល្អក្តី ឬមិនល្អក្តី របស់ជនទាំងឡាយមិនមែនជាញាតិទេ ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងទៅគេមិនបានបវារណាជាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតីមិនមែនជាញាតិ កំណត់ចីវរដូច្នេះបាន ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬមិនមែននាំឲ្យរឹតតែកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ថ្លៃចីវរផ្សេងគ្នាដែលគហបតិក្តី គហបតានីក្តី មិនមែនជាញាតិទាំងពីរនាក់ចំពោះភិក្ខុ ១ រូប ហើយដាក់ទុកថា យើងទាំងឡាយនឹងទិញចីវរទាំងឡាយដោយមាសប្រាក់ជាថ្លៃចីវរផ្សេងគ្នាទាំងនេះ ហើយនឹងឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះ

ចីវរេហិ អច្ឆាទេស្សាមាតិ ។ តត្រ ចេ សោ ភិក្ខុ បុព្វេ អប្បវារិតោ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ សាធុ វត មំ អាយស្មន្តោ ឥមេហិ បច្ចេកចីវរចេតាបន្នេហិ ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វា ចីវរំ ចេតាបេត្វា អច្ឆាទេថ ឧភោវ សន្តា ឯកេនាតិ កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៦៧) ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្សាតិ ភិក្ខុស្សត្ថាយ ភិក្ខុំ អារម្មណំ ករិត្វា ភិក្ខុំ អច្ឆាទេតុកាមា ។ ឧភិន្នន្តិ ទ្វិន្នំ ។ អញ្ញាតកា នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធា ។ គហបតី នាម យេ កេចិ អគារំ អជ្ឈាវសន្តិ ។ គហបតានី នាម(១) យា កាចិ អគារំ អជ្ឈាវសន្តិ ។ ចីវរចេតាបន្នា នាម ហិរញ្ញា វា សុវណ្ណា វា មណី វា មុត្តា វា មសារគល្លា វា ផលិកា វា បដកា វា សុត្តា វា កប្បាសា វា(២) ។

១ ឱ. ម. គហបតានិយោ ។ ២ ឱ. ម. ចីវរចេតាបន្នានិ នាម ហិរញ្ញំ វា សុវណ្ណំ វា មុត្តា វា មណិ វា បវាឡំ វា ផលិកោ វា បដកោ វា សុត្តំ វា កប្បាសោ វា ។

ស្លៀកដណ្ដប់ចីវរទាំងឡាយ ។ បើភិក្ខុនោះមិនបានបវារណាជាមុន ហើយចូលទៅរកជនទាំងនោះ ព្រោះតែស្រឡាញ់សេចក្ដីចង់បានចីវរល្អ ហើយកំណត់ចីវរដោយពាក្យថា ប្រពៃហើយ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងពីរ ចូរប្រមូលជាមួយគ្នា ទិញចីវរបែបយ៉ាងនេះផង ។ ដោយថ្លៃចីវរម្ចាស់ផ្សេងគ្នាទាំងនេះ ហើយឲ្យអាត្មាស្លៀកដណ្ដប់ចុះ ភិក្ខុនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៦៧) ត្រង់ពាក្យថា ចំពោះភិក្ខុឡើង គឺដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុ ធ្វើភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ មានប្រាថ្នាឲ្យភិក្ខុស្លៀកដណ្ដប់ ។ ពាក្យថា ទាំងពីរនាក់ គឺជនទាំងពីរ ។ ជនទាំងឡាយមិនបានជាប់អំពីចំណែកខាងមាតាក្ដី អំពីចំណែកខាងបិតាក្ដី រាប់ដល់ខ្សែជីដូនជីតាទី ៧ ហៅថា មិនមែនញាតិ ។ ប្រុសទាំងឡាយឯណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ប្រុសទាំងនោះហៅថា គហបតិ ។ ស្រីទាំងឡាយឯណាមួយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ស្រីទាំងនោះហៅថា គហបតានី ។ ប្រាក់ក្ដី មាសក្ដី កែវមណីក្ដី កែវមុក្ដាក្ដី កែវមរកត ឬកែវក្រួស ពេជ្រផ្គុំគ្នាក្ដី កែវផលិកក្ដី សំពត់ឬសក្លាតក្ដី អម្បោះក្ដី កប្បាសក្ដី ហៅថា ថ្លៃចីវរ ។

ឥមេហិ ចីវរចេតាបនេហីតិ បច្ចុបដ្ឋិតេហិ ។ ចេតាបេត្វាតិ បរិវត្តេត្វា ។ អច្ឆាទេស្សាមាតិ ទស្សាម ។ តត្រ ចេ សោ ភិក្ខូតិ យំ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបនា ឧបក្ខដា ហោន្តិ សោ ភិក្ខុ ។ បុព្វេ អប្បវារិតោតិ បុព្វេ អវុត្តោ ហោតិ កីទិសេន តេ ភន្តេ ចីវរេន អត្ថោ កីទិសំ តេ ចីវរំ ចេតាបេស្សាមាតិ(១) ។ ឧបសង្កមិត្វាតិ ឃរំ គន្ត្វា យត្ថ កត្ថចិ ឧបសង្កមិត្វា ។ ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យាតិ អាយតំ វា ហោតុ វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា សណ្ហំ វា ។ ឥមេហិ ចីវរចេតាបនេហីតិ បច្ចុបដ្ឋិតេហិ ។ ឯវរូបំ វា ឯវរូបំ វាតិ អាយតំ វា វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា សណ្ហំ វា ។ ចេតាបេត្វាតិ បរិវត្តេត្វា ។ អច្ឆាទេថាតិ ទជ្ជេថ ។ ឧភោ វ សន្តា ឯកេនាតិ ទ្វេបិ ជនា ឯកេន ។ កល្យាណកម្យតំ ឧបាទាយាតិ សាធុត្ថិកោ មហគ្ឃត្ថិកោ ។

១ ឱ. ម. ចេតាបេមាតិ ។

ពាក្យថា ដោយថ្លៃចីវរទាំងឡាយនេះ គឺដោយថ្លៃចីវរដែលដំកល់ក្នុងទីចំពោះមុខ ។ ពាក្យថា ទិញ គឺដូរ ។ ពាក្យថា នឹងឲ្យស្លៀកដណ្តប់ គឺនឹងឲ្យ ។ ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះ គឺថ្លៃចីវរដែលគេយកចំពោះភិក្ខុរូបណា ហើយដំកល់ទុក គឺភិក្ខុរូបនោះឯង ។ ពាក្យថា គេមិនបានបវារណាមុន គឺគេមិនបាននិយាយមុនថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ត្រូវការចីវរបែបដូចម្តេច ។ យើងទាំងឡាយនឹងទិញចីវរបែបដូចម្តេចថ្វាយលោកម្ចាស់ ។ ពាក្យថា ចូលទៅ គឺទៅកាន់ផ្ទះ ហើយចូលទៅរកគេក្នុងទីណាមួយ ។ ពាក្យថា កំណត់ចីវរ គឺចីវរវែងក្តី ធំក្តី មានសាច់ដិតក្តី មានសាច់ម៉ដ្តក្តី ។ ពាក្យថា ដោយថ្លៃចីវរទាំងនេះ គឺថ្លៃចីវរទាំងឡាយដែលដំកល់ក្នុងទីចំពោះមុខ ។ ពាក្យថា បែបយ៉ាងនេះផង ៗ គឺចីវរវែងក្តី ធំក្តី មានសាច់ដិតក្តី មានសាច់ម៉ដ្តក្តី ។ ពាក្យថា ទិញ គឺដូរ ។ ពាក្យថា ចូរឲ្យស្លៀកដណ្តប់ គឺចូរប្រគេនឲ្យ ។ ពាក្យថា អ្នកទាំងពីរប្រួបប្រួមជាមួយគ្នា គឺអ្នកទាំងពីរប្រួបប្រួមគ្នា ។ ពាក្យថា ព្រោះតែអាស្រ័យសេចក្តីចង់បានចីវរល្អ គឺភិក្ខុមានសេចក្តីត្រូវការដោយចីវរស្អាត ត្រូវការដោយចីវរមានថ្លៃច្រើន ។

តស្ស វចនេន អាយតំ វា វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា សណ្ហំ វា ចេតាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកំ គហបតិកំ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបន្នំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៦៨) អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ វេមតិកោ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ ញាតកសញ្ញី បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ទាយកចាំឲ្យយកទិញចីវរវែងក្តី ធំក្តី មានសាច់ម៉ត់ក្តី មានសាច់ល្អិតក្តី តាមពាក្យភិក្ខុនោះ ភិក្ខុនោះ ត្រូវទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលប្រើ ចីវរនោះ ជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះដល់សង្ឃក្តី ដល់គណៈក្តី ដល់បុគ្គលក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរខ្ញុំនេះគេមិនបានបវារណាជាមុន ខ្ញុំចូលទៅរកគហបតីមិនមែនជាញាតិ ហើយកំណត់ចីវរ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៦៨) គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ គេមិនបានបវារណាមុន ចូលទៅរកគហបតីទាំងឡាយ ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ គេមិនបានបវារណាមុន ចូលទៅរកគហបតីទាំងឡាយ ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ គេមិនបានបវារណាមុន ហើយចូលទៅរកគហបតីទាំងឡាយ ហើយកំណត់ចីវរ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

ញាតកោ អញ្ញាតកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកោ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកោ ញាតកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៦៩) អនាបត្តិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមានំ អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

នវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ គហបតិជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនជាអាបត្តិ ។

(៦៩) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរកនូវសំណាក់ពួកជាញាតិទាំងឡាយ ដល់ភិក្ខុដែលគេបានបវារណាហើយ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដើម្បីភិក្ខុដទៃ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុដែលញុំាងទាយកមានប្រាថ្នាចង់ញុំាងចីវរមានថ្លៃច្រើន ឲ្យចង់ញុំាងចីវរមានថ្លៃតិចវិញ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកបុគ្គល ។

សិក្ខាបទទី ៩ ចប់ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(៧០) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស ឧបដ្ឋាកោ មហាមត្តោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស ទូតេន ចីវរចេតាបន្នំ បាហេសិ ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា អយ្យំ ឧបនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេហីតិ ។ អថខោ សោ ទូតោ យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច ឥទំ ខោ ភន្តេ អាយស្មន្តំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបន្នំ អាភតំ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយស្មា ចីវរចេតាបន្នន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តំ ទូតំ ឯតទវោច ន ខោ មយំ អាវុសោ ចីវរចេតាបន្នំ បដិគ្គណ្ហាម ចីវរញ្ច ខោ មយំ បដិគ្គណ្ហាម កាលេន កប្បិយន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ សោ ទូតោ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ

សិក្ខាបទទី ១០

(៧០) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង មហាមាត្យជាឧបដ្ឋាករបស់ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត បញ្ជូនថ្លៃចីវរទៅដោយបម្រើ ដើម្បីព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តដោយពាក្យថា អ្នកចូរទិញចីវរដោយថ្លៃចីវរនេះ ហើយចូរឲ្យព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់ស្លៀកដណ្តប់ចីវរចុះ ។ ឯបម្រើនោះក៏ចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្ត លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ថ្លៃចីវរនេះខ្ញុំនាំមកចំពោះលោកដ៏មានអាយុ សូមលោកដ៏មានអាយុទទួលយកថ្លៃចីវរ (នេះ) ចុះ ។ កាលបើបម្រើនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ បានពោលពាក្យនេះនឹងបម្រើនោះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទទួលថ្លៃចីវរមិនបានទេ យើងទទួលបានតែចីវរដ៏សមគួរដោយកាលគួរ ។ កាលបើព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុពោលយ៉ាងនេះហើយ បម្រើនោះបានពោលពាក្យនេះនឹងព្រះឧបនន្ទ

ឯតទវោច អត្ថិ បនាយស្មតោ កោចិ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ អារាមំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តំ ទូតំ ឯតទវោច ឯសោ ខោ អាវុសោ ឧបាសកោ ភិក្ខូនំ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ អថខោ សោ ទូតោ តំ ឧបាសកំ សញ្ញាបេត្វា យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច យំ ខោ ភន្តេ អាយស្មា វេយ្យាវច្ចករំ និទ្ទិសិ សញ្ញត្តោ សោ មយា ឧបសង្កមតុ អាយស្មា កាលេន ចីវរេន តំ អច្ឆាទេស្សតីតិ(១) ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តំ ឧបាសកំ ន កិញ្ចិ អវោចាសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សោ មហាមត្តោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ

១ ឥតោ បរំ សីហឡបោត្ថកេ តេន ខោ បន សមយេន សោ មហាមត្តោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ បរិភុញ្ជតុ អាយស្មា តំ ចីវរំ ឥច្ឆាម មយំ អយ្យេន តំ ចីវរំ បរិភុត្តន្តិ ។ សព្វត្ថ បន ន ទិស្សតិ ។

សក្យបុត្តដ៏មានអាយុថា អ្នកណាមួយជាវេយ្យាវច្ចករ(១)របស់លោកដ៏មានអាយុ មានដែរឬ ។ សម័យនោះ ឧបាសកម្នាក់បានទៅកាន់អារាម ដោយមានកិច្ចការអ្វីមួយ ។ គ្រានោះ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងបុរសនោះថា ម្នាលអាវុសោ ឧបាសកនេះឯង ជាវេយ្យាវច្ចកររបស់ពួកភិក្ខុ ។ ឯបុរសនោះក៏ពន្យល់ឧបាសកនោះ ហើយចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន វេយ្យាវច្ចករដែលលោកដ៏មានអាយុបង្ហាញប្រាប់នោះ ខ្ញុំបានពន្យល់រួចហើយ សូមលោកដ៏មានអាយុចូលទៅរកគេចុះ វេយ្យាវច្ចករនោះនឹងឲ្យលោកស្លៀកដណ្តប់ចីវរ តាមកាលដ៏គួរ ។ សម័យនោះឯង ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ មិនបាននិយាយពាក្យអ្វីមួយនឹងឧបាសកឡើយ ។ អាមាត្យនោះបញ្ជូនបុរសទៅក្នុងសំណាក់ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ អស់វារៈជាគំរប់ពីរដង

១ អ្នកខ្វល់ខ្វាយធ្វើការងារជួយបម្រើ ។

បរិភុញ្ជតុ អយ្យោ តំ ចីវរំ ឥច្ឆាម មយំ អយ្យេន តំ ចីវរំ បរិភុត្តន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តំ ឧបាសកំ ន កិញ្ចិ អភាសិ ។ តតិយម្បិ ខោ សោ មហាមត្តោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ បរិភុញ្ជតុ អយ្យោ តំ ចីវរំ ឥច្ឆាម មយំ អយ្យេន តំ ចីវរំ បរិភុត្តន្តិ[១] ។ តេន ខោ បន សមយេន និគមស្ស សមយោ ហោតិ ។ និគមេន ច កតិកា កតា ហោតិ យោ បច្ឆា អាគច្ឆតិ បញ្ញាសំ ពទ្ធោ ហោតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ យេន សោ ឧបាសកោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ឧបាសកំ ឯតទវោច អត្ថោ មេ អាវុសោ ចីវរេនាតិ ។ អជ្ជណ្ហោ ភន្តេ អាគមេហិ អជ្ជ និគមស្ស សមយោ និគមេន ច កតិកា កតា ហោតិ យោ បច្ឆា អាគច្ឆតិ បញ្ញាសំ ពទ្ធោ ហោតីតិ ។ អជ្ជេវ មេ អាវុសោ ចីវរំ ទេហីតិ ឱវដ្ដិកាយ បរាមសិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ អាយស្មតា ឧបនន្ទេន

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ អយ្យស្ស សកំ ចីវរំ បរិភុត្តន្តិ ទិស្សតិ ។

លោកម្ចាស់ចូរប្រើប្រាស់ចីវរនោះ យើងខ្ញុំចង់ឲ្យលោកម្ចាស់ប្រើប្រាស់ចីវរនោះ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុក៏មិនបាននិយាយពាក្យអ្វីមួយនឹងឧបាសកនោះអស់វារៈពីរដង ។ មហាមាត្យនោះបញ្ជូនអ្នកបម្រើទៅក្រាបទូលលោកព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុ អស់វារៈបីដងថា លោកម្ចាស់ចូរប្រើប្រាស់ចីវរនោះ យើងខ្ញុំចង់ឲ្យលោកម្ចាស់ប្រើប្រាស់ចីវរនោះ ។ សម័យនោះឯង ជាសម័យនៃពួកអ្នកស្រុកនិគម ។ ក៏ពួកនិគមបានធ្វើកតិកា (ច្បាប់) ថា អ្នកណាមកក្រោយគេ ត្រូវផាកអ្នកនោះហាសិបកហាបណៈ ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុចូលទៅរកឧបាសកនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងឧបាសកនោះថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មាត្រូវការចីវរ ។ ឧបាសកនោះតបថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់សូមបង្អង់ថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន (ព្រោះ) ថ្ងៃនេះជាសម័យ (ប្រជុំគ្នា) នៃពួកអ្នកស្រុកនិគម ពួកនិគមធ្វើច្បាប់ថា អ្នកណាមកក្រោយគេ ត្រូវផាកអ្នកនោះហាសិបកហាបណៈ ។ ព្រះឧបនន្ទក៏ពោលតបថា ម្នាលអាវុសោ ចូរអ្នកឲ្យចីវរដល់អាត្មាក្នុងថ្ងៃនេះឯង ។ ឯឧបាសកដែលព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តមានអាយុដេញទារ

សក្យបុត្តេន និប្បីឡិយមានោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស ចីវរំ ចេតាបេត្វា បច្ឆា អគមាសិ ។ មនុស្សា តំ ឧបាសកំ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អយ្យ(១) បច្ឆា អាគតោ បញ្ញាសំ ជិតោសីតិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ តេសំ មនុស្សានំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ មហិច្ឆា ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា អសន្តុដ្ឋា នយិមេសំ សុករំ វេយ្យាវច្ចម្បិ កាតុំ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឧបាសកេន មុហុត្តំ ភន្តេ អាគមេហីតិ វុច្ចមានោ នាគមេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឧបាសកេន មុហុត្តំ ភន្តេ អាគមេហីតិ វុច្ចមានោ នាគមេស្សតីតិ(២) ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ

១ ម. អយ្យោ ។ ២ ម. យ. នាគមេស្សតីតិ ។

ក៏ទិញចីវរប្រគេនព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ហើយបានទៅដល់ (និគមនោះ) ជាខាងក្រោយគេ ។ មនុស្សទាំងឡាយ បានពោលពាក្យនេះនឹងឧបាសកនោះថា អ្នកជាម្ចាស់ អ្នកមកក្នុងការជាខាងក្រោយគេ ព្រោះហេតុអ្វី យើងពិន័យអ្នកហាសិបកហាបណៈហើយ ។ ទើបឧបាសកនោះប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់មនុស្សទាំងឡាយនោះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សមណៈទាំងឡាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទាំងឡាយនេះ មានសេចក្តីប្រាថ្នាធំ ឥតមានសន្តោស មិនងាយអ្នកណានឹងធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើ ដល់សមណៈទាំងនេះទេ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ កាលបើឧបាសកពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់បង្អង់ក្នុងថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន មិនគួរបើមិនព្រមបង្អង់ជាសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ កាលបើឧបាសកនិយាយថា លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់បង្អង់ក្នុងថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន មិនគួរបើមិនព្រមបង្អង់ឡើយសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថា

ឧបាសកេន អជ្ជណ្ហោ ភន្តេ អាគមេហីតិ វុច្ចមានោ នាគមេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស ឧបាសកេន អជ្ជណ្ហោ ភន្តេ អាគមេហីតិ វុច្ចមានោ នាគមេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស រាជា វា រាជភោគ្គោ វា ព្រាហ្មណោ វា គហបតិកោ វា ទូតេន ចីវរចេតាបន្នំ បហិណេយ្យ ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេន ចីវរំ ចេតាបេត្វា ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ចីវរេន អច្ឆាទេហីតិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេយ្យ ឥទំ ខោ ភន្តេ អាយស្មន្តំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបន្នំ អាភតំ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយស្មា ចីវរចេតាបន្នន្តិ ។ តេន ភិក្ខុនា សោ ទូតោ ឯវមស្ស វចនីយោ ន ខោ មយំ អាវុសោ ចីវរចេតាបន្នំ បដិគ្គណ្ហាម ចីវរញ្ច ខោ មយំ បដិគ្គណ្ហាម កាលេន កប្បិយន្តិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុំ ឯវំ វទេយ្យ អត្ថិ

អ្នកឯងដឹកកាលឧបាសកពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកម្ចាស់បង្អង់ក្នុងថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន មិនព្រមបង្អង់ទាំ មែនឬ ។ ព្រះឧបនន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងដឹកកាលដែលឧបាសកពោលថា លោកម្ចាស់ សូមលោកបង្អង់ក្នុងថ្ងៃនេះមួយថ្ងៃសិន មិនសមបើមិនបង្អង់ឡើយ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬមិនមែននាំឲ្យរឹតតែកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ស្ដេចក្ដី រាជាមាត្យក្ដី ព្រាហ្មណ៍ក្ដី គហបតីក្ដី បញ្ជូនថ្លៃចីវរទៅដោយបម្រើចំពោះភិក្ខុ ១ រូបថា អ្នកឯងចូរទិញចីវរដោយថ្លៃចីវរនេះ ហើយចូរឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះស្លៀកដណ្ដប់ចីវរចុះ ។ បើបម្រើនោះចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់ ថ្លៃចីវរនេះខ្ញុំនាំមកចំពោះលោកដ៏មានអាយុ លោកដ៏មានអាយុសូមទទួលយកថ្លៃចីវរចុះ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវនិយាយពាក្យយ៉ាងនេះនឹងបម្រើនោះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទទួលយកថ្លៃចីវរមិនបានទេ យើងទទួលបានតែចីវរសមគួរដោយកាលដ៏គួរ ។ បើបម្រើនោះពោលនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា

បនាយស្មតោ កោចិ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ ចីវរត្ថិកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វេយ្យាវច្ចករោ និទ្ទិសិតព្វោ អារាមិកោ វា ឧបាសកោ វា ឯសោ ខោ អាវុសោ ភិក្ខូនំ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ វេយ្យាវច្ចករំ សញ្ញាបេត្វា តំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេយ្យ យំ ខោ ភន្តេ អាយស្មា វេយ្យាវច្ចករំ និទ្ទិសិ សញ្ញត្តោ សោ មយា ឧបសង្កមតុ អាយស្មា កាលេន ចីវរេន តំ អច្ឆាទេស្សតីតិ ។ ចីវរត្ថិកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វេយ្យាវច្ចករោ ឧបសង្កមិត្វា ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ(១) ចោទេតព្វោ សារេតព្វោ អត្ថោ មេ អាវុសោ ចីវរេនាតិ ។ ទ្វិត្តិក្ខត្តុំ ចោទយមានោ សារយមានោ(២) តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ ចតុក្ខត្តុំ បញ្ចក្ខត្តុំ ឆក្ខត្តុបរមំ(៣)

១ ទ្វត្តិក្ខត្តុន្តិបិ បាឋោ ។ ២ ឯសក្កុយេយ្យ ចោទយមានោ សារយមានោតិពី បាឋោ ។ ត៌ ៩ យុត្តិ ។ ៩ ហិ ពីមេ បាឋា កន្ទាចកា ។ តេ ចេ កមក្កចកា សំយំ វេយ្យាវច្ចករោតិ ខទំ អភិនិប្ផាទេយ្យាតិ ចេវ ពន្ធា សិយា ។ ឯវំ សន្តេ បាលិយា ឧក្កមោ ភវេយ្យ ។ តតោ ចរំ ហិ ភិក្ខុសទ្ទោ គតិនិប្ផា- ទេយ្យាតិ បទេសុ តត្ថា ។ កម្មវិករណិយម្បិ កត្តុការេន វណ្ណិតា ។ ហៃបគា ណហោតពុំ ។ ៣ ឆក្ខត្តុំបរមន្តិបិ បាឋោ ។

អ្នកណាមួយជាវេយ្យាវច្ចករ របស់លោកដ៏មានអាយុ មានទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកត្រូវការចីវរ គប្បីបង្ហាញវេយ្យាវច្ចករ គឺពួកអារាមិក ឬឧបាសកថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកនេះឯងជាវេយ្យាវច្ចករ របស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បើបម្រើនោះពន្យល់វេយ្យាវច្ចករនោះហើយ ក៏ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុបង្ហាញនូវវេយ្យាវច្ចករណា វេយ្យាវច្ចករនោះខ្ញុំព្រះករុណាបានពន្យល់ហើយ សូមលោកដ៏មានអាយុចូលទៅរក (គេ) ចុះ គេនឹងឲ្យលោកស្លៀកដណ្ដប់ចីវរដោយកាលដ៏គួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកត្រូវការចីវរ គប្បីចូលទៅកាន់ទីនោះ ដាស់តឿនវេយ្យាវច្ចករពីរបីលើកថា ម្នាលអាវុសោ អាត្មាត្រូវការចីវរ ។ កាលបើភិក្ខុទៅទឹងទារ ទៅដាស់តឿនអស់ពីរបីលើក ក៏ញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចបាន ការនេះជាការល្អ បើញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបានទេ ភិក្ខុគប្បីទៅឈរស្ងៀមចំពោះមុខបួនលើក ប្រាំលើក ប្រាំមួយលើក យ៉ាងច្រើន

តុណ្ហីភូតេន ឧទ្ទិស្ស ឋាតព្វំ ចតុក្ខត្តុំ បញ្ចក្ខត្តុំ ឆក្ខត្តុបរមំ តុណ្ហីភូតោ ឧទ្ទិស្ស តិដ្ឋមានោ តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ ឥច្ចេតំ កុសលំ តតោ ចេ ឧត្តរិ វាយមមានោ តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ យតស្ស ចីវរចេតាបន្នំ អាភតំ តត្ថ សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ យំ ខោ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបន្នំ បហិណិត្ថ ន តំ តស្ស ភិក្ខុនោ កិញ្ចិ អត្ថំ អនុភោតិ យុញ្ជន្តាយស្មន្តោ សកំ មា វោ សកំ វិនស្សា(១) ។ អយំ តត្ថ សាមីចីតិ ។

[៨១] ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្សាតិ ភិក្ខុស្សត្ថាយ ភិក្ខុំ អារម្មណំ ករិត្វា ភិក្ខុំ អច្ឆាទេតុកាមោ ។ រាជា នាម យោ កោចិ រជ្ជំ ការេតិ ។ រាជភោគ្គោ នាម យោ កោចិ រញ្ញោ ភត្តវេតនាហារោ(២) ។ ព្រាហ្មណោ នាម ជាតិយា ព្រាហ្មណោ ។ គហបតិកោ នាម ឋបេត្វា រាជំ រាជភោគ្គំ ព្រាហ្មណំ អវសេសោ គហបតិកោ នាម ។ ចីវរចេតាបន្នំ នាម ហិរញ្ញំ វា

១ វិនស្សតីតិបិ បាឋោ ។ ២ សព្វត្ថ ភត្តវេតនាហារោតិ ទិស្សតិ ។

កាលបើភិក្ខុណាស្ងៀមនៅចំពោះមុខបួនលើក ប្រាំលើក ប្រាំមួយលើក យ៉ាងច្រើន ញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចបាន ការនេះជាការល្អ បើញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបានទេ ហើយភិក្ខុនោះបានតែព្យាយាមឲ្យលើសអំពីកំណត់នោះទៅ ដល់តែបានចីវរនោះមក ភិក្ខុនោះ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ បើភិក្ខុញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបានទេ ទាយកនោះនាំថ្លៃចីវរមកដើម្បីភិក្ខុនោះ អំពីសំណាក់អ្នកណា ភិក្ខុគប្បីទៅខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យទៅក្នុងសំណាក់អ្នកនោះថា ពួកអ្នកដ៏មានអាយុបានឧទ្ទិស អ្នកបានឧទ្ទិសបញ្ជូនថ្លៃចីវរណា ទៅចំពោះភិក្ខុរូបណា ថ្លៃចីវរនោះ មិនសម្រេចប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួចដល់ភិក្ខុរូបនោះទេ អ្នកដ៏មានអាយុចូរទារយករបស់ខ្លួនវិញចុះ ទ្រព្យរបស់អ្នកដ៏មានអាយុកុំឲ្យវិនាស ការនេះជាសាមីចិកម្ម (សេចក្តីប្រតិបត្តិ) ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

[៨១] ត្រង់ពាក្យថា ចំពោះភិក្ខុ ១ រូប សេចក្តីថា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុ គឺធ្វើភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ មានប្រាថ្នាធ្វើភិក្ខុឲ្យស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ អ្នកណាមួយសោយរាជសម្បត្តិ អ្នកនោះឈ្មោះថា ស្តេច ។ អ្នកណាមួយ ខ្លួនទទួលបាយនិងបៀវត្សរបស់ស្តេច អ្នកនោះឈ្មោះថា រាជាមាត្យ ។ អ្នកជាព្រាហ្មណ៍ដោយជាតិ ឈ្មោះថា ព្រាហ្មណ៍ ។ ដែលហៅថា គហបតិ គឺជនដ៏សេស វៀរលែងតែស្តេច រាជាមាត្យនិងព្រាហ្មណ៍ចេញ

សុវណ្ណំ វា មណិ វា មុត្តា វា មសារគល្លំ វា ផ-លិកោ វា(១) ។ ឥមិនា ចីវរចេតាបន្នេនាតិ បច្ចុបដ្ឋិតេន ។ ចេតាបេត្វាតិ បរិវត្តេត្វា ។ អច្ឆាទេហីតិ ទជ្ជេហិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេយ្យ ឥទំ ខោ ភន្តេ អាយស្មន្តំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបន្នំ អាភតំ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយស្មា ចីវរចេតា-បន្នន្តិ ។ តេន ភិក្ខុនា សោ ទូតោ ឯវមស្ស វចនីយោ ន ខោ មយំ អាវុសោ ចីវរចេតាបន្នំ បដិគ្គណ្ហាម ចីវរញ្ច ខោ មយំ បដិគ្គណ្ហាម កាលេន កប្បិយន្តិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ ភិក្ខុំ ឯវំ វទេយ្យ អត្ថិ បនាយស្មតោ កោចិ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ ចីវរត្ថិកេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វេយ្យាវច្ចករោ និទ្ទិសិតព្វោ អារាមិកោ វា ឧបាសកោ វា ឯសោ ខោ អាវុសោ ភិក្ខូនំ វេយ្យាវច្ចករោតិ ។ ន វត្តព្វោ តស្ស ទេហីតិ វា សោ វា និក្ខិបិស្សតិ សោ វា បរិវត្តេស្សតិ(២) សោ វា ចេតាបេស្សតីតិ ។ សោ ចេ ទូតោ តំ វេយ្យាវច្ចករំ សញ្ញាបេត្វា តំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា

១ ម. ម. ចីវរចេតាបន្នំ នាម ហិរញ្ញំ វា សុវណ្ណំ វា មុត្តា វា មណិ វា ។ ២ សព្វត្ថ បរិវត្តេស្សតីតិ ទិស្សតិ ។

ហៅថា គហបតិ ។ ប្រាក់ក្តី មាសក្តី កែវមណីក្តី កែវមុក្តាក្តី កែវមរកតក្តី កែវផលិកក្តី ហៅថាថ្លៃចីវរ ។ ពាក្យថា ដោយថ្លៃចីវរនេះ គឺថ្លៃចីវរដែលគេដំកល់ទុកចំពោះ ។ ពាក្យថា ទិញ គឺដូរ ។ ពាក្យថា ឲ្យស្លៀកដណ្តប់ គឺឲ្យ ។ ថាបើបម្រើនោះចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា លោកម្ចាស់ថ្លៃចីវរនេះខ្ញុំនាំមកចំពោះលោកដ៏មានអាយុ ។ លោកដ៏មានអាយុចូរទទួលយកថ្លៃចីវរចុះ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវនិយាយយ៉ាងនេះនឹងបម្រើនោះថា ម្នាលអាវុសោ យើងទទួលយកថ្លៃចីវរមិនបានទេ យើងទទួលបានតែចីវរសមគួរដោយកាលដ៏គួរ ។ បើបម្រើនោះនិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា អ្នកណាមួយជាវេយ្យាវច្ចករ របស់លោកដ៏មានអាយុ មានដែរឬ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកត្រូវការចីវរ ត្រូវបង្ហាញវេយ្យាវច្ចករ គឺអារាមិកៈ ឬឧបាសក (ប្រាប់ថា) ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលនេះឯង ជាវេយ្យាវច្ចកររបស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ មិនត្រូវពោលនឹងបម្រើនោះថា អ្នកចូរឲ្យដល់បុគ្គលនោះក្តី ថា បុគ្គលនោះនឹងទុកដាក់ក្តី ថា បុគ្គលនោះនឹងដូរក្តី ថា បុគ្គលនោះនឹងទិញក្តី ។ បើបម្រើនោះពន្យល់វេយ្យាវច្ចករនោះ ហើយចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា

បរំ ភិក្ខវេ យំ តោ ភណ្ឌំ អាយស្មា វេយ្យាវច្ចករំ និទ្ទិសតិ សញ្ញត្តោ សោ មយា ឧបសង្កមតុ អាយស្មា កាលេន ចីវរេន តំ អច្ឆាទេស្សតីតិ ។ ចីវរត្ថិ-កេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា វេយ្យាវច្ចករោ ឧបសង្កមិត្វា ទ្វត្តិក្ខត្តុំ ចោទេតព្វោ សារេតព្វោ អត្ថោ មេ អាវុសោ ចីវរេនាតិ ។ ន វត្តព្វោ ទេហិ មេ ចីវរំ អាហរ មេ ចីវរំ បរិវត្តេហិ[1] មេ ចីវរំ ចេតាបេហិ មេ ចីវរន្តិ ។ ទុតិ-យម្បិ វត្តព្វោ តតិយម្បិ វត្តព្វោ ។ សចេ អភិនិប្ផាទេតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ អភិនិប្ផាទេតិ តត្ថ គន្ត្វា តុណ្ហីភូតេន ឧទ្ទិស្ស ឋាតព្វំ ន អាសនេ និសីទិតព្វំ ន អាមិសំ បដិគ្គហេតព្វំ ន ធម្មោ ភាសិតព្វោ ។ កិំការ-ណា អាគតោសីតិ បុច្ឆមានោ[2] ជានាហិ អាវុសោតិ វត្តព្វោ ។ សចេ អាសនេ វា និសីទតិ អាមិសំ វា បដិគ្គណ្ហាតិ ធម្មំ វា ភាសតិ ឋានំ ភញ្ជតិ ។ ទុតិយម្បិ ឋាតព្វំ តតិយម្បិ ឋាតព្វំ ចតុក្ខត្តុំ ចោទេត្វា ចតុក្ខត្តុំ ឋាតព្វំ បញ្ចក្ខត្តុំ ចោទេត្វា ទ្វិក្ខត្តុំ ឋាតព្វំ ឆក្ខត្តុំ

១. សព្វត្ថ បរិវត្តាហីតិ ទិស្សតិ ។ ២. សព្វត្ថ បុច្ឆិយមានោតិ ទិស្សតិ ។

ចំពោះលោកដ៏ចំរើន លោកដ៏មានអាយុ ចង្អុលបង្ហាញវេយ្យាវច្ចករណា វេយ្យាវច្ចករនោះខ្ញុំបានបង្គាប់ហើយ សូមលោកដ៏មានអាយុ ចូលទៅរក (រក) ចុះ វេយ្យាវច្ចករនោះនឹងឲ្យលោកស្លៀកដណ្តប់ចីវរដោយកាលគួរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកត្រូវការចីវរត្រូវចូលទៅរកវេយ្យាវច្ចករ ហើយដាស់តឿនរំលឹកពីរបីលើកថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អាត្មាត្រូវការចីវរ ។ មិនគប្បីនិយាយថា អ្នកចូរឲ្យចីវរដល់អាត្មា ចូរនាំចីវរមកឲ្យអាត្មា ចូរដូរចីវរឲ្យអាត្មា ចូរចាត់ចែងចីវរឲ្យអាត្មា ។ ភិក្ខុគប្បីនិយាយនឹងវេយ្យាវច្ចករនោះ អស់វារៈពីរដងផង គប្បីនិយាយអស់វារៈបីដងផង ។ បើភិក្ខុញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចបាន ការនេះជាការល្អ បើភិក្ខុញុំាងចីវរនោះឲ្យសម្រេចមិនបានទេ ភិក្ខុគប្បីទៅក្នុងទីនោះ ហើយឈរនៅស្ងៀមក្នុងទីចំពោះមុខ មិនគប្បីអង្គុយលើអាសនៈ មិនគប្បីទទួលអាមិស មិនគប្បីនិយាយធម៌ ។ កាលបើវេយ្យាវច្ចករនោះសួរថា លោកមកព្រោះហេតុអ្វី ភិក្ខុគប្បីនិយាយថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកចូរដឹងចុះ ។ ថាបើភិក្ខុអង្គុយលើអាសនៈក្តី ទទួលអាមិសក្តី និយាយធម៌ក្តី ឈ្មោះថាកាត់កិរិយាឈរ ។ ភិក្ខុគប្បីឈរអស់វារៈពីរដងផង គប្បីឈរអស់វារៈបីដងផង គប្បីដាស់តឿនបួនដង ហើយឈរបួនដង (បើ) ដាស់តឿនប្រាំដងហើយ គប្បីឈរពីរដង (បើ) ដាស់តឿនមួយដងហើយ

ភោនេត្វា ច ឋាតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរិ វាយមមានោ តំ ចីវរំ អភិនិប្ផាទេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ចោទនាយ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ឋានេន អភិនិប្ផាទិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។ នោ ចេ អភិនិប្ផាទេយ្យ យតស្ស ចីវរចេតាបន្នំ អាភតំ តត្ថ សាមំ វា គន្តព្វំ ទូតោ វា បាហេតព្វោ យំ ខោ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរចេតាបន្នំ បហិណិត្ថ ន តំ តស្ស ភិក្ខុនោ កិញ្ចិ អត្ថំ អនុភោតិ យុញ្ជន្តាយស្មន្តោ សកំ មា វោ សកំ វិនស្សាតិ ។ អយំ តត្ថ សាមីចីតិ អយំ តត្ថ អនុធម្មតា ។

[៨៦] អតិរេកឆក្ខត្តុំ ចោទនាយ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ឋានេ[១] អតិរេកសញ្ញី អភិនិប្ផាទេតិ និស្សគ្គិយំ

១ សព្វត្ថ ឋានេនាតិ ទិស្សតិ ។

មិនគប្បីឈរ(ទៀត)ទេ ។ កាលបើភិក្ខុព្យាយាមឲ្យលើសពីកំណត់នោះ ឲ្យចីវរនោះសម្រេចបាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលព្យាយាម ចីវរដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ ចីវរនោះភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក្តី ដល់គណៈក្តី ដល់បុគ្គលក្តី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចីវរនោះភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវរនេះខ្ញុំឲ្យសម្រេចបានដោយទារលើសពី ៦ ដង ដោយឈរលើសពី ៦ ដង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះចីវរនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។បេ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។បេ។ ខ្ញុំឲ្យលោកដ៏មានអាយុ ។ បើភិក្ខុឲ្យចីវរនោះសម្រេចមិនបានទេ ថ្លៃចីវរដែលគេនាំមក ដើម្បីភិក្ខុនោះអំពីសំណាក់បុគ្គលណា ភិក្ខុគប្បីទៅក្នុងសំណាក់បុគ្គលនោះខ្លួនឯងក្តី ប្រើបម្រើឲ្យទៅក្តី ដោយពាក្យថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបញ្ជូនថ្លៃចីវរណា ទៅចំពោះភិក្ខុ ថ្លៃចីវរនោះមិនសម្រេចប្រយោជន៍បន្តិចបន្តួចដល់ភិក្ខុនោះទេ អ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ចូរកៀនការយករបស់ខ្លួនចុះ ទ្រព្យរបស់អ្នកទាំងឡាយកុំឲ្យវិនាស ។ ពាក្យថា ' ការនេះជាសាមីចិកម្មក្នុងសិក្ខាបទនោះ គឺជាការនេះ ជាសភាពដ៏សមគួរតាមធម៌ក្នុងសិក្ខាបទនោះ ។

(៨៦) ភិក្ខុទារលើសពី ៦ ដង ឈរលើសពី ៦ ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថាលើសមែន (ហើយ) ឲ្យចីវរនោះសម្រេចបាន ត្រូវនិស្សគ្គិយ

បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ឋានេ វេមតិកោ អភិនិប្ផាទេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ អតិរេកឆក្ខត្តុំ ឋានេ ឩនកសញ្ញី(១) អភិនិប្ផាទេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឩនកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ឩនកឆក្ខត្តុំ ឋានេ អតិរេកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ឩនកឆក្ខត្តុំ ឋានេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ឩនកឆក្ខត្តុំ ឋានេ ឩនកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៨៣] អនាបត្តិ តិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ឆក្ខត្តុំ ឋានេន ឩនកតិក្ខត្តុំ ចោទនាយ ឩនកឆក្ខត្តុំ ឋានេន អចោទិយមានោ ទេតិ សាមិកា ចោទេត្វា ទេន្តិ(២) ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ចីវរវគ្គោ(៣) បឋមោ ។

១ ឩនកសញ្ញីតិបិ ។ ២ [illegible] ។ ៣ ម. កឋិនវគ្គោ ។

បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុតាមលើសពី៣ដង ឈរលើសពី៦ដង មានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយឲ្យចីវរនោះសម្រេចបាន ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុតាមលើសពី៣ដង ឈរលើសពី៦ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថាខ្វះ ហើយឲ្យចីវរនោះសម្រេចបាន ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុតាមថយពី៣ដង ឈរថយពី៦ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថាលើស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុតាមថយពី៣ដង ឈរថយពី៦ដង មានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុតាមថយពី៣ដង ឈរថយពី៦ដង មានសេចក្តីសំគាល់ថាថយ ជាអនាបត្តិ ។

(៨៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុញុំាងចីវរឲ្យសម្រេចដោយតាម(ត្រឹម)៣ដង ឈរ(ត្រឹម)៦ដង ដល់ភិក្ខុញុំាងចីវរឲ្យសម្រេចដោយតាមខ្វះពី៣ដង ឈរខ្វះពី៦ដង ដល់ភិក្ខុដែលមិនបានតឿនទារ ទាយក-ថ្វាយគេឲ្យ(ឯង) ដល់ភិក្ខុដែលម្ចាស់របស់តាមឲ្យ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។

ចីវរវគ្គទី ១ ចប់ ។

តស្សុទ្ទានំ

បាសេនាវត្ថុ មាសោ ៩ ហោរកបំ បដិក្ខេបោ

អញ្ញាតកានេ ឧទ្ទិស្ស ទុកំ ទ្វារកោស ជាតិ ។

•ឧទ្ទាន(១)នៃចីវរក្ខន្ធកៈ ដូច្នេះ

សម្ពត់អតិរេកចីវរដែលភិក្ខុបានមកហើយ មិនបានវិកប្បអធិដ្ឋាន គឺវេលា ដែលអស់អំណាចកាន់សង្ឃកម្មហើយ ឲ្យគ្រួគ្រងដប់រាត្រី ១ គឺវេលា ដែលអស់អំណាចកាន់សង្ឃកម្មហើយ ភិក្ខុនៅប្រាសចាកត្រៃចីវរ អស់មួយរាត្រី ១ ភិក្ខុទុកអកាលចីវរឲ្យហួសកំណត់មួយខែ ១ ភិក្ខុប្រើនាងភិក្ខុនី មិនមែនជាញាតិឲ្យលាងចីវរចាស់ ១ ភិក្ខុទទួលចីវរពីដៃនាងភិក្ខុនីមិនមែន ជាញាតិ ១ ភិក្ខុសូមចីវរពីគ្រហស្ថមិនមែនជាញាតិ ១ ភិក្ខុសូមចីវរហួសពី អន្តរវាសក (ស្បង់) នឹងឧត្តរាសង្គ (ចីពរ) ១ ភិក្ខុទៅនិយាយនឹងគ្រហស្ថ ដែលមិនមែនជាញាតិ មិនបានបវារណា ដែលគេប្រុងនឹងប្រគេនចីវរ ឲ្យគេប្រគេនចីវរឲ្យល្អ ១ ភិក្ខុទៅនិយាយនឹងគ្រហស្ថច្រើននាក់ មិនមែន ជាញាតិមិនមែនជនដែលបានបវារណា ឲ្យគេរួបរួមថ្លៃជាមួយគ្នា ដើម្បី ទិញចីវរឲ្យល្អ ១ ភិក្ខុទៅតឿនតាមទារចីវរពីវេយ្យាវច្ចករហួសពីបីដង នឹងឈរ ហួសពីប្រាំមួយដង ១ ។

១ ពាក្យប្រមូលជាគ្រឿងកត់សេចក្តីដែលពោលហើយមិនឲ្យសេចក្តីនោះវិនាសឃ្លាតឃ្លាយៈ (ជាមតិសំរាប់ផ្ដុំរឿង) ។

កោសិយវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៧៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កោសិយការកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទន្តិ ពហូ អាវុសោ កោសការកេ បចថ អម្ហាកំបិ ទស្សថ មយំបិ ឥច្ឆាម កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ កាតុន្តិ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា អម្ហេ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វក្ខន្តិ ពហូ អាវុសោ កោសការកេ បចថ អម្ហាកំបិ ទស្សថ មយំបិ ឥច្ឆាម កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ កាតុន្តិ អម្ហាកំបិ អលាភា អម្ហាកំបិ ទុលទ្ធំ យេ មយំ អាជីវស្ស ហេតុ បុត្តទារស្ស ការណា ពហូ ខុទ្ទកេ បាណេ សង្ឃាតំ អាបាទេមាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ

កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៧៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងអគ្គាឡវចេតិយ ទៀបក្រុងអាឡវី ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ចូលទៅរកពួកជនអ្នកធ្វើសូត្រ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ងោរនាងទាំងឡាយឲ្យច្រើន ទាំងឲ្យយើងខ្លះ យើងក៏ចង់ធ្វើសន្ថតលាយដោយសូត្រដែរ ។ ជនអ្នកធ្វើសូត្រទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា សមណៈទាំងឡាយជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងចូលទៅរកយើង ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ងោរនាងឲ្យច្រើន ទាំងឲ្យយើងខ្លះ យើងចង់ធ្វើសន្ថតលាយដោយសូត្រដែរ ពួកយើងណាធ្វើសត្វមានជីវិតតូចៗ ជាច្រើនឲ្យដល់នូវសេចក្តីវិនាស ព្រោះហេតុសេចក្តីចិញ្ចឹមជីវិតខ្លួនផង ព្រោះកូនប្រពន្ធផង ពួកយើងទាំងនោះ ឈ្មោះថាមិនមានលាភផង ឈ្មោះថាបានទ្រព្យដោយក្រផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យជនអ្នកស្ងោរនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា

កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កោសិយកា-
រកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វក្ខន្តិ ពហូ អាវុសោ
កោសការកេ បចថ អម្ហាកម្បិ ទស្សថ មយម្បិ
ឥច្ឆាម កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ កាតុន្តិ ។
អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ កោសិយការកេ ឧប-
សង្កមិត្វា ឯវំ វទេថ ពហូ អាវុសោ កោសការកេ
បចថ អម្ហាកម្បិ ទស្សថ មយម្បិ ឥច្ឆាម កោសិ-
យមិស្សកំ សន្ថតំ កាតុន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិ-
សា កោសិយការកេ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វក្ខថ
ពហូ អាវុសោ កោសការកេ បចថ អម្ហាកម្បិ
ទស្សថ មយម្បិ ឥច្ឆាម កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ
កាតុន្តិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ
បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មិនសមបើនឹងចូលទៅរកជនអ្នកធ្វើសូត្រ ហើយនិយាយ
យ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ងោរនាងឲ្យច្រើន
ឲ្យដល់យើងខ្លះ យើងចង់ធ្វើសន្ថតលាយដោយសូត្រដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
នោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរ
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាអ្នកទាំងឡាយចូលទៅរកពួកអ្នកធ្វើសូត្រ
ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
ចូរស្ងោរនាងឲ្យច្រើន ឲ្យដល់យើងខ្លះ យើងចង់ធ្វើសន្ថតលាយដោយ
សូត្រដែរ ពិតមែនឬ ។ បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ សំណើរនោះពិត
មែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ
អ្នកទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងចូលទៅរកពួកអ្នកធ្វើសូត្រ ហើយនិយាយ
យ៉ាងនេះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្ងោរនាង
ឲ្យច្រើន ឲ្យដល់យើងខ្លះ យើងចង់ធ្វើសន្ថតលាយដោយសូត្រដែរ ម្នាល
មោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជន
ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយផង មិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ជនដែល
ជ្រះថ្លាហើយផង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៧៨) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ សន្ថតំ នាម សន្ថរិត្វា កតំ ហោតិ អវាយិមំ ។ ការាបេយ្យាតិ ឯកេនបិ កោសិយំសុនា មិស្សិត្វា ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខុនា និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ កោសិយមិស្សកំ សន្ថតំ ការាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើ សន្ថតលាយដោយសូត្រ សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ[១] ភិក្ខុនោះត្រូវ អាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៧៨) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ ក្នុងកឋិនវគ្គរួចហើយ ។ គ្រឿងកម្រាលដែលមិនបានត្បាញ គេលាតសម្រេចតែម្តង ហៅថា សន្ថត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺភិក្ខុលាយដោយសរសៃសូត្រ សូម្បីមួយសរសៃហើយធ្វើខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្ថតដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សន្ថតនោះភិក្ខុត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ថតលាយដោយសូត្រនេះ ខ្ញុំឲ្យគេធ្វើ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ថតនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

---

១ ត្រង់ពាក្យថា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ដូចបានវិភាគន័យ គឺប្រែចេញដូចសិក្ខាបទទាំងអស់ ក្នុងចីវរវគ្គមួយន័យ ដូចសិក្ខាបទក្នុងកោសិយវគ្គនេះមួយន័យ តាមន័យក្នុងអដ្ឋកថា ។

[៧៦] អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញស្សត្ថាយ ករោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៧៧] អនាបត្តិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិបាការំ វា ភិសី វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

[៧៦] សន្ថតភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ថតដែលភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ដើម្បីអ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបានសន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៧៧] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលធ្វើសម្ពត់ពិតានក្តី សម្ពត់ក្រាលលើដីដែលគេបូកលាបក្តី រនាំងក្តី ពូកក្តី ខ្នើយក្តី ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ១ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៧៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។

សិក្ខាបទទី ២

(៧៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ក្នុងមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ ក៏ក្នុងសម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់ចារិកវិហារ ឃើញហើយពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈទាំងនេះជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ ដូចជាពួកគ្រហស្ថ ជាអ្នកបរិភោគកាមនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មិនសមបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធសោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាអ្នកទាំងឡាយឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ ពិតមែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ

វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ។ យោ បន ភិក្ខុ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៨៤) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ កាឡកំ នាម ទ្វេ កាឡកានិ ជាតិយា កាឡកំ វា រជនកាឡកំ វា ។ សន្ថតំ នាម សន្ថរិត្វា កតំ ហោតិ អវាយិមំ ។ ការាបេយ្យាតិ ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ សុទ្ធកាឡកានំ

ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធទេ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ ការពីដែលអ្នកពល់គ្នាធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាហើយផង មិនមែននាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ជនដែលជ្រះថ្លាហើយផង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៨៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថារោមចៀមខ្មៅ (ព្រោះសំដៅយក) រោមចៀមខ្មៅទាំងពីរយ៉ាង គឺរោមចៀមខ្មៅពីកំណើត ១ រោមចៀមខ្មៅពីត្រូវជ្រលក់ ១ ។ គ្រឿងកម្រាលដែលគេមិនត្បាញ គ្រាន់តែគេស្ពាប់ ហើយធ្វើឲ្យសមរម្យ ហៅថា សន្ថត ។ ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងក្ដី ឲ្យគេធ្វើក្ដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្ថតដែលបានមកជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះដល់សង្ឃក៏បាន ដល់គណៈក៏បាន ដល់បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ថតនេះ ខ្ញុំឲ្យគេធ្វើដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ

ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៨០) អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញស្សត្ថាយ ករោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៨១) អនាបត្តិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិបាការំ វា ភិសិំ វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ថតនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគួរឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគួរឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៨០) សន្ថតដែលភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ថតដែលភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យធ្វើក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបានសន្ថតដែលបុគ្គលដទៃធ្វើ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨១) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើសម្ពត់ពិតានក្តី គ្រឿងក្រាលផែនដីក្តី រនាំងក្តី ពូកក្តី ខ្នើយក្តី ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកៈ ។

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

[៨៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា បដិក្ខិត្តំ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេតុន្តិ[១] ថោកំ ឱទាតានំ អន្តេ អាទិយិត្វា តថេវ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ថោកំ ឱទាតានំ អន្តេ អាទិយិត្វា តថេវ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ថោកំ ឱទាតានំ អន្តេ អាទិយិត្វា តថេវ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ សន្ថតំ ការាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា

១ ឥតោ បរំ ម. ឧ. ពោត្ថកេសុ តេតិ ត្វាហ ហោតិ ។

សិក្ខាបទទី ៣

[៨៦] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានបុណ្យសិរី ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឃាត់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុប្រើគេឲ្យធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ គិតថាប្រើឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធដូច្នោះ តែណាយករោមចៀមសបន្តិចត្រង់ជាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា អ្នកមានប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងប្រើឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធដូច្នោះ ហើយយករោមចៀមសលាយបន្តិចត្រង់ជាយប៉ុណ្ណោះទេ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលសួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកអ្នកប្រើឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធដូច្នោះ ហើយលាយរោមចៀមសបន្តិចត្រង់ជាយ ពិតមែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា

កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ថោកំយេវ ឱទាតំ អន្តេ អាទិយិត្វា មជ្ឈេ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡក-លោមានំ សន្ថតំ ការាបេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ នវំ បន ភិក្ខុនា សន្ថតំ ការយមានេន ទ្វេ ភាគា សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ អាទាតព្វា តតិយំ ឱទាតានំ ចតុត្ថំ គោចរិយានំ ។ អនាទា ចេ ភិក្ខុ ទ្វេ ភាគេ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ តតិយំ ឱទាតានំ ចតុត្ថំ គោចរិយានំ នវំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៨៣) នវំ នាម ករណំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ សន្ថតំ នាម សន្ថរិត្វា កតំ ហោតិ អវាយិមំ ។ ការយមានេនាតិ ករោន្តោ វា ការាបេន្តោ វា ។ ទ្វេ ភាគា សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ អាទាតព្វាតិ ធារយិត្វា ទ្វេ តុលា សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡកលោមានំ អាទាតព្វា ។ តតិយំ ឱទាតានន្តិ តុលំ

ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេច បានជាពួកអ្នកឲ្យគេធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធដូច្នោះ ហើយលាយរោមចៀមសបន្តិចត្រង់ជាយដូច្នោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុកាលឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី គប្បីកាន់យករោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគ រោមចៀមសភាគទីបី (១ ភាគ) រោមចៀមក្រហមភាគទីបួន (១ ភាគ) ។ បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី មិនកាន់យករោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគ រោមចៀមសភាគទីបី រោមចៀមក្រហមភាគទីបួនទេ សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៨៣) សន្ថតដែលធ្វើជាដំបូង ហៅថា សន្ថតថ្មី ។ គ្រឿងក្រាលដែលមិនបានត្បាញ គេល្បាច់សម្រេចតែម្តង ហៅថា សន្ថត ។ ត្រង់ពាក្យថា កាលឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី ។ ពាក្យថា គប្បីកាន់យករោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគនោះ គឺភិក្ខុត្រូវថ្លឹងរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរថ្លឹង ហើយសឹមកាន់យក ។ ពាក្យថា រោមចៀមសភាគទីបីនោះ

ឱទាតានំ ។ ចតុត្ថំ គោចរិយានន្តិ តុលំ គោចរិយានំ ។ អនាទា ចេ ភិក្ខុ ទ្វេ ភាគេ សុទ្ធកាឡកានំ ឯឡក-លោមានំ តតិយំ ឱទាតានំ ចតុត្ថំ គោចរិយានន្តិ អនាទិ-យិត្វា តុលំ ឱទាតានំ តុលំ គោចរិយានំ នវំ សន្ថតំ ការេតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ សន្ថតំ អនាទិយិត្វា តុលំ ឱទាតានំ តុលំ គោចរិយានំ ការាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៨៤) អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោ-សាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ

គឺរោមចៀមសមួយថ្លឹង ១ ពាក្យថា រោមចៀមក្រហមគោចរបួននោះ គឺរោមចៀមក្រហមមួយថ្លឹង ១ ពាក្យថា បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី មិនកាន់យករោមចៀមខ្មៅសុទ្ធពីរភាគ រោមចៀមសគំរប់បី រោមចៀមក្រហមគោចរគំរប់បួន គឺថាភិក្ខុធ្វើឯងក្តី ប្រើឲ្យគេធ្វើក្តី នូវសន្ថតថ្មី មិនលាយរោមចៀមសមួយថ្លឹង រោមចៀមក្រហមមួយថ្លឹងទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ វេលាបានមក សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះដល់សង្ឃ ពួកគណៈ ឬបុគ្គល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះយ៉ាងនេះថា ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ថតនេះ ខ្ញុំឲ្យគេធ្វើមិនបានលាយដោយរោមចៀមសមួយថ្លឹង រោមចៀមក្រហមមួយថ្លឹង ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ថតនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។បេ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។បេ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៨៤) ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច (តែក្រោយ) ឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបា-ចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ស្រេច ឲ្យអ្នកដទៃសម្រេច សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើសន្ថតមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យសម្រេចដោយខ្លួនឯង សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើសន្ថតមិនទាន់ស្រេច ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃ

បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញស្សត្ថាយ ករោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៨៩] អនាបត្តិ តុលំ ឱទាតានំ តុលំ គោចរិយានំ អាទិយិត្វា ករោតិ អតិរេកំ ឱទាតានំ អតិរេកំ គោចរិយានំ អាទិយិត្វា ករោតិ សុទ្ធំ ឱទាតានំ សុទ្ធំ គោចរិយានំ អាទិយិត្វា ករោតិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិបាការំ វា ភិសិំ វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

សម្រេច សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើឲ្យក្តី ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបានសន្ថតដែលអ្នកដទៃគេធ្វើហើយយកមកប្រើប្រាស់ ក៏ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៨៩) អនាបត្តិ មិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើសន្ថតយករោមចៀមសមួយតុល្យ (១ ភាគ) រោមចៀមក្រហមមួយតុល្យ (១ ភាគ) មិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើសន្ថតយករោមចៀមសច្រើន យករោមចៀមក្រហមច្រើនជាងកំណត់នោះ មិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើសន្ថតយករោមចៀមសសុទ្ធ ក្រហមសុទ្ធ មិនមានដល់ភិក្ខុយករោមចៀមធ្វើជាពិតានក្តី ជាកម្រាលផ្ទៃដែលគេប្ញកលាបក្តី ជារនាំងចាំងក្តី ជាពូកក្តី ជាខ្នើយក្តី មិនមានដល់ភិក្ខុឆ្កួត មិនមានដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

(៨៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេន្តិ ។ តេ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តិ ឯឡកលោមានិ ទេថ ឯឡកលោមេហិ អត្ថោតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តិ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរិស្សន្តិ ឯឡកលោមានិ ទេថ ឯឡកលោមេហិ អត្ថោតិ អម្ហាកំ បន សកិំ កតានិ សន្ថតានិ បញ្ចបិ ឆបិ វស្សានិ ហោន្តិ យេសំ នោ ទារកា ឩហទន្តិបិ ឱមិហន្តិបិ ឧន្ទុរេហិបិ ខជ្ជន្តិ ឥមេ បន សមណា សក្យបុត្តិយា អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តិ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរិស្សន្តិ ឯឡកលោមានិ ទេថ ឯឡកលោមេហិ អត្ថោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ

សិក្ខាបទទី ៤

(៨៦) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់ព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តព្រះជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ឆ្នាំ ។ ភិក្ខុទាំងនោះជាអ្នកអង្វរច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើនដោយពាក្យថា អាត្មាត្រូវការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនគួរបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ឆ្នាំយ៉ាងនេះ ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត ជាអ្នកអង្វរច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើនដោយពាក្យថា អាត្មាត្រូវការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មា ក៏ពួកយើងធ្វើសន្ថតម្តង ប្រើបាន ៥ ឆ្នាំខ្លះ ៦ ឆ្នាំខ្លះ ក្មេងរបស់យើងទាំងឡាយជុះដាក់ខ្លះ នោមដាក់ខ្លះ កណ្តុរកាត់ខ្លះ (ក៏គង់ប្រើបានយូរដល់ត្រឹមនោះ) ចំណែកពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទាំងនេះ ឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ ៗ ឆ្នាំ សមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តនេះ ជាអ្នកអង្វរច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើនដោយពាក្យថា អាត្មាត្រូវការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងនោះ

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តិ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរិស្សន្តិ ឯឡកលោមានិ ទេថ ឯឡកលោមេហិ អត្ថោតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេន្តិ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរន្តិ ឯឡកលោមានិ ទេថ ឯឡកលោមេហិ អត្ថោតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អនុវស្សំ សន្ថតំ ការាបេស្សន្តិ យាចនពហុលា វិញ្ញត្តិពហុលា វិហរិស្សន្តិ ឯឡកលោមានិ ទេថ ឯឡកលោមេហិ អត្ថោតិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ

ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា អ្នកមានប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ឆ្នាំឡើយ ពួកភិក្ខុទាំងនេះជាអ្នកអង្វរច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើនដោយពាក្យថា អាត្មាត្រូវការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មា ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ឆ្នាំ ភិក្ខុទាំងឡាយជាអ្នកអង្វរច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើនដោយពាក្យថា អាត្មាត្រូវការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មាដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះមិនគួរបើនឹងឲ្យគេធ្វើសន្ថតរាល់ឆ្នាំឡើយ ជាអ្នកអង្វរច្រើន ជាអ្នកសូមច្រើនដោយពាក្យថា អាត្មាត្រូវការដោយរោមចៀម អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យរោមចៀមដល់អាត្មាដូច្នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់អ្នកដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬនាំអ្នកដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

វំ បន ភិក្ខុនា សន្ថតំ ការាបេត្វា ឆព្វស្សានិ ធារេតព្វំ ។ ឱរេន ចេ ឆន្នំ វស្សានំ តំ សន្ថតំ វិស្សជ្ជេត្វា វា អវិស្សជ្ជេត្វា វា អញ្ញំ នវំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៨៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ កោសម្ពិយំ គិលានោ ហោតិ ។ ញាតកា តស្ស ភិក្ខុនោ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសុំ អាគច្ឆតុ ភទន្តោ មយំ ឧបដ្ឋហិស្សាមាតិ ។ ភិក្ខូបិ ឯវមាហំសុ គច្ឆាវុសោ ញាតកា តំ ឧបដ្ឋហិស្សន្តីតិ ។ សោ ឯវមាហ ភគវតា អាវុសោ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ នវំ បន ភិក្ខុនា សន្ថតំ ការាបេត្វា ឆព្វស្សានិ ធារេតព្វន្តិ អហញ្ចម្ហិ គិលានោ ន សក្កោមិ សន្ថតំ អាទាយ បក្កមិតុំ សន្ថតេន វិនា ន មេ ផាសុ ហោតិ នាហំ គមិស្សាមីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ

គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី គប្បីប្រើប្រាស់ឲ្យផុតប្រាំមួយឆ្នាំ ។ បើប្រើប្រាស់មិនទាន់ផុតប្រាំមួយឆ្នាំទេ លះបង់ក្តី មិនបានលះបង់ក្តីនូវសន្ថតនោះ ហើយឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មីដទៃទៀត សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនេះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៨៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានជម្ងឺឈឺ នៅក្នុងនគរកោសម្ពី ។ ពួកញាតិបានផ្ញើបម្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនោះ ដោយពាក្យថា សូមលោកដ៏ចំរើននិមន្តមក យើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងបានទំនុកបម្រុង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏បាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ លោកចូរទៅចុះ ពួកញាតិនឹងបានបំរើលោក ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបយ៉ាងនេះថា អាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទហើយថា ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មី គប្បីប្រើប្រាស់ឲ្យផុត ៦ ឆ្នាំ ក៏ខ្ញុំនេះមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងនាំយកសន្ថតទៅបាន ខ្ញុំវៀរលះសន្ថតចេញហើយមិនសប្បាយទេ (ហេតុនេះ) ខ្ញុំមិនទៅទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ព្រោះដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយទ្រង់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងខណៈនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ សន្ថតសម្មតឹ ទាតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា តេន គិលានេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ គិលានោ ន សក្កោមិ សន្ថតំ អាទាយ បក្កមិតុំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ សន្ថតសម្មតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ សន្ថតំ អាទាយ បក្កមិតុំ ។ សោ សង្ឃំ សន្ថតសម្មតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សន្ថតសម្មតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ សន្ថតំ អាទាយ បក្កមិតុំ ។ សោ សង្ឃំ សន្ថតសម្មតឹ យាចតិ ។

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យសន្ថតសម្មតិដល់ភិក្ខុឈឺ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីឲ្យដោយសន្ថតសម្មតិយ៉ាងនេះ ភិក្ខុឈឺនោះគប្បីចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីពោលយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាមានជម្ងឺ មិនអាចនឹងនាំយកសន្ថតទៅផងបានទេ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណានោះសូមសន្ថតសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុឈឺនោះគប្បីសូមសម្មតិអស់វារៈពីរដង គប្បីសូមសម្មតិអស់វារៈបីដងផង ។ ភិក្ខុឈ្លាសអង់អាចគប្បីញ៉ាំងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចកាន់យកសន្ថតទៅផងបានទេ ។ ភិក្ខុនោះសូមសន្ថតសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើការសន្មតិសន្ថតនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យសន្ថតសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាពាក្យប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះឈ្មោះនេះមានជម្ងឺ មិនអាចកាន់យកសន្ថតទៅផងបាន ។ ភិក្ខុឈឺនោះសូមសន្ថតសម្មតិនឹងសង្ឃ ។

សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សន្ថតសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សន្ថតសម្មុតិយា ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សន្ថតសម្មុតិ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ នវំ បន ភិក្ខុនា សន្ថតំ ការាបេត្វា ឆព្វស្សានិ ធារេតព្វំ ។ ឱរេន ចេ ឆន្នំ វស្សានំ តំ សន្ថតំ វិស្សជ្ជេត្វា វា អវិស្សជ្ជេត្វា វា អញ្ញំ នវំ សន្ថតំ ការាបេយ្យ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៨៤] នវំ នាម ករណំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ សន្ថតំ នាម សន្ថរិត្វា កតំ ហោតិ អវាយិមំ ។ ការាបេត្វាតិ ករិត្វា វា ការាបេត្វា វា ។ ឆព្វស្សានិ ធារេតព្វន្តិ ឆព្វស្សបរមតា ធារេតព្វំ ។ ឱរេន ចេ ឆន្នំ វស្សានន្តិ ឩនកឆព្វស្សានិ ។ តំ សន្ថតំ វិស្សជ្ជេត្វា វាតិ

សង្ឃឲ្យការសន្មតិសន្ថតដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសន្មតិសន្ថតដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យការសន្មតិសន្ថតដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ។ ការសន្មតិសន្ថតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ សង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំចាំទុកនូវរឿងនេះដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មីគប្បីប្រើប្រាស់ឲ្យអស់ ៦ ឆ្នាំ ។ បើមិនទាន់ដល់ ៦ ឆ្នាំទេ លះបោលសន្ថតនោះក្តី មិនលះបោលក្តី ហើយឲ្យគេធ្វើសន្ថតថ្មីដទៃទៀត វៀរលែងតែភិក្ខុបានសម្មតិ (អំពីសង្ឃ) សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៨៤] សន្ថតដែលទើបនឹងធ្វើ ហៅថា សន្ថតថ្មី ។ គ្រឿងកម្រាលដែលគេគ្រាន់តែស្លាប់មិនបានត្បាញ ហៅថា សន្ថត ។ ត្រង់ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើនោះ គឺធ្វើឯង ឬឲ្យគេធ្វើ ។ ពាក្យថា គប្បីប្រើប្រាស់ឲ្យអស់ ៦ ឆ្នាំ គឺគប្បីប្រើប្រាស់យ៉ាងច្រើនត្រឹម ៦ ឆ្នាំ ។ ពាក្យថា បើមិនទាន់ដល់ ៦ ឆ្នាំទេ គឺថយពី ៦ ឆ្នាំចុះមក ។ ពាក្យថា លះបោលសន្ថតនោះក្តី

អញ្ញេសំ ទត្វា វា អវិស្សជ្ជេត្វា វា កស្សចិ ទត្វា វា អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយាតិ ឋបេត្វា ភិក្ខុសម្មុតឹ ។ អញ្ញំ នវំ សន្ថតំ ការេតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ សន្ថតំ ឩនកឆព្វស្សានិ ការាបិតំ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៨៩) អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

គឺបានឲ្យសន្ថតនោះទៅអ្នកដទៃ ។ ពាក្យថា មិនលះបង់ក្តី គឺមិនបានឲ្យដល់អ្នកណាមួយ ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិ (អំពីសង្ឃ) គឺលើកលែងនូវភិក្ខុដែលបានសម្មតិ (អំពីសង្ឃ) ។ (ការប្រើប្រាស់សន្ថតចាស់មិនទាន់គ្រប់ ៦ ឆ្នាំ) ភិក្ខុធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើក្តី នូវសន្ថតដទៃថ្មីទៀត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះបង់សន្ថតនោះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះថា ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ថតនេះខ្ញុំឲ្យគេធ្វើថ្មី (ក្នុងការប្រើប្រាស់សន្ថតចាស់) មិនទាន់ដល់ ៦ ឆ្នាំនៅឡើយ (សន្ថតថ្មី) ជានិស្សគ្គិយ ព្រោះខ្វះភិក្ខុសម្មតិ ខ្ញុំសូមលះនូវសន្ថតនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។បេ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។បេ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៨៩) ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ (គ្រាក្រោយ) ធ្វើបង្ហើយដោយខ្លួនឯង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុធ្វើបង្ហើយដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៩០) អនាបត្តិ ឆព្វស្សានិ ការេតិ អតិរេកឆព្វស្សានិ ការេតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ការេតិ វា ការាបេតិ វា អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិបាការំ វា ភិសឹ វា ពិម្ពោហនំ វា ការេតិ ភិក្ខុសម្មតិយា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(៩០) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុប្រើប្រាស់សន្ថតរាល់ ៦ ឆ្នាំ ហើយធ្វើសន្ថតថ្មីទៀត មិនមានដល់ភិក្ខុប្រើប្រាស់សន្ថតរាល់លើសពី ៦ ឆ្នាំ ហើយធ្វើសន្ថតថ្មី មិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃធ្វើ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ មិនមានដល់ភិក្ខុបានសន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើ យកមកប្រើប្រាស់ មិនមានដល់ភិក្ខុយកសន្ថតធ្វើជាពិតានក្តី ជាកម្រាលផ្ទៃដែលគេចូលលាបក្តី ជារនាំងសំពត់ក្តី ជាពូកក្តី ជាខ្នើយក្តី មិនមានដល់ភិក្ខុដែលបានសម្មតិ មិនមានដល់ភិក្ខុឆ្កួត មិនមានដល់ភិក្ខុជាអាទិ ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៩១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ឥច្ឆាមហំ ភិក្ខវេ តេមាសំ បដិសល្លីយិតុំ ន ម្ហិ កេនចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេនាតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុណិត្វា នាស្សុធ កោចិ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេន ។ តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ សង្ឃេន កតិកា កតា ហោតិ ឥច្ឆាវុសោ ភគវា តេមាសំ បដិសល្លីយិតុំ ន ភគវា កេនចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេន យោ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ(១) បាចិត្តិយំ ទេសាបេតព្វោតិ ។

(៩២) អថខោ អាយស្មា ឧបសេនោ វង្គន្តបុត្តោ សបរិសោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

១ ឯតោ បរំ ឱ. ម. [illegible] ទិស្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ៥

(៩១) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតប្រាថ្នាដើម្បីនឹងពួនសម្ងំបាន ៣ ខែ អ្នកណាមួយកុំគប្បីចូលទៅរកតថាគត លើកលែងតែភិក្ខុ ១ រូប ដែលជាអ្នកនាំយកនូវបិណ្ឌបាតទៅឲ្យ ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលព្រះពុទ្ធដីកាថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ ភិក្ខុណាមួយមិនបានចូលមករកព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្នុងទីនោះជាប្រាកដ លើកលែងតែភិក្ខុ ១ រូប ដែលជាអ្នកនាំយកបិណ្ឌបាតទៅថ្វាយ ។ ក៏វេលានោះឯង សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីបានធ្វើកតិកាថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសម្ងំព្រះអង្គនៅបាន ៣ ខែ ភិក្ខុណាមួយកុំគប្បីចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ លើកលែងតែភិក្ខុ ១ រូប ដែលជាអ្នកនាំយកបិណ្ឌបាតទៅថ្វាយនោះ ភិក្ខុណាចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ ភិក្ខុដទៃត្រូវឲ្យភិក្ខុនោះសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។

(៩២) គ្រានោះ ភិក្ខុឧបសេនវង្គន្តបុត្តដ៏មានអាយុព្រមដោយបរិស័ទ បានចូលទៅគាល់សម្ដេចព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រង់ទីដែល

ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធិំ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឧបសេនំ វង្គន្តបុត្តំ ឯតទវោច(១) កច្ចិ តេ ឧបសេន ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិត្ថ អប្បកិលមថេន អទ្ធានំ អាគតាតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា អប្បកិលមថេន ច មយំ ភន្តេ អទ្ធានំ អាគតាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ ឧបសេនស្ស វង្គន្តបុត្តស្ស សទ្ធិវិហារិកោ ភិក្ខុ ភគវតោ អវិទូរេ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថខោ ភគវា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច មនាបានិ តេ ភិក្ខុ បំសុកូលានីតិ ។ ន ខោ មេ ភន្តេ មនាបានិ បំសុកូលានីតិ ។ កិស្ស បន ត្វំ ភិក្ខុ បំសុកូលិកោសីតិ ។ ឧបជ្ឈាយោ មេ ភន្តេ បំសុកូលិកោ

១ ម. ក. ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ អាយស្មន្តំ ឧបសេនំ វង្គន្តបុត្តំ ភគវា ឯតទវោច ។

ព្រះអង្គគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយបានថ្វាយបង្គំគាល់ព្រះអង្គគង់ក្នុងទីដ៏-សមគួរ ។ សេចក្ដីស្មោះស្មើរាក់ទាក់មួយអន្លើដោយពួកអាគន្តុកភិក្ខុនេះ ជាកិច្ចនៃព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទាំងឡាយ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំគរមក ហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរពាក្យនេះនឹងឧប-សេនភិក្ខុវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុថា ម្នាលឧបសេន អ្នករាល់គ្នាល្មមធន់ទ្រាំបានដែរឬ អ្នករាល់គ្នាល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលដែរឬ អ្នករាល់គ្នាដើរផ្លូវឆ្ងាយមកមិនលំបាកទេឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំទាំងឡាយល្មមធន់ទ្រាំបាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំទាំងឡាយល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួល មួយទៀត បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំទាំងឡាយដើរផ្លូវឆ្ងាយមកមិនបានលំបាកទេ ។ ក៏សម័យនោះឯង ភិក្ខុជាសទ្ធិវិហារិករបស់ឧបសេនវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុ អង្គុយជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុ បំសុកូលទាំងឡាយជាទីគាប់ចិត្តរបស់អ្នកដែរឬ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បំសុកូលទាំងឡាយមិនជាទីគាប់ចិត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ អ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូល(នោះ) ដើម្បីអ្វី ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន (ព្រោះ) ឧបជ្ឈាយ៍របស់ខ្ញុំព្រះអង្គប្រព្រឹត្តបំសុកូល

ឯវំ អហំ តំ បំសុកូលិកោតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឧបសេនំ វង្គន្តបុត្តំ ឯតទវោច បាសាទិកា ខោ ត្យាយំ ឧបសេន បរិសា កថំ ត្វំ ឧបសេន បរិសំ វិនេសីតិ ។ យោ មំ ភន្តេ ឧបសម្បទំ យាចតិ តមហំ[១] ឯវំ វទាមិ អហំ ខោ អាវុសោ អារញ្ញកោ បិណ្ឌបាតិកោ បំសុកូលិកោ សចេ ត្វំបិ អារញ្ញកោ ភវិស្សសិ បិណ្ឌបាតិកោ បំសុកូលិកោ ឯវាហំ តំ ឧបសម្បាទេស្សាមីតិ សចេ មេ បដិស្សុណាតិ ឧបសម្បាទេមិ នោ ចេ មេ បដិស្សុណាតិ ន ឧបសម្បាទេមិ ។ យោ មំ និស្សយំ យាចតិ តមហំ[២] ឯវំ វទាមិ អហំ ខោ អាវុសោ អារញ្ញកោ បិណ្ឌបាតិកោ បំសុកូលិកោ សចេ ត្វំបិ អារញ្ញកោ ភវិស្សសិ បិណ្ឌបាតិកោ បំសុកូលិកោ ឯវាហំ តេ និស្សយំ ទស្សាមីតិ សចេ មេ បដិស្សុណាតិ និស្សយំ ទេមិ នោ ចេ មេ បដិស្សុណាតិ ន ទេមិ[៣] ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ

១ ឱ. ម. តាហំ ។ ២ ឱ. ម. តាហំ ។ ៣ ឱ. ម. ន និស្សយំ ទេមិ ។

ខ្ញុំព្រះអង្គក៏ត្រូវប្រព្រឹត្តបំសុកូលយ៉ាងនោះដែរ ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះឧបសេនវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុ យ៉ាងនេះថា ម្នាលឧបសេន បរិស័ទរបស់អ្នកនេះប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា ម្នាលឧបសេន អ្នកទូន្មានបរិស័ទដូចម្តេច ។ ឧបសេនភិក្ខុដ៏មានអាយុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កុលបុត្រណាមកសូមឧបសម្បទានឹងខ្ញុំព្រះអង្គ ៗ រមែងប្រាប់កុលបុត្រនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំជាអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូល បើអ្នកនឹងជាអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូលដែរ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកបានឧបសម្បទា បើអ្នកណាទទួលស្តាប់ខ្ញុំព្រះអង្គ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នកនោះបានឧបសម្បទា បើអ្នកណាមិនទទួលស្តាប់ខ្ញុំព្រះអង្គទេ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនឲ្យអ្នកនោះបានឧបសម្បទាទេ អ្នកណាសូមនិស្ស័យនឹងខ្ញុំព្រះអង្គ ៗ ក៏ប្រាប់អ្នកនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំជាអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូល បើអ្នកឯងនឹងជាអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូលដែរ ខ្ញុំនឹងឲ្យនិស្ស័យដល់អ្នក បើអ្នកណាទទួលស្តាប់ខ្ញុំព្រះអង្គ ៗ នឹងឲ្យនិស្ស័យដល់អ្នកនោះ បើមិនទទួលស្តាប់ខ្ញុំព្រះអង្គទេ ខ្ញុំព្រះអង្គមិនឲ្យនិស្ស័យដល់អ្នកនោះទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គ

បរិសំ វិនេមីតិ ។ សាធុ សាធុ ឧបសេន សាធុ ខោ ត្វំ ឧបសេន បរិសំ វិនេសិ ជានាសិ បន ត្វំ ឧបសេន សាវត្ថិយំ[១] សង្ឃស្ស កតិកតន្តិ ។ ន ខោ អហំ ភន្តេ ជានាមិ សាវត្ថិយំ សង្ឃស្ស កតិកតន្តិ ។ សាវត្ថិយំ ខោ ឧបសេន សង្ឃេន កតិកា កតា ឥច្ឆតាវុសោ ភគវា តេមាសំ បដិសល្លីយិតុំ ន ភគវា កោចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន បិណ្ឌបាតនីហារកេន យោ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ បាចិត្តិយំ ទេសាបេតព្វោតិ ។ បញ្ញាយិស្សតិ ភន្តេ សាវត្ថិយំ សង្ឃោ សកាយ កតិកាយ ន មយំ អប្បញ្ញត្តំ បញ្ញាបេស្សាម បញ្ញត្តំ វា ន សមុច្ឆិន្ទិស្សាម យថាបញ្ញត្តេសុ សិក្ខាបទេសុ សមាទាយ វត្តិស្សាមាតិ ។ សាធុ សាធុ ឧបសេន ន អប្បញ្ញត្តំ បញ្ញាបេតព្វំ បញ្ញត្តំ វា ន សមុច្ឆិន្ទិតព្វំ

១ ម. សាវត្ថិយា ។

រមែងណែនាំបរិសទ្យបានយ៉ាងនេះឯង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ប្រទានសាធុការថា ឧបសេន ល្អហើយ ៗ ឧបសេន អ្នកណែនាំបរិសទ្យល្អពិតហើយ ឧបសេន អ្នកដឹងសេចក្តីប្តេជ្ញារបស់សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីដែរឬទេ ។ ឧបសេនភិក្ខុក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនបានដឹងសេចក្តីប្តេជ្ញារបស់សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបសេន សង្ឃបានប្តេជ្ញាហើយក្នុងក្រុងសាវត្ថីថា អាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រាថ្នាដើម្បីនឹងសម្ងំស្ងាត់ព្រះអង្គនៅអស់បីខែ ភិក្ខុណាមួយកុំគប្បីចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ លើកលែងតែភិក្ខុ ១ រូប អ្នកនាំយកបិណ្ឌបាតទៅថ្វាយ ភិក្ខុណាចូលទៅគាល់ព្រះអង្គ ភិក្ខុនោះគប្បីឲ្យភិក្ខុនោះសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ។ ភិក្ខុឧបសេន ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីបានប្តេជ្ញាតាមសេចក្តីប្តេជ្ញារបស់ខ្លួន ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយនឹងមិនបញ្ញត្តនូវហេតុដែលព្រះអង្គមិនទាន់បានបញ្ញត្តទេ មួយវិញទៀត នឹងមិនដកចេញនូវសិក្ខាបទដែលទ្រង់បានបញ្ញត្តទុកហើយទេ នឹងប្រព្រឹត្តកាន់យកតាមសិក្ខាបទដែលទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកហើយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ល្អណាស់ហើយឧបសេន ភិក្ខុមិនត្រូវបញ្ញត្តនូវសិក្ខាបទដែលតថាគតមិនទាន់បានបញ្ញត្តហើយ មួយវិញទៀត មិនត្រូវដកនូវសិក្ខាបទដែលតថាគតបញ្ញត្តហើយ

យថាបញ្ញត្តេសុ សិក្ខាបទេសុ សមាទាយ វត្តន្តិ
អនុជានាមិ ឧបសេន យេ តេ ភិក្ខូ អារញ្ញិកា
បិណ្ឌបាតិកា បំសុកូលិកា យថាសុខំ មំ ទស្ស-
នាយ ឧបសង្កមន្តូតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន
សម្ពហុលា ភិក្ខូ ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតា ហោន្តិ
មយំ អាយស្មន្តំ ឧបសេនំ វង្គន្តបុត្តំ បាចិត្តិយំ
ទេសាបេស្សាមាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបសេនោ
វង្គន្តបុត្តោ សបរិសោ ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវា-
ទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ តេ
ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ឧបសេនំ វង្គន្តបុត្តំ ឯតទវោចុំ
ជានាសិ ត្វំ អាវុសោ ឧបសេន សាវត្ថិយំ សង្ឃស្ស
កតិកន្តិ ។ ភគវាបិ មំ អាវុសោ ឯវមាហ ជានាសិ
ត្វំ ឧបសេន សាវត្ថិយំ សង្ឃស្ស កតិកន្តិ
ន ខោ អហំ ភន្តេ ជានាមិ សាវត្ថិយំ សង្ឃស្ស
កតិកន្តិ សាវត្ថិយំ ខោ ឧបសេន សង្ឃេន កតិកា
កតា ឥច្ចាវុសោ ភគវា តេមាសំ បដិសល្លីយិតុំ
ន ភគវា កោចិ ឧបសង្កមិតព្វោ អញ្ញត្រ ឯកេន

ប្រព្រឹត្តកាន់យកតាមសិក្ខាបទដែលតថាគតបានបញ្ញត្តហើយ ។ ឧប-
សេន តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ អ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត
និងប្រព្រឹត្តបំសុកូលចូលទៅរកតថាគតតាមសប្បាយចុះ ។ ក៏គ្រានោះឯង
ភិក្ខុច្រើនរូបឈរនៅជិតក្លោងទ្វារខាងក្រៅបាននិយាយគ្នាថា យើងទាំង
ឡាយ ត្រូវឲ្យលោកឧបសេនវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយ
ចេញ ។ វេលានោះ ឧបសេនភិក្ខុវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុព្រមទាំងបរិស័ទ្យ
ក្រោកចេញចាកអាសនៈ ហើយថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណ
ហើយចៀសចេញទៅ ។ ភិក្ខុទាំងនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងឧប-
សេនវង្គន្តបុត្រដ៏មានអាយុក្នុងវេលានោះថា អាវុសោឧបសេន អ្នកដឹង
សេចក្តីបញ្ញត្តិរបស់សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីដែរឬ ។ ឧបសេនភិក្ខុបាននិយាយ
តបថា អាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏បានត្រាស់សួរខ្ញុំយ៉ាងនេះថា
ម្នាលឧបសេន អ្នកបានដឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិរបស់សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីទេ ខ្ញុំ
ទូលតបថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គមិនបានដឹងសេចក្តីបញ្ញត្តិ
របស់សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថីទេ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧប-
សេន សេចក្តីបញ្ញត្តិសង្ឃបានធ្វើហើយក្នុងក្រុងសាវត្ថីថា ម្នាលអាវុសោ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ប្រាថ្នានឹងសម្ងំសម្រាកព្រះអង្គនៅអស់បីខែ ភិក្ខុ
ណាមួយកុំឲ្យចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ វៀរលែងតែភិក្ខុ១រូប

បិណ្ឌបាតនីហារកេន យោ ភគវន្តំ ឧបសង្កមតិ បាចិត្តិយំ ទេសាបេតព្វោតិ ។ អាយស្មា ឧបសេនោ ... សាវត្ថិយំ ... ន មយំ អប្បញ្ញត្តំ បញ្ញាបេស្សាម បញ្ញត្តំ វា ន សមុច្ឆិន្ទិស្សាម យថាបញ្ញត្តេសុ សិក្ខាបទេសុ សមាទាយ វត្តិស្សាមាតិ អនុញ្ញាតាវុសោ ភគវតា យេ តេ ភិក្ខូ អារញ្ញកា បិណ្ឌបាតិកា បំសុកូលិកា យថាសុខំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ អថ តេ ភិក្ខូ សច្ចំ ខោ អាយស្មា ឧបសេនោ វង្គន្តបុត្តោ អាហ ន អប្បញ្ញត្តំ បញ្ញាបេតព្វំ បញ្ញត្តំ វា ន សមុច្ឆិន្ទិតព្វំ យថាបញ្ញត្តេសុ សិក្ខាបទេសុ សមាទាយ វត្តិតព្វន្តិ ។

(៤៣) អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ អនុញ្ញាតា កិរ ភគវតា យេ តេ ភិក្ខូ អារញ្ញកា បិណ្ឌបាតិកា បំសុកូលិកា យថាសុខំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុន្តិ ។

អ្នកនាំយកបិណ្ឌបាតទៅថ្វាយប៉ុណ្ណោះ ភិក្ខុណាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ភិក្ខុនោះត្រូវភិក្ខុនោះសំដែងអាបត្តិបាចិត្តិយចេញ ខ្ញុំចូលគប់ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សង្ឃគង់ក្រែងសាវត្ថីបានបញ្ញត្តទុកដោយកេបក្ត ប្រញាប់សង្ឃ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងឡាយ នឹងមិនបញ្ញត្តនូវហេតុដែលព្រះអង្គមិនទាន់បានបញ្ញត្ត មួយទៀត នឹងមិនផ្ដាច់បង់នូវបញ្ញត្តដែលព្រះអង្គបានបញ្ញត្តទុកស្រេចហើយ នឹងប្រព្រឹត្តកាន់យកតាមសិក្ខាបទដែលព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកហើយ ម្នាលអាវុសោ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយថា ភិក្ខុទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត ជាអ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូល ភិក្ខុទាំងឡាយនោះចូលមកគាល់តថាគតតាមសប្បាយចុះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានពោលថា លោកឧបសេនវង្គន្តបុត្រនិយាយជាការពិតមែន ភិក្ខុមិនត្រូវបញ្ញត្តនូវសិក្ខាបទដែលព្រះអង្គមិនទាន់បានបញ្ញត្ត មួយទៀត មិនត្រូវផ្ដាច់នូវសិក្ខាបទដែលព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកហើយ ត្រូវប្រព្រឹត្តកាន់យកតាមសិក្ខាបទដែលព្រះអង្គទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកហើយ ។

(៤៣) ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮ (ដំណឹង) ថា ឮថាព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុអ្នកប្រព្រឹត្តនៅព្រៃ អ្នកប្រព្រឹត្តបិណ្ឌបាត អ្នកប្រព្រឹត្តបំសុកូល ចូលទៅគាល់តថាគតតាមសប្បាយចុះ ។

តេ ភគវន្តំ ទស្សនកាមា(១) វិហាយេត្វា(២) សន្ថតានិ ឧជ្ឈិត្វា អារញ្ញិកង្គំ បិណ្ឌបាតិកង្គំ បំសុកូលិកង្គំ សមាទិយឹសុ ។ អថខោ ភគវា សម្ពហុលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធិំ សេនាសនចារិកំ អាហិណ្ឌន្តោ អទ្ទស សន្ថតានិ តហំ តហំ(៣) ឧជ្ឈិតានិ បស្សិត្វាន(៤) ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កស្សិមានិ ភិក្ខវេ សន្ថតានិ តហំ តហំ ឧជ្ឈិតានីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមិ ទស អត្ថវសេ បដិច្ច សង្ឃសុដ្ឋុតាយ សង្ឃផាសុតាយ ទុម្មង្កូនំ បុគ្គលានំ និគ្គហាយ បេសលានំ ភិក្ខូនំ ផាសុវិហារាយ ទិដ្ឋធម្មិកានំ អាសវានំ សំវរាយ សម្បរាយិកានំ អាសវានំ បដិឃាតាយ អប្បសន្នានំ

១ ម. ឧស្សុក្កា ។ ២ ម. ឧ. វិហាយិត្វា ។ ៣ ម. ឧ. តហំ តហំ ។ ៤ ម. ឧ. បស្សិត្វា ។

ភិក្ខុទាំងនោះកាលប្រាថ្នានឹងឃើញព្រះមានព្រះភាគ ទើបលះបោះបង់នូវសន្ថតទាំងឡាយ ហើយសមាទានអារញ្ញិកង្គធុតង្គ បិណ្ឌបាតិកង្គធុតង្គ និងបំសុកូលិកង្គធុតង្គ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកសេនាសនៈ ព្រមដោយភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនរូប បានទតព្រះនេត្រឃើញនូវសន្ថតទាំងឡាយ ដែលពួកភិក្ខុបោះបង់ចោលក្នុងទីនោះ ៗ លុះទតឃើញហើយទើបត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុអ្វី ក្រុមអ្នកណាលះបោះបង់សន្ថតទាំងឡាយនេះក្នុងទីនោះ ៗ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគតាមដំណើរនុ៎ះ ។ គ្រានោះឯង ព្រោះដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទើបទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះតថាគតនឹងបញ្ញត្តសិក្ខាបទដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាង គឺ ដើម្បីសេចក្ដីល្អប្រពៃដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីសេចក្ដីសប្បាយដល់សង្ឃ ១ ដើម្បីនឹងសង្កត់សង្កិនបុគ្គលទាំងឡាយអ្នកមានចិត្តអាក្រក់ ១ ដើម្បីនៅសប្បាយនៃភិក្ខុទាំងឡាយអ្នកមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ១ ដើម្បីឃាត់ពារនូវអាសវៈទាំងឡាយជាបច្ចុប្បន្ន ១ ដើម្បីឃាត់ផ្លូវអាសវៈទាំងឡាយដែលនឹងមានទៅខាងមុខ ១ ដើម្បីសេចក្ដីជ្រះថ្លានៃបុគ្គលទាំងឡាយ

បសាទាយ បសន្នានំ ភិយ្យោភាវាយ សទ្ធម្មដ្ឋិតិយា វិនយានុគ្គហាយ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ នវំ បន ភិក្ខុនា និសីទនសន្ថតំ ការយមានេន បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថិ អាទាតព្វា ទុព្វណ្ណករណាយ ។ អនាទា ចេ ភិក្ខុ បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថឹ នវំ និសីទនសន្ថតំ ការាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៨៤] និសីទនំ នាម សទសំ វុច្ចតិ ។ សន្ថតំ នាម សន្ថរិត្វា កតំ ហោតិ អវាយិមំ ។ ការយមានេនាតិ ករោន្តោ វា ការាបេន្តោ វា ។ បុរាណសន្ថតំ នាម សកឹ និវត្ថម្បិ សកឹ បារុតម្បិ ។ សាមន្តា សុគតវិទត្ថឹ អាទាតព្វា ទុព្វណ្ណករណាយាតិ ថិរភាវាយ វដ្ដំ វា ចតុរស្សំ វា ឆិន្ទិត្វា ឯកទេសេ វា សន្ថរិតព្វំ វិជដេត្វា វា សន្ថរិតព្វំ ។ អនាទា

អ្នកមិនទាន់ជ្រះថ្លា ១ ដើម្បីញ៉ាំងបុគ្គលអ្នកជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើង ១ ដើម្បីតាំងនៅនៃព្រះសទ្ធម្ម ១ ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រះវិន័យ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុកាលឲ្យគេធ្វើសន្ថតសម្រាប់គ្រាប់អង្គុយ គប្បីយកសន្ថតចាស់ ១ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មកផ្សំលាយទំនឹងសន្ថតថ្មី) ដើម្បីនឹងធ្វើសន្ថតថ្មីនោះឲ្យខូចពណ៌ ។ បើភិក្ខុឲ្យគេធ្វើនិសីទនសន្ថតថ្មី មិនយកសន្ថតចាស់ ១ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មកផ្សំលាយនឹងសន្ថតថ្មីទេ) សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៨៤] ដែលហៅថា និសីទនៈនោះ គឺកម្រាលដែលប្រកបដោយជាយ ។ ដែលហៅថា សន្ថតនោះ គឺកម្រាលដែលគេគ្រាន់តែលាតហើយ មិនបានត្បាញ ។ ត្រង់ពាក្យថា ឲ្យគេធ្វើ គឺធ្វើឯងក្តី ឲ្យគេធ្វើ ។ សន្ថតសម្រាប់ស្លៀកម្តង ដណ្តប់ម្តង[១] ហៅថាសន្ថតចាស់ ។ ពាក្យថា គប្បីយកសន្ថតចាស់ ១ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មកលាយនឹងសន្ថតថ្មី) ដើម្បីធ្វើសន្ថតថ្មីនោះឲ្យខូចពណ៌ គឺថា ភិក្ខុត្រូវកាត់ (សន្ថតចាស់) ជាវង់មូលក្តី ជាបួនជ្រុងក្តី ហើយយកមកលាតក្រាលលាយចុះត្រង់មួយ ឬស្រិតហើយលាតក្រាលក្តី ដើម្បីធ្វើឲ្យជាប់មាំមួន ។ ពាក្យថា

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា អង្គុយម្តង ដេកម្តង ។

ទេ ភិក្ខុ បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថិំ អនាទិយិត្វា បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថិំ នវំ និសីទនសន្ថតំ ករោតិ វា ការាបេតិ វា បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ និសីទនសន្ថតំ អនាទិយិត្វា បុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថិំ ការាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៩៥) អត្តនា វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អត្តនា វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ អត្តនា បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរេហិ វិប្បកតំ បរេហិ បរិយោសាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញស្សត្ថាយ ករោតិ វា ការាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

របស់ភិក្ខុមិនយកសន្ថតចាស់ ១ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញ (មកលាយនឹងសន្ថតថ្មី) ហើយ ភិក្ខុធ្វើឯងក្ដី ឲ្យគេធ្វើក្ដី នូវសន្ថតសម្រាប់ក្រាលអង្គុយថ្មី មិនយកសន្ថតចាស់ ១ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញមកលាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដក្នុងប្រយោគដែលធ្វើ សន្ថតនោះជានិស្សគ្គិយក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុគប្បីលះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សន្ថតសម្រាប់ក្រាលអង្គុយនេះ ខ្ញុំឲ្យគេធ្វើមិនបានយកសន្ថតចាស់ ១ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញមកលាយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះសន្ថតនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(៩៥) ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយខ្លួនឯងនៅមិនទាន់ហើយ (គ្រាក្រោយ) ធ្វើឲ្យហើយដោយខ្លួនឯងម្ដងទៀត ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងមិនទាន់ហើយ ឲ្យអ្នកដទៃបង្ហើយ ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុធ្វើឲ្យហើយដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អ្នកដទៃធ្វើមិនទាន់ហើយ ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃធ្វើបង្ហើយ ក៏ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុធ្វើខ្លួនឯងក្ដី ឲ្យអ្នកដទៃធ្វើក្ដី ដើម្បីប្រយោជន៍អ្នកដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៩២] អនាបត្តិ ពុរាណសន្ថតស្ស សាមន្តា សុគតវិទត្ថឹ អាទិយិត្វា ករោតិ អលភន្តោ ថោកតរំ អាទិយិត្វា ករោតិ អលភន្តោ អនាទិយិត្វា ករោតិ អញ្ញេន កតំ បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ វិតានំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា សាណិបាការំ វា ភិសិំ វា ពិម្ពោហនំ វា ករោតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

[៩៦] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើសន្ថតថ្មីយកសន្ថតចាស់ៗ ចំអាមព្រះសុគតដោយជុំវិញមកលាយ មិនមានដល់ភិក្ខុកាលរកសន្ថតចាស់មិនបានៗ ចំអាមតិចលាយតែបន្តិច មិនមានដល់ភិក្ខុកាលរកសន្ថតចាស់បន្តិចមិនបានក៏មិនបានលាយ មិនមានដល់ភិក្ខុបានសន្ថតដែលអ្នកដទៃធ្វើយកមកប្រើប្រាស់ មិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើជាពិតានក្ដី ជាកម្រាលផ្ទៃផែនដីក្ដី ជាវាំងននក្ដី ជាពូកក្ដី ជាខ្នើយក្ដី មិនមានដល់ភិក្ខុឆ្កួត មិនមានដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ។

សិក្ខាបទទី ៥ ចប់ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[៤៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តស្ស អន្តរាមគ្គេ ឯឡកលោមានិ ឧប្បជ្ជឹសុ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ តានិ ឯឡកលោមានិ ឧត្តរាសង្គេន ភណ្ឌិកំ ពន្ធិត្វា អគមាសិ ។ មនុស្សា តំ ភិក្ខុំ បស្សិត្វា ឧប្បណ្ឌេសុំ កិត្តកេន តេ ភន្តេ កីតានិ កិត្តកោ ឧទយោ ភវិស្សតីតិ ។ សោ ភិក្ខុ តេហិ មនុស្សេហិ ឧប្បណ្ឌិយមានោ មង្កុ អហោសិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ សាវត្ថឹ គន្ត្វា តានិ ឯឡកលោមានិ ឋិតកោវ អាសុម្ភិ ។ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ ឯវមាហំសុ[១] កិស្ស ត្វំ អាវុសោ ឥមានិ ឯឡកលោមានិ ឋិតកោវ អាសុម្ភសីតិ ។ តថា ហិ បនាហំ អាវុសោ ឥមេសំ

១ ឱ. ម. ឯតទវោចុំ ។

សិក្ខាបទទី ៦

[៤៧] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង កាលភិក្ខុមួយរូបទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏បានរោមចៀមជាច្រើន ក្នុងកណ្តាលផ្លូវ (ដោយគេយកប្រគេន) ។ ភិក្ខុនោះក៏ចងវេចរោមចៀមទាំងនោះជាបង្វិចដោយឧត្តរាសង្គ (ចីពរ) ហើយទៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយឃើញភិក្ខុនោះហើយនាំគ្នានិយាយចំអកថា ព្រះករុណារោមចៀមព្រះករុណាទិញមកថ្លៃប៉ុន្មាន នឹងបានចំណេញប៉ុន្មាន ។ កាលមនុស្សទាំងឡាយនោះ និយាយចំអកដូច្នោះហើយ ភិក្ខុនោះក៏មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ លុះភិក្ខុនោះទៅដល់ក្រុងសាវត្ថី ក៏ឈរទំលាក់រោមចៀមទាំងនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបាននិយាយនឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកឈរទំលាក់ចោលនូវរោមចៀមទាំងនេះដើម្បីអ្វី ។ ភិក្ខុនោះនិយាយតបថា អាវុសោ ព្រោះហេតុតែរោមចៀមទាំងនេះ បានជាមនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នានិយាយចំអកខ្ញុំ ហេតុនោះឯង

ឯឡកលោមានំ ការណា មនុស្សេហិ ឧប្បណ្ឌិតោតិ ។ កីវទូរតោ បន ត្វំ អាវុសោ ឥមានិ ឯឡកលោមានិ អាហរីតិ ។ អតិរេកតិយោជនំ អាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ អតិរេកតិយោជនំ ឯឡកលោមានិ អាហរិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ភិក្ខុ អតិរេកតិយោជនំ ឯឡកលោមានិ អាហរសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អតិរេកតិយោជនំ ឯឡកលោមានិ អាហរិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ។ ភិក្ខុនោ បនេវ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នស្ស ឯឡកលោមានិ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ អាកង្ខមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វានិ បដិគ្គហេត្វា តិយោជនបរមំ សហត្ថា

(ទើបខ្ញុំឈាត់ទៅលេចេញ)។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសួរថា ម្នាលអាវុសោក៏លោកនាំយករោមចៀមទាំងនេះមកអំពីទីចាងឆ្ងាយប៉ុន្មាន ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា អាវុសោ ខ្ញុំនាំរោមចៀមទាំងនេះមកអស់ចំងាយជាងបីយោជន៍ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុមិនសមបើនឹងនាំយករោមចៀមមកឆ្ងាយជាងបីយោជន៍ដូច្នេះឡើយ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុ ឮថាអ្នកឯងនាំយករោមចៀមមកឆ្ងាយជាងបីយោជន៍ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស ហេតុដូចម្តេចបានជាអ្នកឯងនាំយករោមចៀមមកអស់ចំងាយផ្លូវជាងបីយោជន៍ដូច្នេះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនៃអ្នកនុ៎ះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ មិនមែននាំពួកអ្នកដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា រោមចៀមទាំងឡាយកើតឡើងដល់ភិក្ខុអ្នកដើរផ្លូវឆ្ងាយ កាលបើភិក្ខុប្រាថ្នា គប្បីទទួលយកបាន លុះទទួលហើយ បើមិនមានអ្នកនាំយកទៅឲ្យទេ គប្បីនាំយកទៅ

ហារេតព្វានិ អសន្តេ ហារកេ តតោ ចេ ឧត្តរិំ ហរេយ្យ អសន្តេបិ ហារកេ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៨] ភិក្ខុនោ បនេវ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នស្សាតិ បថំ គច្ឆន្តស្ស ។ ឯឡកលោមានិ ឧប្បជ្ជេយ្យុន្តិ ឧប្បជ្ជេយ្យុំ សង្ឃតោ វា គណតោ វា ញាតិតោ វា មិត្តតោ វា បំសុកូលតោ វា អត្តនោ វា ធនេន ។ អាកង្ខមានេនាតិ ឥច្ឆមានេន បដិគ្គហេតព្វានិ ។ បដិគ្គហេត្វា តិយោជនបរមំ សហត្ថា ហារេតព្វានីតិ តិយោជនបរមតា សហត្ថា ហារេតព្វានិ ។ អសន្តេ ហារកេតិ ន អញ្ញោ កោចិ ហារកោ ហោតិ ឥត្ថី វា បុរិសោ វា គហដ្ឋោ វា បព្វជិតោ វា ។ តតោ ចេ ឧត្តរិំ ហរេយ្យ អសន្តេបិ ហារកេតិ បឋមំ បាទំ តិយោជនំ អតិក្កាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ទុតិយំ បាទំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយានិ ហោន្តិ(១) អន្តោតិយោជនេ ឋិតោ ពហិតិយោជនំ បាតេតិ និស្សគ្គិយានិ ហោន្តិ(២) អញ្ញស្ស យានេ វា ភណ្ឌេ បំ

១-២ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ សព្វត្ថ អាគតំ ។

ដោយដៃខ្លួនឯងរាប់ចម្ងាយផ្លូវយ៉ាងច្រើនត្រឹមបីយោជន៍ កាលបើមិនមានអ្នកនាំយកទៅឲ្យទេ ភិក្ខុនាំយករោមចៀមទៅដោយខ្លួនឯងលើសពីកំណត់នោះទៅ រោមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៨] ត្រង់ពាក្យថា កាលភិក្ខុអ្នកដើរផ្លូវឆ្ងាយ គឺកាលភិក្ខុអ្នកដើរទៅតាមផ្លូវ ។ ពាក្យថា រោមចៀមកើតឡើង គឺថា រោមចៀមកើតឡើងអំពីសង្ឃក្តី អំពីគណៈក្តី អំពីញាតិក្តី អំពីមិត្តក្តី អំពីបង្សុកូលក្តី ដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួនក្តី ។ ពាក្យថា កាលបើភិក្ខុប្រាថ្នា គឺថា កាលបើភិក្ខុចង់បាន ត្រូវទទួលយកបាន ។ ពាក្យថា លុះទទួលហើយ គប្បីនាំទៅដោយដៃខ្លួនឯងរាប់ចម្ងាយផ្លូវយ៉ាងច្រើនត្រឹមបីយោជន៍ គឺថា ភិក្ខុគប្បីនាំទៅដោយដៃខ្លួនឯងត្រឹមបីយោជន៍យ៉ាងច្រើន ។ ពាក្យថា បើមិនមានអ្នកនាំយកទៅឲ្យ គឺគ្មានអ្នកដទៃណាមួយ ស្រីក្តី ប្រុសក្តី គ្រហស្ថក្តី បព្វជិតក្តី នាំយកទៅឲ្យ ។ ពាក្យថា កាលបើមិនមានអ្នកនាំយកទៅឲ្យទេ ភិក្ខុនាំយករោមចៀមទៅដោយខ្លួនឯងលើសពីកំណត់នោះទៅ គឺថា ភិក្ខុឈានជំហានទី ១ ឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ឈានជំហានទី ២ ឲ្យលើសទៅ រោមចៀមទាំងនោះជានិស្សគ្គិយ កាលភិក្ខុឋិតនៅក្នុងទីក្នុងបីយោជន៍ ហើយបោះរោមចៀមឲ្យធ្លាក់ចុះខាងក្រៅបីយោជន៍ រោមចៀមទាំងនោះក៏ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុដាក់ចុះនូវរោមចៀមក្នុងយានក្តី ក្នុងបង្វេចក្តីនៃអ្នកដទៃ

អជានន្តស្ស បក្ខិបិត្វា តិយោជនំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយានិ ហោន្តិ និស្សជ្ជិតព្វានិ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វានិ ។បេ។ ឥមានិ មេ ភន្តេ ឯឡកលោមានិ តិយោជនំ អតិក្កាមិតានិ និស្សគ្គិយានិ ឥមានាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[៥៥] អតិរេកតិយោជនេ អតិរេកសញ្ញី តិយោជនំ(១) អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកតិយោជនេ វេមតិកោ តិយោជនំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកតិយោជនេ ឩនកសញ្ញី តិយោជនំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឩនកតិយោជនេ អតិរេកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកតិយោជនេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកតិយោជនេ ឩនកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

១ ម. ឆ. បោត្ថកេសុ ឥទំ បទំ នត្ថិ ។

ដែលមិនដឹង ឲ្យកន្លងបីយោជន៍ទៅ រោមចៀមទាំងនោះ គឺជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន រោមចៀមទាំងឡាយនេះ ខ្ញុំបាននាំមកឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅហើយជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់រោមចៀមទាំងឡាយនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។បេ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។បេ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

[៥៥] ចំលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើសមែន ហើយនាំរោមចៀមឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅ រោមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចំលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយនាំរោមចៀមឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ រោមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចំលើសអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់លើស ហើយនាំរោមចៀមឲ្យលើសអំពីបីយោជន៍ទៅ រោមចៀមនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ចំខ្វះអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចំខ្វះអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចំខ្វះអំពីបីយោជន៍ ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្វះមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌេ កោសិយវគ្គស្ស ឆដ្ឋសិក្ខាបទស្ស អនាបត្តិ

(១០០) អនាបត្តិ តិយោជនំ ហរតិ ឩនកតិយោជនំ ហរតិ តិយោជនំ ហរតិបិ បច្ចាហរតិបិ តិយោជនំ វាសាធិប្បាយោ គន្ត្វា តតោ បរំ ហរតិ អច្ឆិន្នំ បដិលភិត្វា ហរតិ និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា ហរតិ អញ្ញំ ហរាបេតិ កតភណ្ឌំ ហរតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ៦ ភាគដែលមិនត្រូវអាបត្តិ

(១០០) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុនាំយករោមចៀមទៅត្រឹមបីយោជន៍ មិនមានដល់ភិក្ខុនាំយកទៅថយតិចបីយោជន៍ មិនមានដល់ភិក្ខុនាំយកទៅក្តី នាំត្រឡប់មកក្តី ត្រឹមបីយោជន៍ មិនមានដល់ភិក្ខុប្រាថ្នាដើម្បីនឹងនៅ តែត្រូវទៅកាន់ទីនានាចម្ងាយផ្លូវបីយោជន៍ ហើយនាំយករោមចៀមទៅកាន់ទីផ្សេងៗអំពីនោះ[១] មិនមានដល់ភិក្ខុត្រឡប់បានរោមចៀមដែលគេលួចយកទៅ ហើយនាំយកទៅ មិនមានដល់ភិក្ខុត្រឡប់បានរោមចៀមដែលលះបង់ដោយវិន័យកម្ម ហើយនាំយកទៅ មិនមានដល់ភិក្ខុឲ្យអ្នកដទៃនាំយកទៅ មិនមានដល់ភិក្ខុនាំយករបស់ដែលធ្វើហើយ (ធ្វើសាប្រមចជាសម្ពត់កម្ពលទឹន(ព្រំទឹនសត្វកជាដើម) មិនមានដល់ភិក្ខុឆ្កួត មិនមានដល់ភិក្ខុជាន់ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ចប់ ។

---

១ ភិក្ខុនាំរោមចៀមទៅនៅក្នុងទីណាៗ មានចម្ងាយបីៗយោជន៍ ហើយចង់បានច្រកចេញដោយកិច្ចការអ្វីសត្វនឹងចាំបាច់ជាដើម ឬដោយសត្វមានចង្រៃជាដើមក្នុងទីនោះ ហើយនឹងនាំរោមចៀមចេញពីទីនោះ ទៅកាន់ទីដទៃ ៗ គំណត់ត្រឹមតែបី ៗ យោជន៍ ក៏បាន ដល់ទៅរាប់រយយោជន៍ ក៏បាន ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(១០១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មឹ និគ្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនីហិ ឯឡកលោមានិ ធោវាបេន្តិបិ រជាបេន្តិបិ វិជដាបេន្តិបិ ។ ភិក្ខុនិយោ ឯឡកលោមានិ ធោវន្តិយោ រជន្តិយោ វិជដេន្តិយោ រិញ្ចន្តិ ឧទ្ទេសំ បរិបុច្ឆំ អធិសីលំ អធិចិត្តំ អធិបញ្ញំ ។ អថខោ មហាបជាបតី គោតមី យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតំ ខោ មហាបជាបតឹ គោតមឹ ភគវា ឯតទវោច កច្ចិ គោតមិ ភិក្ខុនិយោ អប្បមត្តា អាតាបិនិយោ បហិតត្តា វិហរន្តីតិ ។ កុតោ ភន្តេ ភិក្ខុនីនំ អប្បមាទោ អយ្យា ឆព្វគ្គិយា(១) ភិក្ខុនីហិ ឯឡកលោមានិ ធោវាបេន្តិបិ រជាបេន្តិបិ វិជដាបេន្តិបិ

១ ឥតោ បរំ សព្វត្ថ ភិក្ខុនិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ សោ អតិរេកោតិ មញ្ញាម ។

សិក្ខាបទទី ៧

(១០១) សម័យនោះ សម្តេចព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ទ្រង់យស ទ្រង់គង់ក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងសក្កជនបទ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយ ប្រើនាងភិក្ខុនីទាំងឡាយឲ្យលាងខ្លះ ឲ្យជ្រលក់ខ្លះ ឲ្យស្រិត ឬស្រាយខ្លះ នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយ កាល (ធ្វើកិច្ច) លាង ជ្រលក់ ស្រិត នូវរោមចៀម (ឬស្រាយ) ទើបលះបង់ការរៀនសូត្របាលី អដ្ឋកថា ធម៌គឺអធិសីលសិក្ខា អធិចិត្តសិក្ខា អធិបញ្ញាសិក្ខា ។ គ្រានោះ នាងមហាបជាបតីគោតមីភិក្ខុនីចូលទៅគាល់សម្តេចព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយបានឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានបន្ទូលទៅនឹងនាងមហាបជាបតីគោតមី ដែលកំពុងឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ យ៉ាងនេះថា នែព្រះនាងគោតមី នាងភិក្ខុនីទាំងឡាយជាអ្នកមិនប្រមាទ ជាអ្នកមានព្យាយាមដុតកំដៅកិលេស ជាអ្នកមានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ដែរឬទេ ។ ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមីទូលថា បពិត្រព្រះអង្គ ពួកនាងភិក្ខុនីមិនប្រមាទឯណាបាន លោកម្ចាស់ឆព្វគ្គិយ ប្រើពួកនាងភិក្ខុនីឲ្យលាងខ្លះ ឲ្យជ្រលក់ខ្លះ ឲ្យស្រិតខ្លះ នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ។

ភិក្ខុនិយោ បច្ចាភេលោមានិ រោទន្តិយោ វេធន្តិយោ
វិវេធន្តិយោ វិញ្ញត្តិ ឧទ្ទេសំ បរិបុច្ឆំ អធិសីលំ
អធិចិត្តំ អធិបញ្ញត្តិ ។ អថខោ ភគវា មហាប-
ជាបតី គោតមី ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ ស-
មាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ
មហាបជាបតី គោតមី ភគវតា ធម្មិយា កថាយ
សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា
ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។
អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ
ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ចត្តារោ ភិក្ខុ បដិបុច្ឆិ
សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនីហិ បវារណាមានិ
គោភិបេជមិ រជោបេជមិ វិជជោបេជមិតិ ។ សច្ចំ
ភគវាតិ ។ ញាតិកាយោ តុម្ហាកំ ភិក្ខវេ អញ្ញាតិ-
កាយោតិ ។ អញ្ញាតិកាយោ ភគវាតិ ។ អញ្ញាតិ-
កា មោឃបុរិសា អញ្ញាតិកានំ ន ជានន្តិ បដិរូបំ វា

កាលបើភិក្ខុនីចាំវស្សាមានរាល់ ឈានី ដែលក់ សឹក នូវកាលទៀបចាំវ-
ស្សាយ (ផ្លូវស្លាបហើយ) មើលរបោយការរៀនសូត្របាលី អដ្ឋកថា និង
អធិសីលសិក្ខា អធិចិត្តសិក្ខា អធិបញ្ញាសិក្ខា ។ លំដាប់នោះ ព្រះមាន
ព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ព្រះនាងមហាបជាបតីគោតមីឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក
ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ គ្រានោះ ព្រះនាងមហាបជា-
បតីគោតមី កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក
ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ហើយធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះ ព្រោះនិទាននេះ ព្រោះដំណើរនេះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយត្រាស់សួរបញ្ជាក់ភិក្ខុ
ទាំងពួងថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា អ្នកទាំងឡាយប្រើពួកនាងភិក្ខុនី
ឲ្យលាងខ្លះ ឲ្យជ្រលក់ខ្លះ ឲ្យសិតខ្លះ នូវពកចាស់ទាំងឡាយ ពិតមែន
ឬទេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះ
ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់សួរថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ
ពួកនាងភិក្ខុនីទាំងនោះ ជាញាតិរបស់អ្នកទាំងឡាយ ឬមិនមែន ជាញាតិ
ទេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ភិក្ខុនីទាំងនោះ
មិនមែនជាញាតិទេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា នែមោឃបុរសទាំង
ឡាយ ជនទាំងឡាយដែលមិនមែនជាញាតិ រមែងមិនដឹងនូវកម្មដ៏សមគួរ

អប្បដិរូបំ វា បាសាទិកំ វា អប្បាសាទិកំ វា តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេស្សសិ រជាបេស្សសិ អាកោដាបេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា បុរាណចីវរំ ធោវាបេយ្យ វា រជាបេយ្យ វា អាកោដាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១០៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អញ្ញាតិកា នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធា ។ ភិក្ខុនី នាម ឧភតោសង្ឃេ ឧបសម្បន្នា ។ ធោវាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ធោតំ និស្សគ្គិយំ ហោតិ ។

ឬមិនសមគួរ ទីគាប់ជាទីជ្រះថ្លា ឬមិនជាទីជ្រះថ្លានៃស្ត្រីទាំងឡាយដែលមិនមែនជាញាតិទេ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ កាលបើអំពើដែលប្រកបដោយហេតុយ៉ាងនេះ ចុះអ្នកក៏ហ៊ានប្រើភិក្ខុនីទាំងឡាយដែលមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងខ្លះ ឲ្យជ្រលក់ខ្លះ ឲ្យគក់ខ្លះ នូវចីវរចាស់ទាំងឡាយ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ឬមួយនាំបុគ្គលដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយប្រើនាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងក្ដី ឲ្យជ្រលក់ក្ដី ឲ្យគក់ឬគ្រវាត់ក្ដី នូវចីវរចាស់ទាំងឡាយ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ភិក្ខុនីដែលមិនជាប់សាច់ញាតិអំពីចំណែកខាងមាតាក្ដី អំពីចំណែកខាងបិតាក្ដី ដរាបអំពីតួនៃជីដូនជីតាជាគំរប់ ៧ ឈ្មោះថា មិនមែនជាញាតិ ។ ស្ត្រីបានឧបសម្បទាក្នុងឧភតោសង្ឃ[១] ឈ្មោះថា នាងភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុបង្គាប់ថា នាងចូរលាងចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលបើចីវរដែលលាងហើយនោះ ជានិស្សគ្គិយ ។

១ បានដល់សង្ឃទាំងពីរគឺ ភិក្ខុសង្ឃមួយចំណែក ភិក្ខុនីសង្ឃមួយចំណែក ។

រជាតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស រត្តានិ និស្សគ្គិយានិ ហោន្តិ ។ វិជដាបេតិ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស វិជដិតានិ និស្សគ្គិយានិ ហោន្តិ និស្សជ្ជិតព្វានិ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វានិ ។បេ។ ឥមានិ មេ ភន្តេ ឯឡកលោមានិ អញ្ញាតិកាយ ភិក្ខុនិយា ធោវាបិតានិ និស្សគ្គិយានិ ឥមានាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(១០៣) អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ ធោវាបេតិ រជាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ ធោវាបេតិ វិជដាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ ធោវាបេតិ

ភិក្ខុបង្គាប់ថា ចាំជ្រលក់ដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ រោមចៀមដែលជ្រលក់ហើយនោះ ជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុបង្គាប់ថា ចាំបូសិត ឬស្រោះដូច្នេះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ រោមចៀមដែលសិតឬស្រោះហើយ ជានិស្សគ្គិយ រោមចៀមដែលជានិស្សគ្គិយនោះ ភិក្ខុគប្បីលះដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីលះយ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន រោមចៀមទាំងនេះ ខ្ញុំបានប្រើនាងភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ឲ្យលាងហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះរោមចៀមទាំងនេះដល់សង្ឃ ។បេ។ សង្ឃគប្បីឲ្យ ។បេ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។បេ។ ខ្ញុំឲ្យដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(១០៣) ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាងនូវរោមចៀមទាំងឡាយ រោមចៀមនោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់ នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង ឲ្យសិត នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់ ឲ្យសិត

រជាបេតិ វិជដាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្ក-ដានំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោ-មានិ រជាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ រជាបេតិ វិជដាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ រជាបេតិ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ រជាបេតិ វិជដាបេតិ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ វិជដាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ វិជដាបេតិ ធោវាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ វិជដាបេតិ រជាបេតិ និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី ឯឡកលោមានិ វិជដាបេតិ ធោវាបេតិ រជាបេតិ

នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ នូវរោមចៀមទាំងឡាយ រោមចៀមនោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ ឲ្យសិត នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ ឲ្យលាង នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យជ្រលក់ ឲ្យសិត ឲ្យលាង នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យសិត នូវរោមចៀមទាំងឡាយ រោមចៀមនោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យសិត ឲ្យលាង នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យសិត ឲ្យជ្រលក់នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនីមិនមែនញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ហើយប្រើឲ្យសិត ឲ្យលាង ឲ្យជ្រលក់

និស្សគ្គិយេន អាបត្តិ ទ្វិន្នំ ទុក្កដានំ ៗ អញ្ញាតិកាយ វេមតិកោ ៗ បេ ៗ អញ្ញាតិកាយ ញាតិកសញ្ញី ៗ បេ ៗ អញ្ញស្ស ឯឡកលោមានិ ធោវាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ៗ ឯកតោឧបសម្បន្នាយ ធោវាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ៗ ញាតិកាយ អញ្ញាតិកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ៗ ញាតិកាយ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ៗ ញាតិកាយ ញាតិកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[១០៤] អនាបត្តិ ញាតិកាយ ធោវន្តិយា អញ្ញាតិកា ទុតិយា ហោតិ អវុត្តា ធោវតិ អបរិភុត្តំ កតភណ្ឌំ ធោវាបេតិ សិក្ខមានាយ សាមណេរិយា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ៕

នូវរោមចៀមទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដពីរនឹងនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ៗ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសង្ស័យ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ ៗ បេ ៗ ភិក្ខុប្រើភិក្ខុនីឲ្យលាងនូវរោមចៀមភិក្ខុដទៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុប្រើភិក្ខុនីដែលបានឧបសម្បទាអំពីឯកតោសង្ឃឲ្យលាង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ៗ ភិក្ខុនីជាញាតិ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាញាតិ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ៗ

[១០៤] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលឲ្យភិក្ខុនីជាញាតិលាងរោមចៀម ស្រាប់តែមានភិក្ខុនីឯទៀតមិនមែនជាញាតិ (មកកាន់យករោមចៀមអំពីដៃភិក្ខុនីនោះទៅលាងឲ្យ) មិនមានដល់ភិក្ខុដែលមិនប្រើ ស្រាប់តែភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិ យករោមចៀមទៅលាងឲ្យ មិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រើភិក្ខុនីមិនមែនជាញាតិឲ្យលាងភណ្ឌដទៃ ដែលធ្វើហើយនៅមិនទាន់ប្រើប្រាស់ មិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រើនាងសិក្ខមានាឲ្យលាង មិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រើនាងសាមណេរីឲ្យលាង (នូវរោមចៀមទាំងឡាយ) មិនមានដល់ភិក្ខុឆ្កួត មិនមានដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ៗ

សិក្ខាបទទី ៧ ចប់ ៕

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

(១០៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ អញ្ញតរស្ស កុលស្ស កុលូបកោ ហោតិ និច្ចភត្តិកោ ។ យំ តស្មឹ កុលេ ឧប្បជ្ជតិ ខាទនីយំ វា ភោជនីយំ វា តតោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស បដិវីសោ ឋបិតោ ហោតិ[១] ។ តេន ខោ បន សមយេន សាយំ តស្មឹ កុលេ មំសំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ តតោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស បដិវីសោ ឋបិតោ ហោតិ ។ តស្ស កុលស្ស ទារកោ រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ រោទតិ មំសំ មេ ទេថាតិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ បជាបតឹ ឯតទវោច អយ្យស្ស បដិវីសំ ទារកស្ស ទេហិ អញ្ញំ ចេតាបេត្វា អយ្យស្ស ទស្សាមាតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ

១ ឱ.ម. បដិយត្តំ ។

សិក្ខាបទទី ៨

(១០៩) សម័យនោះ សម្ដេចព្រះសម្ពុទ្ធមានបុណ្យបារមី ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុ ជាសក្យបុត្តជាជីតុនរបស់ត្រកូលមួយ ជាអ្នកទទួលភត្តជានិច្ច ។ ខាទនីយភ័ក្ត ភោជនីយភ័ក្ត ឯណាមួយ កើតឡើងក្នុងត្រកូលនោះ ត្រកូលនោះតែងរៀបចំចំណែកអំពីនោះទុកឲ្យព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្ត ។ ក៏វេលានោះឯង ត្រកូលនោះបានសាច់ក្នុងវេលាល្ងាច ។ ត្រកូលនោះ ចាត់ចែងចំណែកសាច់នោះទុកឲ្យព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ក្មេងក្នុងត្រកូលនោះ ក្រោកពីព្រលឹមហើយ ស្រែកយំទារសាច់ថា ឲ្យសាច់មកខ្ញុំ ។ បុរសប្ដីនោះ ទើបនិយាយនឹងប្រពន្ធយ៉ាងនេះថា នាងចូរឲ្យចំណែកសាច់របស់លោកម្ចាស់ដល់ក្មេងនេះទៅ យើងនឹងទិញសាច់ផ្សេងប្រគេនលោកវិញ ។ វេលានោះ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រចីវរ ក្នុងសម័យព្រឹកព្រហាម

យេន តំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ
អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ យេនាយ-
ស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អភិវាទេត្វា
ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ
បុរិសោ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច
ហិយ្យោ ខោ ភន្តេ សាយំ មំសំ ឧព្ភតំ តតោ
អយ្យស្ស បដិវិសោ ឋបិតោ តំ ភន្តេ ទារកោ
រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ភោជនំ មំសំ មេ
ទេហីតិ អយ្យស្ស បដិវិសោ ទារកស្ស ទិន្នោ កហា-
បណេន ភន្តេ កឹ អាហរិយតូតិ ។ បរិច្ចត្តោ មេ
អាវុសោ កហាបណោតិ ។ អាម ភន្តេ បរិច្ចត្តោតិ ។
តញ្ញេវ មេ អាវុសោ កហាបណំ ទេហីតិ ។ អថខោ
សោ បុរិសោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស
កហាបណំ ទត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ យថេ-
វ មយំ រូបិយំ បដិគ្គណ្ហាម ឯវមេវិមេ សមណា

ហើយនឹងចូលទៅកាន់ត្រកូលនោះ លុះទៅដល់ហើយ បានអង្គុយលើ
អាសនៈដែលគេតាក់តែងបម្រុងទុក ។ បុរសនោះក៏ចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទ
សក្យបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានថ្វាយបង្គំព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្ត
ដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ កាលបុរសនោះអង្គុយក្នុងទី
ដ៏សមគួរហើយ បាននិយាយនឹងព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា
ព្រះករុណា ខ្ញុំករុណាបានសាច់ក្នុងពេលល្ងាចម្សិលមិញ ខ្ញុំបានចែក
ចំណែកសាច់នោះទុកប្រគេនលោកម្ចាស់ បពិត្រលោកម្ចាស់ ក្មេងតូចនេះ
ភ្ញាក់ពីព្រលឹមឡើងហើយស្រែកយំថា ឲ្យសាច់មកខ្ញុំ ខ្ញុំករុណាបានយក
សាច់ចំណែករបស់លោកម្ចាស់ឲ្យក្មេងតូចទៅហើយ ព្រះករុណា លោក
ម្ចាស់នឹងឲ្យខ្ញុំទិញអ្វីមកដោយកហាបណៈ (នេះ) ។ ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុ
សួរថា អាវុសោ អ្នកបរិច្ចាគកហាបណៈដល់អាត្មាឬ ។ បុរសនោះតបថា
ព្រះករុណាលោកម្ចាស់ ខ្ញុំករុណាបរិច្ចាគដល់លោកម្ចាស់ ។ ព្រះឧបនន្ទក៏
និយាយថា អាវុសោ អ្នកចូរប្រគេនកហាបណៈនោះដល់អាត្មាចុះ ។ បុរស
នោះក៏ប្រគេនកហាបណៈទៅព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ ហើយពោល
ទោស តិះដៀល បន្ទោកបន្ទាបថា យើងទាំងឡាយទទួលរូបិយ[១]បាន

[១] រូបិយ បានដល់ មាសប្រាក់ ។

សក្យបុត្តិយា រូបិយំ បដិគ្គណ្ហន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយ្យន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ រូបិយំ បដិគ្គហេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ រូបិយំ បដិគ្គណ្ហាសីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស រូបិយំ បដិគ្គហេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ជាតរូបរជតំ(២) ឧគ្គណ្ហេយ្យ វា ឧគ្គណ្ហាបេយ្យ វា ឧបនិក្ខិត្តំ វា សាទិយេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

១ សព្វត្ថ បដិគ្គហេសីតិ ទិស្សតិ ។ ២ ជាតរូបរជតន្តិ [illegible] ។

យ៉ាងណា ពួកសមណសក្យបុត្តទាំងនេះ ក៏ទទួលប្រាក់យ៉ាងនោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុដូចម្តេចក៏ឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុមកទទួលយកប្រាក់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបទូលដំណើរនេះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកទទួលប្រាក់ ពិតមែនឬទេ ។ ឧបនន្ទភិក្ខុ ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទើបទ្រង់តិះដៀលថា នែមោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងទទួលប្រាក់ទេ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានោះទេ ឬធ្វើបុគ្គលដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ទទួលខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យទទួលក្តី នូវមាសប្រាក់ឬមួយត្រេកអរនូវមាសប្រាក់ដែលគេទុកដាក់ឲ្យ មាសប្រាក់នោះ ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១០៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ជាតរូបំ នាម សត្ថុវណ្ណោ វុច្ចតិ ។ រជតំ នាម កហាបណោ លោហមាសកោ ទារុមាសកោ ជតុមាសកោ យេ វោហារំ គច្ឆន្តិ ។ ឧគ្គណ្ហេយ្យាតិ សយំ គណ្ហាតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ[១] ។ ឧគ្គណ្ហាបេយ្យាតិ អញ្ញំ គណ្ហាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ[២] ។ ឧបនិក្ខិត្តំ វា សាទិយេយ្យាតិ ឥទំ អយ្យស្ស ហោតូតិ ឧបនិក្ខិត្តំ សាទិយតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ ។ សង្ឃមជ្ឈេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ តេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ រូបិយំ បដិគ្គហេសឹ ឥទំ មេ និស្សគ្គិយំ

១-២ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ សព្វត្ថ អាគតំ ។

(១០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គនិស្សគ្គិយកណ្ឌរួចហើយ ។ (លោកហៅមាសពណ៌លឿង) ប្រៀបដូចជាពណ៌នៃព្រះសាស្តា ឈ្មោះថា មាស ។ កហាបណៈក្តី មាសកដែលគេធ្វើដោយលោហៈក្តី មាសកធ្វើដោយឈើក្តី មាសកធ្វើដោយជ័រក្តី សម្រេចប្រើប្រាស់ក្នុងការ(ដោះដូរ)ហៅថា ប្រាក់ ។ ពាក្យថា ទទួល ដោយខ្លួនឯង គឺកាន់យកដោយខ្លួនឯង មាសប្រាក់ដែលកាន់យកដោយខ្លួនឯងនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា ប្រើគេឲ្យទទួល គឺញុំាងអ្នកដទៃឲ្យកាន់យក មាសប្រាក់នោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា ឬត្រេកអរនូវមាសប្រាក់ដែលគេទុកដាក់ឲ្យនោះ សេចក្តីថា ភិក្ខុត្រេកអរនូវមាសប្រាក់ដែលគេទុកដាក់ឲ្យដោយពាក្យថា មាសប្រាក់នេះ ចូរជារបស់លោកម្ចាស់ចុះ មាសប្រាក់នោះជានិស្សគ្គិយ ។ មាសប្រាក់នោះភិក្ខុគប្បីលះបង់ក្នុងកណ្តាលនៃសង្ឃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៀងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទនៃភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីពោលយ៉ាងនេះនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានទទួលនូវរូបិយ រូបិយានេះខ្ញុំត្រូវលះបង់

ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ សចេ តត្ថ អាគច្ឆតិ អារាមិកោ វា ឧបាសកោ វា សោ វត្តព្វោ អាវុសោ ឥមំ ជានាហីតិ ។ សចេ សោ ភណតិ ឥមិនា កិំ អាហរីយតូតិ ។ ន វត្តព្វោ ឥមំ វា ឥមំ វា អាហរាតិ ។ កប្បិយំ អាចិក្ខិតព្វំ សប្បិំ វា តេលំ វា មធុំ វា ផាណិតំ វា ។ សចេ សោ តេន បរិវត្តេត្វា កប្បិយំ អាហរតិ រូបិយបដិគ្គាហកំ ឋបេត្វា សព្វេហេវ បរិភុញ្ជិតព្វំ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ សោ វត្តព្វោ អាវុសោ ឥមំ ឆឌ្ឌេហីតិ ។ សចេ សោ ឆឌ្ឌេតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ ឆឌ្ឌេតិ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ រូបិយឆឌ្ឌកោ សម្មន្និតព្វោ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ ឆឌ្ឌិតាឆឌ្ឌិតញ្ច ជានេយ្យ ។

ខ្ញុំសូមលះបង់នូវរូបិយនេះដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុលះហើយគប្បីសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុដែលឈ្លាសអង់អាចគប្បីទទួលដឹងនូវអាបត្តិ ។ បើញោមវត្ត ឬឧបាសកណាមកក្នុងទីនោះ ភិក្ខុគប្បីពោលនឹងគេថា អាវុសោ អ្នកចូរដឹងនូវរូបិយនេះចុះ ។ បើគេពោលថា លោកម្ចាស់ឲ្យនាំយកនូវវត្ថុអ្វីមកដោយរូបិយនេះ ។ ភិក្ខុកុំគប្បីពោលថា អ្នកចូរនាំយកនូវវត្ថុនេះឬរបស់នេះមក ។ ភិក្ខុគប្បីប្រាប់វត្ថុដែលគួរ គឺ សប្បិ ឬប្រេង ឬទឹកឃ្មុំ ឬស្ករអំពៅ ។ បើញោមវត្ត ឬឧបាសកអ្នកនោះ ផ្លាស់ប្តូរដោយវត្ថុ គឺរូបិយនោះហើយនាំយកវត្ថុគួរមក ភិក្ខុទាំងពួង គប្បីបរិភោគបានទាំងអស់ លើកលែងតែភិក្ខុអ្នកទទួលរូបិយមួយចេញ បើអ្នកកាន់ការនោះបានវត្ថុដែលគួរយកទៅមក នេះជាការល្អ បើមិនបានទេ ភិក្ខុគប្បីពោលនឹងគេថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកចូរបោះរូបិយនេះទៅ ។ បើគេបោះរូបិយនោះទៅ នេះជាការល្អ បើគេមិនបោះទេ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីសន្មតភិក្ខុ (មួយរូប) ប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកបោះនូវរូបិយ គឺភិក្ខុដែលមិនដល់នូវឆន្ទាគតិ ១ មិនដល់នូវទោសាគតិ ១ មិនដល់នូវមោហាគតិ ១ មិនដល់នូវភយាគតិ ១ ស្គាល់រូបិយដែលបោះហើយ ឬនៅមិនទាន់បោះ ១ ។

ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យា-
ចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន
សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ
រូបិយឆឌ្ឌកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ
មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ រូបិយ-
ឆឌ្ឌកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នា-
មស្ស ភិក្ខុនោ រូបិយឆឌ្ឌកស្ស សម្មុតិ សោ តុណ្ហស្ស
យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ
សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ រូបិយឆឌ្ឌកោ ។ ខមតិ
សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។
តេន សម្មតេន ភិក្ខុនា អនិមិត្តំ កត្វា បាតេតព្វំ ។
សោ ចេ និមិត្តំ កត្វា បាតេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១០៧] រូបិយេ រូបិយសញ្ញី រូបិយំ បដិគ្គណ្ហាតិ
និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រូបិយេ វេមតិកោ រូបិយំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសន្មតភិក្ខុជាអ្នកបោះរូបិយយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុ
អ្នកឆ្លាស ត្រូវអង្វរភិក្ខុ (អ្នកបោះរូបិយ) ជាមុន ។ ភិក្ខុអ្នកឆ្លាសអាចប្រុង
អង្វររួចហើយ ត្រូវផ្សៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្តាប់ខ្ញុំ
បើសម្មតិកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុ
ឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកបោះនូវរូបិយ ។ នេះជាកថាដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃ
ដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុ
ឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកបោះនូវរូបិយ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នក
បោះនូវរូបិយគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា សូមលោកដ៏មានអាយុ
អង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មាន
អាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជា
អ្នកបោះនូវរូបិយហើយ ។ ការសន្មតគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះទើបសង្ឃ
ស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវកម្មនេះដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។
ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតហើយនោះ មិនត្រូវកំណត់ទីហើយទើបបោះរូបិយ
នោះទេ ។ បើភិក្ខុនោះកំណត់ទីហើយទើបទម្លាក់ចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១០៧] រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថារូបិយមែន ហើយទទួលនូវរូបិយ
រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ រូបិយ ភិក្ខុសង្ស័យ

បដិគ្គណ្ហាតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រូបិយេ អរូបិយសញ្ញី រូបិយំ បដិគ្គណ្ហាតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អរូបិយេ រូបិយសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អរូបិយេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អរូបិយេ អរូបិយសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១០៨) អនាបត្តិ អជ្ឈារាមេ វា អជ្ឈាវសថេ វា ឧគ្គហេត្វា វា ឧគ្គហាបេត្វា វា និក្ខិបតិ យស្ស ភវិស្សតិ សោ ហរិស្សតីតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

រូបិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ហើយទទួលនូវប្រាក់ ប្រាក់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ប្រាក់ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនប្រាក់ ហើយទទួលនូវប្រាក់ ប្រាក់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ របស់មិនមែនប្រាក់ ភិក្ខុសំគាល់ថាជាប្រាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់មិនមែនប្រាក់ ភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់មិនមែនប្រាក់ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនប្រាក់ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលរើសយក ដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើគេឲ្យរើសយកនូវប្រាក់ដែលធ្លាក់ចុះ ក្នុងអារាមក្ដី ក្នុងលំនៅរបស់ខ្លួនក្ដីដោយគិតថា ប្រាក់នេះរបស់អ្នកណា អ្នកនោះនឹងនាំយកទៅចុះ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាទាន់ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៨ ចប់ ។

នវមសិក្ខាបទំ

[១០៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា

សិក្ខាបទទី ៩

[១០៩] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ចំរើនយស ទ្រង់គង់ក្នុងអារាមជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយ៍ប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូននៃព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយ៍មិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗទេ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះនាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គមានបន្ទូលសួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកអ្នកប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ពិតមែនឬទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ សម្តេចព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា នែមោឃបុរសទាំងឡាយ ពួកអ្នកមិនសមបើនឹងប្រព្រឹត្តទិញដូរ

នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជិស្សន្តិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១១០] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ នានប្បការកំ នាម កតំបិ អកតំបិ កតាកតំបិ ។ កតំ នាម សីសូបគំ គីវូបគំ ហត្ថូបគំ បាទូបគំ កដូបគំ ។ អកតំ នាម ឃនកតំ វុច្ចតិ ។ កតាកតំ នាម តទុភយំ ។ រូបិយំ នាម សត្ថុវណ្ណោ កហាបណោ លោហមាសកោ ទារុមាសកោ ជតុមាសកោ យេ វោហារំ គច្ឆន្តិ ។ សមាបជ្ជេយ្យាតិ កតេន កតំ ចេតាបេតិ

ដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ដូច្នោះទេ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកបុគ្គលដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លានោះទេ ឬមួយនាំពួកអ្នកដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងមិនបានទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយ មានប្រការផ្សេងៗ វត្ថុដែលទិញមកនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១១០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី១ នៃបាចិត្តិយវគ្គរួចហើយ ។ មាសប្រាក់ដែលធ្វើសំរេចជារូបហើយក្ដី មិនទាន់បានធ្វើជារូបក្ដី ធ្វើខ្លះមិនបានធ្វើខ្លះក្ដី ហៅថា រូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ។ រូបិយដែលគេធ្វើសម្រាប់ពាក់លើក្បាលក្ដី ពាក់ឰដ៏កក្ដី ពាក់នឹងដៃក្ដី ពាក់នឹងជើងក្ដី ពាក់នឹងចង្កេះក្ដី ហៅថា រូបិយធ្វើសំរេចហើយ ។ រូបិយដែលនៅជាដុំ ហៅថា រូបិយគេមិនទាន់ធ្វើសំរេច ។ រូបិយដែលធ្វើសំរេចជារូបនិងមិនទាន់ធ្វើសំរេចជារូបទាំងពីរយ៉ាងនេះ ហៅថា រូបិយគេបានធ្វើខ្លះមិនបានធ្វើខ្លះ ។ មាសក្ដី កហាបណៈក្ដី មាសកធ្វើដោយលោហៈក្ដី មាសកធ្វើដោយឈើក្ដី មាសកធ្វើដោយជ័រក្ដី ដែលចាយកើតបាន ហៅថា រូបិយ ។ ពាក្យថា ប្រព្រឹត្ត សេចក្ដីថា ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយ

និស្សគ្គិយំ ហោតិ(១) ។ កតេន អកតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(២) ។ កតេន កតាកតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៣) ។ អកតេន កតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៤) ។ អកតេន អកតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៥) ។ អកតេន កតាកតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៦) ។ កតាកតេន កតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៧) ។ កតាកតេន អកតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៨) ។ កតាកតេន កតាកតំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(៩) ។ សង្ឃមជ្ឈេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

១...៩ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ សព្វត្ថ អាគតំ ។

ដែលធ្វើសំរេចហើយ ដោយរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលគេមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ ដោយរូបិយដែលគេធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្លះ មិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយខ្លះ ដោយរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយ ដោយរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ ដោយរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្លះ មិនទាន់ធ្វើសំរេចខ្លះ ដោយរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលគេធ្វើសំរេចហើយ ដោយរូបិយដែលគេធ្វើសំរេចហើយខ្លះ មិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយខ្លះ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលមិនទាន់ធ្វើសំរេច ដោយរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្លះ នឹងមិនទាន់ធ្វើសំរេចខ្លះ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ភិក្ខុទិញដូរនូវរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្លះ មិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយខ្លះ ដោយរូបិយដែលធ្វើសំរេចហើយខ្លះ មិនទាន់ធ្វើសំរេចហើយខ្លះ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ។ រូបិយដែលជានិស្សគ្គិយនោះ ភិក្ខុគប្បីលះបង់ក្នុងកណ្ដាលនៃសង្ឃ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

និស្សជ្ជិតព្វំ ។ តេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ នានប្បការកំ រូបិយសំវោហារំ សមាបជ្ជឹ ឥទំ មេ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ សចេ តត្ថ អាគច្ឆតិ អារាមិកោ វា ឧបាសកោ វា សោ វត្តព្វោ អាវុសោ ឥមំ ជានាហីតិ ។ សចេ សោ ភណតិ ឥមិនា កឹ អាហរិយ្យតូតិ ។ ន វត្តព្វោ ឥមំ វា ឥមំ វា អាហរាតិ ។ កប្បិយំ អាចិក្ខិតព្វំ សប្បិ វា តេលំ វា មធុំ វា ផាណិតំ វា ។ សចេ សោ តេន បរិវត្តេត្វា កប្បិយំ អាហរតិ រូបិយចេតាបកំ ឋបេត្វា សព្វេហេវ បរិភុញ្ជិតព្វំ ។ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ ។ នោ ចេ លភេថ សោ វត្តព្វោ អាវុសោ ឥមំ ឆឌ្ឌេហីតិ ។ សចេ សោ ឆឌ្ឌេតិ ឥច្ចេតំ កុសលំ ។ នោ ចេ

ភិក្ខុគប្បីលះបង់របស់នេះឯង ។ ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅរកសង្ឃ ហើយពាក់ចីវរឆៀងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទនៃភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជលីពោលយ៉ាងនេះ (នឹងសង្ឃ) ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកប្រព្រឹត្តទិញដូរដោយរូបិយមានប្រការផ្សេងៗ ។ រូបិយវត្ថុរបស់ខ្ញុំនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះនូវរូបិយវត្ថុនេះដល់សង្ឃ ។ លុះលះស្រេចហើយគប្បីសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសអាចគប្បីទទួលសំដែងអាបត្តិ ។ បើឆ្មាំវត្ត ឬឧបាសកមកក្នុងទីនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីពោលនឹងគេថា អាវុសោ អ្នកចូរដឹងនូវរូបិយវត្ថុនេះចុះ ។ បើគេពោលថា លោកម្ចាស់ត្រូវការឲ្យខ្ញុំនាំយកវត្ថុអ្វីមកដោយរូបិយវត្ថុនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនគប្បីពោលថា អ្នកចូរនាំយកនូវវត្ថុនេះឬរបស់នេះមកឡើយ ។ គប្បីប្រាប់តែរបស់ដែលគួរ គឺជាសប្បិ ឬប្រេង ឬទឹកឃ្មុំ ឬស្ករអំពៅក៏បាន ។ បើគេផ្លាស់ប្តូរដោយរូបិយវត្ថុនោះ ហើយនាំយករបស់ដែលគួរមក ភិក្ខុទាំងអស់គប្បីបរិភោគបាន វៀរលែងតែភិក្ខុអ្នកទិញដូរដោយរូបិយចេញ ។ បើភិក្ខុបានរបស់គួរយ៉ាងនេះ នេះជាការល្អ បើមិនបានទេ គប្បីពោលនឹងគេថា អាវុសោ អ្នកចូរបោះចោលនូវរូបិយវត្ថុនេះទៅ ។ បើគេបោះទៅ នេះជាការល្អ

ឆឌ្ឌេតិ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ រូបិយឆឌ្ឌកោ សម្មន្និតព្វោ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ ឆឌ្ឌិតាឆឌ្ឌិតញ្ច ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ រូបិយ-ឆឌ្ឌកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ រូបិយឆឌ្ឌកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ រូបិយឆឌ្ឌកស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ រូបិយឆឌ្ឌកោ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

បើគេមិនចោលទេ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីសន្មតភិក្ខុ (មួយរូប) ដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយៈ គឺភិក្ខុមិនដល់នូវឆន្ទាគតិ ១ មិនដល់នូវទោសាគតិ ១ មិនដល់នូវមោហាគតិ ១ មិនដល់នូវភយាគតិ ១ ដឹងនូវរូបិយដែលខ្លួនបានចោលហើយនិងមិនទាន់ចោល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីសន្មតយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកឆ្លាសត្រូវអង្វរភិក្ខុ (ជាអ្នកចោលនូវរូបិយ) ជាមុន ។ ភិក្ខុអ្នកឆ្លាសអង់អាចលុះអង្វររួចហើយ ត្រូវប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងដោយញត្តិថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្តាប់ខ្ញុំ បើសម្មតិកម្មនេះមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយសោត សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយ ។ នេះជាញត្តិដែលប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃចូរស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតនូវភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយ ។ ការសន្មតិភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ គប្បីពោលឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាអ្នកចោលនូវរូបិយហើយ ។ សម្មតិកម្មនេះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះសង្ឃទើបស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសម្មតិកម្មនេះ ដោយអាការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

តេន សម្មតេន ភិក្ខុនា អនិមិត្តំ កត្វា បាតេតព្វំ ។ សចេ និមិត្តំ កត្វា បាតេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(១១១) រូបិយេ រូបិយសញ្ញី រូបិយំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រូបិយេ វេមតិកោ រូបិយំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ រូបិយេ អរូបិយសញ្ញី រូបិយំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អរូបិយេ រូបិយសញ្ញី រូបិយំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អរូបិយេ វេមតិកោ រូបិយំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អរូបិយេ អរូបិយសញ្ញី រូបិយំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អរូបិយេ រូបិយសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អរូបិយេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អរូបិយេ អរូបិយសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១១២) អនាបត្តិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

នវមំ សិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតនោះ កុំតម្រូវកំណត់ទីហើយចោលនូវរូបិយនោះ ។ បើភិក្ខុនោះកំណត់ទីហើយចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១១) រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថារូបិយមែន ហើយទិញដូរនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ រូបិយ ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយទិញដូរនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ រូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនរូបិយ ហើយទិញដូរនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថារូបិយ ហើយទិញដូរនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុសង្ស័យ ហើយទិញដូរនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនរូបិយ ហើយទិញដូរនូវរូបិយ រូបិយនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថារូបិយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនរូបិយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនរូបិយ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១១២) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុឆ្កួត និងភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៩ ចប់ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

[១១៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បដ្ឋោ ហោតិ ចីវរកម្មំ កាតុំ ។ សោ បដបិលោតិកានំ សង្ឃាដឹ ករិត្វា សុរត្តំ សុបរិកម្មកតំ កត្វា បារុបិ ។ អថខោ អញ្ញតរោ បរិព្វាជកោ មហគ្ឃំ បដំ បារុបិត្វា យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច សុន្ទរា ខោ ត្យាយំ អាវុសោ សង្ឃាដិ(១) ទេហិ មេ បដេនាតិ ។ ជានាហិ អាវុសោតិ ។ អាមាវុសោ ជានាមីតិ ។ ហន្ទាវុសោតិ អទាសិ ។ អថខោ សោ បរិព្វាជកោ តំ សង្ឃាដឹ បារុបិត្វា បរិព្វាជការាមំ អគមាសិ ។ បរិព្វាជកា តំ បរិព្វាជកំ ឯតទវោចុំ សុន្ទរា ខោ ត្យាយំ អាវុសោ

១ ម. សង្ឃាដី ។

សិក្ខាបទទី ១០

[១១៣] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានបុណ្យ ទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាបុត្តនៃសក្យ ប្រសប់ធ្វើចីវរកម្ម ។ ព្រះឧបនន្ទភិក្ខុនោះយកកំណាត់សម្ពត់ចាស់ ៗ មកធ្វើជាសង្ឃាដិ ធ្វើឲ្យជ្រលក់គត់ធ្លាក់ល្អហើយ យកមកដណ្តប់ ។ គ្រានោះឯង បរិព្វាជកម្នាក់ដណ្តប់សម្ពត់ដ៏មានដំឡៃច្រើនហើយចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយនឹងព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ សង្ឃាដិរបស់លោកនេះល្អមែន លោកចូរប្តូរនឹងសម្ពត់របស់យើងចុះ ។ ព្រះឧបនន្ទភិក្ខុនិយាយតបថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកចូរដឹងចុះ (អ្នកមើលសិន) ។ បរិព្វាជកនិយាយថា អើ អាវុសោ យើងដឹង ។ ព្រះឧបនន្ទភិក្ខុបានឲ្យសង្ឃាដិនោះដោយពាក្យថា ចុះ អាវុសោ ។ បរិព្វាជកនោះក៏បានដណ្តប់នូវសង្ឃាដិនោះ ហើយបានទៅកាន់អារាមរបស់បរិព្វាជក ។ បរិព្វាជកទាំងឡាយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងបរិព្វាជកនោះថា ម្នាលអាវុសោ

សង្ឃាដិ កុតោ តយា លទ្ធាតិ ។ តេន មេ អាវុសោ បដេន បរិវត្តិតាតិ(១) ។ កតិហបិ ត្យាយំ អាវុសោ សង្ឃាដិ ភវិស្សតិ សោ យេវ តេ បដោ វរោតិ ។ អថ ខោ សោ បរិព្វាជកោ សច្ចំ ខោ បរិព្វាជកា អាហំសុ កតីហបិ ម្យាយំ សង្ឃាដិ ភវិស្សតិ សោ យេវ មេ បដោ វរោតិ យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោច ហន្ទ តេ អាវុសោ សង្ឃាដិ ទេហិ មេ បដន្តិ ។ ននុ ត្វំ អាវុសោ មយា វុត្តោ ជានាហិ អាវុសោតិ នាហំ ទស្សាមីតិ ។ អថ ខោ សោ បរិព្វាជកោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ គិហីបិ(២) នំ គិហិស្ស វិប្បដិសារិស្ស ទេន្តិ(៣) កឹ បន បព្វជិតោ បព្វជិតស្ស ន ទស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្ស បរិព្វាជកស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ

១ សព្វត្ថ បរិវត្តិតាតិ ទិស្សតិ ។ ២ គិហីបិ នំ គិហិស្សាតិ ឯត្ថ ឧទ្ធំ នាមបទ្ម ពីជោ ។ គិហីបិ នាម គិហិស្សាតិ វត្តុំ យោគ្គំ ពុទ្ធឃោសា ។ ៣ ម. ទេន្តិ ។

សង្ឃាដិរបស់អ្នកនេះល្អមែន អ្នកបានមកអំពីទីណា ។ បរិព្វាជកនោះតបថា ម្នាលអាវុសោ យើងបានប្តូរដោយសម្ពត់របស់យើងនោះមក ។ ពួកបរិព្វាជកសួរថា ម្នាលអាវុសោ សង្ឃាដិរបស់អ្នកនេះនឹងគង់នៅបានប៉ុន្មានថ្ងៃ ឯសម្ពត់របស់អ្នកពីមុននោះប្រសើរជាង ។ បរិព្វាជកនោះទើបគិតថា បរិព្វាជកទាំងឡាយបានពោលនូវពាក្យនោះ ជាពាក្យពិតមែន សង្ឃាដិរបស់អាត្មានេះនឹងគង់នៅបានប៉ុន្មានថ្ងៃ សម្ពត់របស់អាត្មានោះឯងប្រសើរ ទើបចូលទៅរកឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយពាក្យនេះនឹងឧបនន្ទដ៏មានអាយុជាសក្យបុត្តថា ល្អហើយចុះ អ្នកចូរយកសង្ឃាដិរបស់អ្នកទៅវិញចុះ ចូរឲ្យសម្ពត់មកយើងវិញ ។ ឧបនន្ទភិក្ខុបាននិយាយថា ម្នាលអាវុសោ យើងបានប្រាប់អ្នកហើយថា អ្នកចូរដឹង (ចូរមើលសិន) ចុះ មិនមែនទេឬ យើងមិនឲ្យទេ ។ ឯបរិព្វាជកនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទោសថា សូម្បីគ្រហស្ថក៏រមែងឲ្យនូវវត្ថុនោះដល់គ្រហស្ថ ដែលមានសេចក្ដីក្ដៅក្រហាយដែរ ចុះហេតុអ្វីបព្វជិតក្រឡាំងក៏មិនឲ្យដល់បព្វជិតដូចគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮបរិព្វាជកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទោសហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា

អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បរិព្វាជកេន សទ្ធឹ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ បរិព្វាជកេន សទ្ធឹ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បរិព្វាជកេន សទ្ធឹ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ នានប្បការកំ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៤] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ នានប្បការកំ នាម ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារា អន្តមសោ

មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចុះឧបនន្ទសក្យបុត្តដ៏មានអាយុ មិនគួរនឹងប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់មួយអន្លើដោយបរិព្វាជកទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នាំគ្នាក្រាបទូលដំណើរនុ៎ះដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកឯងប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់មួយអន្លើដោយបរិព្វាជក ពិតមែនឬ ។ ឧបនន្ទក៏ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ សម្តេចព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា នែមោឃបុរស អ្នកឯងមិនគួរនឹងប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់មួយអន្លើដោយបរិព្វាជកទេ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ មួយវិញទៀត បុគ្គលដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងមិនបានទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយប្រព្រឹត្តទិញដូររបស់មានប្រការផ្សេងៗ របស់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១១៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ បរិក្ខារទាំងឡាយ គឺចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនៈនិងគិលានប្បច្ច័យភេសជ្ជបរិក្ខារទាំងឡាយ ដោយហោចទៅ

ចុណ្ណបិណ្ឌោបិ ទន្តកដ្ឋម្បិ ទសិកសុត្តម្បិ ។ កយ-
វិក្កយំ សមាបជ្ជេយ្យាតិ ឥមិនា ឥមំ ទេហិ ឥមិនា
ឥមំ អាហរ ឥមិនា ឥមំ បរិវត្តេហិ[១] ឥមិនា ឥមំ
ចេតាបេហីតិ អជ្ឈាចរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យតោ
កយិតញ្ច ហោតិ វិក្កីតញ្ច[២] អត្តនោ ភណ្ឌំ បរហ-
ត្ថគតំ បរភណ្ឌំ អត្តនោ ហត្ថគតំ និស្សគ្គិយំ ហោតិ
និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។
ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ អហំ ភន្តេ
នានប្បការកំ កយវិក្កយំ សមាបជ្ជឹ ឥទំ មេ
និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមិ ។ បេ ។
ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ
ទម្មីតិ ។

(១០៤) កយវិក្កយេ កយវិក្កយសញ្ញី និស្សគ្គិយំ
បាចិត្តិយំ ។ កយវិក្កយេ វេមតិកោ និស្សគ្គិយំ

១ សព្វត្ថ បរិវត្តេហីតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. ឥ. យតោ កយិតញ្ច ហោតិ វិក្កីតញ្ច ។

ម្សៅដុំដុសខ្លួន[១] ឈើស្ទន់ ខ្សែអំបោះជាយសំពត់ ហៅថា
វត្ថុមានប្រការផ្សេង ៗ ។ ពាក្យថា ប្រើគ្នាឲ្យដូរ សេចក្តីថា ភិក្ខុពោល
ពាក្យមិនសមគួរថា អ្នកចូរឲ្យវត្ថុនេះ[២] ដោយរបស់នេះចុះ អ្នកចូរនាំ
យកវត្ថុនេះដោយរបស់នេះចុះ អ្នកចូរដូរវត្ថុនេះ ដោយរបស់នេះចុះ អ្នក
ចូរទិញវត្ថុនេះ ដោយរបស់នេះចុះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ កាលណាបើភិក្ខុធ្វើ
ទ្រព្យរបស់ខ្លួនឲ្យទៅតាំងនៅក្នុងដៃនៃអ្នកដទៃ ធ្វើទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃឲ្យមក
តាំងនៅក្នុងដៃរបស់ខ្លួនវិញ ហៅថា ទិញ ហៅថា លក់ ទ្រព្យដែលភិក្ខុទិញ
លក់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុគប្បីលះដល់សង្ឃ ឬដល់គណ ឬដល់បុគ្គល
ក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះយ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រ
ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានប្រើគ្នាទិញដូរនូវទ្រព្យមានប្រការផ្សេង ៗ ទ្រព្យ
របស់ខ្ញុំនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះទ្រព្យនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ សង្ឃ
គប្បីឲ្យ ។ បេ ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយគប្បីឲ្យ ។ បេ ។ ខ្ញុំឲ្យ
ដល់លោកដ៏មានអាយុ ។

(១០៤) ទ្រព្យដែលខ្លួនទិញដូរ ភិក្ខុសំគាល់ថាទិញដូរ ទ្រព្យ
នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសង្ស័យក្នុងទ្រព្យ

១ បានដល់ដុំកំទេច ដែលគេប្រើសម្រាប់ដុសខ្លួនពេលងូតទឹក ដើម្បីឲ្យជ្រះថ្លា ឬជាពេក
ជាដើម ។ ២ បានដល់គ្រឿងប្រើប្រាស់ទាំងអស់ ។

បាចិត្តិយំ ។ កយវិក្កយេ អកយវិក្កយសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អកយវិក្កយេ កយវិក្កយសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អកយវិក្កយេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អកយវិក្កយេ អកយវិក្កយសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១០៦) អនាបត្តិ អគ្ឃំ បុច្ឆតិ កប្បិយការកស្ស អាចិក្ខតិ ឥទំ អម្ហាកំ អត្ថិ អម្ហាកញ្ច ឥមិនា ច ឥមិនា ច អត្ថោតិ ភណតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

កោសិយវគ្គោ ទុតិយោ ។

ដែលខ្លួនទិញដូរ ទ្រព្យនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ទ្រព្យដែលខ្លួនទិញដូរ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនទ្រព្យទិញដូរវិញ ទ្រព្យនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ទ្រព្យដែលខ្លួនមិនបានទិញដូរ ភិក្ខុសំគាល់ថាទ្រព្យទិញដូរវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសង្ស័យក្នុងទ្រព្យដែលខ្លួនមិនបានទិញដូរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ទ្រព្យដែលខ្លួនមិនបានទិញដូរ ភិក្ខុសំគាល់ថាទ្រព្យមិនបានទិញដូរ មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(១០៦) អាបត្តិមិនមាន ដល់ភិក្ខុដែលគ្រាន់តែសួរថ្លៃ ដល់ភិក្ខុដែលប្រាប់ដល់កប្បិយការក ដល់ភិក្ខុដែលពោលថា ទ្រព្យនេះរបស់យើងមាន យើងត្រូវការដោយទ្រព្យនេះផងនេះផង ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកបុគ្គល ។

សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។

កោសិយវគ្គទី ២ ចប់ ។

តស្សុទ្ទានំ

កោសិយា សុទ្ធទ្វេភាគា ឆព្វស្សានិ និសីទនំ

ទ្វេ ច លោមានិ ឧគ្គណ្ហេ ឧភោ នានប្បការកា ។

ចំនួននៃសិក្ខាបទក្នុងកោសិយវគ្គនោះ គឺ

ភិក្ខុធ្វើសន្ថតលាយដោយរោមចៀមលាយសូត្រ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតដោយរោមចៀមខ្មៅសុទ្ធ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតមិនយករោមចៀមទៅតាមភាគមកលាយ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតថ្មីហើយត្រូវប្រើប្រាស់ឲ្យបាន ៦ ឆ្នាំ ១ ភិក្ខុធ្វើសន្ថតសម្រាប់គ្រាប់អង្គុយត្រូវកាត់យកសន្ថតចាស់មកលាយ ១ ភិក្ខុកាន់យករោមចៀមដែលកើតឡើងក្នុងកណ្តាលផ្លូវ បានតែត្រឹមបីយោជន៍ ១ ភិក្ខុប្រើមាតិភិក្ខុនីឲ្យលាងដែលកត់រោមចៀម ១ ភិក្ខុទទួលប្រាក់ ១ ភិក្ខុលក់ដូរដោយប្រាក់ ១ ភិក្ខុលក់ដូរផ្លាស់ប្តូរដោយកប្បិយវត្ថុ ១ ។

បត្តវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(១១៧) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ពហូ បត្តេ សន្និចយំ ករោន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ពហូ បត្តេ សន្និចយំ ករិស្សន្តិ បត្តវាណិជ្ជំ វា សមណា សក្យបុត្តិយា ករិស្សន្តិ អាមត្តិកាបណំ វា បសារេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អតិរេកបត្តំ ធារេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អតិរេកបត្តំ ធារេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។

បត្តវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

[១១៧] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានយស ទ្រង់សេ្ដចគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុសន្សំទុកបាត្រជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរត្រាច់ទៅវិហារបានឃើញ ក៏គ្នាពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅរបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងសន្សំទុកបាត្រជាច្រើនទេ សមណៈទាំងឡាយជាកូនចៅរបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តទំនងធ្វើរបរជួញបាត្រ ឬនឹងតាំងកន្លែងលក់ភាជន៍ដី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់អតិរេកបាត្រ[*]សោះឡើយ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាអ្នកទាំងឡាយប្រើប្រាស់អតិរេកបាត្រ ពិតមែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទូលតបថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស

* បាត្រដែលលើស គឺបាត្រដែលមិនបានវិកប្ប មិនបានអធិដ្ឋាន ។

វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃ-បុរិសា អតិរេកបត្តំ ធារេស្សថ ។ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោ-ភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អតិរេកបត្តំ ធារេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[១០៨] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ អានន្ទស្ស អតិរេកបត្តោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ អាយស្មា ច អានន្ទោ តំ បត្តំ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ទាតុ-កាមោ ហោតិ ។ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ សាកេតេ វិហរតិ ។ អថ ខោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ ភគវតា សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អតិរេកបត្តោ ធារេ-តព្វោតិ ។ អយញ្ច មេ អតិរេកបត្តោ ឧប្បន្នោ អ-ហញ្ចិមំ បត្តំ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស ទាតុកាមោ អាយស្មា ច សារីបុត្តោ សាកេតេ វិហរតិ ។ កថំ នុ ខោ មយា បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អថ ខោ អាយស្មា

ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនគួរទ្រទ្រង់អតិរេកបាត្រទេ ម្នាលមោឃបុរស ការធ្វើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំឲ្យជ្រះថ្លាក្រៃលែង ដល់ពួកជនដែលមានសេចក្តីជ្រះថ្លាហើយទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយទ្រទ្រង់នូវអតិរេកបាត្រ អតិរេកបាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគបញ្ញត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយប្រការដូច្នេះ ។

(១០៨) សម័យនោះឯង អតិរេកបាត្រកើតឡើងដល់ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ឯព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុប្រាថ្នានឹងប្រគេនបាត្រនោះដល់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ចំណែកព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុនៅក្រុងសាកេត ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏មានបរិវិតក្កថា សិក្ខាបទព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តហើយថា អតិរេកបាត្រ ភិក្ខុមិនគប្បីទ្រ-ទ្រង់ ក៏អតិរេកបាត្រនេះកើតឡើងដល់អញ ហើយអញក៏ចង់ប្រគេនបាត្រនេះដល់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ ឯព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុគង់នៅក្រុងសាកេត (ក៏ឆ្ងាយ) ឥឡូវអញត្រូវប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ខណៈនោះ

អានន្ទោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កីវចិរំ បនានន្ទ សារីបុត្តោ អាគច្ឆិស្សតីតិ ។ នវមំ វា ភគវា ទិវសំ ទសមំ វាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទសាហបរមំ អតិរេកបត្តំ ធារេតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ទសាហបរមំ អតិរេកបត្តោ ធារេតព្វោ តំ អតិក្កាម-យតោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១១៤] ទសាហបរមន្តិ ទសាហបរមតា ធារេ-តព្វោ ។ អតិរេកបត្តោ នាម អនធិដ្ឋិតោ អវិកប្បិតោ ។ បត្តោ នាម ទ្វេ បត្តា អយោបត្តោ មត្តិកាបត្តោ ។ តយោ បត្តស្ស វណ្ណា ឧក្កដ្ឋោ បត្តោ មជ្ឈិមោ បត្តោ ឱមកោ បត្តោ ។ ឧក្កដ្ឋោ នាម បត្តោ អឌ្ឍាឡ្ហកោ-ទនំ គណ្ហាតិ ចតុភាគំ ខាទនីយំ(១) តទុបិយំ ព្យញ្ជនំ ។

---
១ ម. ម. ខាទំ ។

អានន្ទដ៏មានអាយុបានក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលអានន្ទ ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀត សារីបុត្តនឹងមក ។ ព្រះអានន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ប្រហែលជា ៩ ថ្ងៃ ឬ ១០ ថ្ងៃទៀត ទើបលោកនិមន្តមក ។ គ្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមក ទើបត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ ទ្រទ្រង់នូវអតិរេកបាត្របាន ១០ ថ្ងៃជាកំណត់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា អតិរេកបាត្រ ភិក្ខុទ្រទ្រង់ទុកបានត្រឹមកំណត់ ១០ ថ្ងៃ កន្លងហួសអំពីនោះទៅ អតិរេកបាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១១៤] ត្រង់ពាក្យថា ត្រឹមកំណត់ ១០ ថ្ងៃនោះ គឺភិក្ខុគប្បីរក្សាទុកបានត្រឹម ១០ ថ្ងៃជាយ៉ាងច្រើន ។ បាត្រដែលភិក្ខុមិនបានអធិដ្ឋាន មិនបានវិកប្បហៅថាអតិរេកបាត្រ ។ ដែលហៅថាបាត្រនោះមានពីរយ៉ាង គឺបាត្រដែក ១ បាត្រដី ១ ។ ពណ៌នៃបាត្រមាន ៣ យ៉ាង គឺបាត្រយ៉ាងធំ បាត្រយ៉ាងកណ្ដាល បាត្រយ៉ាងតូច ។ បាត្រចំណុះបាយនៃអង្ករកន្លះអាឡ្ហក (គឺ ៤ នាឡិមគធ) ចំណុះខាទនីយៈស្មើចំណែកគបាយជាគំរប់ ៤ នឹងចំណុះម្ហូបល្មមសមគួរនឹងបាយនោះ ហៅថាបាត្រយ៉ាងធំ ។

អឌ្ឍតេយ្យា ធាតុ បត្តា ភាឡ៊ែតោធនំ តណ្ហាតិ ចតុក្កាទិ ទាឌីឃំ គទ្ទុបិយំ ពុន្ទិក ។ ទ្វេមគោ ជាយ បត្តា បត្តោធនំ តណ្ហាតិ ចតុក្កាទិ ទាឌីឃំ គទ្ទុបិយំ ពុន្ទិក ។ អតោ ឧទ្ធំ អបត្តោ ទ្វេមគោ អបត្តោ ។

[១៤០] តំ អតិក្កាមយតោ និស្សគ្គិយោ ហោតិ[១] ឯកាទសេ អរុណុគ្គមនេ និស្សគ្គិយោ ហោតិ និស្សជ្ជិ-តព្វោ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វោ ។

[១៤១] តេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ មេ ភន្តេ បត្តោ ទសាហាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។

១ ឆេកោ ចាំ សក្ក គតិសព្ទោ វិស្សជ្ជិ ។ សោ អតិរេកោតិ វេទិតព្វោ ។ តស្ស អតិ-រេកតា ចរមាកវិទសិក្ខាបទេ វុត្តនយេន វេទិតព្វា ។

បាត្រចំណុះបួយយាវនៃអង្គុលទៅតាមទំហំមគធៈ ចំណុះទាទនីយស្មើចំណែកបួយ គាត់បង់ គឺចំណុះម្ហូបល្មមសមគួរដល់បួយនោះ ហៅថា បាត្រយ៉ាងកណ្ដាល ។ បាត្រចំណុះបួយ២ខនាឡីទៅតាមទំហំមគធៈចំណុះ ខាទនីយស្មើចំណែកបួយគាត់បង់ គឺចំណុះម្ហូបល្មមសមគួរដល់បួយ នោះ ហៅថាបាត្រយ៉ាងតូច ។ បាត្រដែលធំហួសប្រមាណហួសជាង ប្រមាណនោះ មិនហៅថាបាត្រទេ ។

[១៤០] កាលភិក្ខុទុកបាត្រឲ្យកន្លងហួសកំណត់នោះទៅ បាត្រ នោះជានិស្សគ្គិយ គឺជានិស្សគ្គិយក្នុងពេលអរុណទី ១១ រះឡើងហើយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃ ឬគណៈ ឬបុគ្គល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះបង់បាត្រយ៉ាងនេះឯង ។

[១៤១] ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឆ័ត្ររឿងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុទាំងឡាយដែលចាស់ជាង ហើយអង្គុយច្រហោង ប្រណម្យអញ្ជលី ហើយត្រូវពោលពាក្យយ៉ាងនេះទៅនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន បាត្រនេះរបស់ខ្ញុំនេះកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់បាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះលុះលះបង់ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីទទួលនូវអាបត្តិ (របស់ភិក្ខុនោះ) ។

និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ[១] សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ បត្តោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ និស្សគ្គិយោ សង្ឃស្ស និស្សដ្ឋោ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ បត្តំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទទេយ្យាតិ ។

(១៦៦) តេន ភិក្ខុនា សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្សុ វចនីយា អយំ មេ ភន្តេ បត្តោ ទសាហាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ អាយស្មន្តានំ និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា អយំ បត្តោ[២] ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ និស្សគ្គិយោ អាយស្មន្តានំ និស្សដ្ឋោ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អាយស្មន្តា ឥមំ បត្តំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទទេយ្យុន្តិ ។

---

១ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ ។ [illegible] ៩៩ ភិក្ខុ ទាតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ បត្តោ ទសាហាតិក្កន្តោតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។ ២ បត្តោ ទសាហាតិក្កន្តោតិបិ ទិស្សតិ ។

បាត្រដែលភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ សង្ឃត្រូវឲ្យ (ដល់លោកជាម្ចាស់ដើមវិញ) ដោយពោលពាក្យប្រកាសសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជារបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ លោកបានលះបង់ហើយដល់សង្ឃ ។ បើកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យនូវបាត្រនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះវិញ ។

[១៦៦] ភិក្ខុអង្គនោះគប្បីចូលទៅរកពួកភិក្ខុច្រើន ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុចាស់ៗទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលី ហើយត្រូវពោលពាក្យយ៉ាងនេះនឹងពួកភិក្ខុថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់បាត្រនេះដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុនោះលុះលះបង់ហើយ ត្រូវសំដែងនូវអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឆ្លាសប្រតិពល គប្បីទទួលនូវអាបត្តិ (របស់ភិក្ខុនោះ) ។ បាត្រដែលភិក្ខុលះបង់ហើយ គណភិក្ខុត្រូវឲ្យ (ដល់លោកវិញ) ដោយពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ បាត្រនេះជារបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជានិស្សគ្គិយ លោកបានលះបង់ហើយដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ។ បើកម្មនេះមានកាលដ៏សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ គប្បីឲ្យបាត្រនេះដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះវិញ ។

[១៦៣] តេន ភិក្ខុនា ឯកំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលិំ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ មេ អាវុសោ បត្តោ ទសាហាតិក្កន្តោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ អាយស្មតោ និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ តេន ភិក្ខុនា អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ និស្សដ្ឋបត្តោ ទាតព្វោ ឥមំ បត្តំ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[១៦៤] ទសាហាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទសាហាតិក្កន្តេ វេមតិកោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទសាហាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិកប្បិតេ វិកប្បិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី

[១៦៣] ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅរកភិក្ខុមួយអង្គ ហើយធ្វើចីវរឆៀងស្មាម្ខាង ហើយអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលី ហើយត្រូវពោលពាក្យយ៉ាងនេះ ទៅនឹងភិក្ខុមួយអង្គថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ បាត្ររបស់ខ្ញុំនេះ កន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់បាត្រនេះ ដល់លោកដ៏មានអាយុ ។ លុះភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុមួយអង្គនោះត្រូវទទួលយកអាបត្តិ (របស់ភិក្ខុនោះ) ។ បាត្រដែលភិក្ខុនោះលះបង់ហើយ ត្រូវឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ ដោយពោលថា ខ្ញុំឲ្យបាត្រនេះដល់លោកដ៏មានអាយុវិញ ។

[១៦៤] បាត្រដែលកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងហើយមែន បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលកន្លងហួស ១០ ថ្ងៃហើយ តែភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លង បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បានអធិដ្ឋាន ភិក្ខុសំគាល់ថាបានអធិដ្ឋានហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បានវិកប្ប ភិក្ខុសំគាល់ថាបានវិកប្បហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បានលះបង់ ភិក្ខុសំគាល់ថាបានលះបង់ហើយ

និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អភិន្នេ ភិន្នសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[១២៥] និស្សគ្គិយំ បត្តំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អតិរិត្តេ អនតិរិត្តសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អតិរិត្តេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អតិរិត្តេ អតិរិត្តសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[១២៦] អនាបត្តិ អន្តោទសាហំ អធិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ភិជ្ជតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហាតិ វិស្សាសំ គណ្ហាតិ(១) ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

១-ឱ. ម. គណ្ហន្តិ ។

បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បាត់ ភិក្ខុសំគាល់ថាបាត់ហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់ខូចទេ តែភិក្ខុសំគាល់ថាខូចហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលមិនទាន់បែក ភិក្ខុសំគាល់ថាបែកហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បាត្រដែលចោរមិនទាន់ដណ្តើម ភិក្ខុសំគាល់ថាចោរដណ្តើមយកទៅហើយ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១២៥) ភិក្ខុមិនលះបង់បាត្រដែលជានិស្សគ្គិយ ហើយប្រើប្រាស់ (បាត្រនោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រដែលមិនទាន់កន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រដែលមិនទាន់កន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បាត្រដែលមិនទាន់កន្លងហួស ១០ ថ្ងៃ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លង ជាអនាបត្តិ ។

(១២៦) អនាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលបានអធិដ្ឋាន បានវិកប្ប បានលះបង់ឲ្យទៅគេ ដល់ភិក្ខុដែលមានបាត្របាត់វិនាសបែកទៅ ចោរដណ្តើមយកទៅ ភិក្ខុដទៃកាន់យកដោយវិស្សាសៈ ក្នុងរវាង ១០ ថ្ងៃ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាមានដើមបញ្ញត្តិ ។

(១២៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ និស្សដ្ឋបត្តំ ន ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ និស្សដ្ឋបត្តោ ន ទាតព្វោ ។ យោ ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(១២៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មិនបានឲ្យនូវបាត្រ ដែលភិក្ខុលះបង់ហើយនោះទៅម្ចាស់បាត្រវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បាត្រដែលគេលះបង់ហើយ ភិក្ខុមិនឲ្យវិញមិនគួរទេ ភិក្ខុណាមិនឲ្យវិញ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

សិក្ខាបទទី ១ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(១៦៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សក្កេសុ វិហរតិ កបិលវត្ថុស្មិំ និគ្រោធារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរេន កុម្ភការេន ភិក្ខូ បវារិតា ហោន្តិ យេសំ អយ្យានំ បត្តេន អត្ថោ អហំ បត្តេនាតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេន្តិ ។ យេសំ ខុទ្ទកា បត្តា តេ មហន្តេ បត្តេ វិញ្ញាបេន្តិ ។ យេសំ មហន្តា បត្តា តេ ខុទ្ទកេ បត្តេ វិញ្ញាបេន្តិ ។ អថខោ សោ កុម្ភការោ ភិក្ខូនំ ពហូ បត្តេ ករោន្តោ ន សក្កោតិ អញ្ញំ វិក្កាយិកំ ភណ្ឌំ កាតុំ អត្តនាបិ ន យាបេតិ បុត្តទារាបិស្ស កិលមន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេស្សន្តិ អយំ ឥមេសំ ពហូ បត្តេ ករោន្តោ ន សក្កោតិ អញ្ញំ វិក្កាយិកំ ភណ្ឌំ

សិក្ខាបទទី ២

(១៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់សំរេចឥរិយាបថក្នុងនិគ្រោធារាម ជិតក្រុងកបិលវត្ថុ នាដែនសក្កៈ ។ សម័យនោះឯង ស្មូនឆ្នាំងម្នាក់បវារណាភិក្ខុទាំងឡាយដោយពាក្យថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយណា មានសេចក្តីត្រូវការដោយបាត្រ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងប្រគេនបាត្រដល់លោកម្ចាស់អង្គនោះៗ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមិនដឹងប្រមាណ សូមបាត្រទាំងឡាយជាច្រើន ។ ពួកភិក្ខុណាមានបាត្រតូចៗ ភិក្ខុទាំងនោះក៏សូមបាត្រធំៗ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានបាត្រធំៗ ភិក្ខុទាំងនោះក៏សូមបាត្រតូចៗ ។ គ្រានោះឯង ស្មូនឆ្នាំងនោះរវល់ធ្វើបាត្រជាច្រើនប្រគេនពួកភិក្ខុ ក៏មិនអាចដើម្បីនឹងធ្វើការជំនួញសម្រាប់ចំណាយឯទៀតបាន សូម្បីនឹងចិញ្ចឹមខ្លួនក៏មិនបាន កូននឹងប្រពន្ធទាំងឡាយរបស់ស្មូនឆ្នាំងនោះសោកព្រួយលំបាក ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ដូចម្តេច ពួកសមណៈជាកូនចៅរបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្តមិនដឹងប្រមាណហើយសូមបាត្រជាច្រើន ស្មូនឆ្នាំងនេះរវល់តែធ្វើបាត្រជាច្រើនប្រគេនភិក្ខុទាំងនេះ ក៏មិនអាចដើម្បីនឹងធ្វើការជំនួញសម្រាប់ចំណាយឯទៀតបាន សូម្បីនឹងចិញ្ចឹមជីវិតខ្លួនក៏មិនបាន

កាតុំ អត្តនាបិ ន យាបេតិ បុត្តទារាបិស្ស កិលមន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ បត្តោ វិញ្ញាបេតព្វោ យោ វិញ្ញាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

កូនដ៏ប្រពន្ធទាំងឡាយរបស់ស្មូនឆ្នាំងនោះសោតក៏ព្រួយលំបាក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានស្តាប់ឮសំពាក្យដែលមនុស្សទាំងឡាយនោះ កំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា គួរបើដែរ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនដឹងប្រមាណហើយសូមបាត្រជាច្រើន ។ ខណៈនោះ ពួកភិក្ខុនោះក៏ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុទាំងឡាយមិនដឹងប្រមាណហើយសូមបាត្រជាច្រើន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គួរបើដែរ មោឃបុរសទាំងនោះមិនដឹងប្រមាណហើយសូមបាត្រជាច្រើន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយក៏ទេ ។ បេ ។ លុះត្រាស់តិះដៀលហើយ ក៏ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមក ទើបទ្រង់បញ្ញត្តថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវសូមបាត្រឡើយ ភិក្ខុណាសូម ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៤៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ បត្តោ ភិន្នោ ហោតិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ ភគវតា បដិក្ខិត្តំ បត្តំ វិញ្ញាបេតុន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តោ ន វិញ្ញាបេតិ ហត្ថេសុ បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ហត្ថេសុ បិណ្ឌាយ ចរិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ តិត្ថិយាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នដ្ឋបត្តស្ស វា ភិន្នបត្តស្ស វា បត្តំ វិញ្ញាបេតុន្តិ ។

[១៥០] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា អនុញ្ញាតំ នដ្ឋបត្តស្ស វា ភិន្នបត្តស្ស វា បត្តំ វិញ្ញាបេតុន្តិ តេ អប្បមត្តកេនបិ ភិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ឆិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ខណ្ឌេន

[១៤៩] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបមានបាត្របែក ។ ឯភិក្ខុនោះ សង្ស័យថា ការសូមបាត្រ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ហាមហើយ មិនហ៊ាន សូមបាត្រ ក៏ប្រើត្រង់បិណ្ឌបាតដោយដៃទទេ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅរបស់ព្រះ ពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនសមបើនឹងដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយដៃទទេ ដូច ជាពួកតិរ្ថិយនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានស្តាប់ឮពាក្យដែលមនុស្ស ទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់(ដូច្នោះ) ។ ទើបភិក្ខុ ទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះ និទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ ហៅពួកភិក្ខុមក ហើយទ្រង់អនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមានបាត្របាត់ ឬមានបាត្របែក ត្រូវសូមបាត្របាន ។

[១៥០] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដឹងថាព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមានបាត្របាត់ ឬមានបាត្របែក ត្រូវសូម បាត្របានដូច្នេះ សូម្បីមានបាត្របែក ឬធ្លុះ ឬបាក់ ឬស្នាមប្រេះ

អប្បមត្តកេនបិ វិលិខិតមត្តេន ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេន្តិ[១] ។ អថខោ សោ កុម្ភការោ ភិក្ខូនំ តថេវ ពហូ បត្តេ ករោន្តោ ន សក្កោតិ អញ្ញំ វិក្កាយិកំ ភណ្ឌំ កាតុំ អត្តនាបិ ន យាបេតិ បុត្តទារាបិស្ស កិលមន្តិ ។ មនុស្សា តថេវ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញា-បេស្សន្តិ អយំ ឥមេសំ ពហូ បត្តេ ករោន្តោ ន សក្កោតិ អញ្ញំ វិក្កាយិកំ ភណ្ឌំ កាតុំ អត្តនាបិ ន យាបេតិ បុត្តទារាបិស្ស កិលមន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បមត្តកេនបិ ភិន្នេន អប្ប-មត្តកេនបិ ឆិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ខណ្ឌេន អប្ប-មត្តកេនបិ វិលិខិតមត្តេន ន មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ

១ ឱ. ម. យ. អប្បមត្តកេនបិ ភិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ខណ្ឌេន វិលិខិតមត្តេនបិ ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេន្តិ ។

ត្រាន់តែបន្តិចបន្តួច ក៏មិនដឹងប្រមាណ ចេះតែសូមបាត្រគេជាច្រើន ។ គ្រានោះ ស្មូនឆ្នាំងនោះរវល់ធ្វើបាត្រជាច្រើនប្រគេនភិក្ខុទាំងឡាយដូចកាលជាមុន ក៏មិនអាចនឹងធ្វើភាជន៍សម្រាប់លក់ឯទៀតបាន សូម្បីរកចិញ្ចឹមជីវិតខ្លួនក៏មិនកើត កូននិងប្រពន្ធទាំងឡាយ របស់ស្មូនឆ្នាំងនោះក៏ត្រូវលំបាក ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ដូចកាលជាមុនទៀតថា ហេតុអ្វីបានជាសមណៈទាំងឡាយ ជាកូនចៅរបស់ព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្ត មិនដឹងប្រមាណ សូមបាត្រគេជាច្រើន ស្មូនឆ្នាំងនេះ រវល់តែធ្វើបាត្រជាច្រើនប្រគេនភិក្ខុទាំងនេះ ក៏មិនអាចដើម្បីនឹងធ្វើភាជន៍ដទៃសម្រាប់លក់បាន សូម្បីនឹងរកចិញ្ចឹមជីវិតខ្លួនក៏មិនកើត កូននិងប្រពន្ធទាំងឡាយ របស់ស្មូនឆ្នាំងនោះសោតក៏ត្រូវលំបាក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮពាក្យដែលពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុអ្វី បានជាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមានបាត្រដែលបែក ឬធ្លុះ ឬបាក់ ឬស្នាមប្រេះ ត្រាន់តែបន្តិចបន្តួចមិនដឹងប្រមាណ ចេះតែសូមបាត្រគេជាច្រើន ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះ

វិញ្ញាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អប្បមត្តកេនបិ ភិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ឆិទ្ទេន អប្បមត្តកេនបិ ខណ្ឌេន អប្បមត្តកេនបិ វិលិខិតេន ខ មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា អប្បមត្តកេនបិ ភិន្នេន អប្បមត្តកេនបិ ឆិទ្ទេន អប្បមត្តកេនបិ ខណ្ឌេន អប្បមត្តកេនបិ វិលិខិតេន ខ មត្តំ ជានិត្វា ពហូ បត្តេ វិញ្ញាបេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ឩនបញ្ចពន្ធនេន បត្តេន អញ្ញំ នវំ បត្តំ ចេតាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តេន ភិក្ខុនា សោ បត្តោ ភិក្ខុបរិសាយ និស្សជ្ជិតព្វោ ។ យោ ច តស្សា ភិក្ខុបរិសាយ បត្តបរិយន្តោ សោ ច

ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកអ្នកទាំងឡាយមានបាត្របែក ធ្លុះ ដាច់ ឬស្នាមឆ្កូតតែបន្តិចបន្តួច គឺមិនដឹងប្រមាណ ចេះតែសូមបាត្រជាច្រើន ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ ហេតុអ្វី បានជាអ្នកទាំងឡាយមានបាត្របែកតែបន្តិចបន្តួចខ្លះ ធ្លុះតែបន្តិចបន្តួចខ្លះ ដាច់តែបន្តិចបន្តួចខ្លះ ស្នាមឆ្កូតតែបន្តិចបន្តួចខ្លះ គឺមិនដឹងប្រមាណ ហើយនាំគ្នាសូមបាត្រជាច្រើន ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ កម្មដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយមានបាត្រមិនទាន់មានចំណងគ្រប់ ៥ ហើយ ឲ្យគេរកបាត្រថ្មីទៀត (បាត្រនោះ) ជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវលះបង់បាត្រនោះក្នុងភិក្ខុបរិស័ទ ។ បាត្រណា ជាទីបំផុតរបស់ភិក្ខុបរិស័ទនោះ

តស្ស ភិក្ខុនោ បទាតព្វោ អយំ តេ ភិក្ខុ បត្តោ យាវ ភេទនាយ ធារេតព្វោតិ ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ ។

[១៣១] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ឩនបញ្ចពន្ធនោ នាម បត្តោ អពន្ធនោ វា ឯកពន្ធនោ វា ទ្វិពន្ធនោ វា តិពន្ធនោ វា ចតុពន្ធនោ វា ។ អពន្ធនោកាសោ នាម បត្តោ យស្ស ទ្វង្គុលា រាជិ ន ហោតិ ។ ពន្ធនោកាសោ នាម បត្តោ យស្ស ទ្វង្គុលា រាជិ ហោតិ ។ នវោ នាម បត្តោ វិញ្ញត្តិំ ឧបាទាយ វុច្ចតិ ។ ចេតាបេយ្យាតិ វិញ្ញាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ បដិលាភេន និស្សគ្គិយោ ហោតិ សង្ឃមជ្ឈេ និស្សជ្ជិតព្វោ ។ សព្វេហេវ អធិដ្ឋិតបត្តំ គហេត្វា សន្និបតិតព្វំ ។ ន លាមកោ បត្តោ អធិដ្ឋាតព្វោ មហគ្ឃំ បត្តំ គហេស្សាមីតិ ។ សចេ លាមកំ បត្តំ អធិដ្ឋេតិ មហគ្ឃំ បត្តំ គហេស្សាមីតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វោ ។

បាត្រនោះភិក្ខុដែលបានសន្មត ត្រូវប្រគល់បាត្រនោះ ឲ្យដល់ភិក្ខុនោះ ដោយពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុ នេះបាត្ររបស់លោក គប្បីប្រើប្រាស់ត្រាតែបែក ។ នេះជាសាមីចិកម្ម (កិច្ចប្រពៃ) ក្នុងការលះបង់បាត្រនោះ ។

(១៣១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ បាត្រដែលគ្មានចំណង ឬបាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ ឬពីរអន្លើ បីអន្លើ បួនអន្លើ ហៅថាបាត្រមានចំណងមិនទាន់ដល់ ៥ អន្លើ ។ បាត្រដែលមានស្នាមប្រេះបែកមិនទាន់ដល់ពីរធ្នាប់ ហៅថាបាត្រមិនទាន់មានឱកាសនៃចំណង ។ បាត្រដែលមានស្នាមប្រេះបែកប្រមាណដល់ពីរធ្នាប់ ហៅថាបាត្រមានឱកាសនៃចំណង (មួយអន្លើ) ។ ដែលហៅថាបាត្រថ្មី សំដៅយកការសូមបាត្រនោះប្រមាណ ។ ពាក្យថា ឲ្យគេ សេចក្តីថា ភិក្ខុសូមបាត្រ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដតាមប្រយោគ បាត្រនោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះបង់ក្នុងកណ្តាលសង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងអស់ត្រូវយកបាត្រដែលភិក្ខុបានអធិដ្ឋានហើយទៅប្រជុំគ្នា ។ ភិក្ខុមិនត្រូវអធិដ្ឋានបាត្រអាក្រក់ដោយគិតថា អាត្មានឹងយកបាត្រថ្លៃច្រើន ។ បើភិក្ខុអធិដ្ឋានបាត្រអាក្រក់ដោយគិតថា អាត្មានឹងយកបាត្រថ្លៃច្រើន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់បាត្រយ៉ាងនេះ ។

(១៣២) តេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលិំ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អយំ មេ ភន្តេ បត្តោ ឩនបញ្ចពន្ធនេន បត្តេន ចេតាបិតោ និស្សគ្គិយោ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ និស្សជ្ជិត្វា អាបត្តិ ទេសេតព្វា ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន អាបត្តិ បដិគ្គហេតព្វា ។ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ បត្តគ្គាហាបកោ សម្មន្និតព្វោ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ គហិតាគហិតញ្ច ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ បត្តគ្គាហាបកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ

(១៣៦) ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើចីវរឆៀងស្មាម្ខាង ហើយសំពះបាទភិក្ខុចាស់ៗទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងប្រណម្យអញ្ជលី ហើយពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន បាត្រ (ថ្មី) របស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំមានបាត្រ (ចាស់) មិនទាន់មានចំណងគ្រប់ ៥ កន្លែង ខ្ញុំឲ្យគេរកបាត្រទៀត បាត្រនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់បាត្រនេះដល់សង្ឃ ។ លុះភិក្ខុលះបង់បាត្រហើយ ត្រូវសំដែងអាបត្តិចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសអង់អាចត្រូវទទួលអាបត្តិ ។ សង្ឃត្រូវសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់បាត្រ គឺភិក្ខុណាមួយដែលមិនបានប្រព្រឹត្តទៅដោយឆន្ទាគតិ ១ ទោសាគតិ ១ មោហាគតិ ១ ភយាគតិ ១ ដឹងនូវបាត្រដែលគេបានទទួលហើយមិនទាន់បានទទួល ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសន្មតយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុឈ្លាសត្រូវសួរភិក្ខុ (នោះ) ជាមុន ។ លុះភិក្ខុឈ្លាសប្រតិពលសួររួចហើយ គប្បីប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មនេះមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់បាត្រ ។ នេះជាប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ព្រះសង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ

ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ បត្តគ្គាហាបកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយ-
ស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ បត្តគ្គាហាបកស្ស
សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។
សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ បត្តគ្គាហាបកោ ។
ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។
តេន សម្មតេន ភិក្ខុនា បត្តោ គាហេតព្វោ ។ ថេរោ
វត្តព្វោ គណ្ហាតុ ភន្តេ ថេរោ បត្តន្តិ ។ សចេ ថេរោ
គណ្ហាតិ ថេរស្ស បត្តោ ទុតិយស្ស គាហេតព្វោ ន ច
តស្ស អនុទ្ទយតាយ ន គាហេតព្វោ យោ ន គណ្ហេយ្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបត្តកស្ស ន គាហេតព្វោ ។
ឯតេនេវ ឧបាយេន យាវ សង្ឃនវកា គាហេតព្វោ ។
យោ ច តស្សា ភិក្ខុបរិសាយ បត្តបរិយន្តោ សោ ច
តស្ស ភិក្ខុនោ បទាតព្វោ អយន្តេ ភិក្ខុ បត្តោ យាវ
ភេទនាយ ធារេតព្វោតិ ។ តេន ភិក្ខុនា សោ
បត្តោ ន អទេសេ និក្ខិបិតព្វោ ន អភោគេន

ឲ្យជាអ្នកប្រគល់បាត្រ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់
បាត្រ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ
ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុ
អង្គនោះត្រូវតែនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នក
ប្រគល់បាត្រហើយ ។ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបាន
ជាព្រះសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះ ដោយកិរិយា
ស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតហើយនោះ ត្រូវប្រ-
គល់បាត្រ (ឲ្យព្រះថេរៈ) ។ ភិក្ខុនោះត្រូវប្រាប់ព្រះថេរៈថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន សូមព្រះថេរៈទទួលយកបាត្រចុះ ។ បើព្រះថេរៈ
ទទួល (បាត្រនោះ) ភិក្ខុនោះត្រូវយកបាត្ររបស់ព្រះថេរៈប្រគល់ឲ្យភិក្ខុ
ទីពីរ ព្រះថេរៈមិនត្រូវទទួលយកបាត្រនោះទេ ដោយសេចក្ដីអាណិត
ភិក្ខុនោះ ភិក្ខុណាមួយមិនទទួល ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុនោះមិន
ត្រូវប្រគល់បាត្រដល់ភិក្ខុដែលគ្មានបាត្រទេ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវប្រគល់បាត្រ
ដោយឧបាយនេះ ត្រាតែដល់ភិក្ខុថ្មីក្នុងសង្ឃ ។ បាត្រណាមួយដែលជា
ទីបំផុតរបស់ភិក្ខុបរិស័ទនោះ ភិក្ខុដែលសង្ឃបានសន្មតនោះត្រូវប្រគល់
បាត្រឲ្យទៅភិក្ខុនោះដោយពាក្យថា នែភិក្ខុ បាត្ររបស់លោកនេះ លោក
ត្រូវប្រើប្រាស់ត្រាតែបែក ។ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវទុកបាត្រនោះក្នុងទីមិនគួរ

បរិភុញ្ជិតព្វោ ន វិស្សជ្ជេតព្វោ កថំ បត្តោ នស្សេយ្យ វា វិនស្សេយ្យ វា ភិជ្ជេយ្យ វាតិ សចេ អទេសេ វា និក្ខិបតិ អភោគេន វា បរិភុញ្ជតិ វិស្សជ្ជេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អយំ តត្ថ សាមីចិ អយំ តត្ថ អនុធម្មតា ។

(១៣៣) អពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អពន្ធនេន បត្តេន ឯកពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អពន្ធនេន បត្តេន ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អពន្ធនេន បត្តេន តិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អពន្ធនេន បត្តេន ចតុពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនេន បត្តេន ឯកពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេ-តិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនេន បត្តេន ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រនោះ ដោយការប្រើប្រាស់មិនសមគួរ មិនត្រូវបោះបង់បាត្រនោះឡើយ ដោយពាក្យថា បាត្រនេះអប្រិយណាស់ បាត់ទៅចុះ ខូចទៅចុះ ឬបែកទៅចុះ ។ បើភិក្ខុទុកដាក់ក្នុងទីមិនគួរក្តី ប្រើប្រាស់ដោយការប្រើប្រាស់មិនសមគួរក្តី លះបង់ចោលទៅក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា នេះជាសាមីចិកម្ម (គឺការប្រពៃ) ក្នុងការលះបង់បាត្រនោះ គឺជាពាក្យនេះជាពាក្យសមគួរតាមធម៌ក្នុងរឿងលះបង់បាត្រនោះ ។

(១៣៣) ភិក្ខុមានបាត្រមិនទាន់មានចំណាន (ហើយ) សុំបាត្រគ្មានចំណាន ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមិនទាន់មានចំណាន (ហើយ) សុំបាត្រមានចំណានតែមួយអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមិនទាន់មានចំណាន (ហើយ) សុំបាត្រមានចំណានតែពីរអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមិនទាន់មានចំណាន (ហើយ) សុំបាត្រមានចំណានបីអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមិនទាន់មានចំណាន (ហើយ) សុំបាត្រមានចំណានបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណានតែមួយអន្លើ (ហើយ) សុំបាត្រគ្មានចំណាន ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណានតែមួយអន្លើ (ហើយ) សុំបាត្រមានចំណានតែមួយអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណានតែមួយអន្លើ (ហើយ) សុំបាត្រមានចំណានពីរអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមាន

ឯកពន្ធនេន បត្តេន តិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនេន បត្តេន ចតុពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនេន បត្តេន ឯកពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនេន បត្តេន ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនេន បត្តេន តិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនេន បត្តេន ចតុពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនេន បត្តេន ឯកពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនេន បត្តេន ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនេន បត្តេន តិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនេន បត្តេន ចតុពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

ចំណងតែមួយអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបីអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបីអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបីអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណង ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

ចតុព្វន្ធនេន បត្តេន ឯកពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុព្វន្ធនេន បត្តេន ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុព្វន្ធនេន បត្តេន តិពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុព្វន្ធនេន បត្តេន ចតុព្វន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(១៣៤) អពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ.. ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុព្វន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុព្វន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ...

ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបីអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៣៤) ភិក្ខុមានបាត្រគ្មានចំណង (បើ) សុំបាត្រគ្មានឱកាសនៃចំណង... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងពីរអន្លើ .. (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបីអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ (បើ) សុំបាត្រគ្មានឱកាសនៃចំណង... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងពីរអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបីអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រគ្មានឱកាសនៃចំណង.. (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងពីរអន្លើ..

ចតុពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុពន្ធនេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ.. ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ.. ចតុពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

[១៣៩] អពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ... ឯកពន្ធនំ បត្តំ.. ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ.. តិពន្ធនំ បត្តំ . ចតុពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ... ឯកពន្ធនំ បត្តំ.. ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ. តិពន្ធនំ បត្តំ.. ចតុពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ទ្វិពន្ធនោកាសេន

(បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់បីអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់បួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណាប់បីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រគ្មានឱកាសនៃចំណាប់.. (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់តែមួយអន្លើ.. (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់ពីរអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់បីអន្លើ .. (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់បួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានចំណាប់បួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រគ្មានឱកាសនៃចំណាប់... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់តែមួយអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់ពីរអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់បីអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់បួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១៣៩] ភិក្ខុមានបាត្រគ្មានឱកាសនៃចំណាប់ (បើ) សុំបាត្រឥតចំណាប់... បាត្រមានចំណាប់តែមួយអន្លើ... បាត្រមានចំណាប់ពីរអន្លើ... បាត្រមានចំណាប់បីអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានចំណាប់បួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់តែមួយអន្លើ (បើ) សុំបាត្រគ្មានចំណាប់... បាត្រមានចំណាប់តែមួយអន្លើ... បាត្រមានចំណាប់ពីរអន្លើ... បាត្រមានចំណាប់បីអន្លើ.. (បើ) សុំបាត្រមានចំណាប់បួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឱកាសនៃចំណាប់ពីរអន្លើ

បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ... ឯកពន្ធនំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ... តិពន្ធនំ បត្តំ. ចតុព្ពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ... ឯកពន្ធនំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ... តិ-ពន្ធនំ បត្តំ... ចតុព្ពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុព្ពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនំ បត្តំ... ឯកពន្ធនំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនំ បត្តំ... តិពន្ធនំ បត្តំ... ចតុព្ពន្ធនំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(១៣៦) អពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុព្ពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតា-បេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឯកពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ.. ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ.. ចតុព្ពន្ធ-នោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(បេ) សុំបាត្រឥតចំណង... បាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ... បាត្រមានចំណងពីរអន្លើ... បាត្រមានចំណងបីអន្លើ... (បេ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបីអន្លើ (បេ) សុំបាត្រឥតចំណង... បាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ... បាត្រមានចំណងពីរអន្លើ... បាត្រមានចំណងបីអន្លើ... (បេ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបួនអន្លើ (បេ) សុំបាត្រឥតចំណង... បាត្រមានចំណងតែមួយអន្លើ... បាត្រមានចំណងពីរអន្លើ... បាត្រមានចំណងបីអន្លើ... (បេ) សុំបាត្រមានចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៣៦) ភិក្ខុមានបាត្រឥតឱកាសនៃចំណង (បេ) សុំបាត្រឥតឱកាសនៃចំណង... បាត្រមានឱកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ.. បាត្រមានឱកាសនៃចំណងពីរអន្លើ... បាត្រមានឱកាសនៃចំណងបីអន្លើ... (បេ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឱកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ (បេ) សុំបាត្រឥតឱកាសនៃចំណង ... បាត្រមានឱកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ... បាត្រមានឱកាសនៃចំណងពីរអន្លើ... បាត្រមានឱកាសនៃចំណងបីអន្លើ.. (បេ) សុំបាត្រមានឱកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រ

ទ្វិពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ តិពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ចតុពន្ធនោកាសេន បត្តេន អពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ឯកពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ទ្វិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... តិពន្ធនោកាសំ បត្តំ... ចតុពន្ធនោកាសំ បត្តំ ចេតាបេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(១៣៧) អនាបត្តិ នដ្ឋបត្តស្ស ភិន្នបត្តស្ស ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

មានឧកាសនៃចំណងពីរអន្លើ (បើ) សុំបាត្រឥតឧកាសនៃចំណង ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងមួយអន្លើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងពីរអន្លើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងបីអន្លើ ... (បើ) សុំបាត្រមានឧកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឧកាសនៃចំណងបីអន្លើ (បើ) សុំបាត្រឥតឧកាសនៃចំណង ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងពីរអន្លើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងបីអន្លើ ... (បើ) សុំបាត្រមានឧកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានបាត្រមានឧកាសនៃចំណងបួនអន្លើ (បើ) សុំបាត្រឥតឧកាសនៃចំណង .. បាត្រមានឧកាសនៃចំណងតែមួយអន្លើ ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងពីរអន្លើ... បាត្រមានឧកាសនៃចំណងបីអន្លើ... (បើ) សុំបាត្រមានឧកាសនៃចំណងបួនអន្លើ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៣៧) អាបត្តិមិនត្រូវដល់ភិក្ខុដែលមានបាត្របាត់ ដល់ភិក្ខុមានបាត្របែក ដល់ភិក្ខុសុំបាត្រអំពីសំណាក់ពួកញាតិ ដល់ភិក្ខុសុំបាត្រអំពីសំណាក់ពួកជនដែលបវារណា ដល់ភិក្ខុសុំបាត្រដើម្បីឲ្យអ្នកដទៃ ដល់ភិក្ខុបានបាត្រមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាទាន់ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

[១៣៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រាជគហេ បព្ភារំ សោធាបេតិ លេណំ(១) កត្តុកាមោ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ យេនាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ ឯតទវោច កឹ ភន្តេ ថេរោ ការាបេតីតិ ។ បព្ភារំ មហារាជ សោធាបេមិ លេណំ កត្តុកាមោតិ ។ អត្ថោ ភន្តេ អយ្យស្ស អារាមិកេន។ ន ខោ មហារាជ ភគវតា អារាមិកោ

១ លេណន្តិ ឆាយំ ។

សិក្ខាបទទី ៣

[១៣៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវិហារជេតពន ដែលជារបស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ក្បែរក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ប្រាថ្នានឹងធ្វើទីជ្រកកោន ទើបឲ្យគេជម្រះសំអាតភ្នំក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជ(១)ជាធំក្នុងដែនមគធៈ ទ្រង់យាងចូលទៅរកបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ លុះព្រះរាជដំណើរទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ហើយគង់នៅក្នុងទីសមគួរ ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ ទ្រង់គង់នៅក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបមានព្រះរាជឱង្ការនឹងបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុថា លោកម្ចាស់ លោកឲ្យគេធ្វើអ្វី ។ បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរថ្វាយព្រះពរថា បពិត្រមហារាជ អាត្មាភាពចង់ធ្វើកន្លែងជ្រកកោន បានជាឲ្យគេជម្រះសំអាតភ្នំ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់ត្រូវការអារាមិកជន (មនុស្សដែលនៅក្នុងអារាម) ឬទេ ។ ព្រះថេរថ្វាយព្រះពរថា បពិត្រមហារាជ អារាមិកជនព្រះដ៏មានព្រះភាគ

១ ស្តេចអង្គនេះលើសេនាពលកើន គង់សំដៅសេចក្តីថា ព្រះបាទពិម្ពិសារទ្រង់ជាមហាក្សត្រិយ៍ ដ៏ធំ បានជាមានគុណសព្ទទៅខាងមុខថា សេនិយោ មាគធោ រាជា ។

អនុញ្ញាតោតិ ។ តេនហិ ភន្តេ ភគវន្តំ បដិបុច្ឆិត្វា មម អារោចេយ្យាថាតិ ។ ឯវំ មហារាជាតិ ខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មតា បិលិន្ទវច្ឆេន ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាសនា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ ភគវតោ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ រាជា ភន្តេ មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អារាមិកំ ទាតុកាមោ កថំ នុ ខោ ភន្តេ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អារាមិកន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ

មិនទាន់ទ្រង់អនុញ្ញាតនៅឡើយទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា លោកម្ចាស់ បើដូច្នោះ លោកម្ចាស់សូមទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយសូមមកប្រាប់ញោម ។ បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុក៏ទទួលព្រះរាជឱង្ការព្រះបាទពិម្ពិសាររសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈថា ព្រះពរមហារាជ ។ ខណៈនោះឯង បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុបានពន្យល់ព្រះបាទពិម្ពិសាររសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈឲ្យទ្រង់ឃើញច្បាស់ ឲ្យទ្រង់សមាទាន ឲ្យទ្រង់ក្លៀវក្លាឲ្យទ្រង់រីករាយដោយធម្មីកថា ។ ព្រះបាទពិម្ពិសាររសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈដែលបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុបានឲ្យទ្រង់ឃើញច្បាស់ឲ្យទ្រង់សមាទានឲ្យទ្រង់ក្លៀវក្លា ឲ្យទ្រង់រីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ទ្រង់ក៏ក្រោកចាកអាសនៈបន្ទំបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ហើយទ្រង់ធ្វើប្រទក្សិណ យាត្រាចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុប្រើបម្រើទៅកាន់សំណាក់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះបាទពិម្ពិសាររសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ ទ្រង់ចង់ប្រទានអារាមិកជននឹង បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គគប្បីប្រតិបត្តិដូចម្ដេច ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់សំដែងធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអារាមិកជន ។ ព្រះបាទពិម្ពិសាររសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ

ពិម្ពិសារោ យេនាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ ឯតទវោច អនុញ្ញាតោ ភន្តេ ភគវតា អារាមិកោតិ ។ ឯវំ មហា-រាជាតិ ។ តេនហិ ភន្តេ អយ្យស្ស អារាមិកំ ទម្មីតិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស អារាមិកំ បដិស្សុណិត្វា វិស្សរិត្វា ចិរេន សតឹ បដិលភិត្វា អញ្ញតរំ សព្វត្ថកំ មហាមត្តំ អាមន្តេសិ យោ មយា ភណេ អយ្យស្ស អារាមិកោ បដិស្សុតោ ទិន្នោ សោ អារាមិកោតិ ។ ន ខោ ទេវ អយ្យស្ស អារាមិកោ ទិន្នោតិ ។ កីវចិរំ នុ ខោ ភណេ ឥតោ រត្តិ(១) ហោតីតិ ។ អថខោ សោ មហាមត្តោ រត្តិយោ គណេត្វា(២) រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ ឯតទវោច

១ ម. យ. កតិ ។ ២ ម. ម. វិគណេត្វា ។

ទ្រង់យាងចូលទៅរកបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ដល់តំរប់ភិក្ខុ លុះយាងចូលទៅហើយ ទើបទ្រង់បង្គំបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ហើយគង់នៅក្នុងទីសមគួរមួយ ។ លុះព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយមាគធរាជ គង់ក្នុងទីដែលសមគួរនោះ ទ្រង់ស្រួលបួលហើយ មានព្រះបន្ទូលនឹងបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់អនុញ្ញាតអារាមិកជនហើយឬ ។ បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរថ្វាយព្រះពរថា បពិត្រមហារាជ ព្រះអង្គបានអនុញ្ញាតហើយ ។ ទ្រង់ត្រាស់ថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ ខ្ញុំនឹងប្រគេនអារាមិកជនម្នាក់ដល់លោកម្ចាស់ ។ គ្រានោះ ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយមាគធរាជ ដែលមកនេះ ទ្រង់ព្រមថា ប្រគេនអារាមិកជន ដល់បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ហើយក៏ភ្លេចព្រះស្មារតី យូរបន្តិចទៅទ្រង់រលឹកឃើញវិញ ទើបទ្រង់ត្រាស់ហៅមហាមាត្យម្នាក់ជាអ្នកសម្រេចរាជការទាំងពួងថា នែមហាមាត្យ អារាមិកជនណាដែលយើងបានទទួលប្រគេនលោកម្ចាស់ អារាមិកជននោះ យើងបានប្រគេនលោកហើយឬ ។ មហាមាត្យក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព អារាមិកជនទ្រង់មិនទាន់ប្រគេនដល់លោកម្ចាស់នៅឡើយទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែមហាមាត្យ រាប់ពីគ្រានេះទៅបានប៉ុន្មានរាត្រីហើយ ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យនោះបានរាប់រាត្រីស្រេចហើយ ក្រាបទូលព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយមាគធរាជដែលមកនេះដូច្នេះថា

បញ្ច ទេវ រត្តិសតានីតិ ។ តេនហិ ភណេ អយ្យស្ស បញ្ច អារាមិកសតានិ ទេហីតិ(១) ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ សោ មហាមត្តោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុណិត្វា អាយស្មតោ បិលិន្ទវច្ឆស្ស បញ្ច អារាមិកសតានិ អទាសិ(២) ។ បាដិយេក្កោ គាមោ និវិសិ ។ អារាមិកគាមកោតិបិ នំ អាហំសុ បិលិន្ទវច្ឆគាមកោតិបិ(៣) នំ អាហំសុ ។

(១៣៥) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តស្មឹ គាមកេ កុលូបកោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ បុព្វណ្ហសមយំ និវា-សេត្វា បត្តចីវរមាទាយ បិលិន្ទវច្ឆគាមកំ បិណ្ឌា-យ បាវិសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្មឹ គាមកេ ឧស្សវោ ហោតិ ។ ទារកា អលង្កតា មាលាកិតា កីឡន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ បិលិន្ទវច្ឆគាមកេ សបទានំ បិណ្ឌាយ ចរមានោ យេន អញ្ញតរស្ស អារាមិកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ

១ ឱ. ទេថាតិ ។ ២ ឱ. ម. បាទាសិ ។ ៣ ឱ. ម. បិលិន្ទគាមកោតិ ។

បពិត្រព្រះសម្មតិទេព បាន ៥០០ រាត្រីហើយ ។ ស្ដេចត្រាស់ថា នែមហាមាត្យ បើដូច្នោះអ្នកចូរប្រគេនអារាមិកជន ៥០០ នាក់ទៅលោកម្ចាស់ចុះ ។ មហាមាត្យនោះទទួលព្រះរាជឱង្ការព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយ ដ៏ជាធំក្នុងដែនមគធៈថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោសយ៉ាងហ្នឹងហើយ ។ បានប្រគេនអារាមិកជន ៥០០ នាក់ដល់ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ ។ ទីនោះបានជាស្រុកមួយផ្សេងដោយឡែក ។ ជនទាំងឡាយហៅស្រុកនោះថា អារាមិកគ្រាមខ្លះ ហៅថា បិលិន្ទវច្ឆគ្រាមខ្លះ ។

(១៣៥) សម័យនោះឯង ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុជាជីតូនគន់ស្រុកនោះ ។ គ្រានោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រនិងចីវរចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងបិលិន្ទវច្ឆគ្រាម នាវេលាព្រឹកព្រហាម ។ សម័យនោះឯង មានល្បែងមហោស្រពក្នុងស្រុកនោះ ។ ពួកក្មេងៗ បានប្រដាប់តាក់តែងដោយផ្កាកម្រងលេងមហោស្រព ។ លំដាប់នោះព្រះបិ-លិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុកំពុងត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតតាមលំដាប់ផ្ទះក្នុងបិលិន្ទ-វច្ឆគ្រាម ក៏ចូលទៅកាន់លំនៅរបស់អារាមិកជនម្នាក់លុះចូលទៅហើយ

ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្សា អារាមិកិនិយា ធីតា អញ្ញេ ទារកេ អលង្កតេ មាលាកិតេ បស្សិត្វា រោទតិ មាលំ មេ ទេថ អលង្ការំ មេ ទេថាតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ តំ អារាមិកិនឹ ឯតទវោច កិស្សាយំ ទារិកា រោទតីតិ ។ អយំ ភន្តេ ទារិកា អញ្ញេ ទារកេ អលង្កតេ មាលាកិតេ បស្សិត្វា រោទតិ មាលំ មេ ទេថ អលង្ការំ មេ ទេថាតិ កុតោ អម្ហាកំ ទុគ្គតានំ មាលា កុតោ អលង្ការោតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ អញ្ញតរំ តិណណ្ឌុបកំ គហេត្វា តំ អារាមិកិនឹ ឯតទវោច ហន្ទិមំ តិណណ្ឌុបកំ តស្សា ទារិកាយ សីសេ បដិមុញ្ចាហីតិ(១) ។ អថខោ សា អារាមិកិនី តំ តិណណ្ឌុបកំ គហេត្វា តស្សា ទារិកាយ សីសេ បដិមុញ្ចិ ។ សា អហោសិ សុវណ្ណមាលា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា ។ នត្ថិ តាទិសា រញ្ញោបិ អន្តេបុរេ សុវណ្ណមាលា ។ មនុស្សា រញ្ញោ មាគធស្ស

១ ឆ. ម. បដិមុញ្ចាតិ ។

ដើមអង្គុយលើអាសនៈដែលគេរៀបចំប្រគេន ។ សម័យនោះឯង ធីតារបស់ស្រីរក្សាអារាមនោះឃើញពួកក្មេងឯទៀតៗ ប្រដាប់តាក់តែងដោយផ្កាកម្រង ហើយក៏យំសុំថា ម៉ែចូរឲ្យផ្កាកម្រងមកខ្ញុំ ម៉ែចូរឲ្យគ្រឿងប្រដាប់មកខ្ញុំ ។ គ្រានោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆមានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីរក្សាអារាមនោះថា នាងកុមារិកានេះយំព្រោះអ្វី ។ ស្រីរក្សាអារាមទូលថា បពិត្រព្រះគុណម្ចាស់ នាងកុមារិកានេះឃើញពួកក្មេងឯទៀតៗ ប្រដាប់តាក់តែងដោយផ្កាកម្រង បានយំសុំថា ម៉ែចូរឲ្យផ្កាកម្រងមកខ្ញុំ ម៉ែចូរឲ្យគ្រឿងប្រដាប់មកខ្ញុំ យើងខ្ញុំជាអ្នកក្រលំបាក នឹងបានផ្កាកម្រងមកពីណា នឹងបានគ្រឿងប្រដាប់មកពីណា ។ ខណៈនោះ ព្រះបិលិន្ទវច្ឆមានអាយុចាប់ទ្រនុលស្មៅ ១ ហើយនិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីរក្សាអារាមនោះថា ហ្នឹង នាងចូរយកទ្រនុលស្មៅនេះទៅពាក់លើក្បាលរបស់កុមារិកានោះចុះ ។ ពេលនោះ ស្រីរក្សាអារាមនោះ យកទ្រនុលស្មៅនោះទៅពាក់លើក្បាលរបស់នាងកុមារិកានោះ ។ ទ្រនុលស្មៅនោះក៏ក្លាយជាកម្រងមាសល្អល្អះ មនុស្សគួរពិចារណាមើល ជារបស់គួរជ្រះថ្លា ។ កម្រងមាសបែបនោះ សូម្បីក្នុងព្រះរាជវាំងនៃស្តេចក៏គ្មានដែរ ។ មនុស្សទាំងឡាយទៅក្រាបទូលព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយៈជាធំក្នុងដែនមគធៈ ថា

សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស អារោចេសុំ អមុកស្ស ទេវ អារាមិកស្ស ឃរេ សុវណ្ណមាលា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា នត្ថិ តាទិសា ទេវស្សាបិ អន្តេបុរេ សុវណ្ណមាលា កុតោ តស្ស ទុគ្គតស្ស និស្សំសយំ ចោរិកាយ អាភតាតិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ តំ អារាមិកកុលំ ពន្ធាបេសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ បិលិន្ទគាមកំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ បិលិន្ទគាមកេ សបទានំ បិណ្ឌាយ ចរមានោ យេន តស្ស អារាមិកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បដិវិស្សកេ បុច្ឆិ កហំ ឥមំ អារាមិកកុលំ គតន្តិ ។ ឯតិស្សា ភន្តេ សុវណ្ណមាលាយ ការណា រញ្ញា ពន្ធាបិតន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ យេន រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ យេនាយស្មា

បពិត្រសម្មតិទេព កម្រងមាសក្នុងផ្ទះ របស់អារាមិកជនឯណោះល្អល្អះ មុខគួរគន់គួរមើលជារបស់គួរជ្រះថ្លា សូម្បីក្នុងព្រះរាជវាំងរបស់ព្រះអង្គក៏គ្មានកម្រងមាសដូច្នោះដែរ មនុស្សខ្សត់ទុគ៌តនោះនឹងបានកម្រងមាសមកពីណា ច្បាស់ជាកំលួចយកគេមក ជាប្រាកដ ។ គ្រានោះព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ ទ្រង់ឲ្យរាជបុរសទៅចាប់ត្រកូលអារាមិកជននោះមក ។ វេលាព្រឹក ក្រោយមក ពិលិន្ទវច្ឆត្ថេរមានអាយុ ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់ដោយបាត្រ និងចីវរចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងពិលិន្ទគ្រាមជាគំរប់ពីរដង កាលដើរទៅបិណ្ឌបាត ក្នុងពិលិន្ទគ្រាមតាមលំដាប់ ៗ ទៅ ទើបចូលទៅកាន់លំនៅរបស់អារាមិកជននោះលុះចូលទៅដល់ហើយ សួរពួកជនដែលជាទីស្និទ្ធស្នាលថា ត្រកូលអារាមិកជននេះទៅណាទៅ ។ ពួកជនតបថា លោកម្ចាស់ស្តេចឲ្យរាជបុរស មកចាប់ចងយកទៅហើយ ព្រោះហេតុតែកម្រងមាសនោះឯង ។ លំដាប់នោះ ពិលិន្ទវច្ឆត្ថេរមានអាយុក៏ចូលទៅកាន់ព្រះរាជនិវេសន៍របស់ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ លុះទៅដល់ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេតាក់តែងប្រគេន ។ គ្រានោះព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ ទ្រង់យាងចូលទៅរកពិលិន្ទវច្ឆត្ថេរ

បិលិន្ទវច្ឆោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ បិលិន្ទវច្ឆំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជានំ មាគធំ សេនិយំ ពិម្ពិសារំ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ ឯតទវោច កិស្ស មហារាជ អារាមិកកុលំ ពន្ធាបិតន្តិ ។ តស្ស ភន្តេ អារាមិកស្ស ឃរេ សុវណ្ណមា-លា អភិរូបា ទស្សនីយា បាសាទិកា នត្ថិ តាទិសា អម្ហាកំបិ អន្តេបុរេ សុវណ្ណមាលា កុតោ តស្ស ទុគ្គតស្ស និស្សំសយំ ចោរិកាយ អាភតាតិ ។ អថខោ អាយស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បាសាទំ សុវណ្ណន្តិ អធិមុច្ចិ ។ សោ អហោសិ សព្វ-សោវណ្ណមយោ ។ ឥទំ បន តេ មហារាជ តាវ ពហុំ សុវណ្ណំ កុតោតិ ។ អញ្ញាតំ ភន្តេ អយ្យស្សេវេសោ[១] ឥទ្ធានុភាវោតិ តំ អារាមិកកុលំ មុញ្ចាបេសិ ។

១ ម. អយ្យស្ស ។

ដ៏មានអាយុ លុះដល់ហើយក៏ថ្វាយបង្គំបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុ ហើយគង់នៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ ទ្រង់គង់ស្រួលបួលហើយ ទើបបិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុថ្វាយព្រះពរថា បពិត្រមហារាជ ហេតុអ្វីបានជាព្រះអង្គឲ្យរាជបុរសទៅចាប់ត្រកូលអារាមិកជនមកឃុំ ។ ព្រះបាទពិម្ពិសារក្រាបទូលថា លោកម្ចាស់ ផ្ទះរបស់អារាមិកជននោះ មានកម្រងមាសល្អល្អះ គួរគាប់ចិត្តគួរមើល ជារបស់មានតម្លៃ សូម្បីក្នុងវាំងរបស់ញោមក៏មិនមានកម្រងមាសដូច្នោះដែរ អ្នកទ្រព្យក្រនោះ នឹងបានកម្រងមាសមកពីណា ច្បាស់ជាលួចយករបស់គេហើយ ។ ខណៈនោះ បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរដ៏មានអាយុក៏អធិដ្ឋានប្រាសាទរបស់ព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធៈ ឲ្យក្លាយជាមាសទៅ ។ ប្រាសាទនោះក៏កើតក្លាយទៅជាមាសទាំងអស់ ។ បិលិន្ទវច្ឆត្ថេរថ្វាយព្រះពរថា បពិត្រមហារាជ មាសច្រើនដល់ម្ល៉េះ ព្រះអង្គបានមកពីណា ។ ស្តេចក្រាបទូលថា ខ្ញុំដឹងហើយ លោកម្ចាស់ របស់ទាំងនេះប្រាកដជាសម្រេចដោយឫទ្ធានុភាព[១] របស់លោកម្ចាស់ទេដឹង ហើយត្រាស់ឲ្យដោះលែងត្រកូលអារាមិកជននោះទៅ ។

១ ពិសេសដោយឫទ្ធិដែលប្រែដោយអធិដ្ឋាន ។

[១៦០] មនុស្សា អយ្យេន តេន បិលិន្ទវច្ឆេន សក-
ជិកាយ បរិសាយ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ[១]
ឧស្សាហេត្វា អត្តមនា អភិប្បសន្នា អាយស្មតោ បិ-
លិន្ទវច្ឆស្ស បញ្ច ភេសជ្ជានិ អភិហរិំសុ សេយ្យថីទំ
សប្បឹ នវនីតំ តេលំ មធុំ ផាណិតំ ។ បកតិយាបិ ចាយ-
ស្មា បិលិន្ទវច្ឆោ លាភី ហោតិ បញ្ចន្នំ ភេសជ្ជានំ លទ្ធំ
លទ្ធំ បរិសាយ វិស្សជ្ជេតិ ។ បរិសា ចស្ស ហោតិ
ពាហុល្លិកា លទ្ធំ លទ្ធំ កោលម្ពេបិ ឃដេបិ បូរេត្វា
បដិសាមេតិ បរិស្សាវនានិបិ ថវិកាយោបិ បូរេត្វា វាត-
បានេសុ លគ្គេតិ ។ តានិ ឱលីនវិលីនានិ តិដ្ឋន្តិ ។
ឧន្ទូរេហិបិ វិហារា ឱកិណ្ណវិកិណ្ណា ហោន្តិ ។ មនុស្សា
វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ អន្តោកោដ្ឋាគារិកា ឥមេ សមណា សក្យ-
បុត្តិយា សេយ្យថាបិ រាជា មាគធោ សេនិយោ
ពិម្ពិសារោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ

១ ឥទ្ធិបាដិហារិយន្តិ អដ្ឋកថា មតំ ។

[១៦០] មនុស្សទាំងឡាយក្នុងសំណាក់នោះ ចំពោះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ
បានសំដែងឥទ្ធិបាដិហារិយៈ (ឥទ្ធិឫទ្ធិដ៏អស្ចារ្យចំឡែក) ជាមនុស្សធម៌
ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដល់បរិស័ទ្យព្រមទាំងព្រះរាជា ហើយក៏មានចិត្តត្រេកអរជ្រះ
ថ្លា នាំយកនូវភេសជ្ជៈ ៥ យ៉ាងមកប្រគេនចំពោះបិលិន្ទវច្ឆដ៏មានអាយុ ភេសជ្ជៈ
៥ នោះគឺ សប្បិ(ទឹកដោះថ្លា) នវនីតៈ(ទឹកដោះខាប់) តេលៈ(ប្រេង)
មធុ(ទឹកឃ្មុំ) ផាណិតៈ(ទឹកអំពៅស្ករអំពៅ) ។ ឯបិលិន្ទវច្ឆដ៏មាន
អាយុតែងបានភេសជ្ជៈ ៥ ហើយក៏ចែករបស់ដែលលោកបានមក ៗ ទៅ
ដល់បរិស័ទ្យ (សិស្សរបស់លោក) ដោយប្រក្រតី ។ ឯបរិស័ទ្យរបស់
លោកនោះតែងបានភេសជ្ជៈទាំងនោះច្រើនក្រៃ ។ បានដាក់ទុករបស់
ដែលបានមក ៗ ក្នុងថូផង ក្នុងក្អមផង ខ្ចប់នឹងសំពត់សម្រាប់ត្រងទឹក
ផង ទុកក្នុងថង់យាមផង ត្រៃពេញហើយព្យួរទុកតាមបង្អួចដោយស ។
ភេសជ្ជៈទាំងនោះក៏ស្រមះលេចហៀរចេញតាមសពេញ ។ វិហារទាំងឡាយ
ក៏ដេរដាសទៅដោយសត្វកណ្ដុរទាំងឡាយ ។ មនុស្សទាំងឡាយ
កាលដើរទៅកាន់វិហារចារិកបានឃើញហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល
បន្តុះបង្អាប់ថា សមណៈពួកនេះជាពួកនៅព្រះពុទ្ធសក្យបុត្រមានកណ្ដុះ
ចំណេះទុកក្នុងឃ្លាំង ដូចជាព្រះបាទពិម្ពិសារសេនិយរាជជាធំក្នុងដែនមគធ
ដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល

ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ បរិវាយ ពាហុល្លាយ ចេតេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ បរិវាយ ពាហុល្លាយ ចេតេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា បរិវាយ ពាហុល្លាយ ចេតេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យានិ ខោ បន តានិ គិលានានំ ភិក្ខូនំ បដិសាយនីយានិ ភេសជ្ជានិ សេយ្យថីទំ សប្បិ នវនីតំ តេលំ មធុ ផាណិតំ ។ តានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហបរមំ សន្និធិការកំ បរិភុញ្ជិតព្វានិ តំ អតិក្កាមយតោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើពួកភិក្ខុមកព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីល្មោភច្រើនមានសភាពដូច្នេះឡើយ ។ ទើបពួកភិក្ខុទាំងនោះនាំសេចក្តីនុ៎ះទៅក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីល្មោភច្រើនមានសភាពដូច្នេះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនសមបើពួកមោឃបុរសទាំងនោះ មកព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីល្មោភច្រើនមានសភាពដូច្នេះឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកបានធ្វើមកនេះមិនមែននាំឲ្យកើតជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬថែមសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយ ឡើយ ទើបតែជ្រះថ្លាឡើងវិញទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភេសជ្ជៈណាមួយ ដែលពួកភិក្ខុមានជម្ងឺគប្បីឆាន់បាន ភេសជ្ជៈនេះគឺ ទឹកដោះរាវ ទឹកដោះខាប់ ប្រេង ទឹកឃ្មុំ ទឹកអំពៅ ។ ភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈទាំងនោះហើយ គប្បីឆាន់បានយ៉ាងយូរត្រឹម ៧ ថ្ងៃ បើភិក្ខុកន្លងកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

[១៦១] យានិ ខោ បន តានិ គិលានានំ ភិក្ខូនំ បដិសាយនីយានិ ភេសជ្ជានីតិ សប្បិ នាម គោសប្បិ វា អជិកាសប្បិ វា មហិំសសប្បិ វា ។ យេសំ មំសំ កប្បតិ តេសំ សប្បិ ។ នវនីតំ នាម តេសំយេវ នវនីតំ ។ តេលំ នាម តិលតេលំ សាសបតេលំ មធុកតេលំ ឯរណ្ឌតេលំ វសាតេលំ ។ មធុ នាម មក្ខិកាមធុ ។ ផាណិតំ នាម ឧច្ឆុម្ហា និព្វត្តំ ។ តានិ បដិគ្គហេត្វា សត្តាហបរមំ សន្និធិការកំ បរិភុញ្ជិតព្វានីតិ សត្តាហបរមតា បរិភុញ្ជិតព្វានិ ។ តំ អតិក្កាមយតោ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(១) អដ្ឋមេ អរុណុគ្គមនេ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ភេសជ្ជំ សត្តាហាតិក្កន្តំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

១ ឱតោ បរំ សត្តាហ អតិក្កន្តេ ទិស្សតិ ។ សោ អតិរេកោតិ វទិតព្វោ ។ តស្ស អតិបាតោ បាឡិយំ សិក្ខាបទេ វុត្តនយេន វេទិតព្វោ ។

(១៦១) ត្រង់ពាក្យថា ភេសជ្ជៈណាមួយដែលគួរដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺគប្បីទាំងពួន គឺ សប្បិ(១) របស់គោក្តី សប្បិរបស់ពពែក្តី សប្បិរបស់ក្របីក្តី ឈ្មោះថាសប្បិ (ទឹកដោះថ្លា) ។ សាច់របស់សត្វទាំងឡាយណាដែលសមគួរដល់ពួកភិក្ខុ សប្បិរបស់សត្វទាំងឡាយនោះ ក៏សមគួរដែរ ។ ដែលហៅថា ទឹកដោះខាប់ គឺទឹកដោះខាប់របស់សត្វទាំងនោះឯង ។ ប្រេងល្ង ប្រេងស្ពៃ ប្រេងស្រល់ ប្រេងល្ហុងខ្វង ប្រេងធ្វើពីខ្លាញ់ ឈ្មោះថា ប្រេង ។ ទឹកឃ្មុំកើតអំពីឃ្មុំជាដើម ឈ្មោះថា ទឹកឃ្មុំ ។ ទឹកកើតអំពីអំពៅ ឈ្មោះថា ទឹកអំពៅ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុទទួលភេសជ្ជៈនោះហើយគួរទុកដាក់បានយ៉ាងច្រើន ៧ ថ្ងៃ មានសេចក្តីថា ភេសជ្ជៈទាំងនោះគប្បីទុកដាក់បានយ៉ាងច្រើន ៧ ថ្ងៃ ។ បើភិក្ខុឲ្យកន្លងកាលកំណត់នោះទៅ ភេសជ្ជៈនោះជានិស្សគ្គិយ គឺថា ជានិស្សគ្គិយក្នុងកាលអរុណរះឡើងក្នុងថ្ងៃទី ៨ ភេសជ្ជៈដែលជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ភេសជ្ជៈរបស់ខ្ញុំនេះកន្លងហួស ៧ ថ្ងៃហើយ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់ភេសជ្ជៈនេះដល់សង្ឃ ។ សេចក្តីក្រៅអំពីនេះទៅ សេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គ ។

១ ទឹកដោះថ្លារបស់គោ ពពែ ក្របីដាំដើម ហៅថា សប្បិ ។

(១៦២) សត្តាហាតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ សត្តាហាតិក្កន្តេ វេមតិកោ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ សត្តាហាតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អទឌ្ឍេ ទឌ្ឍសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។

(១៦៣) និស្សដ្ឋំ បដិលភិត្វា ន កាយិកេន បរិភោគេន បរិភុញ្ជិតព្វំ ន អជ្ឈោហរិតព្វំ ។ បទីបេ វា

(១៦២) កាលបើភេសជ្ជៈកន្លងហួស ៧ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលបើភេសជ្ជៈកន្លង ៧ ថ្ងៃហួសទៅហើយ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលបើភេសជ្ជៈកន្លងហួស ៧ ថ្ងៃទៅហើយ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លង ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ (ភេសជ្ជៈនោះ) ភិក្ខុមិនទាន់បានតាំងទុកទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាបានតាំងទុកហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភេសជ្ជៈមិនទាន់បានលះបង់ទេ តែភិក្ខុសំគាល់ថាបានលះបង់ហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភេសជ្ជៈមិនទាន់បាត់ទៅទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាបាត់ទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភេសជ្ជៈមិនទាន់វិនាសទៅទេ តែភិក្ខុសំគាល់ថាវិនាសហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភេសជ្ជៈភ្លើងមិនទាន់ឆេះទេ តែភិក្ខុសំគាល់ថាភ្លើងឆេះហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភេសជ្ជៈចោរមិនទាន់លួចយកទៅទេ តែភិក្ខុសំគាល់ថាចោរលួចយកទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៦៣) ភិក្ខុត្រឡប់បានភេសជ្ជៈដែលខ្លួនលះបង់ហើយ មិនត្រូវយកមកបរិភោគប្រើប្រាស់ដោយកាយ មិនត្រូវយកមកឆាន់ ។ (ភេសជ្ជៈនោះ)

កាឡវណ្ណេ វា ឧបនេតព្វំ ។ អញ្ញេន ភិក្ខុនា កាយិកេន បរិភោគេន បរិភុញ្ជិតព្វំ ន អជ្ឈោហរិតព្វំ ។ សត្តាហានតិក្កន្តេ អតិក្កន្តសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សត្តាហានតិក្កន្តេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សត្តាហានតិក្កន្តេ អនតិក្កន្តសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១៦៦) អនាបត្តិ អន្តោសត្តាហំ អធិដ្ឋេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ឌយ្ហតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហន្តិ[1] វិស្សាសំ គណ្ហន្តិ[2] អនុបសម្បន្នស្ស ចត្តេន វន្តេន មុត្តេន អនបេក្ខោ ទត្វា បដិលភិត្វា បរិភុញ្ជតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

១.២ ឱ. ម. វិលុត្តិ ។

ភិក្ខុគប្បីបង្អោនចូលទៅក្នុងប្រទីបឬក្នុងវត្ថុមានពណ៌ខ្មៅ[1] ។ ភិក្ខុដទៃគប្បីបរិភោគនូវប្រេងនោះដោយកាយទ្វារ តែមិនត្រូវយកមកឆាន់ ។ ភេសជ្ជៈមិនទាន់កន្លង ៧ ថ្ងៃទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាកន្លងហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងភេសជ្ជៈដែលមិនទាន់កន្លង ៧ ថ្ងៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភេសជ្ជៈមិនទាន់កន្លង ៧ ថ្ងៃ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់កន្លង មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៦៦) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលតាំងអធិដ្ឋាន[2](ក្តី) លះបង់ចោល(ក្តី)នូវភេសជ្ជៈ ដល់ភិក្ខុដែលមានភេសជ្ជៈបាត់ទៅ(ក្តី) វិនាសទៅ(ក្តី) ភ្លើងឆេះ(ក្តី) ចោរលួចយកទៅ(ក្តី) គេយកទៅដោយសេចក្តីស្និទ្ធស្នាល(ក្តី) ដល់ភិក្ខុដែលបរិច្ចាគលះបង់ដាច់ស្រឡះឥតអាល័យឲ្យអនុបសម្បន្ន ហើយទទួលយកមកបរិភោគវិញ ក្នុងរវាង ៧ ថ្ងៃ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកបុគ្គល ។

សិក្ខាបទទី ៣ ចប់ ។

---

១ លាបទៅលើឈើនិងវត្ថុទាំងឡាយមានជញ្ជាំងជាដើម សម្រាប់លាបមានឈើបង្គោលជាដើម ។

២ ដឹងថា ៧ ថ្ងៃ ភិក្ខុធ្វើភេសជ្ជៈនោះឲ្យទៅជារបស់ដទៃ ព្រោះគឺរបស់ឆាន់ គឺធ្វើជាថ្នាំលាបក្បាល លាបដំបៅ លាបផ្សែងជាដើម ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(១៦៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខូនំ វស្សិកសាដិកា អនុញ្ញាតា ហោតិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា វស្សិកសាដិកា អនុញ្ញាតាតិ បដិកច្ចេវ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសន្តិ បដិកច្ចេវ កត្វា និវាសេន្តិ ជិណ្ណាយ វស្សិកសាដិកាយ នគ្គា កាយំ ឱវស្សាបេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ បដិកច្ចេវ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសិស្សន្តិ បដិកច្ចេវ កត្វា និវាសេស្សន្តិ ជិណ្ណាយ វស្សិកសាដិកាយ នគ្គា កាយំ ឱវស្សាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ បដិកច្ចេវ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេស

សិក្ខាបទទី៥

(១៦៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលទ្រង់គង់នៅវត្តជេតពនមហាវិហារ ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ពេលនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវស្សិកសាដិក (សំពត់ងូតទឹកភ្លៀង) ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ។ ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយបានដំណឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវស្សិកសាដិកហើយ ក៏នាំគ្នាស្វែងរកចីវរ សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងមុនគេ ហើយធ្វើប្រើប្រាស់មុនគេដែរ កាលសំពត់ងូតទឹកភ្លៀង ចាស់ទ្រុឌទ្រោមហើយ (ឆព្វគ្គិយភិក្ខុ) ក៏ងូតទឹកភ្លៀងដោយខ្លួនទទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយៈមិនសមបើនឹងប្រញាប់ស្វែងរកចីវរ សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ហើយប្រញាប់ធ្វើប្រើប្រាស់សោះ កាលសំពត់វស្សិកសាដិកចាស់ទ្រុឌទ្រោមហើយ ក៏ត្រឡប់ងូតទឹកភ្លៀងដោយខ្លួនទទេវិញ ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏នាំសេចក្តីនុ៎ះក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកអ្នកឯងប្រញាប់ស្វែងរកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងមុនគេ

បដិកច្ចេវ កត្វា និវាសេថ ជិណ្ណាយ វស្សិកសាដិកា-
យ នគ្គា កាយំ ឱវស្សាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។
វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា
បដិកច្ចេវ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសិស្សថ បដិ-
កច្ចេវ កត្វា និវាសេស្សថ ជិណ្ណាយ វស្សិកសាដិ-
កាយ នគ្គា កាយំ ឱវស្សាបេស្សថ នេតំ មោឃ-
បុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា
ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ
សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ
ភិក្ខុនា វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសិតព្វំ អឌ្ឍមាសោ
សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា និវាសេតព្វំ ។ ឱរេន ចេ
មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេ-
សេយ្យ ឱរេនឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា
និវាសេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ប្រញាប់ធ្វើប្រើប្រាស់មុខនេះ លុះសំពត់វស្សិកសាដិក ចាស់ខូចហើយ
ត្រឡប់ជាស្រាតកាយឲ្យភ្លៀងបង្អុរទទឹកទៅវិញ ពិតមែនឬ ។ ឆព្វគ្គិយភិក្ខុ
ក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធ
ដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលពួកមោឃបុរស មិនសមបើ
ពួកអ្នកឯង ប្រញាប់ស្វែងរកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងមុខនេះ ប្រញាប់ធ្វើ
ប្រើប្រាស់មុខនេះ លុះសំពត់ងូតទឹកភ្លៀងចាស់ហើយ ត្រឡប់ជាអាក្រាត
ងូតទឹកភ្លៀងដោយខ្លួនទទេសោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិន
នាំឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំជន
ទាំងឡាយដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងពីដើម ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីលើកឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាង
នេះថា ភិក្ខុកំណត់ដឹងថា ខែមួយជាទីបំផុតនៃគិម្ហរដូវ(១) គប្បីស្វែងរក
សាដិកចីវរ សម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ភិក្ខុកំណត់ដឹងថា នៅកន្លះខែជាទីបំផុត
នៃគិម្ហរដូវទៀត គប្បីធ្វើឲ្យស្រេចហើយប្រើប្រាស់ចុះ ។ បើមិនទាន់
ដល់ខែមួយជាទីបំផុតនៃគិម្ហរដូវទេ ភិក្ខុស្វែងរកសាដិកចីវរសម្រាប់ងូតទឹក
ភ្លៀង ទាំងមិនទាន់ដល់កន្លះខែជាទីបំផុតគិម្ហរដូវទេ ភិក្ខុធ្វើឲ្យស្រេច
ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

១ តាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែជេស្ឋទៅដល់ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែអាសាឍ ហៅថា ខែមួយជាទីបំផុត
គិម្ហរដូវ ។ តាំងពីថ្ងៃ ១ កើតខែអាសាឍទៅដល់ថ្ងៃពេញបូណ៌មី ហៅថា កន្លះខែជាទីបំផុតនៃគិម្ហរដូវ ។

[១៤៦] មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ ភិក្ខុនា វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសិតព្ពំ យេ មនុស្សា បុព្វេបិ វស្សិកសាដិកចីវរំ ទេន្តិ តេ ឧបសង្កមិត្វា ឯវមស្សុ វចនីយា កាលោ វស្សិកសាដិកាយ សមយោ វស្សិកសាដិកាយ អញ្ញេបិ មនុស្សា វស្សិកសាដិកចីវរំ ទេន្តីតិ ។ ន វត្តព្វា ទេថ មេ វស្សិកសាដិកចីវរំ អាហរថ មេ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិវត្តេថ(១) មេ វស្សិកសាដិកចីវរំ ចេតាបេថ មេ វស្សិកសាដិកចីវរន្តិ ។ អឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា និវាសេតព្ពន្តិ អឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហេ កត្វា និវាសេតព្ពំ ។ ឱរេន ចេ មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហេ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(២) ។ ឱរេនឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ អតិរេកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហេ កត្វា និវាសេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ

---

១ សព្វត្ថ បរិវត្តេថាតិ ទិស្សតិ ។ ២ សព្វត្ថ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

[១៤៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុកំណត់ដឹងថា ខែមួយជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ គឺភិក្ខុស្វែងរកសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង មានអធិប្បាយថា ពីដើមមកមនុស្សទាំងឡាយណា ធ្លាប់ឲ្យសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ពួកភិក្ខុគប្បីចូលទៅរកមនុស្សទាំងឡាយនោះ ហើយពោលយ៉ាងនេះថា ពេលនេះជាកាលនៃវស្សិកសាដក ពេលនេះជាសម័យនៃវស្សិកសាដក សូម្បីពួកមនុស្សឯទៀត គេក៏ឲ្យសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងដែរ ។ ពួកភិក្ខុមិនត្រូវនិយាយថា អ្នកទាំងឡាយចូរឲ្យសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងដល់អាត្មា ចូរនាំយកសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងមកឲ្យអាត្មា ចូរដូរសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងឲ្យអាត្មា ចូរទិញសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀងឲ្យអាត្មា ។ ពាក្យថា ភិក្ខុកំណត់ដឹងថា នៅកន្លះខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវទៀត គប្បីធ្វើឲ្យស្រេចហើយប្រើប្រាស់ចុះ គឺភិក្ខុគប្បីធ្វើឲ្យស្រេចហើយប្រើប្រាស់ក្នុងកន្លះខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ ។ ពាក្យថា បើមិនទាន់ដល់ខែ ១ ជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវទេ គឺមុនអំពីខែមួយជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ ភិក្ខុស្វែងរកសាដកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា មិនទាន់ដល់កន្លះខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវទេ គឺមុនអំពីកន្លះខែជាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវ ភិក្ខុធ្វើស្រេចហើយប្រើប្រាស់

និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ វស្សិកសាដិកាចីវរំ អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ បរិយិដ្ឋំ អតិរេកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហានេ កត្វា និវត្ថំ(១) និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[៦៤៧] អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ អតិរេកសញ្ញី វស្សិកសាដិកាចីវរំ បរិយេសតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ វេមតិកោ វស្សិកសាដិកាចីវរំ បរិយេសតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ ឩនកសញ្ញី វស្សិកសាដិកាចីវរំ បរិយេសតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហានេ អតិរេកសញ្ញី កត្វា និវាសេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហានេ វេមតិកោ កត្វា និវាសេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកឌ្ឍមាសេ

១ ម. បរិទហិតំ ។

សម្ពត់នោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ឲ្យប្រគល់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន វស្សិកសាដិកចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំស្វែងរកបានមកក្នុងកាលមុនតែមួយខែជាងនៃគិម្ហរដូវ ធ្វើស្រេចហើយប្រើប្រាស់ក្នុងកាលមុនពីកន្លះខែជាងនៃគិម្ហរដូវ សម្ពត់នេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់នូវវស្សិកសាដិកចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គ ។

(៦៤៧) កាលចុងគិម្ហរដូវនៅលើសមួយខែ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើសមែន ហើយស្វែងរកសាដិកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលចុងគិម្ហរដូវនៅលើសមួយខែ តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយស្វែងរកវស្សិកសាដិកចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលចុងគិម្ហរដូវនៅលើសមួយខែ ភិក្ខុសំគាល់ថានៅខ្វះ ហើយស្វែងរកវស្សិកសាដិកចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលចុងគិម្ហរដូវនៅលើសកន្លះខែទៀត ភិក្ខុសំគាល់ថាលើសមែន ហើយធ្វើឲ្យស្រេចប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលចុងគិម្ហរដូវនៅលើសកន្លះខែទៀត ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយធ្វើឲ្យស្រេចប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ កាលចុងគិម្ហរដូវនៅលើសកន្លះខែទៀត

សេសេ គិម្ហានេ ឩនកសញ្ញី កត្វា និវាសេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ សតិយា វស្សិកសាដិកាយ នគ្គោ កាយំ ឱវស្សាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ អតិរេកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកមាសេ សេសេ គិម្ហានេ ឩនកសញ្ញី អនាបត្តិ ។ ឩនកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហានេ អតិរេកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហានេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកឌ្ឍមាសេ សេសេ គិម្ហានេ ឩនកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១៤៨) អនាបត្តិ មាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសតិ អឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា និវាសេតិ ឩនកមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ វស្សិកសាដិកចីវរំ បរិយេសតិ ឩនកឌ្ឍមាសោ សេសោ គិម្ហានន្តិ កត្វា និវាសេតិ បរិយិដ្ឋាយ

ភិក្ខុសំគាល់ថាខ្វះ ហើយធ្វើឲ្យស្រេចប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ វស្សិកសាដិកចីវររបស់ភិក្ខុមាន តែភិក្ខុស្រាតខ្លួនងូតទឹកភ្លៀង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយខែ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយខែ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយខែ ភិក្ខុសំគាល់ថានៅខ្វះមិនដល់មួយខែមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។ ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់កន្លះខែ ភិក្ខុសំគាល់ថាលើសទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់កន្លះខែ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់កន្លះខែ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនដល់កន្លះខែមែន មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៤៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលដឹងថា ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅសល់មួយខែ ហើយស្វែងរកសាដិកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ដល់ភិក្ខុដែលដឹងថា ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅសល់កន្លះខែទៀត ហើយធ្វើឲ្យស្រេចប្រើប្រាស់ ដល់ភិក្ខុដែលដឹងថា ខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់មួយខែ ហើយស្វែងរកសាដិកចីវរសម្រាប់ងូតទឹកភ្លៀង ដល់ភិក្ខុដែលដឹងថាខាងចុងនៃគិម្ហរដូវនៅខ្វះមិនដល់កន្លះខែ ហើយធ្វើឲ្យស្រេចប្រើប្រាស់

វស្សិកសាដិកាយ វស្សំ ឧក្កឌ្ឍិយតិ និវត្ថាយ វស្សិកសាដិកាយ វស្សំ ឧក្កឌ្ឍិយតិ ធោវិត្វា និក្ខិបិតព្វំ សមយេ និវាសេតព្វំ អច្ឆិន្នចីវរស្ស នដ្ឋចីវរស្ស អាបទាសុ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ដល់ភិក្ខុដែលស្វែងរកវស្សិកសាដិកចីវរបានស្រេចហើយ (ស្រាប់តែដឹងថាខាងក្រោយជា) គេលើកខែមួយជាខាងដើមនៃវស្សានរដូវ (ឆ្នាំមានខែអធិកមាស) ដល់ភិក្ខុដែលស្លៀកវស្សិកសាដិកនោះហើយ (ទើបដឹងថា) គេលើកខែមួយជាខាងដើមនៃវស្សានរដូវ ដល់ភិក្ខុដែលបោកវស្សិកសាដិកហើយដំកល់ទុក ដល់ភិក្ខុដែលប្រើប្រាស់វស្សិកសាដិកក្នុងកាលដ៏គួរ ដល់ភិក្ខុមានចីវរ(១)ដែលចោរដណ្តើមយកទៅ ដល់ភិក្ខុមានចីវរបាត់(២) ដល់ភិក្ខុដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ(៣) ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

---

១ ពាក្យថា ចីវរក្នុងទីនេះសំដៅយកវស្សិកសាដិកចីវរ បើចោរដណ្តើមយកសម្តង់របស់ភិក្ខុនោះទៅ ហើយភិក្ខុនោះងូតទឹកភ្លៀងដោយខ្លួនទទេ មិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ព្រោះស្រាតងូតទឹកភ្លៀង ។ ២ បើភិក្ខុមានចីវរតែ ៣ ក្រៅពីវស្សិកសាដិកចីវរដែលបាត់ទៅនោះ និងស្លៀកក្តី និងស្វែងរកក្តី នូវសម្តង់វស្សិកសាដិក ក្នុងសម័យក្រៅពីកាលានុញ្ញាត មិនត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ បើភិក្ខុមានវស្សិកសាដិកចីវរបាត់វិញ ហើយស្រាតងូតទឹក មិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដទៀយ ។ ៣ បើភិក្ខុស្លៀកសម្តង់វស្សិកសាដិកមានតម្លៃថ្លៃងូតទឹក ហើយមានចោរមកដណ្តើមយកទៅ ភិក្ខុស្រាតងូតទឹក មិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដទេ ។ មួយទៀត ពួកចោរលួចយកសម្តង់ទាំង ៣ ក្រៅពីវស្សិកសាដិកចីវរដែលភិក្ខុមិនទាន់បានស្លៀកហើយ បើភិក្ខុស្លៀកសម្តង់វស្សិកសាដិក ក្នុងសម័យក្រៅពីកាលានុញ្ញាត មិនត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយទេ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

[១៦៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ភាតុនោ សទ្ធិវិហារិកំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ឯហាវុសោ ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សាមាតិ ។ នាហំ ភន្តេ បក្កមិស្សាមិ ទុព្វលចីវរោម្ហីតិ ។ ឯហាវុសោ អហន្តេ ចីវរំ ទស្សាមីតិ តស្ស ចីវរំ អទាសិ ។ អស្សោសិ ខោ សោ ភិក្ខុ ភគវា កិរ ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ ។ អថខោ តស្ស ភិក្ខុនោ ឯតទហោសិ នទានាហំ អាយស្មតា ឧបនន្ទេន សក្យបុត្តេន សទ្ធិំ ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សាមិ ភគវតា សទ្ធិំ ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សាមីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ឯហិ ទានិ អាវុសោ ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សាមាតិ ។ នាហំ ភន្តេ តយា សទ្ធិំ

សិក្ខាបទទី ៥

(១៦៤) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុដែលជាសទ្ធិវិហារិករបស់ព្រះថេរជាបងថា នែអាវុសោ អ្នកចូរមក យើងនឹងចៀសទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំករុណាទៅមិនបានទេ (ព្រោះ) ខ្ញុំករុណាមានចីវរចាស់ពេកក្រៃហើយ ។ ឧបនន្ទភិក្ខុនិយាយថា មកចុះអាវុសោ ខ្ញុំនឹងឲ្យចីវរលោក ហើយបានឲ្យចីវរទៅភិក្ខុនោះ ។ ភិក្ខុនោះបានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគម្ចាស់នឹងទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ។ ទើបភិក្ខុនោះត្រិះរិះយល់ថា ឥឡូវនេះ អញមិនចៀសទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ជាមួយនឹងឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុទេ អញមុខជានឹងទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគវិញ ។ លំដាប់នោះ ឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុនិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ឥឡូវនេះ អាវុសោ លោកចូរមកយើងនឹងនាំគ្នាទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំករុណាមិនទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទជាមួយនឹងលោកទេ

ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សាមិ ភគវតា សទ្ធឹ ជនបទចា-
រិកំ បក្កមិស្សាមីតិ ។ យម្បិ ត្យាហំ អាវុសោ ចីវរំ អ-
ទាសឹ មយា សទ្ធឹ ជនបទចារិកំ បក្កមិស្សតីតិ កុបិតោ
អនត្តមនោ ចីវរំ អច្ឆិន្ទិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូនំ
ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។
តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា
ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ ទត្វា
កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ
ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ
ឧបនន្ទ ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ
អច្ឆិន្ទសីតិ[១] ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា
កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ
ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទិស្សសិ នេតំ មោឃបុ-
រិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា
ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ

---

១ ម. ឆ. អច្ឆិន្ទីតិ ។

ខ្ញុំករុណា មុខជានឹងទៅកាន់ចារិកក្នុងជនបទ ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ
វិញ ។ ឧបនន្ទខឹងអន់ចិត្តហើយពោលថា អាវុសោ ខ្ញុំបានឲ្យចីវរណាដល់
លោក (ព្រោះ) លោកនឹងទៅកាន់ចារិកជាមួយនឹងខ្ញុំ (ជាមួយគ្នានុះហើយ)
ក៏ដណ្តើមយកចីវរមកវិញ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនោះប្រាប់សេចក្តីនុះដល់ភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ទើបភិក្ខុទាំង
នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ម្តេចក៏ ឧបនន្ទសក្យ-
បុត្រដ៏មានអាយុឲ្យចីវរទៅភិក្ខុដោយខ្លួនឯងហើយ ត្រឡប់ជាខឹងអន់ចិត្ត
ដណ្តើមយកមកវិញ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះនាំសេចក្តីនុះក្រាបទូល
ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាល
ឧបនន្ទ ឮថាអ្នកឯងបានឲ្យចីវរទៅភិក្ខុដោយខ្លួនឯងហើយ ត្រឡប់ក្រោធ
ខឹងអន់ចិត្តដណ្តើមយកចីវរមកវិញ មែនឬ ។ ឧបនន្ទសក្យបុត្រក្រាបទូល
ថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ទ្រង់យស
ជាម្ចាស់ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស មិនសមបើអ្នកឯងបានឲ្យ
ចីវរទៅភិក្ខុដោយខ្លួនឯងហើយ ត្រឡប់ក្រោធខឹងអន់ចិត្តដណ្តើមយកចីវ-
រមកវិញសោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនមែននាំ
ឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំឲ្យជនទាំងឡាយ
ដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទេយ្យ វា អច្ឆិន្ទាបេយ្យ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៨០) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ភិក្ខុស្សាតិ អញ្ញស្ស ភិក្ខុស្ស ។ សាមន្តិ សយំ ទត្វា ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ បច្ឆិមំ ។ កុបិតោ អនត្តមនោតិ អនភិរទ្ធោ អាហតចិត្តោ ខិលជាតោ ។ អច្ឆិន្ទេយ្យាតិ សយំ អច្ឆិន្ទតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ(១) ។ អច្ឆិន្ទាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ សកិំ អាណត្តោ ពហុកម្បិ អច្ឆិន្ទតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ

១ សព្វត្ថ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ឲ្យចីវរដល់ភិក្ខុ (ដទៃ) ដោយខ្លួនឯងហើយ ទើងអន់ចិត្តដណ្តើមយក (ចីវរ) មកវិញក្តី ប្រើឲ្យគេដណ្តើមយកមកវិញក្តី ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ បាចិត្តិយ ។

(១៨០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ពាក្យថា ដល់ភិក្ខុ គឺដល់ភិក្ខុដទៃ ។ ពាក្យថា ខ្លួនឯង គឺបានឲ្យទៅខ្លួនឯង ។ ដែលហៅថា ចីវរនោះ បានដល់ចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតល្មមសម្រេចវិកប្បកម្មបាន ។ ពាក្យថា ទើងអន់ចិត្ត គឺមិនត្រេកអរ មានចិត្តក្តួលក្តៅ ទើស្រេ ។ ពាក្យថា ដណ្តើមយកមកវិញ គឺដណ្តើមយកមកដោយខ្លួនឯងវិញ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ ពាក្យថា ប្រើឲ្យគេដណ្តើមយកមកវិញ គឺភិក្ខុបង្គាប់អ្នកដទៃ (ឲ្យដណ្តើមយកមកវិញ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុបង្គាប់តែម្តងទេ អ្នកទទួលបង្គាប់ទៅដណ្តើមយកច្រើនដង ចីវរទាំងនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។បេ។ ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំបានឲ្យទៅភិក្ខុ (ដទៃ)

ភិក្ខុស្ស សាមំ ទត្វា អច្ឆិន្នំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(១៥១) ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញី សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកោ សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី សាមំ ចីវរំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញំ បរិក្ខារំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ចីវរំ វា អញ្ញំ វា បរិក្ខារំ ទត្វា កុបិតោ អនត្តមនោ អច្ឆិន្ទតិ វា អច្ឆិន្ទាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

ដោយខ្លួនឯងហើយ ខ្ញុំត្រឡប់ដណ្តើមយកមកវិញ ជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ ពាក្យតពីនេះទៅ តាមសេចក្តីដូចក្នុងសិក្ខាបទទី ១ ក្នុងចីវរវគ្គ ។

(១៥១) ភិក្ខុស្គាល់បុគ្គលដែលជាឧបសម្បន្ន[១] ថាជាឧបសម្បន្នពិតមែន ហើយឲ្យចីវរទៅដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រឡប់ក្រោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកវិញក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្តើមយកមកវិញក្តី ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងបុគ្គលដែលជាឧបសម្បន្ន ហើយឲ្យចីវរទៅដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រឡប់ជាក្រោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកខ្លួនឯងវិញក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្តើមមកវិញក្តី ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុស្គាល់បុគ្គលដែលជាឧបសម្បន្នថាអនុបសម្បន្ន[២]ទៅវិញ ហើយឲ្យចីវរទៅដោយខ្លួនឯង ក៏ត្រឡប់ក្រោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកខ្លួនឯងវិញក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្តើមយកមកវិញក្តី ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុឲ្យបរិក្ខារដទៃហើយ ត្រឡប់ក្រោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកខ្លួនឯងវិញក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្តើមយកមកវិញក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុឲ្យចីវរក្តី បរិក្ខារដទៃក្តី ទៅអនុបសម្បន្ន ហើយក្រោធខឹងអន់ចិត្ត ដណ្តើមយកមកខ្លួនឯងវិញក្តី ប្រើឲ្យអ្នកដទៃដណ្តើមយកមកវិញក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

១ អ្នកដែលបានឧបសម្បទាជាភិក្ខុភាវៈ ដោយត្រឹមត្រូវហើយ ហៅថា ឧបសម្បន្ន ។ ២ បានដល់បុគ្គលក្រៅពីភិក្ខុ មានសាមណេរជាដើម ។

អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[១៨៦] អនាបត្តិ សោ វា ទេតិ តស្ស វា វិស្សាសំ គណ្ហាតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ភិក្ខុសំគាល់អនុបសម្បន្នថាជាឧបសម្បន្នទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងបុគ្គលដែលជាអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់អនុបសម្បន្នថា អនុបសម្បន្នពិតមែន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៨៦] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលភិក្ខុអ្នកទទួលបរិវារនោះគេឲ្យត្រឡប់មកវិញ ឬភិក្ខុដែលមានសេចក្តីស្និទ្ធស្នាលនឹងភិក្ខុអ្នកទទួលបរិវារនោះ ហើយកាន់យកមកវិញ ដល់ភិក្ខុដែលឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដែលជាខាន់ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៥ ចប់ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

[១៥៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ចីវរការសមយេ ពហុំ សុត្តំ វិញ្ញាបេសុំ ។ កតេបិ ចីវរេ ពហុ សុត្តំ អវសិដ្ឋំ ហោតិ ។ អថខោ ឆព្ពគ្គិយានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ហន្ទ មយំ អាវុសោ អញ្ញំបិ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេមាតិ ។ អថខោ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អញ្ញំបិ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេសុំ ។ វីតេបិ ចីវរេ ពហុ សុត្តំ អវសិដ្ឋំ ហោតិ ទុតិយម្បិ ខោ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អញ្ញំបិ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេសុំ ។ វីតេបិ ចីវរេ ពហុ សុត្តំ អវសិដ្ឋំ ហោតិ ។ តតិយម្បិ ខោ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ អញ្ញំបិ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេសុំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា

សិក្ខាបទទី ៦

[១៥៣] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏ទ្រង់មានយស កាលគង់ក្នុងវិហារវេឡុវ័នជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ក្បែរក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានសូមអំបោះមកជាច្រើន ក្នុងសម័យធ្វើចីវរកម្ម ។ លុះធ្វើចីវរស្រេចហើយ មានអំបោះសេសសល់ជាច្រើន ។ ទើបពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានពិគ្រោះគ្នាដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ បើដូច្នេះ មានតែពួកយើងនឹងសូមអំបោះដទៃ មកថែមទៀត ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរ ។ លំដាប់នោះ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទៅសូមអំបោះឯទៀតមក ហើយក៏ឲ្យជាងតម្បាញត្បាញចីវរ ។ កាលត្បាញចីវរស្រេចហើយ អំបោះនៅសេសសល់ជាច្រើន ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក៏ទៅសូមអំបោះដទៃ ។ មកថែមទៀត ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរជាគំរប់ពីរដង ។ កាលនេះត្បាញស្រេចហើយ អំបោះនៅសល់ជាច្រើន ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទៅសូមអំបោះដទៃ ។ មកថែមទៀត ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរជាគំរប់បីដង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ មិនសមបើនឹងទៅសូមអំបោះមកដោយខ្លួនឯង

សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ។ យោ បន ភិក្ខុ សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរឲ្យសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពួកមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នោះ) ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងទៅសូមអម្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរឲ្យ (ដូច្នេះ) សោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះនាំសេចក្តីនុ៎ះក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកអ្នកឯងទៅសូមអម្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរឲ្យពិតមែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស ពួកអ្នកឯង មិនសមបើនឹងទៅសូមអម្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរឲ្យ (ដូច្នេះ) សោះ ម្នាលមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើមកនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ទាំងមិនមែននាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយសូមអម្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងតម្បាញត្បាញចីវរឲ្យ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៩៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ សាមន្តិ សយំ វិញ្ញាបេត្វា ។ សុត្តំ នាម ឆ សុត្តានិ ខោមំ កប្បាសិកំ កោសេយ្យំ កម្ពលំ សាណំ ភង្គំ ។ តន្តវាយេហីតិ បេសការេហិ ។ វាយាបេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ។ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ សាមំ សុត្តំ វិញ្ញាបេត្វា តន្តវាយេហិ វាយាបិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(១៩៧) វាយាបិតេ វាយាបិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ វាយាបិតេ វេមតិកោ និស្សគ្គិយំ

[១៩៦] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាចិត្តិយកណ្ឌឯនោះ ។ ពាក្យថា ដោយខ្លួនឯង គឺសូមមកខ្លួនឯង ។ ដែលហៅថា អម្បោះ បានដល់អម្បោះ ៦ យ៉ាង គឺ អម្បោះដែលកើតពីសម្បកឈើ ១ អម្បោះដែលកើតពីកប្បាស ១ សូត្រ ១ អម្បោះដែលកើតពីរោមសត្វ ១ អម្បោះដែលកើតពីធ្មៃ ១ អម្បោះកើតពីភង្គ (គឺយកសម្បកនៃដើមទាំង ៥ មកធ្វើជាអម្បោះ) ១ ។ ពាក្យថា ឲ្យពួកជាងត្បាញត្បាញ គឺប្រើពួកជាងត្បាញឲ្យត្បាញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដតាមប្រយោគ ។ ចីវរនោះ ជានិស្សគ្គិយៈក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុគប្បីលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះ ។បេ។ ថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំបានសូមអម្បោះមកដោយខ្លួនឯង ហើយឲ្យពួកជាងត្បាញត្បាញ ចីវរនេះជានិស្សគ្គិយៈ ខ្ញុំសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ ពាក្យតពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គ ។

(១៩៧) ភិក្ខុសំគាល់ចីវរដែលឲ្យគេត្បាញរួចហើយថា ឲ្យគេត្បាញរួចហើយពិតមែន ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងចីវរដែលឲ្យគេត្បាញរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយ

បាចិត្តិយំ ។ វាយាបិតេ អវាយាបិតសញ្ញី និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អវាយាបិតេ វាយាបិតសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អវាយាបិតេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អវាយាបិតេ អវាយាបិតសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[១៨៦] អនាបត្តិ ចីវរំ សិព្វេតុំ អាយោគេ កាយពន្ធនេ អំសពទ្ធកេ បត្តត្ថវិកាយ បរិស្សាវនេ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

បាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ចីវរដែលឲ្យគេត្បាញរួចហើយថា មិនមែនចីវរដែលឲ្យគេត្បាញទេ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ចីវរដែលមិនមែនឲ្យគេត្បាញថា ចីវរដែលឲ្យគេត្បាញហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនចីវរដែលឲ្យគេត្បាញទេ តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ចីវរដែលមិនមែនឲ្យគេត្បាញថា មិនមែនចីវរដែលឲ្យគេត្បាញពិតមែន មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៨៦) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលសូមអំបោះមកដើម្បីដេរចីវរ ដើម្បីធ្វើសម្ពត់គាយោគ ដើម្បីធ្វើវត្ថុពន្ធចង្កេះ ដើម្បីធ្វើយាមស្ពាយបាត្រ ដើម្បីធ្វើស្បោងបាត្រ ដើម្បីធ្វើសម្ពត់ត្រងទឹក ដល់ភិក្ខុដែលសូមអំបោះអំពីពួកញាតិ ដល់ភិក្ខុដែលសូមអំបោះអំពីពួកជនដែលបានបវារណាទុក ដល់ភិក្ខុដែលសូមអំបោះដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុដទៃ ដល់ភិក្ខុដែលបានមកដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុដែលខូចចរិត ដល់ភិក្ខុជាខាន់ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

[១៩៧] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ បុរិសោ ខេត្តំ គច្ឆន្តោ បជាបតឹ ឯតទវោច សូបំ ការយិត្វា អមុកស្ស គន្ធកាយស្ស ទេហិ ចីរំ ភយាបេត្វា ចិត្តិចាហិ[១] អាគតោ អយ្យំ ថុល្លនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អស្សោសិ ខោ អញ្ញតរា បិណ្ឌចារិកា ភិក្ខុនី តស្ស បុរិសស្ស ឥមំ វាចំ ភាសមានស្ស ។ អថ ខោ សា ភិក្ខុនី យេន ថុល្លនន្ទា ភិក្ខុនី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ថុល្លនន្ទំ ភិក្ខុនឹ ឯតទវោច មហាបុញ្ញាសិ ត្វំ អយ្យេ ថុល្លនន្ទេ អមុកស្មឹ ឱកាសេ អញ្ញតរោ បុរិសោ ខេត្តំ គច្ឆន្តោ បជាបតឹ ឯតទវោច សូបំ ការយិត្វា អមុកស្ស គន្ធកាយស្ស ទេហិ ចីរំ ភយាបេត្វា ចិត្តិចាហិ អាគតោ អយ្យំ ថុល្លនន្ទំ ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អត្ថាវុសោ

---

១ ម. ឆឌ្ឌេតិ ។

សិក្ខាបទទី ៧

[១៩៧] សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានបុរសម្នាក់ កាលចេញទៅកាន់ទីកសិស្ថាន បាននិយាយពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធថា ចូរនាងធ្វើម្ហូបយកទៅឲ្យជាងម្ហូបញ្ញឯណោះ ហើយប្រាប់ឲ្យគេចម្អិនបាយទុកទៅ ចាំអញត្រឡប់មកវិញ នឹងប្រគេនចីវរ (នោះ) ឲ្យព្រះភិក្ខុនីថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ថេរី ។ ក៏ភិក្ខុនីមួយរូបជាអ្នកកាន់បិណ្ឌបាតវត្ត បានឮពាក្យដែលបុរសនោះនិយាយហើយ ។ ទើបភិក្ខុនីនោះចូលទៅរកភិក្ខុនីថុល្លនន្ទាមានអាយុ លុះដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនីថុល្លនន្ទាមានអាយុថា ម្នាលកញ្ញាថុល្លនន្ទ លោកជាអ្នកមានបុណ្យធំ ព្រោះបុរសម្នាក់នៅទីឯណោះ កាលគាត់ចេញទៅកាន់ទីកសិស្ថាន បាននិយាយនឹងប្រពន្ធគាត់ថា ចូរនាងធ្វើអម្ហូប (សម្រាប់បាយ) ហើយយកទៅឲ្យជាងម្ហូបញ្ញឯណោះ ឲ្យគេចម្អិនបាយទុកឲ្យ (អញ) ចាំអញត្រឡប់មកវិញ នឹងប្រគេនចីវរឲ្យព្រះភិក្ខុនីថុល្លនន្ទាជាម្ចាស់ថេរី ។ ភិក្ខុនីថុល្លនន្ទាមានអាយុតបថា ម្នាលកញ្ញាសា

មំ សោ ឧបដ្ឋាកោតិ ។ សោបិ ខោ តន្តវាយោ
អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស ឧបដ្ឋាកោ
ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ
យេន សោ តន្តវាយោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
តំ តន្តវាយំ ឯតទវោច ឥទំ ខោ អាវុសោ ចីវរំ មំ
ឧទ្ទិស្ស វិយ្យតិ អាយតញ្ច ករោហិ វិត្ថតញ្ច អប្បិតញ្ច
សុវីតញ្ច សុប្បវាយិតញ្ច សុវិលេខិតញ្ច សុវិតច្ឆិតញ្ច
ករោហីតិ ។ ឯតេ ខោ មេ ភន្តេ សុត្តំ ធារយិត្វា
អទំសុ ឥមិនា សុត្តេន ចីវរំ វិនាហីតិ ន ភន្តេ
សក្កា អាយតំ វា វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា កាតុំ
សក្កា ច ខោ ភន្តេ សុវីតញ្ច សុប្បវាយិតញ្ច
សុវិលេខិតញ្ច សុវិតច្ឆិតញ្ច កាតុន្តិ ។ ឥង្ឃ ត្វំ អាវុសោ
អាយតញ្ច ករោហិ វិត្ថតញ្ច អប្បិតញ្ច ។ ន តេន
សុត្តេន បដិពទ្ធំ ភវិស្សតីតិ ។ អថខោ សោ តន្ត-
វាយោ យថាភតំ សុត្តំ តន្តេ ឧបនេត្វា យេន
សា ឥត្ថី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ឥត្ថឹ
ឯតទវោច សុត្តេន អយ្យេ អត្ថោតិ ។ ននុ ត្វំ

ការនោះពិតមែនហើយ ព្រោះបុរសនោះជាញោមឧបដ្ឋាករបស់ខ្ញុំ ។
ឯជាងតម្បាញនោះជាញោមឧបដ្ឋាករបស់ឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ
ដែរ ។ លំដាប់នោះ ឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ ចូលទៅរក
ជាងតម្បាញនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងជាង
តម្បាញនោះថា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះគេត្បាញចំពោះអាត្មា
អ្នកចូរធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែន ត្បាញឲ្យស្មើល្អ វាត់បាញ
ឲ្យតឹង គួរឲ្យល្អ សិតឲ្យស្អាត ។ ជាងតម្បាញឆ្លើយថា បពិត្រ
លោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន គេផ្ញើអំបោះតាំងនេះមកឲ្យខ្ញុំករុណាថា អ្នកឯង
ចូរត្បាញចីវរដោយអំបោះនេះ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណា
មិនអាចធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែនបានទេ បពិត្រលោកម្ចាស់
ប៉ុន្តែខ្ញុំករុណាអាចត្បាញឲ្យស្មើល្អ វាត់បាញឲ្យតឹង គួរឲ្យល្អ សិត
ឲ្យស្អាតបាន ។ ឧបនន្ទដ៏មានអាយុពោលថា ណ្ហើយចុះ ម្នាលអ្នក
ដ៏មានអាយុ អ្នកចូរធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែនចុះ អំបោះនោះ
មិនខ្វះទេ ។ លំដាប់នោះ ជាងតម្បាញនោះបញ្ចូលអំបោះដែលបានមក
តាំងប៉ុន្មានទៅក្នុងកីតម្បាញអស់ហើយ ក៏ចូលទៅរកស្រីនោះ លុះចូល
ទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា នែនាងដ៏ចំរើន ត្រូវ
ការអំបោះ (ថែមទៀត) ។ នាងនោះត្រឡប់សួរថា នែអ្នក

អយ្យ(១) មយា វុត្តោ ឥមិនា សុត្តេន ចីវរំ វិនាហីតិ ។ សច្ចាហំ អយ្យេ តយា វុត្តោ ឥមិនា សុត្តេន ចីវរំ វិនាហីតិ អបិច មំ អយ្យោ ឧបនន្ទោ ឯវមាហ ឥទំ ខោ អាវុសោ អាយតញ្ច ករោហិ វិត្ថតញ្ច អប្បិតញ្ច ច ហោតុ សុត្តេន បដិកត្ថំ ករិស្សតីតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី យត្តកំ បុព្វេ សុត្តំ អទាសិ តត្តកំ បច្ឆា អទាសិ ។ អស្សោសិ ខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ សោ កិរ បុរិសោ បវាសតោ អាគតោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ យេន តស្ស បុរិសស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ យេនាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ សោ បុរិសោ បជាបតឹ ឯតទវោច វាយិតំ(២) ចីវរន្តិ ។ អាម អយ្យ វាយិតំ(៣) ចីវរន្តិ ។ អាហរ អយ្យំ ឧបនន្ទំ

១ ឱ. ម. [illegible] ។ ២-៣ ម. ឱ. វីតំ ។

ខ្ញុំបានប្រាប់អ្នកហើយថា អ្នកចូរត្បាញចីវរដោយអម្បោះប៉ុណ្ណេះឲ្យគ្រាន់ ។ ជាងតម្បាញឆ្លើយថា នែនាងដ៏ចំរើន នាងបានប្រាប់ខ្ញុំថា អ្នកចូរត្បាញចីវរដោយអម្បោះប៉ុណ្ណេះពិតមែនហើយ តែព្រះឧបនន្ទដ៏ម្ចាស់លោកនិយាយហាមនឹងខ្ញុំថា ល្អហើយចុះ ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុ អ្នកចូរធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យណែនល្អ អម្បោះនោះមិនខ្វះទេ ។ ស្រីនោះក៏ឲ្យអម្បោះទៅជាងតម្បាញក្នុងជាន់ក្រោយនេះ ប្រមាណអម្បោះដែលបានឲ្យជាន់មុនដែរ ។ ឯព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុបានដំណឹងថា បុរសនោះត្រឡប់មកពីទីកស្ថានហើយ ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុចូលទៅកាន់លំនៅរបស់បុរសនោះ លុះចូលទៅហើយក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេតាក់តែងស្រាប់ ។ ឯបុរសនោះក៏ចូលទៅរកព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយថ្វាយបង្គំព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះបុរសនោះអង្គុយស្រួលបួលហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងប្រពន្ធថា នាងឯងបានឲ្យជាងតម្បាញត្បាញចីវររួចហើយឬ ។ ប្រពន្ធឆ្លើយថា ចាះ អ្នកជាម្ចាស់ ខ្ញុំបានឲ្យគេត្បាញចីវររួចហើយ ។ ប្តីតបថា ចូរនាងយកមក អញនឹងប្រគេនចីវរឲ្យព្រះឧបនន្ទ

ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមីតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី តំ ចីវរំ ឧបនេត្វា សាមិកស្ស ទត្វា ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថខោ សោ បុរិសោ អាយស្មតោ ឧបនន្ទស្ស សក្យបុត្តស្ស តំ ចីវរំ ទត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខិយ្យតិ វិបាចេតិ មហិច្ឆា ឥមេ សមណា សក្យបុត្តិយា អសន្តុដ្ឋា នយិមេ សុករា ចីវរេន អច្ឆាទេតុំ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧបនន្ទោ មយា បុព្វេ អប្បវារិតោ [illegible](១) ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្ស បុរិសស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខិយ្យន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកស្ស [illegible] ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកស្ស [illegible] ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ

១ ឱ. គហបតិកស្ស [illegible] ។

ជាម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ។ លំដាប់នោះ ស្រីនោះបាននាំយកចីវរនោះទៅឲ្យស្វាមី ហើយក៏ប្រាប់សេចក្តីនុះឲ្យដឹង ។ ទើបបុរសនោះប្រគេនចីវរនោះដល់ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ ហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រទាំងនេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាច្រើន មិនសន្តោស យើងមិនងាយនឹងឲ្យសមណៈពួកនេះស្លៀកដណ្តប់ចីវរបានទេ អញមិនបានបវារណាព្រះឧបនន្ទជាម្ចាស់មកពីមុនទេ មិនសមបើនឹងហ៊ានចូលទៅរកជាតិផ្សេញ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺរកចង់បានល្អហួសហេតុ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮបុរសនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុ គេមិនបានបវារណាមកពីមុនសោះ មិនសមបើនឹងហ៊ានចូលទៅរកពួកជាតិផ្សេញរបស់គហបតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺរកចង់បានល្អហួសហេតុ) ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះនាំសេចក្តីនុះក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ឧបនន្ទ គេថាអ្នកឯង ជនជាម្ចាស់ចីវរគេមិនបានបវារណាមកពីមុនសោះ ហ៊ានចូលទៅរកពួកជាតិផ្សេញរបស់គហបតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺរកចង់បានល្អហួសហេតុ)

អាបជ្ជសីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ ញាតកោ តេ ឧបនន្ទ អញ្ញាតកោតិ ។ អញ្ញាតកោ ភគវាតិ ។ អញ្ញាតកោ មោឃបុរិស អញ្ញាតកស្ស ន ជានាតិ បដិរូបំ វា អប្បដិរូបំ វា សន្តំ វា អសន្តំ វា តត្ថ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកស្ស គហបតិស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជិស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្ស អញ្ញាតកោ គហបតិ វា គហបតានី វា តន្តវាយេហិ ចីវរំ វាយាបេយ្យ ។ តត្រ ចេ សោ ភិក្ខុ បុព្វេ អប្បវារិតោ តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យ

១ ឱ. ម. អាបជ្ជីតិ ។

ពិតមែនឬ ។ ឧបនន្ទក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា នែឧបនន្ទ បុរសនោះជាញាតិរបស់អ្នកឬ ឬមិនមែនជាញាតិទេ ។ ឧបនន្ទក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ បុរសនោះមិនមែនជាញាតិទេ ។ ម្នាលមោឃបុរស បុគ្គលមិនមែនជាញាតិរមែងមិនដឹងនូវការសមគួរ ឬមិនសមគួរ ការល្អិតល្អ ឬមិនល្អិតល្អ របស់បុគ្គលដែលមិនមែនជាញាតិទេ នែមោឃបុរស ក្នុងរឿងចីវរនោះ (ឯង) ម្ចាស់ចីវរគេមិនបានបវារណាមកពីដើមទេ អ្នកឯងមិនសមបើនឹងហ៊ានចូលទៅរកពួកជាងតម្បាញរបស់គហបតីដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវការយកកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺគង់ចង់បានល្អត្រង់ត្បាញសមគួរដូច្នេះសោះ) នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើមកនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនពួកដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ទាំងមិនមែននាំឲ្យជនដែលជ្រះថ្លាស្រាប់ហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា គហបតី (គឺបុរសជាម្ចាស់ផ្ទះ)ក្តី គហបតានី (គឺស្រីជាម្ចាស់ផ្ទះ)ក្តី ដែលមិនមែនជាញាតិ ឲ្យជាងតម្បាញត្បាញចីវរចំពោះភិក្ខុណាមួយ ។ បើភិក្ខុនោះ ដែលម្ចាស់ចីវរគេមិនបានបវារណាមកពីមុនក្នុងរឿងចីវរនោះ ក៏ចេញហ៊ានចូលទៅរកជាងតម្បាញ

ឥទំ ខោ អាវុសោ ចីវរំ មំ ឧទ្ទិស្ស វីយតិ អាយតញ្ច ករោថ វិត្ថតញ្ច អប្បិតញ្ច សុវីតញ្ច សុប្បវាយិតញ្ច សុវិលេខិតញ្ច សុវិតច្ឆិតញ្ច ករោថ អប្បេវនាម មយម្បិ អាយស្មន្តានំ កិញ្ចិមត្តំ អនុបទជ្ជេយ្យាមាតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ វត្វា កិញ្ចិមត្តំ អនុបទជ្ជេយ្យ[១] អន្តមសោ បិណ្ឌបាតមត្តម្បិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៩៤] ភិក្ខុំ បនេវ ឧទ្ទិស្សាតិ ភិក្ខុស្សត្ថាយ ភិក្ខុំ អារម្មណំ ករិត្វា ភិក្ខុំ អច្ឆាទេតុកាមោ ។ អញ្ញាតកោ នាម មាតិតោ វា បិតិតោ វា យាវ សត្តមា បិតាមហយុគា អសម្ពទ្ធោ ។ គហបតិ នាម យោ កោចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ គហបតានី នាម យា កាចិ អគារំ អជ្ឈាវសតិ ។ តន្តវាយេតិ បេសការេ ។ ចីវរំ នាម ឆន្នំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ វិកប្បនុបគំ បច្ឆិមំ ។ វាយាបេយ្យាតិ វិនាបេតិ ។

១ អនុប្បទជ្ជេយ្យាតិ យុត្តតរំ ។

ហើយដល់នូវការកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺការកំណត់ឲ្យល្អហួសហេតុ) តាមពាក្យថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះគេឲ្យត្បាញចំពោះអាត្មា អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យមានសាច់ក្រាស់ ឲ្យស្មើល្អ តែឲ្យតឹងល្អ ចូរក្រងជាគ្នាហើយសិតឲ្យល្អ សូមអាត្មាថែមរង្វាន់ឲ្យអ្នកបន្តិចបន្តួច ។ ភិក្ខុនោះលុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ក៏ថែមរង្វាន់បន្តិចបន្តួចឲ្យ ដោយហោចទៅ ទុកជាត្រឹមតែបាយបិណ្ឌបាត (១វេលា) ក៏ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(១៩៤) ត្រង់ពាក្យថា ចំពោះភិក្ខុណាមួយ គឺដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុ គឺធ្វើភិក្ខុឲ្យជាអារម្មណ៍ ហើយចង់ឲ្យភិក្ខុស្លៀកដណ្តប់ចីវរ ។ គហបតីដែលមិនជាប់ទាក់ (ជាសាច់ញាតិ) គឺចាប់តាំងពីខាងមាតាក្តី បិតាក្តី រៀងរហូតដល់តួជីដូនជីតាទី ៧ ហៅថា មិនមែនជាញាតិ ។ បុគ្គលណាមួយដែលគ្រប់គ្រងគេហស្ថាន បុគ្គលនោះហៅថា គហបតិ ។ ស្រីណាមួយដែលគ្រប់គ្រងគេហស្ថាន ស្រីនោះហៅថា គហបតានី ។ ពាក្យថា ជាងត្បាញ បានដល់ពួកអ្នកធ្វើការត្បាញ ។ បណ្តាចីវរ ៦ យ៉ាង ចីវរយ៉ាងណាមួយ យ៉ាងតូចបំផុតល្មមសម្រាប់វិកប្បបាន ហៅថា ចីវរ ។ ពាក្យថា ឲ្យត្បាញ គឺជាឲ្យទាក់អម្បោះឬប្រែធ្វើសម្ពត់ ។

តត្រ ចេ សោ ភិក្ខូតិ យំ ភិក្ខុំ ឧទ្ទិស្ស ចីវរំ វីយតិ សោ ភិក្ខុ ។ បុព្វេ អប្បវារិតោតិ បុព្វេ អវុត្តោ ហោតិ កីទិសេន តេ ភន្តេ ចីវរេន អត្ថោ កីទិសំ តេ ចីវរំ វាយាបេមីតិ ។ តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វាតិ ឃរំ គន្ត្វា យត្ថ កត្ថចិ ឧបសង្កមិត្វា ។ ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ឥទំ ខោ អាវុសោ ចីវរំ មំ ឧទ្ទិស្ស វីយតិ អាយតញ្ច ករោថ វិត្ថតញ្ច អប្បិតញ្ច សុវីតញ្ច សុប្បវាយិតញ្ច សុវិលេខិតញ្ច សុវិតច្ឆិតញ្ច ករោថ អប្បេវនាម មយម្បិ អាយស្មន្តានំ កិញ្ចិមត្តំ អនុបទជ្ជេយ្យាមាតិ ។ ឯវញ្ច សោ ភិក្ខុ វត្វា កិញ្ចិមត្តំ អនុបទជ្ជេយ្យ អន្តមសោ បិណ្ឌបាតមត្តម្បីតិ បិណ្ឌបាតោ នាម យាគុបិ ភត្តម្បិ ខាទនីយម្បិ ចុណ្ណបិណ្ឌោបិ ទន្តកដ្ឋម្បិ ទសិកសុត្តម្បិ អន្តមសោ ធម្មម្បិ ភណតិ ។ តស្ស វចនេន អាយតំ វា វិត្ថតំ វា អប្បិតំ វា ករោតិ បយោគេ ទុក្កដំ ។

ពាក្យថា បើភិក្ខុនោះ សេចក្តីថា ម្ចាស់ចីវរឲ្យគេត្បាញចំពោះភិក្ខុអង្គណា សំដៅយកភិក្ខុនោះ ។ ពាក្យថា អ្នកមិនបានបវារណាមកពីមុន គឺមិនបាននិយាយត្រាទុកមកពីមុនថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកត្រូវការចីវរយ៉ាងដូចណា ខ្ញុំករុណានឹងឲ្យជាងផ្ចាញត្បាញចីវរយ៉ាងណាប្រគេនលោក ។ ពាក្យថា ចូលទៅរកជាងផ្ចាញ គឺទៅផ្ទះជាងផ្ចាញ ឬចូលទៅរកគេក្នុងទីកន្លែងណាមួយ ។ ពាក្យថា ដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ គឺនិយាយថា នែអ្នកដ៏មានអាយុ ចីវរនេះគេឲ្យត្បាញចំពោះខ្ញុំហើយ អ្នកទាំងឡាយចូរធ្វើឲ្យវែង ឲ្យទូលាយ ឲ្យសាច់ញឹក ធ្វើឲ្យស្មើល្អ វាយឲ្យតឹងល្អ ត្រដុះគូសឲ្យល្អ ខំសិតឲ្យល្អ សឹមតាក្លាងទីនឹងឲ្យរបស់អ្វី ៗ ឲ្យពួកអ្នកដ៏មានអាយុខ្លះមិនខាន ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះ លុះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ គឺបង្អាក់បង្ខិតបង្ខួចឲ្យ ដោយហោចទៅត្រឹមតែចង្ហាន់បិណ្ឌបាត អធិប្បាយថា បបរក្តី បាយក្តី របស់ទំពាស៊ីក្តី ហៅថាបិណ្ឌបាត ដោយហោចទៅ សូម្បីដុំលំអិតសម្រាប់ផិតក្តី ឈើស្ទន់ក្តី អម្បោះរវៃដើងក្តី ភិក្ខុសំដែងធម៌ឲ្យស្តាប់ក្តី (ក៏ហៅថាបិណ្ឌបាតក្នុងសិក្ខាបទនេះដែរ) ។ បើជាងផ្ចាញត្បាញចីវរឲ្យវែងក្តី ឲ្យទូលាយក្តី ឲ្យមានសាច់ញឹកក្តី តាមពាក្យ(បង្គាប់)របស់ភិក្ខុនោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដតាមប្រយោគ ។

បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ បុព្វេ អប្បវារិតោ អញ្ញាតកស្ស គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបន្នំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។បេ។ ទទេយ្យាតិ ។បេ។ ទទេយ្យុន្តិ ។បេ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

[១៥៩] អញ្ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ វេមតិកោ បុព្វេ អប្បវារិតោ គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អញ្ញាតកេ ញាតកសញ្ញី បុព្វេ អប្បវារិតោ

ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះថា ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ចីវររបស់ខ្ញុំករុណានេះ ម្ចាស់ចីវរមិនបានបវារណាមកពីមុនទេ ខ្ញុំករុណាបានចូលទៅរកពួកជាងតម្បាញរបស់គហបតីដែលមិនមែនជាញាតិ ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ (គឺបង្គាប់ឲ្យល្អហួសហេតុ) ចីវរនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំករុណាសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ ពាក្យតាំងពីនេះទៅមានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គខាងដើមនោះហើយ ។

[១៥៩] ភិក្ខុសំគាល់គហបតីមិនមែនជាញាតិ ថាមិនមែនជាញាតិពិតមែន គេមិនបានបវារណាមកពីដើមទេ ចូលទៅរកជាងតម្បាញរបស់គហបតី ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ គហបតីមិនមែនជាញាតិ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ គេមិនបានបវារណាមកពីមុន ចូលទៅរកជាងតម្បាញរបស់គហបតី ហើយដល់នូវកិរិយាកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់គហបតីដែលមិនមែនជាញាតិ ថាជាញាតិ គេមិនបានបវារណាទុកមុន

គហបតិកស្ស តន្តវាយេ ឧបសង្កមិត្វា ចីវរេ វិកប្បំ អាបជ្ជតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ ញាតកេ អញ្ញាតកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ញាតកេ ញាតកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១៦០) អនាបត្តិ ញាតកានំ បវារិតានំ អញ្ញស្សត្ថាយ អត្តនោ ធនេន មហគ្ឃំ ចេតាបេតុកាមស្ស អប្បគ្ឃំ ចេតាបេតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ចូលទៅរកពួកជាងតម្បាញរបស់គហបតិ ហើយដល់នូវការកំណត់ក្នុងចីវរ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់គហបតីដែលជាញាតិ ថាមិនមែនជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងគហបតិដែលជាញាតិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់គហបតីដែលជាញាតិ ថាជាញាតិពិតមែន មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៦០) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរ ក្នុងសំណាក់នៃពួកគហបតីដែលជាញាតិ ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរ ក្នុងសំណាក់នៃពួកគហបតីដែលបានបវារណា ដល់ភិក្ខុដែលកំណត់ចីវរដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុឯទៀត ដល់ភិក្ខុដែលធ្វើចីវរដោយទ្រព្យរបស់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុដែលម្ចាស់ចីវរគេចង់ឲ្យគេត្បាញចីវរមានដំឡៃច្រើន តែភិក្ខុឲ្យគេត្បាញចីវរមានដំឡៃតិចវិញ ដល់ភិក្ខុដែលឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដែលជាអាទិកម្មិកបុគ្គល ។

សិក្ខាបទទី ៨ ចប់ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[១៦១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ មហាមត្តោ បវាសំ គច្ឆន្តោ ភិក្ខុនីនំ សន្តិកេ ទូតំ បាហេសិ អាគច្ឆន្តុ អយ្យាយោ វស្សាវាសិកំ ទស្សាមីតិ ។ ភិក្ខុនិយោ វស្សំ វុត្ថានំ ភគវតា វស្សាវាសិកំ អនុញ្ញាតន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ណាគមិំសុ ។ អថខោ សោ មហាមត្តោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ ណាម អយ្យា មយា បហិតេ ទូតេ ណាគច្ឆិស្សន្តិ អហំ ហិ សេនាយ គច្ឆាមិ ទុជ្ជានំ ជីវិតំ ទុជ្ជានំ មរណន្តិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខុ តស្ស មហាមត្តស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខីយន្តស្ស វិបាចេន្តស្ស ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ

សិក្ខាបទទី ៨

[១៦១] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មហាមាត្យម្នាក់ កាលចេញទៅកាន់ទីនិវាសស្ថានជាទីក្រាក់ព្រេង ផុតឡើងប្រើបប្រើទៅក្នុងសំណាក់ភិក្ខុនីទាំងឡាយដោយពាក្យថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយនិមន្តមក ខ្ញុំនឹងថ្វាយសម្ពត់ចំណាំវស្សា ។ ឯពួកភិក្ខុនីយល់ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់អនុញ្ញាតសម្ពត់ចំណាំវស្សាដល់ពួកភិក្ខុនីដែលចាំវស្សាហើយ ទើបមិនទាំងមក (ព្រោះនៅពក ទៅមិនទាន់ចេញវស្សា) ។ លំដាប់នោះ មហាមាត្យនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា អញបានប្រើបប្រើទៅហើយ មិនសមបីបើលោកម្ចាស់ទាំងឡាយមិនទាំងនិមន្តមក ខ្ញុំអញចេញទៅក្នុងនគរទំព ការរស់នៅឬ ស្លាប់ទៅមិនអាយអីនទេ ។ ភិក្ខុនីទាំងឡាយបានឮ មហាមាត្យនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ទើបពួកភិក្ខុនីនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់សំដែងធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុនីទាំងឡាយក្នុងខណៈនោះថា ម្នាលភិក្ខុនីទាំងឡាយ

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា និក្ខិ-
បិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភគវតា
អនុញ្ញាតំ អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា និក្ខិបិតុន្តិ
អច្ចេកចីវរំ(១) បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កា-
មេន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ ចីវរវំសេ ភណ្ឌិកាពទ្ធានិ តិដ្ឋន្តិ ។
អទ្ទសា ខោ អាយស្មា អានន្ទោ សេនាសនចារិកំ
អាហិណ្ឌន្តោ តានិ ចីវរានិ ចីវរវំសេ ភណ្ឌិកាពទ្ធានិ
ឋិតានិ(២) ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ(៣) កស្សិមានិ
អាវុសោ ចីវរានិ ចីវរវំសេ ភណ្ឌិកាពទ្ធានិ តិដ្ឋន្តីតិ ។
អម្ហាកំ អាវុសោ អច្ចេកចីវរានីតិ ។ កីវចិរំ បនាវុសោ
ឥមានិ ចីវរានិ និក្ខិត្តានីតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ
អាយស្មតោ អានន្ទស្ស យថានិក្ខិត្តំ អារោចេសុំ ។
អាយស្មា អានន្ទោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ
ហិ នាម ភិក្ខូ អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលស-
មយំ អតិក្កាមេស្សន្តីតិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

១ ឱ. ម. អច្ចេកចីវរានិ ។ ២ ឱ. ម. តិដ្ឋន្តេ ។ ៣ សព្វត្ថ ឯតទវោចាតិ ទិស្សតិ ។

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទទួលអច្ចេកចីវរទុកដាក់បាន ។ សម័យ
នោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់អនុញ្ញាត
ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយទទួលអច្ចេកចីវរទុកដាក់បាន ហើយក៏ទទួលអច្ចេកចីវរ
ទុកឲ្យកន្លងហួសចីវរកាលទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានវេចខ្ចប់ចីវរ
ទាំងនោះ ព្យួរទុកលើឫស្សីស្បៀង ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុដើរទៅ
កាន់ចារិកនៅសេនាសនៈ ក៏បានឃើញចីវរទាំងនោះដែលភិក្ខុខ្ចប់ព្យួរទុក
លើឫស្សីស្បៀង លុះឃើញហើយ ទើបហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកសួរថា ម្នាល
អាវុសោទាំងឡាយ ចីវរទាំងនេះដែលខ្ចប់ព្យួរទុកលើឫស្សីស្បៀង ជា
របស់អ្នកណា ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា អាវុសោ អច្ចេកចីវររបស់ពួកយើងខ្ញុំ
ទាំងឡាយ ។ ព្រះអានន្ទសួរទៀតថា ម្នាលអាវុសោ ចីវរទាំងនេះលោក
រក្សាបានដាក់ទុកមកយូរអស់កាលប៉ុន្មានហើយ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះ
បានប្រាប់តាមដែលខ្លួនបានដាក់ទុកចីវរនោះ ដល់ព្រះអានន្ទដ៏មាន
អាយុ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា
ពួកភិក្ខុមិនសមបើនឹងទទួលអច្ចេកចីវរ ហើយទុកឲ្យកន្លងហួសចីវរកាល
ទៅ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខូ អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អច្ចេកចីវរំ បដិគ្គហេត្វា ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ទសាហានាគតំ កត្តិកតេមាសិកបុណ្ណមំ ភិក្ខុនោ បនេវ អច្ចេកចីវរំ ឧប្បជ្ជេយ្យ អច្ចេកំ មញ្ញមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វំ បដិគ្គហេត្វា យាវចីវរកាលសមយំ និក្ខិបិតព្វំ តតោ ចេ ឧត្តរឹ និក្ខិបេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

ថាពួកភិក្ខុទទួលអច្ចេកចីវរ ហើយបណ្តោយឲ្យកន្លងហួសចីវរកាលទៅពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មិនសមបីបើពួកមោឃបុរសនោះ ទទួលអច្ចេកចីវរ ហើយបណ្តោយឲ្យកន្លងហួសចីវរកាលទៅទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាផង មិននាំឲ្យជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងផង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិក(១)ដែលជាខែទី ៣ នៃវស្សាខាងមុខនៅខ្វះ ១០ ថ្ងៃ(២)ទៀតទើបគ្រប់ (គឺថ្ងៃ ៥ កើតខែអស្សុជ) បើអច្ចេកចីវរកើតឡើងដល់ភិក្ខុ ។ សំគាល់ថាជាអច្ចេកចីវរគប្បីទទួលទុក លុះទទួលហើយគប្បីទុកជាកំរិតរបស់សម័យចីវរកាល បើភិក្ខុទុកឲ្យហួសកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

---

១ ថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែបឋមកត្តិក គឺថ្ងៃ ១៥ កើតខែអស្សុជ ។ ២ គិតពីត្រឹមថ្ងៃ ៥ កើត ទៅដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតខែអស្សុជ ។ បើភិក្ខុមិនបានក្រាលកឋិនទេ ត្រូវទុកអច្ចេកចីវរបានត្រឹម ១ ខែ ១១ ថ្ងៃ បើបានក្រាលកឋិន ត្រូវទុកបាន ៥ ខែ ១១ ថ្ងៃ ទុកឲ្យហួសអំពីកំណត់នោះទៅ សូម្បីត្រឹមតែ ១ ថ្ងៃក៏ពុំបានឡើយ (អដ្ឋកថា) ។

[១៦៦] ទសាហានាគតន្តិ ទសាហានាគតាយ បវារណាយ ។ កត្តិកតេមាសិកបុណ្ណមន្តិ បវារណា កត្តិកា វុច្ចតិ ។ អច្ចេកចីវរំ នាម សេនាយ វា គន្តុកាមោ ហោតិ បវាសំ វា គន្តុកាមោ ហោតិ គិលានោ វា ហោតិ គព្ភិនី វា ហោតិ អស្សទ្ធស្ស វា សទ្ធា ឧប្បន្នា ហោតិ អប្បសន្នស្ស វា បសាទោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ សោ ចេ ភិក្ខូនំ សន្តិកេ ទូតំ បហិណេយ្យ អាគច្ឆន្តុ ភទ្ទន្តា វស្សាវាសិកំ ទស្សាមីតិ ។ ឯតំ អច្ចេកចីវរំ នាម ។ អច្ចេកំ មញ្ញមានេន ភិក្ខុនា បដិគ្គហេតព្វំ បដិគ្គហេត្វា យាវចីវរកាលសមយំ និក្ខិបិតព្វន្តិ សញ្ញាណំ កត្វា និក្ខិបិតព្វំ ឥទំ អច្ចេកចីវរន្តិ ។ ចីវរកាលសមយោ នាម អនត្ថតេ កឋិនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមោ មាសោ អត្ថតេ

[១៦៦] ត្រង់ពាក្យថា ទុក១០ថ្ងៃទៀត គឺទៅទុក១០ថ្ងៃទៀត ទើបដល់ថ្ងៃបវារណា ។ ថ្ងៃបវារណាគឺខែកត្តិក តថាគតត្រាស់ហៅថា ថ្ងៃពេញបូណ៌មីនៃខែកត្តិកដែលជាខែទី៣ នៃវស្សានរដូវ ។ ដែលហៅថា អច្ចេកចីវរនោះ គឺសម្គាល់ដែលបុគ្គលណាមួយត្រូវការនឹងចេញទៅកាន់កងទ័ពក្តី ត្រូវការនឹងចេញទៅកាន់ទិសផ្សេងក្តី មនុស្សមានជម្ងឺក្តី ស្រីមានគភ៌ក្តី បុគ្គលឥតសទ្ធាត្រឡប់មានសទ្ធាកើតឡើងក្តី បុគ្គលគ្មានសេចក្តីជ្រះថ្លាត្រឡប់ជាមានសេចក្តីជ្រះថ្លាកើតឡើងក្តី ។ បើបុគ្គលនោះប្រើប្រាស់ទៅកាន់សំណាក់ភិក្ខុទាំងឡាយ (ចំពោះបវារណា) ដោយពាក្យថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយសូមនិមន្តមក ខ្ញុំព្រះករុណានឹងប្រគេនសម្ពត់វស្សាវាសិក (សម្ពត់ចំណាំវស្សា) ។ ចីវរនេះឈ្មោះថា អច្ចេកចីវរ (គឺចីវរដែលបុគ្គលប្រញាប់ថ្វាយប្រគេន) ។ ពាក្យថា ភិក្ខុសំគាល់ថាជាអច្ចេកចីវរ គប្បីទទួលទុក លុះទទួលរួចហើយគប្បីទុកដាក់បានដរាបដល់សម័យចីវរកាល សេចក្តីថា ភិក្ខុត្រូវធ្វើសេចក្តីសំគាល់ថា នេះជាអច្ចេកចីវរ ហើយទុកដាក់ចុះ ។ ដែលហៅថា សម័យចីវរកាលនោះ គឺថា បើភិក្ខុមិនបានក្រាលកឋិនទេ នោះត្រូវកំណត់យកខែខាងចុង(១) នៃវស្សានរដូវ ១ ខែ

---

១ បើភិក្ខុមិនបានក្រាលកឋិនទេ ចីវរកាលមានតែ ១ ខែ គឺគប់តាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែអស្សុជ ទៅដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតខែកត្តិក បើបានក្រាលកឋិន ចីវរកាលមាន ៥ ខែ គឺគប់តាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែអស្សុជ ទៅដល់ថ្ងៃ ១៥ កើតខែផល្គុន នេះហៅថា ចីវរកាលសម័យ ។

កាលេ ញ្ញា ញាសា ។ តតោ ចេ ឧត្តរឹ និក្ខិបេយ្យាតិ អនត្ថតេ កឋិនេ វស្សានស្ស បច្ឆិមំ ទិវសំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ[១] ។ អត្ថតេ កឋិនេ កឋិនុទ្ធារទិវសំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ អច្ចេកចីវរំ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(១៦៣) អច្ចេកចីវរេ អច្ចេកចីវរសញ្ញី ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អច្ចេកចីវរេ វេមតិកោ ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អច្ចេកចីវរេ អនច្ចេកចីវរសញ្ញី ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អនធិដ្ឋិតេ អធិដ្ឋិតសញ្ញី... អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី...

១ សព្វត្ថ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ទិស្សតិ ។

របស់បានក្រោយកឋិនត្រូវតែកំណត់យកទុកដាក់ ។ ពាក្យថា បើភិក្ខុទុកដាក់ឲ្យហួសកំណត់នោះទៅ គឺកាលបើមិនទាន់ក្រាលកឋិន ភិក្ខុបណ្តោយឲ្យអច្ចេកចីវរកន្លងថ្ងៃជាទីបំផុតនៃវស្សានរដូវ គឺថ្ងៃពេញបូណ៌មីខែកត្តិកទៅ អច្ចេកចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ។ បើភិក្ខុក្រាលកឋិនរួចហើយ បណ្តោយឲ្យអច្ចេកចីវរកន្លងថ្ងៃហួសថ្ងៃដែលភិក្ខុដកកឋិនទៅ អច្ចេកចីវរនោះជានិស្សគ្គិយដែរ ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគប្បីលះបង់យ៉ាងនេះថា ។ បេ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន អច្ចេកចីវររបស់ខ្ញុំនេះ ខ្ញុំទុកឲ្យកន្លងសម័យចីវរកាលទៅហើយ ចីវរនេះជានិស្សគ្គិយ ខ្ញុំករុណា សូមលះបង់អច្ចេកចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ សេចក្តីអំពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គខាងដើមហើយ ។

[១៦៣] អច្ចេកចីវរពិតមែន ភិក្ខុក៏សំគាល់ថាជាអច្ចេកចីវរ បើភិក្ខុទុកឲ្យកន្លងសម័យចីវរកាលទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យនូវអច្ចេកចីវរ ហើយទុកឲ្យកន្លងសម័យចីវរកាលទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ អច្ចេកចីវរមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនជាអច្ចេកចីវរ ទុកឲ្យកន្លងហួសសម័យចីវរកាលទៅ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំគាល់អច្ចេកចីវរដែលមិនទាន់អធិដ្ឋាន ថាបានអធិដ្ឋានហើយក្តី សំគាល់អច្ចេកចីវរ

អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី... អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី... អទឌ្ឍេ ទឌ្ឍសញ្ញី... អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញី ចីវរកាលសមយំ អតិក្កាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សគ្គិយំ ចីវរំ អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនច្ចេកចីវរេ អច្ចេកចីវរសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនច្ចេកចីវរេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនច្ចេកចីវរេ អនច្ចេកចីវរសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១៦៤) អនាបត្តិ អន្តោសមយេ អធិដ្ឋេតិ វិកប្បេតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ឌយ្ហតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហាតិ(១) វិស្សាសំ គណ្ហាតិ(២) ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្ស ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

១-២ ម. យ. គណ្ហន្តិ ។

ដែលមិនបានវិកប្ប ថាបានវិកប្បរួចហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីវរដែលមិនបានលះបង់ ថាបានលះបង់ហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីវរដែលមិនបាត់ ថាបាត់ទៅហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីវរដែលមិនវិនាស ថាវិនាសហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីវរដែលភ្លើងមិនឆេះ ថាភ្លើងឆេះហើយក្ដី សំគាល់អច្ចេកចីវរដែលចោរមិនបានប្លន់ ថាចោរប្លន់យកទៅហើយក្ដី ហើយទុកឲ្យកន្លងហួសចីវរកាលទៅ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមិនលះបង់ចីវរដែលជានិស្សគ្គិយ ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់សំពត់ដែលមិនមែនអច្ចេកចីវរ ថាជាអច្ចេកចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យក្នុងសំពត់ដែលមិនមែនអច្ចេកចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់សំពត់ដែលមិនមែនជាអច្ចេកចីវរ ថាមិនមែនអច្ចេកចីវរ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៦៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលបានអធិដ្ឋានអច្ចេកចីវរទុក(ក្ដី) វិកប្បទុក(ក្ដី) លះបង់ឲ្យគេ(ក្ដី) ដល់ភិក្ខុដែលមានអច្ចេកចីវរបាត់ទៅ(ក្ដី) វិនាសទៅ(ក្ដី) ភ្លើងឆេះ(ក្ដី) ចោរដណ្ដើមយកទៅ(ក្ដី) សហធម្មិកកាន់យកទៅដោយសេចក្ដីស្និទ្ធស្នាល(ក្ដី) ខាងក្នុងសម័យចីវរកាល ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុទាន់ដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៨ ចប់ ។

នវមសិក្ខាបទំ

(១៦៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ វុដ្ឋវស្សា អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ វិហរន្តិ ។ កត្តិកចោរកា ភិក្ខូ បដិលទ្ធលាភាតិ បរិបាតេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ វិហរន្តេន តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិតុន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភគវតា អនុញ្ញាតំ អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ វិហារន្តេន តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិតុន្តិ ។ តេ(១) តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសន្តិ ។ តានិ ចីវរានិ នស្សន្តិបិ

១ អារញ្ញកេសុ សេនាសនេសុ វិហរន្តា តិណ្ណន្តិ ឥតិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ៩

(១៦៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនៅចាំវស្សាហើយ នៅនៅក្នុងសេនាសនៈដែលជាប់នៅក្នុងព្រៃ ។ ពួកចោរខែកត្តិក(១) គិតថា ពួកភិក្ខុបានលាភ(ចីវរ) ហើយក៏នាំគ្នាមកបៀតបៀន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់សំដែងធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលអាស្រ័យនៅសេនាសនៈក្នុងព្រៃ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យទុក បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះបាន ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលអាស្រ័យនៅសេនាសនៈក្នុងព្រៃទុកដាក់ បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយ ក្នុងចន្លោះផ្ទះបាន ។ ពួកភិក្ខុនោះក៏បានទុកដាក់ បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយក្នុងចន្លោះផ្ទះហើយនៅប្រាសចាកហួស ៦ រាត្រី ។ ចីវរទាំងនោះបាត់ទៅខ្លះ

១ អដ្ឋកថា ប្រាប់ថា ពួកចោរដែលធ្វើបាបកម្មក្នុងខែកត្តិក ។

វិនស្សន្តិបិ ឌយ្ហន្តិបិ ឧន្ទូរេហិបិ ខជ្ជន្តិ ។ ភិក្ខូ ទុច្ចោឡា ហោន្តិ លូខចីវរា ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ កិស្ស តុម្ហេ អាវុសោ ទុច្ចោឡា លូខចីវរាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបិត្វា អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវសិស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ

ខូចអស់ទៅខ្លះ ភ្លើងឆេះខ្លះ កណ្ដុរកាត់ខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសម្ពត់អាក្រក់មានពណ៌សៅហ្មង ។ ពួកភិក្ខុ (ដទៃទៀត) សួរភិក្ខុទាំងនោះថា នែអាវុសោ ហេតុអ្វីបានជាអស់លោកមានសម្ពត់អាក្រក់មានពណ៌សៅហ្មង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រោះហេតុអ្វីបានជាភិក្ខុទាំងឡាយទុក បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយក្នុងចន្លោះផ្ទះ (គឺក្នុងស្រុក) ហើយទៅប្រាសចាក(នៅក្រៅចីវរ)នោះហួស ៦ រាត្រី ។ ខណៈនោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុទុក បណ្ដាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ហើយទៅប្រាសចាកហួស ៦ រាត្រី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុអ្វី បានជាពួកមោឃបុរសទាំងនោះទុក បណ្ដាចីវរទាំង៣ ចីវរណាមួយក្នុងចន្លោះផ្ទះ ហើយទៅប្រាសចាកហួស ៦ រាត្រីទៅ នែភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើនេះ មិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាផង មិនមែននាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតផង ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ឧបវស្សំ ខោ បន កត្តិកបុណ្ណមំ ។ យានិ ខោ បន តានិ អារញ្ញកានិ សេនាសនានិ សាសង្កសម្មតានិ សប្បដិភយានិ តថារូបេសុ ភិក្ខុ សេនាសនេសុ វិហរន្តោ អាកង្ខមានោ តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរំ អន្តរឃរេ និក្ខិបេយ្យ ។ សិយា ច តស្ស ភិក្ខុនោ កោចិទេវ បច្ចយោ តេន ចីវរេន វិប្បវាសាយ ឆារត្តបរមន្តេន ភិក្ខុនា តេន ចីវរេន វិប្បវសិតព្វំ ។ តតោ ចេ ឧត្តរិ វិប្បវសេយ្យ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

(១៦៦) ឧបវស្សំ ខោ បនាតិ វុត្ថវស្សានំ ។ កត្តិកបុណ្ណមន្តិ កត្តិកចាតុមាសិនី វុច្ចតិ ។ យានិ ខោ បន តានិ អារញ្ញកានិ សេនាសនានីតិ អារញ្ញកំ នាម សេនាសនំ បញ្ចធនុសតិកំ បច្ឆិមំ ។ សាសង្កំ នាម អារាមេ អារាមូបចារេ ចោរានំ និវិដ្ឋោកាសោ ទិស្សតិ ភុត្តោកាសោ ទិស្សតិ ឋិតោកាសោ ទិស្សតិ និសិន្នោកាសោ ទិស្សតិ និបន្នោកាសោ ទិស្សតិ ។

អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា កាលបើភិក្ខុទាំងឡាយចាំវស្សារួចហើយ លុះដល់មកពេញបូណ៌មីខែកត្តិក ។ សេនាសនៈទាំងឡាយណា ដែលគេនៅក្នុងព្រៃ ដែលគេសម្មតិថាជាទីមានសេចក្តីរង្កៀស មានភ័យចំពោះមុខ កាលភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសនៈទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ បើមានបំណងនឹងទុកចីវរគប្បីទុក បណ្តាចីវរទាំង៣ ចីវរណាមួយក្នុងស្រុកជាគោចរ ។ តែបើភិក្ខុនោះមានហេតុអ្វីមួយល្មមឲ្យនៅប្រាសចាកចីវរនោះបាន ភិក្ខុនោះគប្បីនៅប្រាសចាកចីវរនោះយ៉ាងយូរត្រឹម ៦ រាត្រី ។ បើនៅប្រាសចាកចីវរហួសពីកំណត់នោះទៅ ត្រូវអាបត្តិនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ ។

(១៦៦) ត្រង់ពាក្យថា ចាំវស្សារួចហើយ គឺចេញវស្សាហើយ ។ ពាក្យថា ពេញបូណ៌មីខែកត្តិក នុ៎ះព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សំដៅយកខែទី ៤ (ខែ[illegible]) ឈ្មោះថា កត្តិក[១] ។ ពាក្យថា សេនាសនៈទាំងឡាយណាដែលគេនៅក្នុងព្រៃ គឺសេនាសនៈដែលគេនៅក្នុងព្រៃខាងចុងយ៉ាងក្រែល ៥០០ ធ្នូកំណត់យ៉ាងតិចបំផុត ។ ដែលហៅថាទីមានសេចក្តីរង្កៀសនោះ គឺទីឱកាសដែលពួកចោរតាំងនៅ បរិភោគ ឈរ អង្គុយ ដេក មានប្រាកដក្នុងអារាមឬឧបចារនៃអារាម ។

• តាមអដ្ឋកថា ហៅថា បច្ឆិមកត្តិក ។

សប្បដិភយំ នាម អារាមេ អារាមូបចារេ ចោរេហិ មនុស្សា ហតា ទិស្សន្តិ វិលុត្តា ទិស្សន្តិ អាកោដិតា ទិស្សន្តិ ។ តថារូបេសុ ភិក្ខុ សេនាសនេសុ វិហរន្តោតិ ឯវរូបេសុ ភិក្ខុ សេនាសនេសុ វិហរន្តោ ។ អាកង្ខមានោតិ ឥច្ឆមានោ ។ តិណ្ណំ ចីវរានំ អញ្ញតរំ ចីវរន្តិ សង្ឃាដឹ វា ឧត្តរាសង្គំ វា អន្តរវាសកំ វា ។ អន្តរឃរេ និក្ខិបេយ្យាតិ សមន្តា គោចរគាមេ និក្ខិបេយ្យ ។ សិយា ច តស្ស ភិក្ខុនោ កោចិទេវ បច្ចយោ តេន ចីវរេន វិប្បវាសាយាតិ សិយា បច្ចយោ សិយា ករណីយំ ។ ឆារត្តបរមំ ភិក្ខុនា តេន ចីវរេន វិប្បវសិតព្វន្តិ ឆារត្តបរមតា វិប្បវសិតព្វំ ។ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយាតិ ឋបេត្វា ភិក្ខុសម្មតឹ ។ តតោ ចេ ឧត្តរិ វិប្បវសេយ្យាតិ សត្តមេ អរុណុគ្គមនេ និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ ។បេ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ចីវរំ

ដែលហៅថា ទីមានភ័យចំពោះមុខនោះ គឺក្នុងអារាម ឬ ឧបចារនៃអារាម ប្រាកដជាមានពួកចោរសម្លាប់មនុស្សទាំងឡាយ ប្រាកដជាមានពួកចោរប្លន់ ប្រាកដជាមានពួកចោរវាយដំ ។ ពាក្យថា កាលភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសនៈទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ គឺថាកាលភិក្ខុនៅក្នុងសេនាសនៈទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ ។ ពាក្យថា បើមានចំណង់ គឺកាលប្រាថ្នា (នឹងទុកចីវរ) ។ ពាក្យថា បណ្តាចីវរទាំង ៣ ចីវរណាមួយ គឺភិក្ខុទុកសង្ឃាដិ ឬឧត្តរាសង្គ (ចីវរ) ឬអន្តរវាសក (ស្បង់) ។ ពាក្យថា គប្បីទុកក្នុងចន្លោះផ្ទះ គឺគប្បីទុកក្នុងស្រុកជាទីគោចរជុំវិញបាន ។ ពាក្យថា តែបើភិក្ខុនោះមានហេតុអ្វីមួយល្មមឲ្យនៅប្រាសចាកចីវរនោះបាន គឺមានហេតុមានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុនោះគប្បីនៅប្រាសចាកចីវរនោះយ៉ាងយូរត្រឹម ៦ រាត្រី គឺភិក្ខុគប្បីនៅប្រាសចាកត្រឹម៦រាត្រីជាយ៉ាងយូរ ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ គឺលើកទុកតែភិក្ខុដែលបានសេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ពាក្យថា បើនៅប្រាសចាកចីវរហួសពីកំណត់នោះទៅ មានអធិប្បាយថា កាលអរុណរះឡើងក្នុងថ្ងៃទី ៧ ចីវរនោះជានិស្សគ្គិយ ភិក្ខុត្រូវលះចីវរនោះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះចីវរនោះបង់យ៉ាងនេះ ។បេ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន

អតិរេកឆារត្តំ វិប្បវុត្ថំ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ ។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។

(៦២៧) អតិរេកឆារត្តេ អតិរេកសញ្ញី វិប្បវសតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកឆារត្តេ វេមតិកោ វិប្បវសតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អតិរេកឆារត្តេ ឩនកសញ្ញី វិប្បវសតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ អប្បច្ចុទ្ធដេ បច្ចុទ្ធដសញ្ញី... អវិស្សជ្ជិតេ វិស្សជ្ជិតសញ្ញី... អនដ្ឋេ នដ្ឋសញ្ញី... អវិនដ្ឋេ វិនដ្ឋសញ្ញី... អទឌ្ឍេ ទឌ្ឍសញ្ញី... អវិលុត្តេ វិលុត្តសញ្ញី វិប្បវសតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ និស្សគ្គិយំ ចីវរំ

ចីវររបស់ខ្ញុំនេះដែលខ្ញុំនៅប្រាសហើយអស់កាលជាង ៦ រាត្រី ជានិស្សគ្គិយ ព្រោះមិនមានភិក្ខុសម្មតិ ខ្ញុំសូមលះបង់ចីវរនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ ពាក្យអំពីនេះទៅមានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចីវរវគ្គខាងដើមហើយ ។

[៦២៧] ចីវរកន្លងហួសជាង ៦ រាត្រី ភិក្ខុសំគាល់ថាហួសជាង ហើយនៅប្រាសចាកចោល ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងចីវរដែលកន្លងហួស ៦ រាត្រី ហើយនៅប្រាសចាកចោល ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ចីវរកន្លងហួស ៦ រាត្រី ភិក្ខុសំគាល់ថានៅខ្វះ ហើយនៅប្រាសចាកចោល ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ចីវរដែលភិក្ខុមិនទាន់បានដកអធិដ្ឋាន ភិក្ខុសំគាល់ថាបានដកអធិដ្ឋានហើយ (ក្តី) ចីវរដែលភិក្ខុមិនទាន់លះបង់ទេ សំគាល់ថាបានលះបង់ហើយ (ក្តី) ចីវរមិនបាត់ទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាបាត់ទៅហើយ (ក្តី) ចីវរមិនវិនាសទេ សំគាល់ថាវិនាសទៅហើយ (ក្តី) ចីវរភ្លើងមិនឆេះទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាភ្លើងឆេះហើយ (ក្តី) ចីវរដែលចោរមិនបានលួចយកទេ ភិក្ខុសំគាល់ថាចោរលួចយកទៅហើយ (ក្តី) ហើយនៅប្រាសចាក ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយវៀរលែងតែភិក្ខុដែលបានសម្មតិអំពីសង្ឃ ។ ភិក្ខុមិនលះបង់ចីវរដែលជានិស្សគ្គិយ

អនិស្សជ្ជិត្វា បរិភុញ្ជតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកឆារត្តេ អតិរេកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកឆារត្តេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឩនកឆារត្តេ ឩនកសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៩២៨) អនាបត្តិ ឆារត្តំ វិប្បវសតិ ឩនកឆារត្តំ វិប្បវសតិ ឆារត្តំ វិប្បវសិត្វា បុន គាមសីមំ ឱក្កមិត្វា វសិត្វា បក្កមតិ អន្តោឆារត្តំ បច្ចុទ្ធរតិ វិស្សជ្ជេតិ នស្សតិ វិនស្សតិ ឌយ្ហតិ អច្ឆិន្ទិត្វា គណ្ហាតិ[១] វិស្សាសំ គណ្ហាតិ[២] ភិក្ខុសម្មតិយា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

នវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

១-២ ម. គណ្ហន្តិ ។

ហើយប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់ដល់ ៦ រាត្រី តែភិក្ខុសំគាល់ថាលើសហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់ដល់ ៦ រាត្រី តែភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ចីវរមិនទាន់ដល់ ៦ រាត្រី ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនទាន់ដល់ ៦ រាត្រី មិនត្រូវអាបត្តិ ។

(៩២៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលនៅប្រាសចាកចីវរត្រឹម ៦ រាត្រី ដល់ភិក្ខុដែលនៅប្រាសចាកខ្វះពី ៦ រាត្រីចុះមក ដល់ភិក្ខុដែលនៅប្រាសចាក ៦ រាត្រី ហើយត្រឡប់មកកាន់ដែននៃស្រុកនោះវិញឈប់នៅកន្លែងណាមួយ ហើយចៀសចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដកអធិដ្ឋាន(ក្តី) លះបង់(ក្តី) ក្នុង ៦ រាត្រីចុះមក ចីវរបាត់ទៅ(ក្តី) វិនាសទៅ(ក្តី) ភ្លើងឆេះ(ក្តី) ចោរដណ្តើមយកទៅ(ក្តី) សហធម្មិកកាន់យកទៅដោយស្និទ្ធស្នាល(ក្តី) ក្នុង ៦ រាត្រីចុះមក ដល់ភិក្ខុដែលបានសម្មតិ (អំពីសង្ឃ) ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៩ ចប់ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

(១៦៤) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ អញ្ញតរស្ស បូគស្ស សង្ឃស្ស សចីវរភត្តំ បដិយត្តំ ហោតិ ភោជេត្វា ចីវរេន អច្ឆាទេស្សាមាតិ ។ អថខោ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ យេន សោ បូគោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា តំ បូគំ ឯតទវោចុំ ទេថាវុសោ អម្ហាកំ ឥមានិ ចីវរានីតិ ។ ន មយំ ភន្តេ ទស្សាម អម្ហាកំ សង្ឃស្ស អនុវស្សំ សចីវរភិក្ខា បញ្ញត្តាតិ ។ ពហូ អាវុសោ សង្ឃស្ស ទាយកា ពហូ សង្ឃស្ស ភត្តា មយំ តុម្ហេ និស្សាយ តុម្ហេ សម្បស្សន្តា ឥធ វិហរាម តុម្ហេ ចេ អម្ហាកំ ន ទស្សថ អថ កោ ចរហិ អម្ហាកំ ទស្សតិ ទេថាវុសោ អម្ហាកំ ឥមានិ ចីវរានីតិ ។ អថខោ សោ បូគោ ឆព្ពគ្គិយេហិ ភិក្ខូហិ និប្បីឡិយមានោ

សិក្ខាបទទី ១០

(១៦៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកមហាសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង មានប្រជុំជនមួយពួកក្នុងក្រុងសាវត្ថីតាក់តែងភត្តព្រមទាំងចីវរប្រគេនដល់សង្ឃដោយសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នាថា ពួកយើងនឹងនិមន្តឲ្យសង្ឃឆាន់ហើយប្រគេនចីវរឲ្យគ្រង ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយចូលទៅរកប្រជុំជនពួកនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងប្រជុំជនពួកនោះថា នែអ្នកមានអាយុទាំងឡាយ ពួកអ្នកចូរប្រគេនចីវរទាំងនេះមកពួកអាត្មាចុះ ។ ជនពួកនោះនិយាយថា លោកម្ចាស់ ពួកខ្ញុំករុណាមិនបានប្រគេនទេ ឯចង្ហាន់ព្រមទាំងចីវរពួកខ្ញុំករុណាបានតាក់តែងទុកប្រគេនដល់សង្ឃរាល់ឆ្នាំ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឆ្លើយថា នែអាវុសោ ពួកទាយករបស់សង្ឃក៏មានច្រើន ចង្ហាន់របស់សង្ឃក៏មានច្រើន ពួកយើងអាស្រ័យពឹងពាក់នឹងអ្នកទាំងឡាយ ទើបនៅក្នុងទីនេះបាន បើអ្នកទាំងឡាយមិនឲ្យមកពួកអាត្មា អ្នកណាហ្ន៎នឹងឲ្យដល់ពួកអាត្មា ម្នាលអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ពួកអ្នកចូរឲ្យចីវរទាំងនេះមកពួកអាត្មាចុះ ។ លំដាប់នោះ ប្រជុំជនពួកនោះ កាលបើពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយទទូចទទៀលណាស់ពេក

យថាបដិយត្តំ ចីវរំ ចាតុទ្ទិសានំ ភិក្ខូនំ ទត្វា សង្ឃំ ភត្តេន បរិវិសិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ ជានន្តិ សង្ឃស្ស សចីវរភត្តំ បដិយត្តំ តេ ច ជានន្តិ ចាតុទ្ទិសានំ ភិក្ខូនំ ទិន្នន្តិ តេ ឯវមាហំសុ ទេថ អាវុសោ សង្ឃស្ស ចីវរន្តិ ។ នត្ថិ ភន្តេ យថាបដិយត្តំ ចីវរំ អយ្យា ចាតុទ្ទិសា អត្តនោ បរិណាមេសុន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ចាតុទ្ទិសា ភិក្ខូ ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេស្សន្តីតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេស្សថ

ទើបប្រគេនចីវរដែលខ្លួនតាក់តែងទាំងប៉ុន្មានទៅពួកចតុទ្ទិសភិក្ខុ ហើយអង្គាសសង្ឃដោយចង្ហាន់ (តែម្យ៉ាង) ។ ពួកភិក្ខុណាដឹងថាចង្ហាន់ព្រម-ទាំងចីវរដែលគេតាក់តែងទុកសម្រាប់ប្រគេនសង្ឃ តែមិនដឹងថាបានគេប្រគេនដល់ពួកភិក្ខុចតុទ្ទិសទៅហើយ ភិក្ខុទាំងនោះទើបពោលយ៉ាងនេះថា នែអ្នកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ពួកអ្នកចូរប្រគេនចីវរដល់សង្ឃទៅ ។ ២ ប្រជុំជនពួកនោះឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ចីវរដែលតាក់តែងទុកប្រគេនសង្ឃគ្មានទេ (ព្រោះ) ពួកភិក្ខុចតុទ្ទិសបង្អោនទៅដើម្បីខ្លួនលោកអស់ហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាជាអ្នកមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុចតុទ្ទិសដឹងថាលាភគេបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃហើយ ហេតុអ្វីបានជាត្រឡប់បង្អោនមកដើម្បីខ្លួនវិញ ។ លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកអ្នកដឹងនូវលាភគេបង្អោនទៅ ដើម្បីសង្ឃហើយ ត្រឡប់បង្អោនមកដើម្បីខ្លួនវិញពិតមែនឬ ។ ពួកចតុទ្ទិសភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់បន្ទោសថា នែពួកមោឃបុរស ពួកអ្នកដឹងនូវលាភគេបង្អោនទៅដើម្បីរបស់សង្ឃហើយ ចុះហេតុអ្វីបានជាបង្អោនមក ដើម្បីខ្លួនវិញ

នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ អត្តនោ បរិណាមេយ្យ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៦៧០] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ជានាតិ នាម សាមំ វា ជានាតិ អញ្ញេ វា តស្ស អារោចេន្តិ សោ វា អារោចេតិ ។ សង្ឃិកំ នាម សង្ឃស្ស ទិន្នំ ហោតិ បរិច្ចត្តំ ។ លាភោ នាម ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារា អន្តមសោ ចុណ្ណបិណ្ឌោបិ ទន្តកដ្ឋម្បិ ទសិកសុត្តម្បិ ។ បរិណតំ នាម ទស្សាម ករិស្សាមាតិ វាចា ភិន្នា ហោតិ ។ អត្តនោ បរិណាមេតិ បយោគេ ទុក្កដំ ។ បដិលាភេន និស្សគ្គិយំ ហោតិ និស្សជ្ជិតព្វំ សង្ឃស្ស វា គណស្ស វា

នែពួកមោឃបុរស ដំណើរនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬនាំពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ដឹង ហើយបង្វិលនូវលាភរបស់សង្ឃ ដែលគេនឹងបង្អោនទៅ (ដើម្បីសង្ឃ) មកដើម្បីខ្លួនវិញ ភិក្ខុនោះត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។

(៦៧០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទបឋមបារាជិករួចហើយ ។ ដែលហៅថា ដឹង (ក្នុងសិក្ខាបទនេះ) គឺដឹងខ្លួនឯងក្តី អ្នកដទៃមកប្រាប់ភិក្ខុនោះក្តី អ្នកម្ចាស់ទាននោះមកប្រាប់ (ដល់ភិក្ខុនោះ) ក្តី ។ ដែលហៅថារបស់សង្ឃនោះ គឺទាយកបានវេរប្រគេនបរិច្ចាគដល់សង្ឃហើយ ។ ដែលហៅថា លាភនោះ បានដល់ ចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈនិងគ្រឿងបរិក្ខារ គឺថ្នាំជាបច្ច័យដល់មនុស្សឈឺ ដោយហោចទៅ ដុំនំម្សៅក្តី ឈើស្ទន់ក្តី អម្បោះជើងក្តី ក៏ហៅថាលាភដែរ ។ ដែលហៅថា បង្អោននោះ គឺម្ចាស់ទានបញ្ចេញវាចាថា ពួកយើងនឹងឲ្យ ពួកយើងនឹងធ្វើ ។ ភិក្ខុបង្វិល (លាភ) មកដើម្បីខ្លួន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដព្រោះប្រយោគ ។ លាភនោះជានិស្សគ្គិយ ក្នុងខណៈដែលបានមក ភិក្ខុត្រូវលះបង់ដល់សង្ឃក៏បាន គណៈក៏បាន

បុគ្គលស្ស វា ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និស្សជ្ជិតព្វំ
។ បេ ។ ឥទំ មេ ភន្តេ ជានំ សង្ឃិកំ លាភំ បរិណតំ
អត្តនោ បរិណាមិតំ និស្សគ្គិយំ ឥមាហំ សង្ឃស្ស
និស្សជ្ជាមីតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យាតិ ។ បេ ។ ទទេយ្យុន្តិ
។ បេ ។ អាយស្មតោ ទម្មីតិ ។ បរិណតេ បរិណតសញ្ញី
អត្តនោ បរិណាមេតិ និស្សគ្គិយំ បាចិត្តិយំ ។ បរិណតេ
វេមតិកោ អត្តនោ បរិណាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
បរិណតេ អបរិណតសញ្ញី អត្តនោ បរិណាមេតិ អនា-
បត្តិ ។ សង្ឃស្ស បរិណតំ អញ្ញសង្ឃស្ស វា ចេតិយស្ស
វា បរិណាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ចេតិយស្ស
បរិណតំ អញ្ញចេតិយស្ស វា សង្ឃស្ស វា គណស្ស
វា បុគ្គលស្ស វា បរិណាមេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។
បុគ្គលស្ស បរិណតំ អញ្ញបុគ្គលស្ស វា សង្ឃស្ស
វា គណស្ស វា ចេតិយស្ស វា បរិណាមេតិ

បុគ្គលក៏បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវលះបង់យ៉ាងនេះ ។ បេ ។
បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំដឹងថាលាភនេះគេនាំយកបង្អោនទៅដើម្បីរបស់
សង្ឃហើយ ខ្ញុំត្រឡប់បង្អោនមកដើម្បីខ្លួនវិញ (លាភនេះ) ជានិស្សគ្គិយ
ខ្ញុំសូមលះបង់លាភនេះដល់សង្ឃ ។ បេ ។ ពាក្យតមពីនេះទៅមានសេចក្តីដូច
ក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបត្តវគ្គខាងដើមហើយ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងលាភដែល
គេនាំយកបង្អោនហើយ ថាគេនាំយកបង្អោនមកមែន ហើយបង្អោនមក
ដើម្បីខ្លួនវិញ ត្រូវនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងលាភ
ដែលគេនាំយកបង្អោនទៅហើយ ត្រឡប់បង្អោនមកដើម្បីខ្លួនវិញ ត្រូវ
អាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងលាភដែលគេនាំយកបង្អោនទៅហើយ ថា
មិនទាន់បង្អោនទៅទេ ត្រឡប់បង្អោនមកដើម្បីខ្លួន មិនត្រូវអាបត្តិ ។ លាភ
ដែលគេនាំយកបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃហើយ ភិក្ខុបង្អោនទៅដើម្បីសង្ឃដទៃក្តី
ដើម្បីចេតិយក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ លាភដែលគេនាំយកបង្អោនទៅដើម្បី
ចេតិយហើយ ភិក្ខុត្រឡប់បង្អោនទៅដើម្បីចេតិយដទៃក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី
បុគ្គលក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ លាភដែលគេនាំយកបង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គល
ភិក្ខុត្រឡប់បង្អោនទៅដើម្បីបុគ្គលឯទៀតក្តី សង្ឃក្តី គណៈក្តី ចេតិយក្តី

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបរិណតេ បរិណតសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបរិណតេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបរិណតេ អបរិណតសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(១៧១) អនាបត្តិ កត្ថ ទេមាតិ បុច្ឆិយមានោ យត្ថ តុម្ហាកំ ទេយ្យធម្មោ បរិភោគំ វា លភេយ្យ បដិសង្ខារំ វា លភេយ្យ ចិរដ្ឋិតិកោ វា អស្ស យត្ថ វា បន តុម្ហាកំ ចិត្តំ បសីទតិ តត្ថ ទេថាតិ ភណតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

បត្តវគ្គោ តតិយោ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងលាភដែលទាយកមិនបានបង្អោនទៅ ថាបានបង្អោនទៅហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងលាភដែលទាយកមិនបានបង្អោនទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុសំគាល់ក្នុងលាភដែលគេមិនបានបង្អោនទៅ ថាគេមិនបានបង្អោនទៅ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(១៧១) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលទាយកគេសួរថា យើងទាំងឡាយនឹងវេរប្រគេនក្នុងទីណា ហើយប្រាប់គេថា ទេយ្យធម៌របស់អ្នកទាំងឡាយគួរបាននូវការបរិភោគក្តី គួរបាននូវការជួសជុលក្តី គួរតាំងនៅអស់កាលជាយូរក្តីក្នុងទីណា មួយទៀត បើចិត្តរបស់អ្នកទាំងឡាយជ្រះថ្លាក្នុងទីណា អ្នកទាំងឡាយចូរវេរប្រគេនក្នុងទីនោះចុះ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាខាងដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ១០ ចប់ ។

វគ្គទី ៣ ចប់ ។

តស្សុទ្ទានំ

ទ្វេ ច បត្តានិ ភេសជ្ជំ វស្សិកា ទានបញ្ចមំ
សាមំ វាយាបនច្ចេកា សាសង្កំ សង្ឃិកេន ចាតិ ។

(១៧៦) ឧទ្ទិដ្ឋា ខោ អាយស្មន្តោ តឹស និស្សគ្គិយា បាចិត្តិយា ធម្មា ។ តត្ថាយស្មន្តេ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា ទុតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា តតិយម្បិ បុច្ឆាមិ កច្ចិត្ថ បរិសុទ្ធា បរិសុទ្ធេត្ថាយស្មន្តោ តស្មា តុណ្ហី ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌំ និដ្ឋិតំ ។

ចំនួនសិក្ខាបទក្នុងវគ្គនោះ គឺ

សិក្ខាបទទី ១ ២ និយាយអំពីបាត្រ សិក្ខាបទទី ៣ និយាយអំពីថ្នាំ សិក្ខាបទទី ៤ និយាយអំពីសំពត់ងូតទឹកភ្លៀង សិក្ខាបទទី ៥ និយាយអំពីការឲ្យចីវរ សិក្ខាបទទី ៦ និយាយអំពីការសូមអំបោះតម្បាញនឹងឯង សិក្ខាបទទី ៧ និយាយអំពីការប្រើឲ្យគេត្បាញ សិក្ខាបទទី ៨ និយាយអំពីអច្ចេកចីវរ សិក្ខាបទទី ៩ និយាយអំពីមានសេចក្តីរង្កៀស សិក្ខាបទទី ១០ និយាយអំពីការបង្អោនលាភរបស់សង្ឃ ។

(១៧៦) បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ការក្តីនិស្សគ្គិយបាចិត្តិយទាំង ៣០ ខ្ញុំសំដែងឡើងហើយ ។ ខ្ញុំសូមសួរលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយក្នុងអាបត្តិទាំងនោះ លោកទាំងឡាយ បរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសួរជាគំរប់ពីរដងផង លោកទាំងឡាយ បរិសុទ្ធហើយឬ ខ្ញុំសួរជាគំរប់បីដងផង លោកទាំងឡាយ បរិសុទ្ធហើយឬ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ សុទ្ធតែជាអ្នកបរិសុទ្ធក្នុងអាបត្តិទាំងនេះហើយ ហេតុនោះបានជាស្ងៀមនៅ ខ្ញុំចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

និស្សគ្គិយកណ្ឌ ចប់ ។

បាចិត្តិយកណ្ឌំ

ឥមេ ខោ បនាយស្មន្តោ ទ្វេនវុតិ បាចិត្តិយា ធម្មា ឧទ្ទេសំ អាគច្ឆន្តិ ។

មុសាវាទវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

[១៧៣] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ហត្ថកោ សក្យបុត្តោ វាទក្ខិត្តោ ហោតិ ។ សោ តិត្ថិយេហិ សទ្ធិំ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ សម្បជានមុសា ភាសតិ សង្កេតំ កត្វា វិសំវាទេតិ ។ តិត្ថិយា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ហត្ថកោ សក្យបុត្តោ អម្ហេហិ សទ្ធិំ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានិស្សតិ បដិជានិត្វា អវជានិស្សតិ

បាចិត្តិយកណ្ឌ

បពិត្រលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ធម៌គឺបាចិត្តិយ ៩២ ទាំងនេះឯង តែងមកកាន់ឧទ្ទេស ។

មុសាវាទវគ្គ បឋមសិក្ខាបទ

(១៧៣) សម័យនោះ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្រជាអ្នកហុចពាក្យសំដី ។ ហត្ថកភិក្ខុនោះបើចរចាជាមួយនឹងតិត្ថិយទាំងឡាយ តែងកែសំដី(១) ហើយទទួលនឹង(២) ទទួលនឹងហើយត្រឡប់តែងកែសំដីវិញ បិទបាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលខុសពីកំណត់នោះវិញ ។ តិត្ថិយទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចុះហេតុម្តេចបានជាហត្ថកភិក្ខុ ជាសក្យបុត្រពោលចរចាជាមួយនឹងយើងទាំងឡាយ តែងកែសំដីហើយទទួលនឹង ទទួលនឹងហើយ

---

១ គឺពាក្យណាដែលខ្លួននិយាយទៅហើយមានទោស ជាពាក្យខុសមិនល្អ ក៏បដិសេធពាក្យនោះថាមិនមែនជាពាក្យរបស់ខ្លួន ហៅថា តែងកែសំដី ។ ២ គឺពាក្យណាដែលខ្លួននិយាយទៅហើយជាពាក្យល្អត្រឹមត្រូវ ក៏ព្រមថាជាពាក្យរបស់ខ្លួន នេះហៅថា ទទួលនឹង ។ អដ្ឋកថា ។

អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរិស្សតិ សម្បជានមុសា ភាសិស្សតិ សង្កេតំ កត្វា វិសំវាទេស្សតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ តិត្ថិយានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ យេន ហត្ថកោ សក្យបុត្តោ តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ហត្ថកំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោចុំ សច្ចំ កិរ ត្វំ អាវុសោ ហត្ថក តិត្ថិយេហិ សទ្ធឹ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានាសិ បដិជានិត្វា អវជានាសិ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរសិ សម្បជានមុសា ភាសសិ សង្កេតំ កត្វា វិសំវាទេសីតិ ។ ឯវំ ខោ អាវុសោ តិត្ថិយា នាម យេន កេនចិ ជេតព្វា ន ត្វេវ ជយោ ទាតព្វោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ហត្ថកោ សក្យបុត្តោ តិត្ថិយេហិ សទ្ធឹ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានិស្សតិ បដិជានិត្វា អវជានិស្សតិ

ត្រឡប់ទៅកែសំដីវិញ បំផុតនូវហេតុដទៃដោយហេតុដទៃ ពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យខុសពីកំណត់នោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពួកតិរ្ថិយទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះចូលទៅរកហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្រ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងហត្ថកភិក្ខុ ជាសក្យបុត្រថា ម្នាលអាវុសោហត្ថក ឮថា អ្នកពោលចរចាមួយអន្លើដោយតិរ្ថិយទាំងឡាយ គេចកែសំដីហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយត្រឡប់ទៅកែសំដីវិញ បំផុតនូវហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យខុសពីកំណត់នោះវិញ មែនឬដូចម្តេច ។ ហត្ថកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ធម្មតាតិរ្ថិយទាំងឡាយនុ៎ះ ត្រូវតែបុគ្គលឯណាមួយផ្ចាញ់ផ្ចាលចេញ មិនត្រូវឲ្យការឈ្នះទៅតិរ្ថិយទាំងឡាយនោះទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ចុះហេតុដូចម្តេចបានជាហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្រ ពោលចរចាមួយអន្លើដោយតិរ្ថិយទាំងឡាយ គេចកែសំដីហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយត្រឡប់ទៅកែសំដីវិញ បំផុតនូវហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ និយាយពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្តីកំណត់ហើយពោលឲ្យខុស

អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរិស្សតិ សម្បជានមុសា ភាសិស្សតិ សង្កេតំ កត្វា វិសំវាទេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ហត្ថកំ សក្យបុត្តំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ហត្ថក តិត្ថិយេហិ សទ្ធឹ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានាសិ បដិជានិត្វា អវជានាសិ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរសិ សម្បជានមុសា ភាសសិ សង្កេតំ កត្វា វិសំវាទេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស តិត្ថិយេហិ សទ្ធឹ សល្លបន្តោ អវជានិត្វា បដិជានិស្សសិ បដិជានិត្វា អវជានិស្សសិ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរិស្សសិ សម្បជានមុសា ភាសិស្សសិ សង្កេតំ កត្វា វិសំវាទេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ សម្បជានមុសាវាទេ បាចិត្តិយន្តិ ។

ពីកំណត់នោះវិញ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះយកសេចក្ដីនុ៎ះក្រាបទូលចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយសួរចំពោះហត្ថកភិក្ខុជាសក្យបុត្រក្នុងវេលានោះថា ម្នាលហត្ថកភិក្ខុ បានឮថា អ្នកកាលពោលជាមួយអន្លើដោយតិរ្ថិយទាំងឡាយ តែងកែសំដីហើយទទួលវិញ ទទួលវិញហើយត្រឡប់តែកែសំដីវិញ បិទបាំងហេតុដទៃដោយហេតុដទៃ កាលពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្ដីកំណត់ហើយពោលឲ្យខុសពីកំណត់នោះវិញ តើពិតមែនឬ ។ ហត្ថកភិក្ខុទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះសព្វញ្ញុពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា នែបុរសទទេ ចុះហេតុអ្វី បានជាអ្នកឯងកាលពោលជាមួយអន្លើដោយតិរ្ថិយទាំងឡាយ តែងកែសំដីហើយទទួលវិញ ទទួលវិញហើយត្រឡប់តែកែសំដីវិញ បិទបាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ កាលពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ធ្វើនូវសេចក្ដីកំណត់ហើយពោលឲ្យខុសពីកំណត់នោះវិញ នែមោឃបុរស ការនុ៎ះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឬថានាំជនដែលជ្រះថ្លាហើយឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាតទៅទៀតទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៧៤] សម្បជានមុសាវាទោ នាម វិសំវាទន-បុរេក្ខារស្ស វាចា គិរា ព្យប្បថោ វចីភេទោ វាចសិកា វិញ្ញត្តិ អដ្ឋ អនរិយវោហារា អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេតិ អសុតំ សុតំ មេតិ អមុតំ មុតំ មេតិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតំ មេតិ ទិដ្ឋំ អទិដ្ឋំ មេតិ សុតំ អសុតំ មេតិ មុតំ អមុតំ មេតិ វិញ្ញាតំ អវិញ្ញាតំ មេតិ ។

[១៧៥] អទិដ្ឋំ នាម ន ចក្ខុនា ទិដ្ឋំ ។ អសុតំ នាម ន សោតេន សុតំ ។ អមុតំ នាម ន ឃានេន ឃាយិតំ ន ជិវ្ហាយ សាយិតំ ន កាយេន ផុដ្ឋំ ។ អវិញ្ញាតំ នាម ន មនសា វិញ្ញាតំ ។ ទិដ្ឋំ នាម ចក្ខុនា ទិដ្ឋំ ។ សុតំ នាម សោតេន សុតំ ។ មុតំ នាម ឃានេន ឃាយិតំ ជិវ្ហាយ សាយិតំ កាយេន ផុដ្ឋំ ។ វិញ្ញាតំ នាម មនសា វិញ្ញាតំ ។

[១៧៤] ដែលហៅថា ការពោលពាក្យកុហក ដោយដឹងខ្លួននោះ បានដល់វាចា សំដីផ្លូវពាក្យបែកធ្លាយ វិញ្ញត្តិប្រព្រឹត្តទៅក្នុងវាចារបស់បុគ្គល ដែលធ្វើគំនិតនឹងពោលឲ្យខុសចាកប្រមាណ នឹងវោហារមិនមែនរបស់ព្រះអរិយៈ ៨ យ៉ាង គឺ ការដែលមិនឃើញនិយាយថាអញឃើញ ១ មិនឮនិយាយថាអញឮ ១ មិនបានពាល់ត្រូវនិយាយថាអញបានពាល់ត្រូវ ១ មិនដឹងច្បាស់និយាយថាអញដឹងច្បាស់ ១ ឃើញនិយាយថាអញមិនឃើញ ១ ឮនិយាយថាអញមិនឮ ១ បានពាល់ត្រូវនិយាយថាអញមិនបានពាល់ត្រូវ ១ ដឹងច្បាស់និយាយថាអញមិនដឹងច្បាស់ ១ ។

[១៧៥] ដែលហៅថា មិនឃើញ គឺមិនឃើញដោយភ្នែក ។ ដែលហៅថា មិនឮ គឺមិនឮដោយត្រចៀក ។ ដែលហៅថា មិនពាល់ត្រូវ គឺមិនហិតដោយច្រមុះ មិនលិតដោយអណ្ដាត មិនពាល់ដោយកាយ ។ ដែលហៅថា មិនដឹងច្បាស់ គឺមិនដឹងច្បាស់ដោយចិត្ត ។ ដែលហៅថា ឃើញ គឺឃើញដោយភ្នែក ។ ដែលហៅថា ឮ គឺឮដោយត្រចៀក ។ ដែលហៅថា ពាល់ត្រូវ គឺហិតដោយច្រមុះ លិតដោយអណ្ដាត ពាល់ដោយកាយ ។ ដែលហៅថា ដឹងច្បាស់ គឺដឹងច្បាស់ដោយចិត្ត ។

[១៧៦] តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ ។ ចតូហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋឹ ។ បញ្ចហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋឹ វិនិធាយ ខន្តឹ ។ ឆហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា

(១៧៦) ភិក្ខុនិយាយកុហក ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញហើយ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោល គិតថាអាត្មានឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថា អាត្មាពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអាត្មាពោលកុហកហើយ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញ ដោយអាការ ៤ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលគិតថាអាត្មានឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអាត្មាពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអាត្មាពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ[១] ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញ ដោយអាការ ៥ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលដឹងថាអាត្មានឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអាត្មាពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអាត្មាពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញ ដោយអាការ ៦ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលគិតថាអាត្មានឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថា អាត្មាពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអាត្មាពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១

១ គឺលាក់បិទបាំងសេចក្តីឃើញរបស់ខ្លួន ។

ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋិំ វិនិធាយ ខន្តិំ វិនិធាយ រុចិំ ។ សត្តហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋិំ វិនិធាយ ខន្តិំ វិនិធាយ រុចិំ វិនិធាយ ភាវំ ។ អដ្ឋហាការេហិ អសុតំ សុតំ មេតិ ។ បេ ។ អមុតំ មុតំ មេតិ ។ បេ ។ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ ។ ចតូហាការេហិ ។ បេ ។ បញ្ចហាការេហិ ។ បេ ។ ឆហាការេហិ ។ បេ ។ សត្តហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតំ មេតិ

បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីពេញចិត្ត ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថាអាត្មាឃើញ ដោយអាការ ៧ យ៉ាង គឺ មុនដំបូងគិតថាអញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីពិតត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះពាក្យដែលមិនឮថា អាត្មាឮ ។ បេ ។ វត្ថុដែលមិនបានពាល់ត្រូវថា អាត្មាបានពាល់ត្រូវ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះហេតុដែលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង គឺ មុនដំបូងគិតថាអញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះហេតុដែលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៥ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៦ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៧ យ៉ាង គឺ មុនដំបូងគិតថា

សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋឹ វិនិធាយ ខន្តឹ វិនិធាយ រុចឹ វិនិធាយ ភាវំ ។

(១៧៧) តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេ សុតន្តិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេ មុតន្តិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេ វិញ្ញាតន្តិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេ សុតញ្ច មុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេ សុតញ្ច វិញ្ញាតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អទិដ្ឋំ ទិដ្ឋំ មេ សុតញ្ច មុតញ្ច វិញ្ញាតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស

អញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីពិតត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៧) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញផង ជាអាត្មាឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញផង ជាអាត្មាពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញផង ជាអាត្មាដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញផង ឮផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឃើញថា អាត្មាឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង

អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ អសុតំ សុតញ្ច មេ មុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អសុតំ សុតញ្ច មេ វិញ្ញាតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អសុតំ សុតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អសុតំ សុតញ្ច មេ មុតញ្ច វិញ្ញាតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អសុតំ សុតញ្ច មេ មុតញ្ច ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហា-ការេហិ អសុតំ សុតញ្ច មេ មុតញ្ច វិញ្ញាតញ្ច ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អមុតំ មុតញ្ច មេ វិញ្ញាតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អមុតំ មុតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អមុតំ មុតញ្ច មេ សុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ អមុតំ មុតញ្ច

ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឮថា អាត្មាឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះពាក្យដែលខ្លួនមិនឮថា អាត្មាឮផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិ-យាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឮថា អាត្មាឮផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឮថា អាត្មាឮផង ពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឮថា អាត្មាឮផង ពាល់ត្រូវផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនឮថា អាត្មាឮផង ពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនមិនបានពាល់ត្រូវថា អាត្មាបានពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ វត្ថុដែលខ្លួនមិនបានពាល់ត្រូវថា អាត្មាពាល់ត្រូវផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ វត្ថុដែលខ្លួនមិនបានពាល់ត្រូវថា អាត្មាពាល់ត្រូវផង ឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ វត្ថុដែលខ្លួនមិនបានពាល់ត្រូវថា

មេ វិញ្ញាតញ្ច ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អមុតំ មុតញ្ច មេ វិញ្ញាតញ្ច សុតញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អមុតំ មុតញ្ច មេ វិញ្ញាតញ្ច ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ សុតញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ មុតញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច មុតញ្ចាតិ ។បេ។ តីហាការេហិ អវិញ្ញាតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ច មុតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។បេ។

(១៧៨) តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ អទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា

ខ្លួនបានពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនបានពាល់ត្រូវថា ខ្លួនបានពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនបានពាល់ត្រូវថា ខ្លួនបានពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា ខ្លួនដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា ខ្លួនដឹងច្បាស់ផង ឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា ខ្លួនដឹងច្បាស់ផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា ខ្លួនដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ នូវផលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា ខ្លួនដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។បេ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះនូវផលខ្លួនមិនដឹងច្បាស់ថា ខ្លួនដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។បេ។

(១៧៨) ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះនូវផលខ្លួនបានឃើញថា ខ្លួនមិនឃើញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោល គិតថាអញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១

ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិ-តន្តិ ។ ចតូហាការេហិ ។ បេ ។ បញ្ចហាការេហិ ។ បេ ។ ឆហាការេហិ ។ បេ ។ សត្តហាការេហិ ទិដ្ឋំ អទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិ-ត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋិំ វិនិធាយ ខន្តិំ វិនិធាយ រុចិំ វិនិធាយ ភាវំ ។ តីហាការេហិ សុតំ អសុតំ មេតិ ។ បេ ។ មុតំ អមុតំ មេតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតំ អវិញ្ញាតំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ ។ ចតូហាការេហិ ។ បេ ។ បញ្ចហាការេហិ ។ បេ ។ ឆហាការេហិ ។ បេ ។

កាលនិយាយហើយដឹងថាអញនិយាយកុហកហើយ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនបានឃើញថា អាត្មាមិនឃើញ ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៥ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៦ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៧ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយគិតថាអញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយដឹងថាអញនិយាយកុហក ១ កាលនិយាយហើយដឹងថាអញនិយាយកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគិតត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះពាក្យដែលខ្លួនបានឮថា អាត្មាមិនបានឮ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះវត្ថុដែលខ្លួនបានពាល់ត្រូវថា អាត្មាមិនបានពាល់ត្រូវ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះហេតុដែលខ្លួនបានដឹងច្បាស់ថា អាត្មាមិនបានដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៣ យ៉ាងគឺ មុននឹងនិយាយគិតថាអញនឹងនិយាយកុហក ១ កំពុងនិយាយដឹងថាអញនិយាយកុហក ១ កាលនិយាយហើយដឹងថាអញនិយាយកុហកហើយ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ថា អាត្មាមិនដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៥ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៦ យ៉ាង ។ បេ ។

សត្តហាការេហិ វិញ្ញាតំ អវិញ្ញាតំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស បុព្វេវស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋឹ វិនិធាយ ខន្តឹ វិនិធាយ រុចឹ វិនិធាយ ភាវំ ។

(១៧៩) តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ សុតំ មេតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ មុតំ មេតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ វិញ្ញាតំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ សុតញ្ច មេ មុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ សុតញ្ច មេ វិញ្ញាតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ ទិដ្ឋំ សុតញ្ច មេ មុតញ្ច វិញ្ញាតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ សុតំ មុតំ មេតិ ។ បេ ។ សុតំ វិញ្ញាតំ មេតិ ។ បេ ។ សុតំ ទិដ្ឋំ មេតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ សុតំ មុតញ្ច មេ

អាការ ៧ យ៉ាង មុនទំនងពោលតែកថា អញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគិតត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(១៧៩) ភិក្ខុនិយាយកុហក ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញថា អាត្មាឮវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញថា អាត្មាបានពាល់ត្រូវវិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញថា អាត្មាដឹងច្បាស់វិញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញថា អាត្មាឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញថា អាត្មាឮផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនឃើញថា អាត្មាឮផង ពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហកដោយដឹងខ្លួន ចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនឮថា អាត្មាពាល់ត្រូវ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនឮថា អាត្មាដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ ភិក្ខុដែលខ្លួនឮថា អាត្មាឃើញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហក ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះភិក្ខុដែលខ្លួនឮថា អាត្មាពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង

វិញ្ញាតញ្ចាតិ ។ បេ ។ សុតំ មុតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ សុតំ មុតញ្ច មេ វិញ្ញាតញ្ច ទិដ្ឋញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ តីហាការេហិ មុតំ វិញ្ញាតំ មេតិ ។ បេ ។ មុតំ ទិដ្ឋំ មេតិ ។ បេ ។ មុតំ សុតំ មេតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ មុតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ មុតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ សុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ មុតំ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ វិញ្ញាតំ ទិដ្ឋំ មេតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតំ សុតំ មេតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតំ មុតំ មេតិ ។ បេ ។ តីហាការេហិ វិញ្ញាតំ ទិដ្ឋញ្ច មេ សុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតំ ទិដ្ឋញ្ច មេ មុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតំ ទិដ្ឋញ្ច មេ សុតញ្ច មុតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។

ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំធុំហើយ អាត្មាពាល់ត្រូវផង ឃើញផង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំធុំហើយ អាត្មាពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុនិយាយកុហក ដោយដឹងខ្លួន ចំពោះស្តីដែលខ្ញុំពាល់ត្រូវហើយ អាត្មាដឹងច្បាស់ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំពាល់ត្រូវហើយ អាត្មាឃើញ ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំពាល់ត្រូវហើយ អាត្មាឮ ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំពាល់ត្រូវហើយ អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំពាល់ត្រូវហើយ អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឮផង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំពាល់ត្រូវហើយ អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់ហើយ អាត្មាឃើញ ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់ហើយ អាត្មាឮ ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់ហើយ អាត្មាពាល់ត្រូវ ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់ហើយ អាត្មាឃើញផង ឮផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់ហើយ អាត្មាឃើញផង ពាល់ត្រូវផង ។ បេ ។ ស្តីដែលខ្ញុំដឹងច្បាស់ហើយ អាត្មាឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។

[១៨០] ចតូហាការេហិ ទិដ្ឋេ វេមតិកោ ទិដ្ឋំ នោកប្បេតិ ទិដ្ឋំ នស្សរតិ ទិដ្ឋំ បមុដ្ឋោ(១) ហោតិ ទិដ្ឋញ្ច មេ សុតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ ទិដ្ឋញ្ច មេ សុតញ្ច មុតញ្ច វិញ្ញាតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ សុតេ វេមតិកោ សុតំ នោកប្បេតិ សុតំ នស្សរតិ សុតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ មុតេ វេមតិកោ មុតំ នោកប្បេតិ មុតំ នស្សរតិ មុតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ ។ បេ ។ ចតូហាការេហិ វិញ្ញាតេ វេមតិកោ វិញ្ញាតំ នោកប្បេតិ វិញ្ញាតំ នស្សរតិ វិញ្ញាតំ បមុដ្ឋោ ហោតិ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ចាតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតញ្ច មេ សុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតញ្ច មេ មុតញ្ចាតិ ។ បេ ។

១ ម. ម. សម្មុដ្ឋោ ។

[១៨០] ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងវត្ថុដែលខ្លួនឃើញ (ក្តី) មិនជឿវត្ថុដែលខ្លួនបានឃើញ (ក្តី) រលឹកមិនបាននូវវត្ថុដែលខ្លួនឃើញហើយ (ក្តី) ភ្លេចនូវវត្ថុដែលខ្លួនបានឃើញ (ក្តី) ហើយពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាត្មាឃើញផង ឮផង ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាត្មាឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដឹងច្បាស់ផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងពាក្យដែលខ្លួនបានឮ (ក្តី) មិនជឿពាក្យដែលខ្លួនបានឮ (ក្តី) រលឹកមិនបាននូវពាក្យដែលខ្លួនបានឮ (ក្តី) ភ្លេចពាក្យដែលខ្លួនឮហើយ (ក្តី) ។ បេ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងវត្ថុដែលខ្លួនបានពាល់ត្រូវ (ក្តី) មិនជឿវត្ថុដែលខ្លួនបានពាល់ត្រូវ (ក្តី) រលឹកមិនបាននូវវត្ថុដែលខ្លួនបានពាល់ត្រូវ (ក្តី) ភ្លេចវត្ថុដែលខ្លួនបានពាល់ត្រូវ (ក្តី) ។ បេ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) មិនជឿហេតុដែលខ្លួនបានដឹងច្បាស់ (ក្តី) រលឹកមិនបាននូវហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) ភ្លេចហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) ហើយពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ ថាអាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឮផង ។ បេ ។ ថាអាត្មាដឹងច្បាស់ផង ពាល់ត្រូវផង

វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច មុតញ្ចាតិ ។ បេ ។ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ច មុតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុក្កដស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ ។ ចតូហាការេហិ ។ បេ ។ បញ្ចហាការេហិ ។ បេ ។ ឆហាការេហិ ។ បេ ។ សត្តហាការេហិ វិញ្ញាតេ វេមតិកោ វិញ្ញាតេ នោកប្បេតិ វិញ្ញាតំ នស្សរតិ វិញ្ញាតំ បម្មុដ្ឋំ ហោតិ វិញ្ញាតញ្ច មេ ទិដ្ឋញ្ច សុតញ្ច មុតញ្ចាតិ សម្បជានមុសា ភណន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ទុក្កដស្ស ហោតិ មុសា ភណិស្សន្តិ ភណន្តស្ស ហោតិ មុសា ភណាមីតិ ភណិតស្ស ហោតិ មុសា មយា ភណិតន្តិ វិនិធាយ ទិដ្ឋឹ វិនិធាយ ខន្តឹ វិនិធាយ រុចឹ វិនិធាយ ភាវំ ។

២៣៦
វិនយបិដក មហាវគ្គ

។ បេ ។ ថាអាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ។ បេ ។ ថាអាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ពាល់ត្រូវផង ។ បេ ។ ភិក្ខុពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៣ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលក៏ដឹងថាអញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) មិនជឿហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) រលឹកមិនបាននូវហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) ភ្លេចហេតុដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ (ក្តី) ហើយពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួនថា អាត្មាដឹងច្បាស់ផង ឃើញផង ឮផង ពាល់ត្រូវផង ដោយអាការ ៤ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៥ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៦ យ៉ាង ។ បេ ។ អាការ ៧ យ៉ាង គឺ មុននឹងពោលដឹងថាអញនឹងពោលកុហក ១ កំពុងពោលដឹងថាអញពោលកុហក ១ ពោលរួចហើយដឹងថាអញពោលកុហកហើយ ១ បិទបាំងនូវទិដ្ឋិ ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីគាប់ចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីចូលចិត្ត ១ បិទបាំងនូវសេចក្តីពិតត្រង់ ១ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ចយ ។

[១៨១] អនាបត្តិ ទវាយ ភណតិ រវាយ ភណតិ (ទវាយ ភណតិ នាម សហសា ភណតិ ។ រវាយ ភណតិ នាម អញ្ញំ ភណិស្សាមីតិ អញ្ញំ ភណតិ ។) ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(១៨១) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុពោលដោយភ្លាំងមាត់ ដល់ភិក្ខុពោលដោយភ្លាត់មាត់ (ភិក្ខុពោលដោយរហ័ស ឈ្មោះថាពោលដោយភ្លាំងមាត់ ។ ភិក្ខុគិតថា អញនឹងពោលពាក្យដទៃ ហើយត្រឡប់ពោលពាក្យដទៃក្រៅពីគំនិតនោះវិញ ឈ្មោះថា ពោលដោយភ្លាត់មាត់) ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ។

បឋមសិក្ខាបទ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

[១៨៦] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ បេសលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌន្តា(១) បេសលេ ភិក្ខូ ឱមសន្តិ ជាតិយាបិ នាមេនបិ គោត្តេនបិ កម្មេនបិ សិប្បេនបិ អាពាធេនបិ លិង្គេនបិ កិលេសេនបិ អាបត្តិយាបិ ហីនេនបិ អក្កោសេន ខុំសេន្តិ(២) វម្ភេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ បេសលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌន្តា បេសលេ ភិក្ខូ ឱមសិស្សន្តិ ជាតិយាបិ នាមេនបិ គោត្តេនបិ កម្មេនបិ សិប្បេនបិ អាពាធេនបិ លិង្គេនបិ កិលេសេនបិ អាបត្តិយាបិ ហីនេនបិ អក្កោសេន ខុំសេស្សន្តិ(៣) វម្ភេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

សិក្ខាបទទី ២

(១៨៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងឡាយ ឈ្លោះនឹងពួកភិក្ខុដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ពោលពាក់ដឺងភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ គឺជេរប្រទេចដោយជាតិខ្លះ ឈ្មោះខ្លះ គោត្តខ្លះ ការងារខ្លះ សិល្បសាស្ត្រខ្លះ អាពាធខ្លះ ភេទខ្លះ កិលេសខ្លះ អាបត្តិខ្លះ ពាក្យជេរថោកទាបខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុដូចម្តេច ក៏ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងឡាយ ឈ្លោះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ពោលពាក់ដឺងភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ គឺជេរប្រទេចដោយជាតិខ្លះ ឈ្មោះខ្លះ គោត្តខ្លះ ការងារខ្លះ សិល្បសាស្ត្រខ្លះ អាពាធខ្លះ ភេទខ្លះ កិលេសខ្លះ អាបត្តិខ្លះ ពាក្យជេរថោកទាបខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះយកសេចក្តីនុះក្រាបទូលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

---

១ ម. ឆ. ភណ្ឌនា ។ ២-៣ ខុំសេន្តិ ។

សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ បេសលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌន្តា បេសលេ ភិក្ខូ ឱមសថ ជាតិយាបិ នាមេនបិ គោត្តេនបិ កម្មេនបិ សិប្បេនបិ អាពាធេនបិ លិង្គេនបិ កិលេសេនបិ អាបត្តិយាបិ ហីនេនបិ អក្កោសេន ខុំសេថ[១] វម្ភេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា បេសលេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌន្តា បេសលេ ភិក្ខូ ឱមសិស្សថ ជាតិយាបិ ។ បេ ។ ហីនេនបិ អក្កោសេន ខុំសេស្សថ[២] វម្ភេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។

(១៨៣) ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ តក្កសិលាយំ អញ្ញតរស្ស ព្រាហ្មណស្ស នន្ទិវិសាលោ នាម ពលីពទ្ទោ

១-២ ខុំសេថាតិបិ ។

ព្រះបរមគ្រូត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថាអ្នកទាំងឡាយឈ្លោះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ពោលដាក់ដៀលភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ គឺជេរប្រទេចដោយជាតិខ្លះ ឈ្មោះខ្លះ គោត្តខ្លះ ការងារខ្លះ សិល្បសាស្ត្រខ្លះ អាពាធខ្លះ ភេទខ្លះ កិលេសខ្លះ អាបត្តិខ្លះ ពាក្យថោកទាបខ្លះ ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ករណីនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា នែបុរសសាបសូន្យចាកមគ្គផលទាំងឡាយ ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកទាំងឡាយឈ្លោះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ ពោលដាក់ដៀលភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានសីលជាទីស្រឡាញ់ គឺជេរប្រទេចដោយជាតិខ្លះ ។ បេ ។ ដោយពាក្យថោកទាបខ្លះ នែមោឃបុរស ការនេះមិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ទាំងមិនមែននាំជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹងរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតទេ ។ បេ ។ លុះព្រះអង្គទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ។

(១៨៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលពីដើម មានព្រាហ្មណ៍ម្នាក់នៅក្នុងក្រុងតក្កសិលា (ព្រាហ្មណ៍នោះ) មានគោមួយឈ្មោះនន្ទិវិសាល ។

អហោសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ នន្ទិវិសាលោ ពលីពទ្ទោ តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច គច្ឆ ត្វំ ព្រាហ្មណ សេដ្ឋិនា សទ្ធឹ សហស្សេន អព្ភុតំ ករោហិ មយ្ហំ ពលីពទ្ទោ សកដសតំ អតិពទ្ធំ បវដ្ដេស្សតីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ សេដ្ឋិនា សទ្ធឹ សហស្សេន អព្ភុតំ អកាសិ មយ្ហំ ពលីពទ្ទោ សកដសតំ អតិពទ្ធំ បវដ្ដេស្សតីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ សកដសតំ អតិពន្ធិត្វា នន្ទិវិសាលំ ពលីពទ្ទំ យុញ្ជិត្វា ឯតទវោច អញ្ច កូដ វហស្សុ កូដាតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ នន្ទិវិសាលោ ពលីពទ្ទោ តត្ថេវ អដ្ឋាសិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ សហស្សេន បរាជិតោ បជ្ឈាយិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ នន្ទិវិសាលោ ពលីពទ្ទោ តំ ព្រាហ្មណំ ឯតទវោច កិស្ស ត្វំ ព្រាហ្មណ បជ្ឈាយសីតិ ។ តថា ហិ បនាហំ ភោ តយា សហស្សេន បរាជិតោតិ ។ កិស្ស បន មំ ត្វំ ព្រាហ្មណ អកូដំ កូដវាទេន បាបេសិ គច្ឆ ត្វំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ គោឈ្មោះនន្ទិវិសាលបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ចូរអ្នកទៅនិយាយភ្នាល់នឹងសេដ្ឋីដាក់មួយពាន់កហាបណៈថា គោរបស់ខ្ញុំនឹងទាញរទេះមួយរយដែលចងភ្ជាប់គ្នាឲ្យរួចបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបព្រាហ្មណ៍នោះបានភ្នាល់នឹងសេដ្ឋីដាក់មួយពាន់កហាបណៈថា គោរបស់ខ្ញុំនឹងទាញរទេះចំនួនមួយរយដែលចងភ្ជាប់គ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រាហ្មណ៍នោះចងរទេះមួយរយភ្ជាប់គ្នារួចទឹមគោឈ្មោះនន្ទិវិសាល ហើយនិយាយពាក្យនេះថា នែគោកោង ឯងទាញទៅ នែគោកោង ឯងទំនួលទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ គោឈ្មោះនន្ទិវិសាល ក៏ឈរទ្រឹងក្នុងទីនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯព្រាហ្មណ៍នោះក៏ចាញ់សេដ្ឋីអស់មួយពាន់កហាបណៈ ហើយក៏សោយសោកក្នុងកាលនោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទើបគោនន្ទិវិសាលបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រាហ្មណ៍នោះថា បពិត្រព្រាហ្មណ៍ ហេតុអ្វីក៏អ្នកសោយសោក ។ ព្រាហ្មណ៍ឆ្លើយថា នែគោដ៏ចំរើន បានជាសោយសោក ព្រោះអ្នកឯងឲ្យខ្ញុំចាញ់សេដ្ឋីអស់មួយពាន់កហាបណៈ ។ គោនន្ទិវិសាលសួរថា ព្រាហ្មណ៍ ខ្ញុំមិនមែនជាសត្វកោង ចុះហេតុអ្វី ក៏អ្នកឯងហៅខ្ញុំថាសត្វកោង ព្រាហ្មណ៍ចូរអ្នកឯងទៅភ្នាល់

ព្រាហ្មណ សេដ្ឋិនា សទ្ធិំ ទ្វីហិ សហស្សេហិ អព្ភុតំ ករោហិ មយ្ហំ ពលិពទ្ទោ សកដសតំ អតិពទ្ធំ បវដ្ដេស្សតីតិ មា ច មំ អក្កូដំ ក្កូដវាទេន តាបេសីតិ ។ អថ ខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ សេដ្ឋិនា សទ្ធិំ ទ្វីហិ សហស្សេហិ អព្ភុតំ អកាសិ មយ្ហំ ពលិពទ្ទោ សកដសតំ អតិពទ្ធំ បវដ្ដេស្សតីតិ ។ អថ ខោ ភិក្ខវេ សោ ព្រាហ្មណោ សកដសតំ អតិពន្ធិត្វា នន្ទិវិសាលំ ពលិពទ្ទំ យុញ្ជិត្វា ឯតទវោច គច្ឆ ភទ្រ វហស្សុ ភទ្រាតិ ។ អថ ខោ ភិក្ខវេ នន្ទិវិសាលោ ពលិពទ្ទោ សកដសតំ អតិពទ្ធំ បវដ្ដេសិ ។

(១៨៦) មនាបមេវ ភាសេយ្យ នាមនាបំ កុទាចនំ
មនាបំ ភាសមានស្ស គរុំ ភារំ ឧទព្វហិ
ធនញ្ច នំ អលាភេសិ តេន ចត្តមនោ អហូតិ ។

នឹងសេដ្ឋីជាប់មួយពាន់កហាបណៈថា គោរបស់ខ្ញុំទាញរទេះចំនួនមួយរយ ដែលគេចងភ្ជាប់គ្នាបាន តែថាអ្នកឯងកុំហៅខ្ញុំថាគោកៀនទៀត ព្រោះខ្ញុំមិនមែនជាគោកៀនទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯព្រាហ្មណ៍នោះភ្នាល់នឹងសេដ្ឋីជាប់ពីរពាន់កហាបណៈដោយពាក្យថា គោរបស់ខ្ញុំអាចទាញរទេះចំនួនមួយរយដែលគេចងភ្ជាប់គ្នាបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រាហ្មណ៍នោះក៏ចងរទេះ ចំនួនមួយរយភ្ជាប់គ្នា រួចទឹមគោនន្ទិវិសាលហើយបាននិយាយពាក្យនេះក្នុងពេលនោះថា ម្នាលគោដ៏ចំរើន ចូរអ្នកឯងទាញទៅ ម្នាលគោដ៏ចំរើន ចូរអ្នកឯងអូសទៅ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលនោះគោនន្ទិវិសាលក៏ទាញរទេះចំនួនមួយរយដែលគេចងភ្ជាប់គ្នាឲ្យវិលទៅមុខ ។

(១៨៦) បុគ្គលត្រូវពោលតែពាក្យដែលជាទីគាប់ចិត្តម្យ៉ាងនឹង ពាក្យដែលមិនជាទីគាប់ចិត្ត សូម្បីតែមួយ ក៏មិនត្រូវពោលឡើយ (ព្រាហ្មណ៍) ពោលពាក្យជាទីគាប់ចិត្ត (គោនន្ទិ-វិសាល) ក៏នាំទៅនូវភារៈដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ ហើយញុំាងព្រាហ្មណ៍នោះឲ្យបានទ្រព្យផង មានសេចក្ដីពេញចិត្តព្រោះព្រាហ្មណ៍នោះបានទ្រព្យផង ព្រោះការងាររបស់ខ្លួនផង ។

[១៨៨] តទាបិ មេ ភិក្ខវេ អមនាបា ខុំសនា(១) វម្ភនា កិមង្គំ បនេតរហិ មនាបា ភវិស្សតិ ខុំសនា(២) វម្ភនា នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ឱមសវាទេ បាចិត្តិយន្តិ ។

[១៨៦] ឱមសវាទោ នាម ទសហិ អាការេហិ ឱមសតិ ជាតិយាបិ នាមេនបិ គោត្តេនបិ កម្មេនបិ សិប្បេនបិ អាពាធេនបិ លិង្គេនបិ កិលេសេនបិ អាបត្តិយាបិ ហីនេនបិ អក្កោសេនាតិ ។

[១៨៧] ជាតិ នាម ទ្វេ ជាតិយោ ហីនា ច ជាតិ ឧក្កដ្ឋា ច ជាតិ ។ ហីនា នាម ជាតិ ចណ្ឌាលជាតិ វេណជាតិ នេសាទជាតិ រថការជាតិ បុក្កុសជាតិ ឯសា ហីនា នាម ជាតិ ។ ឧក្កដ្ឋា នាម ជាតិ ខត្តិយជាតិ ព្រាហ្មណជាតិ ឯសា ឧក្កដ្ឋា នាម ជាតិ ។

១-២ វម្ភនាតិ ។

[១៨៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យជេរប្រទេច មិនជាទីគាប់ចិត្តដល់តថាគតក្នុងកាលនោះ សូម្បីជេរប្រទេចនឹងជាទីគាប់ចិត្តក្នុងកាលឥឡូវនេះដូចម្តេចបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់អ្នកដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុពោលពាក្យចាក់ដោត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[១៨៦] ដែលហៅថា ពាក្យចាក់ដោតនោះ គឺភិក្ខុពោលចាក់ដោតដោយអាការ ១០ យ៉ាង គឺ ជាតិ ១ ឈ្មោះ ១ គោត្រ ១ ការងារ ១ សិល្ប-សាស្ត្រ ១ អាពាធ ១ ភេទ ១ កិលេស ១ អាបត្តិ ១ ពាក្យជេរដ៏ថោកទាប ១ ។

[១៨៧] ដែលហៅថា ជាតិ គឺ ជាតិមាន ២ យ៉ាង គឺ ហីនជាតិ(១) ១ ឧក្កដ្ឋជាតិ(២) ១ ។ ដែលហៅថា ហីនជាតិ គឺជាតិមនុស្សចណ្ឌាល(៣) ជាតិជាងត្បាញផែង(៤) ជាតិអ្នកនេសាទ(៥) ជាតិអ្នកធ្វើរទេះ ជាតិអ្នកបោសសម្រាម ជាតិទាំងនេះហៅថា ហីនជាតិ ។ ដែលហៅថា ឧក្កដ្ឋជាតិ គឺជាតិក្សត្រិយ៍ ជាតិព្រាហ្មណ៍ ជាតិទាំងនេះ ហៅថា ឧក្កដ្ឋជាតិ ។

១ ជាតិថោកទាប ។ ២ ជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ៣ ជាតិមនុស្សប្រហោងកាម ។ ៤ អ្នកត្បាញវល្លិ៍ពោលថាជាងតែង ។ ៥ ជាតិព្រានម្រឹគជាដើម ។

(១៥៥) ជាតិ នាម ទ្វេ ជាតិយោ ហីនញ្ច ជាតិ ឧក្កដ្ឋញ្ច ជាតិ ។ ហីនា នាម ជាតិ ចណ្ឌាលជាតិ វេណជាតិ នេសាទជាតិ រថការជាតិ បុក្កុសជាតិ តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ ឱញ្ញាតំ អវញ្ញាតំ ហីឡិតំ បរិភូតំ អចិត្តីកតំ ឯសា ហីនា នាម ជាតិ ។ ឧក្កដ្ឋា នាម ជាតិ ពុទ្ធបដិសំយុត្តំ ធម្មបដិសំយុត្តំ សង្ឃបដិសំយុត្តំ តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ អនោញ្ញាតំ អនវញ្ញាតំ អហីឡិតំ អបរិភូតំ ចិត្តីកតំ ឯសា ឧក្កដ្ឋា នាម ជាតិ ។

(១៥៦) គោត្តំ នាម ទ្វេ គោត្តានិ ហីនញ្ច គោត្តំ ឧក្កដ្ឋញ្ច គោត្តំ ។ ហីនំ នាម(១) ភារទ្វាជគោត្តំ តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ ឱញ្ញាតំ អវញ្ញាតំ ហីឡិតំ បរិភូតំ អចិត្តីកតំ ឯតំ ហីនំ នាម គោត្តំ ។ ឧក្កដ្ឋំ នាម គោត្តំ គោតមគោត្តំ មោគ្គល្លានគោត្តំ កច្ចាយនគោត្តំ វាសេដ្ឋគោត្តំ តេសុ តេសុ វា បន

១ គោត្តំ ។ កោសិយគោត្តម្បិ ទិស្សតិ ។

(១៥៥) ដែលហៅថា ជាតិ គឺ ជាតិមានពីរយ៉ាង គឺ ហីនជាតិ១ ឧក្កដ្ឋជាតិ១ ។ ដែលហៅថា ហីនជាតិ គឺ ចណ្ឌាលជាតិ(១) វេណជាតិ(២) នេសាទជាតិ(៣) រថការជាតិ(៤) បុក្កុសជាតិ(៥) ពុំនោះសោត ជាតិណាដែលគេមើលងាយ គេបន្ទាបបន្ថោក គេខ្ពើម គេពេបជ្រាយ គេមិនគោរព មានក្នុងជនបទនោះៗ ជាតិនុ៎ះហៅថា ហីនជាតិ ។ ដែលហៅថា ឧក្កដ្ឋជាតិ គឺ ជាតិដែលប្រកបព្រមដោយព្រះពុទ្ធ ប្រកបព្រមដោយព្រះធម៌ ប្រកបព្រមដោយព្រះសង្ឃ ពុំនោះសោត ជាតិណាដែលគេមិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាបបន្ថោក គេមិនខ្ពើម គេមិនពេបជ្រាយ គេគោរព មានក្នុងជនបទនោះៗ ជាតិនុ៎ះហៅថា ឧក្កដ្ឋជាតិ ។

(១៥៦) ដែលហៅថា គោត្ត គឺ គោត្តមានពីរយ៉ាង គឺ ហីនគោត្ត១ ឧក្កដ្ឋគោត្ត១ ។ ដែលហៅថា ហីនគោត្ត គឺ ភារទ្វាជគោត្ត ពុំនោះសោត គោត្តណាដែលគេមើលងាយ គេបន្ទាបបន្ថោក គេខ្ពើម គេពេបជ្រាយ គេមិនគោរព មានក្នុងជនបទនោះៗ គោត្តនុ៎ះហៅថា ហីនគោត្ត ។ ដែលហៅថា ឧក្កដ្ឋគោត្ត គឺ គោតមគោត្ត មោគ្គល្លានគោត្ត កច្ចាយនគោត្ត វាសេដ្ឋគោត្ត ពុំនោះសោត

១-២-៣-៤-៥ ពាក្យទាំង ៥ នេះ ភាសាខ្មែរថា ជាជាឈ្មោះពួកមនុស្សដែលគេរាប់ថាថោកទាប ។

ជនបទេសុ អនោញ្ញាតំ អនវញ្ញាតំ អហីឡិតំ អបរិភូតំ ចិត្តីកតំ ឯតំ ឧក្កដ្ឋំ នាម គោត្តំ ។

(១៩០) កម្មំ នាម ទ្វេ កម្មានិ ហីនញ្ច កម្មំ ឧក្កដ្ឋញ្ច កម្មំ ។ ហីនំ នាម កម្មំ កោដ្ឋកកម្មំ បុប្ផឆឌ្ឌកកម្មំ តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ ឱញ្ញាតំ អវញ្ញាតំ ហីឡិតំ បរិភូតំ អចិត្តីកតំ ឯតំ ហីនំ នាម កម្មំ ។ ឧក្កដ្ឋំ នាម កម្មំ កសិ វណិជ្ជា គោរក្ខា តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ អនោញ្ញាតំ អនវញ្ញាតំ អហីឡិតំ អបរិភូតំ ចិត្តីកតំ ឯតំ ឧក្កដ្ឋំ នាម កម្មំ ។

(១៩១) សិប្បំ នាម ទ្វេ សិប្បានិ ហីនញ្ច សិប្បំ ឧក្កដ្ឋញ្ច សិប្បំ ។ ហីនំ នាម សិប្បំ នឡការសិប្បំ កុម្ភការសិប្បំ បេសការសិប្បំ

គោត្រណា ដែលគេមិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាបបន្ថោក គេមិនខ្ពើម គេមិនពេបជ្រាយ គេគោរព មានក្នុងជនបទនោះ ៗ គោត្រនេះ ហៅថា ឧត្តមគោត្រ ។

(១៩០) ដែលហៅថា ការងារ គឺការងារមានពីរយ៉ាង ពុម ផល់ការងារដ៏ថោកទាប ១ ការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែលហៅថា ការងារដ៏ថោកទាប គឺ ការងាររបស់អ្នកចាំងឈើ ការងាររបស់អ្នកចោលផ្កា (ចោលសម្រាម) ពុំនោះសោត ការងារណាដែលគេមើលងាយ គេបន្ទាបបន្ថោក គេខ្ពើម គេពេបជ្រាយ គេមិនគោរព មានក្នុងជនបទនោះ ៗ ការងារនេះហៅថា ការងារដ៏ថោកទាប ។ ដែលហៅថា ការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺ ការភ្ជួររាស់ ការជួញប្រែ ការរក្សាគោ ពុំនោះសោត ការងារណាដែលគេមិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាបបន្ថោក គេមិនខ្ពើម គេមិនពេបជ្រាយ គេគោរព មានក្នុងជនបទនោះ ៗ ការងារនេះ ហៅថា ការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។

(១៩១) ដែលហៅថា សិល្បសាស្ត្រ គឺ សិល្បសាស្ត្រ មានពីរយ៉ាង ពុម ផល់សិល្បសាស្ត្រដ៏ថោកទាប ១ សិល្បសាស្ត្រដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែលហៅថា សិល្បសាស្ត្រដ៏ថោកទាប គឺ សិល្បសាស្ត្រអ្នកត្បាញផែង សិល្បសាស្ត្រអ្នកធ្វើឆ្នាំង សិល្បសាស្ត្រអ្នកត្បាញសម្ពត់

ចម្មការសិប្បំ នហាបិតសិប្បំ តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ ឱញ្ញាតំ អវញ្ញាតំ ហីឡិតំ បរិភូតំ អចិត្តីកតំ ឯតំ ហីនំ នាម សិប្បំ ។ ឧក្កដ្ឋំ នាម សិប្បំ មុទ្ទា គណនា លេខា តេសុ តេសុ វា បន ជនបទេសុ អនោញ្ញាតំ អនវញ្ញាតំ អហីឡិតំ អបរិភូតំ ចិត្តីកតំ ឯតំ ឧក្កដ្ឋំ នាម សិប្បំ ។

(១៩២) សព្វេបិ អាពាធា ហីនា នាម អបិច មធុមេហោ អាពាធោ ឧក្កដ្ឋោ ។

(១៩៣) លិង្គំ នាម ទ្វេ លិង្គានិ ហីនញ្ច លិង្គំ ឧក្កដ្ឋញ្ច លិង្គំ ។ ហីនំ នាម លិង្គំ អតិទីឃំ អតិរស្សំ អតិកណ្ហំ អច្ចោទាតំ ឯតំ ហីនំ នាម លិង្គំ ។ ឧក្កដ្ឋំ នាម លិង្គំ នាតិទីឃំ នាតិរស្សំ នាតិកណ្ហំ នាច្ចោទាតំ ឯតំ ឧក្កដ្ឋំ នាម លិង្គំ ។

សិល្បសាស្ត្រគួរស្អប់ខ្ពើម(១) សិល្បសាស្ត្រទាបថោក ក្នុងនោះសោត សិល្បសាស្ត្រណា ដែលគេមើលងាយ គេបន្ទាបបន្ថោក គេខ្ពើម គេគេចឆ្ងាយ គេមិនគោរព នៅក្នុងជនបទនោះៗ សិល្បសាស្ត្រទាំងនេះ ហៅថា សិល្បសាស្ត្រថោកទាប ។ ដែលហៅថា សិល្បសាស្ត្រខ្ពង់ខ្ពស់គឺការរាប់ដោយម្រាមដៃ ការរាប់ដោយមិនដាច់ ការសរសេរអក្សរ ក្នុងនោះសោត សិល្បសាស្ត្រណា ដែលគេមិនមើលងាយ គេមិនបន្ទាបបន្ថោក គេមិនខ្ពើម គេមិនគេចឆ្ងាយ គេគោរព នៅក្នុងជនបទនោះៗ សិល្បសាស្ត្រទាំងនេះ ហៅថា សិល្បសាស្ត្រខ្ពង់ខ្ពស់ ។

(១៩២) បណ្ដាអាពាធទាំងឡាយ សុទ្ធតែថោកទាបទាំងអស់ ចំណែកខាងរោគទឹកនោមផ្អែម (ទឹកប្រមេះ) ហៅថា អាពាធដ៏ប្រសើរ ។

(១៩៣) ដែលហៅថា ភេទ គឺភេទមាន២យ៉ាង គឺភេទថោកទាប ១ ភេទខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែលហៅថា ភេទថោកទាប គឺ ភេទវែងពេក ខ្លីពេក ខ្មៅពេក សពេក ភេទទាំងនេះ ហៅថា ភេទថោកទាប ។ ដែលហៅថា ភេទខ្ពង់ខ្ពស់ គឺ ភេទមិនវែងពេក មិនខ្លីពេក មិនខ្មៅពេក មិនសពេក ភេទទាំងនេះ ហៅថា ភេទខ្ពង់ខ្ពស់ ។

---

១ ឬសិល្បសាស្ត្រអាក្រក់ ។

(១៩៥) សព្វេបិ កិលេសា ហីនា ។

(១៩៦) សព្វាបិ អាបត្តិយោ ហីនា អបិច សោ-
តាបត្តិ សមាបត្តិ ឧក្កដ្ឋា ។

(១៩៧) អក្កោសោ នាម ទ្វេ អក្កោសា ហីនោ
ច អក្កោសោ ឧក្កដ្ឋោ ច អក្កោសោ ។ ហីនោ
នាម អក្កោសោ ឱដ្ឋោសិ មេណ្ឌោសិ គោណោសិ
គទ្រភោសិ តិរច្ឆានគតោសិ នេរយិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ
សុគតិ ទុគ្គតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខា យការេន វា
ភការេន វា កាដកោដចិកាយ វា ឯសោ ហីនោ
នាម អក្កោសោ ។ ឧក្កដ្ឋោ នាម អក្កោសោ
បណ្ឌិតោសិ ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្ម-
កថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ
បាដិកង្ខាតិ ឯសោ ឧក្កដ្ឋោ នាម អក្កោសោ ។

(១៩៥) ឯកិលេសទាំងឡាយ សុទ្ធតែថោកទាបទាំងអស់ ។

(១៩៦) ឯអាបត្តិទាំងឡាយ សុទ្ធតែថោកទាបទាំងអស់ ចំ-
ណែកការសោតាបត្តិ និងសមាបត្តិ សុទ្ធតែខ្ពង់ខ្ពស់ទាំងអស់ ។

(១៩៧) ដែលហៅថា ជេរ គឺ ជេរមានពីរយ៉ាង គឺជេរ
យ៉ាងថោកទាប១ ជេរយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់១ ។ ដែលហៅថា ជេរយ៉ាងថោក
ទាប គឺ ជេរថា លោកជាសត្វអូដ្ឋ លោកជាសត្វចៀម លោកជាសត្វគោ
លោកជាសត្វលា លោកជាសត្វតិរច្ឆាន លោកជាសត្វនរក[១] លោក
គ្មានគតិល្អទេ លោកមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាង ជេរដោយ យអក្សរ[២]ក្តី
ដោយ ភអក្សរ[៣]ក្តី ដោយនិមិត្តប្រុសនិងនិមិត្តស្រីក្តី ជេរទាំងនេះហៅថា
ជេរយ៉ាងថោកទាប ។ ដែលហៅថា ជេរយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ គឺ ជេរថា លោក
ជាបណ្ឌិត លោកជាអ្នកឈ្លាស លោកជាអ្នកប្រាជ្ញ លោកជាពហុស្សូត[៤]
លោកជាធម្មកថិក[៥] លោកគ្មានគតិអាក្រក់ទេ លោកមានតែគតិល្អ
ម្យ៉ាង ជេរទាំងនេះ ហៅថា ជេរយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ ។

---

១ សត្វកើតក្នុងស្ថានឥតសេចក្តីចំរើន ។ ២-៣ យ អក្សរ និង ភ អក្សរនេះ ជាឈ្មោះមេថុនធម្ម ។ ៤ អ្នកចេះដឹងធម្មវិន័យច្រើន ។ ៥ អ្នកសំដែងធម៌ ។

(១៤៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ[1] ហីនេន ហីនំ ជាតិ ចណ្ឌាលំ វេណំ នេសាទំ រថការំ បុក្កុសំ ចណ្ឌាលោសិ វេណោសិ នេសាទោសិ រថការោសិ បុក្កុសោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៤៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ ជាតិ ខត្តិយំ ព្រាហ្មណំ ចណ្ឌាលោសិ វេណោសិ នេសាទោសិ រថការោសិ បុក្កុសោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(១៤៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ ជាតិ

១ ម. ម. មង្កុ កត្តុកាមោ ។

(១៤៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យមានមុខចុះក្រោម[1] ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា ពោលចំពោះបុគ្គលដែលមានជាតិថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថានិយាយចំពោះឧបសម្បន្នជាតិចណ្ឌាល ជាតិអ្នកធ្វើផែងឫស្សី ជាតិអ្នកនេសាទ ជាតិអ្នកធ្វើរថ ជាតិអ្នកចោលសម្រាម ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សចណ្ឌាល ជាអ្នកធ្វើផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាអ្នកធ្វើរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(១៤៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា ពោលចំពោះបុគ្គលដែលមានជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថានិយាយចំពោះឧបសម្បន្នជាតិក្សត្រិយ៍ ជាតិព្រាហ្មណ៍ ដោយពាក្យថា អ្នកឯងជាអ្នកចណ្ឌាល ជាជាងផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាអ្នកធ្វើរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(១៤៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា ពោលចំពោះបុគ្គលដែលមានជាតិថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយចំពោះ

១ ធ្វើមិនឲ្យមានអំណាចតេជះ ។

ចណ្ឌាលំ វេណំ នេសាទំ រថការំ បុក្កុសំ ខត្តិយោសិ ព្រាហ្មណោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦០០] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ ខត្តិយំ ព្រាហ្មណំ ខត្តិយោសិ ព្រាហ្មណោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦០១] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ អវកណ្ណកំ ជវកណ្ណកំ ធនិដ្ឋកំ សវិដ្ឋកំ កុលវឌ្ឍកំ អវកណ្ណកោសិ ជវកណ្ណកោសិ ធនិដ្ឋកោសិ សវិដ្ឋកោសិ កុលវឌ្ឍកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦០២] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ

ឧបសម្បន្នជាតិអ្នកចណ្ឌាល ជាតិអ្នកជាងវេនី ជាតិអ្នកនេសាទ ជាតិអ្នកធ្វើរថ ជាតិអ្នកចោលសម្រាម ដោយពាក្យថា លោកជាក្សត្រិយ៍ លោកជាព្រាហ្មណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[៦០០] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា ពោលចំពោះបុគ្គលដែលមានជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយចំពោះឧបសម្បន្នដែលមានជាតិជាក្សត្រិយ៍ ជាតិព្រាហ្មណ៍ ដោយពាក្យថា លោកជាក្សត្រិយ៍ លោកជាព្រាហ្មណ៍ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[៦០១] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា ពោលចំពោះនាមថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺនិយាយចំពោះឧបសម្បន្នដែលមាននាមជាអវកណ្ណក ជាជវកណ្ណក ជាធនិដ្ឋក ជាសវិដ្ឋក ជាកុលវឌ្ឍក ដោយពាក្យថា លោកជាអវកណ្ណក លោកជាជវកណ្ណក លោកជាធនិដ្ឋក លោកជាសវិដ្ឋក លោកជាកុលវឌ្ឍក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[៦០២] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា ពោលចំពោះនាមខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺនិយាយចំពោះឧបសម្បន្ន

ពុទ្ធរក្ខិតំ ធម្មរក្ខិតំ សង្ឃរក្ខិតំ អវកណ្ណកោសិ ជវកណ្ណកោសិ ធនិដ្ឋកោសិ សវិដ្ឋកោសិ កុលវឌ្ឍកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២០៣] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទេតិ អវកណ្ណកំ ជវកណ្ណកំ ធនិដ្ឋកំ សវិដ្ឋកំ កុលវឌ្ឍកំ ពុទ្ធរក្ខិតោសិ ធម្មរក្ខិតោសិ សង្ឃរក្ខិតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២០៤] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ ពុទ្ធរក្ខិតំ ធម្មរក្ខិតំ សង្ឃរក្ខិតំ ពុទ្ធរក្ខិតោសិ ធម្មរក្ខិតោសិ សង្ឃរក្ខិតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២០៥] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ

ដែលមាននាមជាពុទ្ធរក្ខិត ជាធម្មរក្ខិត ជាសង្ឃរក្ខិត ដោយពាក្យថា លោកជាអវកណ្ណក លោកជាជវកណ្ណក លោកជាធនិដ្ឋក លោកជាសវិដ្ឋក លោកជាកុលវឌ្ឍក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២០៣] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនខ្មាស់ ចំពោះឧបសម្បន្នដទៃ ពោលចំពោះនាមថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយចំពោះឧបសម្បន្នមាននាមជាអវកណ្ណក ជាជវកណ្ណក ជាធនិដ្ឋក ជាសវិដ្ឋក ជាកុលវឌ្ឍក ដោយពាក្យថា លោកឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត លោកឈ្មោះធម្មរក្ខិត លោកឈ្មោះសង្ឃរក្ខិត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២០៤] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនខ្មាស់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅនាមខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺពោលសំដៅឧបសម្បន្នដែលមាននាមជាពុទ្ធរក្ខិត ជាធម្មរក្ខិត ជាសង្ឃរក្ខិត ដោយពាក្យថា លោកឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត ធម្មរក្ខិត សង្ឃរក្ខិត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២០៥] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនខ្មាស់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅគោត្តថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺពោលសំដៅឧបសម្បន្ន

កោសិយំ ភារទ្វាជំ កោសិយោសិ ភារទ្វាជោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២០៦) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ គោតមំ មោគ្គល្លានំ កច្ចាយនំ វាសេដ្ឋំ កោសិយោសិ ភារទ្វាជោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២០៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទតិ កោសិយំ ភារទ្វាជំ គោតមោសិ មោគ្គល្លានោសិ កច្ចាយនោសិ វាសេដ្ឋោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២០៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ

ជាកោសិយគោត្ត ភារទ្វាជគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាកោសិយគោត្ត លោកជាភារទ្វាជគោត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(២០៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបៀតបៀន ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនខ្មាស់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ពោលសំដៅគោត្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នជាគោតមគោត្ត ជាមោគ្គល្លានគោត្ត ជាកច្ចាយនគោត្ត ជាវាសេដ្ឋគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាកោសិយគោត្ត លោកជាភារទ្វាជគោត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(២០៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបៀតបៀន ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនខ្មាស់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ពោលសំដៅគោត្តដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នជាកោសិយគោត្ត ជាភារទ្វាជគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាគោតមគោត្ត លោកជាមោគ្គល្លានគោត្ត លោកជាកច្ចាយនគោត្ត លោកជាវាសេដ្ឋគោត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(២០៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបៀតបៀន ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនខ្មាស់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ពោលសំដៅគោត្តដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន

គោតមំ មោគ្គល្លានំ កច្ចាយនំ វាសេដ្ឋំ គោតមោសិ មោគ្គល្លានោសិ កច្ចាយនោសិ វាសេដ្ឋោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦០៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ កោដ្ឋកំ បុប្ផឆឌ្ឌកំ កោដ្ឋកោសិ បុប្ផឆឌ្ឌកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦១០) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ កស្សកំ វាណិជំ គោរក្ខំ កោដ្ឋកោសិ បុប្ផឆឌ្ឌកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦១១) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទេតិ

ជាគោតមគោត្ត ជាមោគ្គល្លានគោត្ត ជាកច្ចាយនគោត្ត ជាវាសេដ្ឋគោត្ត ដោយពាក្យថា លោកជាគោតមគោត្ត លោកជាមោគ្គល្លានគោត្ត លោកជាកច្ចាយនគោត្ត លោកជាវាសេដ្ឋគោត្ត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦០៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅការៈធារដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន ជាអ្នកចាំងឈើ ជាអ្នកបោសសម្រាម ដោយពាក្យថា លោកជាជាងចាំងឈើ លោកជាអ្នកបោសសម្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦១០) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅការៈធារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នថាជាកសិករ ជាអ្នកជួញប្រែ ជាអ្នករក្សាគោ ដោយពាក្យថា លោកជាជាងចាំងឈើ លោកជាអ្នកបោសសម្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦១១) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីធ្វើឲ្យអៀនអន់ ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅការធារដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន

កោដ្ឋកំ បុប្ផឆឌ្ឌកំ កស្សកោសិ វាណិជោសិ គោរក្ខោ-សីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៦៦) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ កស្សកំ វាណិជំ គោរក្ខំ កស្សកោសិ វាណិជោសិ គោរក្ខោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៦៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ នឡការំ កុម្ភការំ បេសការំ ចម្មការំ ន្ហាបិតំ នឡការោសិ កុម្ភការោសិ បេសការោសិ ចម្មការោសិ ន្ហាបិតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

ជាជាងចាំងឈើ ជាអ្នកចោលសម្រាម ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នកភ្ជួររាស់ លោកជាអ្នកជំនួញ លោកជាអ្នកគង្វាលគោ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(២៦៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ត្រូវការដើម្បីជេរ ត្រូវការដើម្បីបៀតបៀន ត្រូវការដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅការងារដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺពោលសំដៅឧបសម្បន្នជាអ្នកភ្ជួររាស់ អ្នកជំនួញ អ្នកគង្វាលគោ ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នកភ្ជួររាស់ លោកជាអ្នកជំនួញ លោកជាអ្នកគង្វាលគោ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(២៦៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ត្រូវការដើម្បីជេរ ត្រូវការដើម្បីបៀតបៀន ត្រូវការដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅសិល្បសាស្ត្រដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺពោលសំដៅឧបសម្បន្នជាជាងត្បាញវែង ជាស្មូនឆ្នាំង ជាជាងតម្បាញ ជាជាងស្បែក ជាជាងកាត់ព្រះកេស ដោយពាក្យថា លោកជាជាងត្បាញវែង លោកជាស្មូនឆ្នាំង លោកជាជាងតម្បាញ លោកជាជាងស្បែក លោកជាជាងកាត់ព្រះកេស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(៥១៦) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ ភណតិ មុទ្ទិកំ គណកំ លេខកំ នឡការោសិ កុម្ភការោសិ បេសការោសិ ចម្មការោសិ នហាបិតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៥១៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ ភណតិ នឡការំ កុម្ភការំ បេសការំ ចម្មការំ នហាបិតំ មុទ្ទិកោសិ គណកោសិ លេខកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៥១៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ ភណតិ

(៥១៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថយបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅសិល្បសាស្ត្រដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថា ពោលសំដៅឧបសម្បន្ន ជាអ្នកគិតបរដៃទទេ អ្នកគប់ដោយវិធីគុណ អ្នកសរសេរអក្សរ (ជាស្មៀន) ដោយពាក្យថា លោកជាជាងត្បាញផែង លោកជាស្មូនឆ្នាំង លោកជាជាងតម្បាញ លោកជាអ្នកធ្វើស្បែក លោកជាជាងកោរសក់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៥១៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថយបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅសិល្បសាស្ត្រថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន ជាជាងត្បាញផែង ស្មូនឆ្នាំង ជាងតម្បាញ អ្នកធ្វើស្បែក ជាងកោរសក់ ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នកគិតបរដៃទទេ លោកជាអ្នកគប់ដោយវិធីគុណ លោកជាអ្នកសរសេរអក្សរ (ជាស្មៀន) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៥១៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថយបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅ

មុទ្ទិកំ គណកំ លេខកំ មុទ្ទិកោសិ គណកោសិ លេខកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២១៧] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ កុដ្ឋិកំ គណ្ឌិកំ កិលាសិកំ សោសិកំ អបមារិកំ កុដ្ឋិកោសិ គណ្ឌិកោសិ កិលាសិកោសិ សោសិកោសិ អបមារិកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២១៨] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ

សិល្បសាស្ត្រដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺជាពោលសំដៅឧបសម្បន្ន ជាអ្នករាប់ដោយដៃទទេ អ្នករាប់ដោយវិធីគុណ អ្នកសរសេរអក្សរ (ស្មៀន) ដោយពាក្យថា លោកជាអ្នករាប់ដោយដៃទទេ លោកជាអ្នករាប់ដោយវិធីគុណ លោកជាអ្នកសរសេរអក្សរ (ស្មៀន) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២១៧] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅអាការៈថាអាក្រក់ ដោយពាក្យដ៏អាក្រក់ គឺជាពោលសំដៅឧបសម្បន្នបុគ្គលដែលកើតឃ្លង់ បូស ស្រែង រោគរីងរៃ ឆ្កួតជ្រូក ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សឃ្លង់ លោកជាមនុស្សកើតបូស លោកជាមនុស្សស្រែង លោកជាមនុស្សកើតរោគរីងរៃ លោកជាមនុស្សឆ្កួតជ្រូក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២១៨] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅអាការៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ (អាការៈស្រាល) ដោយពាក្យដ៏អាក្រក់ គឺជាពោលសំដៅ

មធុមេហិកំ កុដ្ឋិកោសិ គណ្ឌិកោសិ កិលាសិកោសិ សោសិកោសិ អបមារិកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦១៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទេតិ កុដ្ឋិកំ គណ្ឌិកំ កិលាសិកំ សោសិកំ អបមារិកំ មធុមេហិកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦២០) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ មធុមេហិកំ មធុមេហិកោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦២១) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ

ឧបសម្បន្នបុគ្គលដែលមានអាពាធទឹកនោមផ្អែម (កើតប្រមេះផ្អែមឆាត់) ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សឃ្លង់ លោកជាមនុស្សកើតបូស លោកជាមនុស្សកើតស្រែង លោកជាមនុស្សកើតរោគរីងរៃ លោកជាមនុស្សឆ្កួតជ្រូក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦១៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីដៀល ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅអាពាធថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាមនុស្សឃ្លង់ មនុស្សកើតបូស មនុស្សកើតស្រែង មនុស្សកើតរោគរីងរៃ មនុស្សឆ្កួតជ្រូក ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សមានអាពាធទឹកនោមផ្អែម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦២០) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីដៀល ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅអាពាធខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នបុគ្គលដែលជាអ្នកមានអាពាធទឹកនោមផ្អែម ដោយពាក្យថា លោកជាមនុស្សមានអាពាធទឹកនោមផ្អែម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦២១) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីដៀល ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ពោលសំដៅ

អតិទីឃំ អតិរស្សំ អតិកណ្ហំ អច្ចោទាតំ អតិទីឃោសិ អតិរស្សោសិ អតិកណ្ហោសិ អច្ចោទាតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៦៦២) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ នាតិទីឃំ នាតិរស្សំ នាតិកណ្ហំ នាច្ចោទាតំ អតិទីឃោសិ អតិរស្សោសិ អតិកណ្ហោសិ អច្ចោទាតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៦៦៣) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទេតិ អតិទីឃំ អតិរស្សំ អតិកណ្ហំ អច្ចោទាតំ នាតិទីឃោសិ នាតិរស្សោសិ នាតិកណ្ហោសិ នាច្ចោទាតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

គេដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺជាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ ដែលខ្ពស់ពេក ទាបពេក ខ្មៅពេក សពេក ដោយពាក្យថា លោកខ្ពស់ពេក លោកទាបពេក លោកខ្មៅពេក លោកសពេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៦២) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបៀតបៀន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ពោលសំដៅគេខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺជាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ ដែលមិនខ្ពស់ពេក មិនទាបពេក មិនខ្មៅពេក មិនសពេក ដោយពាក្យថា លោកខ្ពស់ពេក លោកទាបពេក លោកខ្មៅពេក លោកសពេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៦៣) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីបៀតបៀន ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា គឺពោលសំដៅគេដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺជាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលខ្ពស់ពេក ទាបពេក ខ្មៅពេក សពេក ដោយពាក្យថា លោកមិនខ្ពស់ពេក លោកមិនទាបពេក លោកមិនខ្មៅពេក លោកមិនសពេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៦៤) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ ភណតិ នាតិទីឃំ នាតិរស្សំ នាតិកណ្ហំ នាច្ចោទាតំ នាតិទី-ឃោសិ នាតិរស្សោសិ នាតិកណ្ហោសិ នាច្ចោទាតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៦៥) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ ភណតិ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ទោសបរិយុដ្ឋិតំ មោហបរិយុដ្ឋិតំ រាគប-រិយុដ្ឋិតោសិ ទោសបរិយុដ្ឋិតោសិ មោហបរិយុដ្ឋិតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៦៦) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ ភណតិ

(៦៦៤) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាបបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅភេទដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលមិនខ្ពស់ពេក មិនទាបពេក មិនខ្មៅពេក មិនសពេក ដោយពាក្យថា លោកមិនខ្ពស់ពេក លោកមិនទាបពេក លោកមិនខ្មៅពេក លោកមិនសពេក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៦៥) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាបបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅកិលេសដែលជាធម៌ដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ ទោសៈគ្របសង្កត់ហើយ មោហៈគ្របសង្កត់ហើយ ដោយពាក្យថា លោកត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ លោកត្រូវទោសៈគ្របសង្កត់ហើយ លោកត្រូវមោហៈគ្របសង្កត់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៦៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាបបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅកិលេសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ

វីតរាគំ វីតទោសំ វីតមោហំ រាគបរិយុដ្ឋិតោសិ ទោស-បរិយុដ្ឋិតោសិ មោហបរិយុដ្ឋិតោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៤២៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ ភណតិ រាគបរិយុដ្ឋិតំ ទោសបរិយុដ្ឋិតំ មោហបរិយុដ្ឋិតំ វីតរាគោសិ វីតទោសោសិ វីតមោហោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៤២៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ ភណតិ វីតរាគំ វីតទោសំ វីតមោហំ វីតរាគោសិ វីតទោសោសិ វីតមោហោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

ដែលប្រាសចាករាគៈ ប្រាសចាកទោសៈ ប្រាសចាកមោហៈ ដោយពាក្យថា លោកត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ លោកត្រូវទោសៈគ្របសង្កត់ហើយ លោកត្រូវមោហៈគ្របសង្កត់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ វាចា ។

(៤២៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅអ្នកដែលជាអ្នកថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ ដែលត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ហើយ ត្រូវទោសៈគ្របសង្កត់ហើយ ត្រូវមោហៈគ្របសង្កត់ហើយ ដោយពាក្យថា លោកប្រាសចាករាគៈ លោកប្រាសចាកទោសៈ លោកប្រាសចាកមោហៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ វាចា ។

(៤២៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលប្រាសចាករាគៈ ប្រាសចាកទោសៈ ប្រាសចាកមោហៈ ដោយពាក្យថា លោកប្រាសចាករាគៈ លោកប្រាសចាកទោសៈ លោកប្រាសចាកមោហៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ វាចា ។

(៦៦៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទេតិ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នំ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នំ ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបន្នំ បាចិត្តិយំ អជ្ឈាបន្នំ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបន្នំ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នំ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នំ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោសិ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោសិ ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបន្នោសិ បាចិត្តិយំ អជ្ឈាបន្នោសិ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបន្នោសិ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោសិ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧០) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ សោតាបន្នំ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោសិ ។បេ។ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧១) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទេតិ

(៦៦៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ត្រូវការដើម្បីជេរ ត្រូវការដើម្បីប្រទេច ត្រូវការដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ គឺពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលត្រូវអាបត្តិបារាជិក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ដោយពាក្យថា លោកត្រូវអាបត្តិបារាជិក លោកត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស លោកត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លោកត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ លោកត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយ លោកត្រូវអាបត្តិទុក្កដ លោកត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦៧០) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ត្រូវការដើម្បីជេរ ត្រូវការដើម្បីប្រទេច ត្រូវការដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ គឺពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាសោតាបន្ន ដោយពាក្យថា លោកត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។បេ។ លោកត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦៧១) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ត្រូវការដើម្បីជេរ ត្រូវការដើម្បីប្រទេច ត្រូវការដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ គឺពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ

បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នំ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នំ សោតាបន្នោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៣២] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ សោតាបន្នំ សោតាបន្នោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៣] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទតិ ឱដ្ឋំ មេណ្ឌំ គោណំ គទ្រភំ តិរច្ឆានគតំ នេរយិកំ ឱដ្ឋោសិ មេណ្ឌោសិ គោណោសិ គទ្រភោសិ តិរច្ឆានគតោសិ នេរយិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ សុគតិ ទុគ្គតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៤] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ

ដល់ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ដោយពាក្យថា លោកជាសោតាបន្នបុគ្គល ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

[២៣២] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាបបន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាសោតាបន្ន ដោយពាក្យថា លោកជាសោតាបន្នបុគ្គល ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

[២៣៣] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាបបន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅសត្វអូដ្ឋ សត្វពពែ សត្វគោ សត្វលា សត្វតិរច្ឆាន សត្វនរក ដោយពាក្យថា លោកជាសត្វអូដ្ឋ លោកជាសត្វពពែ លោកជាសត្វគោ លោកជាសត្វលា លោកជាសត្វតិរច្ឆាន លោកជាសត្វនរក លោកមិនមានគតិល្អទេ លោកមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាង, ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

[២៣៤] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាបបន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យថោកទាប គឺថាពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុ

បណ្ឌិតំ ព្យត្តំ មេធាវឹ ពហុស្សុតំ ធម្មកថិកំ ឱដ្ឋោសិ មេណ្ឌោសិ គោណោសិ គទ្រភោសិ តិរច្ឆានគតោសិ នេរយិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ សុគតិ ទុគ្គតិយេវ តុយ្ហំ បាដិ-កង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៣៥) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទតិ ឱដ្ឋំ មេណ្ឌំ គោណំ គទ្រភំ តិរច្ឆានគតំ នេរយិកំ បណ្ឌិតោសិ ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្ម-កថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ បាដិ-កង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៣៦) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ បណ្ឌិតំ ព្យត្តំ មេធាវឹ ពហុស្សុតំ ធម្មកថិកំ បណ្ឌិតោសិ

ដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា លោកជាសត្វអូដ្ឋ លោកជាសត្វពពែ លោកជាសត្វគោ លោកជាសត្វលា លោកជាសត្វតិរច្ឆាន លោកជាសត្វនរក លោកគ្មានគតិល្អទេ លោកមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ៗពាក្យ ។

(២៣៥) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថយបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា គឺពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថា ពោលសំដៅសត្វអូដ្ឋ សត្វពពែ សត្វគោ សត្វលា សត្វតិរច្ឆាន សត្វនរក ដោយពាក្យថា លោកជាបណ្ឌិត លោកជាមនុស្សឈ្លាស លោកជាអ្នកប្រាជ្ញ លោកជាពហុស្សូត លោកជាធម្មកថិក លោកគ្មានគតិអាក្រក់ទេ លោកមានគតិល្អតែម្យ៉ាង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(២៣៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថយបង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា គឺពោលសំដៅភិក្ខុដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺថា ពោលសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា លោកជាបណ្ឌិត លោកជាមនុស្សឈ្លាស

ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្មកថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខា តិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៣៧] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

[២៣៨] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ខត្តិយា ព្រាហ្មណាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

[២៣៩] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ អវកណ្ណកា ជវកណ្ណកា ធនិដ្ឋកា សវិដ្ឋកា កុលវឌ្ឍកាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។បេ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ពុទ្ធរក្ខិតា

លោកជាអ្នកប្រាជ្ញ លោកជាពហុស្សូត លោកជាធម្មកថិក លោកគ្មានគតិអាក្រក់ទេ លោកមានតែគតិល្អម្យ៉ាងពិត ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(២៣៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថោកបន្ទាប ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលយ៉ាងនេះ និយាយថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះជាចណ្ឌាល ជាជាតិត្បាញផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងធ្វើរទេះ ជាអ្នកចោលសម្រាម ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(២៣៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថោកបន្ទាប ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាក្សត្រិយ៍ ជាព្រាហ្មណ៍ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(២៣៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបន្ថោកបន្ទាប ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ឈ្មោះអវកណ្ណក ឈ្មោះជវកណ្ណក ឈ្មោះធនិដ្ឋក ឈ្មោះសវិដ្ឋក ឈ្មោះកុលវឌ្ឍក ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ គ្រប់ៗពាក្យ ។បេ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត

ធម្មរក្ខិតា សង្ឃរក្ខិតាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ កោសិយា ភារទ្វាជាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ គោតមា មោគ្គល្លានា កច្ចាយនា វាសេដ្ឋាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ កោដ្ឋកា បុប្ផឆឌ្ឌកាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ កសកា វណិជា គោរក្ខាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ នឡការា កុម្ភការា បេសការា ចម្មការា នហាបិតាតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ មុទ្ទិកា គណកា លេខកាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ កុដ្ឋិកា គណ្ឌិកា កិលាសិកា សោសិកា អបមារិកាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ មធុមេហិកាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ អតិទីឃា អតិរស្សា អតិកណ្ហា អច្ចោទាតាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ នាតិទីឃា នាតិរស្សា នាតិកណ្ហា នាច្ចោទាតាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ រាគបរិយុដ្ឋិតា ទោសបរិយុដ្ឋិតា មោហបរិយុដ្ឋិតាតិ ភណតិ ។ បេ ។

ធម្មរក្ខិត សង្ឃរក្ខិត គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាកោសិយគោត្ត ជាភារទ្វាជគោត្ត ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាគោតមគោត្ត ជាមោគ្គល្លានគោត្ត ជាកច្ចាយនគោត្ត ជាវាសេដ្ឋគោត្ត ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាជាងឈើ ជាអ្នកចោលផ្កា ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាអ្នកភ្ជួររាស់ ជាឈ្មួញ ជាអ្នករក្សាគោ ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាជាងត្បាញផែងបបុស ជាស្មូនឆ្នាំង ជាជាងដម្បាញ ជាអ្នកធ្វើស្បែក ជាងកាត់ក្រែកេស ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាអ្នករាប់ដៃទទេ ជាអ្នករាប់ដោយវិធីពន្ធ ជាអ្នកសរសេរអក្សរ (ស្មៀន) ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាមនុស្សកើតឃ្លង់ ជាមនុស្សកើតបូស ជាមនុស្សស្រែង ជាមនុស្សកើតរោគរីង ជាមនុស្សឆ្កួតជ្រូក ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ កើតរោគប្រមេះទឹកនោមផ្អែម ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ខ្ពស់ពេក ទាបពេក ខ្មៅពេក សពេក ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ មិនខ្ពស់ពេក មិនទាបពេក មិនខ្មៅពេក មិនសពេក ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ត្រូវរាគៈគ្របសង្កត់ ត្រូវទោសៈគ្របសង្កត់ ត្រូវមោហៈគ្របសង្កត់ ។ បេ ។

សន្តិ ឥធេកច្ចេ វីតរាគា វីតទោសា វីតមោហាតិ ភណតិ ។បេ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នា ។បេ។ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នាតិ ភណតិ ។បេ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ សោតាបន្នាតិ ភណតិ ។បេ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ឱដ្ឋា មេណ្ឌា គោណា គទ្រភា តិរច្ឆានគតា នេរយិកា នត្ថិ តេសំ សុគតិ ទុគ្គតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៦៤០) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទេតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តេសំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៦៤១) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទេតិ យេ នូន ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។បេ។

ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ប្រាសចាករាគៈ ប្រាសចាកទោសៈ ប្រាសចាកមោហ ។បេ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។បេ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិត ។បេ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាសោតាបន្នបុគ្គល ។បេ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាសត្វអូដ្ឋ សត្វពពែ សត្វគោ សត្វលា សត្វតិរច្ឆាន សត្វនរក មនុស្សទាំងនោះគ្មានគតិល្អទេ មនុស្សទាំងនោះមានតែគតិអាក្រក់ម្យ៉ាង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៤០) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រទេច ចង់បន្ទាបបន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ គឺពោលយ៉ាងនេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ជនទាំងនោះគ្មានគតិអាក្រក់ទេ មនុស្សទាំងនោះមានតែគតិល្អម្យ៉ាង ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៤១) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រទេច ចង់បន្ទាបបន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ គឺពោលយ៉ាងនេះថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយ ជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងធ្វើរថ ជាអ្នកពោលសម្រាម ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។បេ។

ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទតិ យេ នូន បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តេសំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៤៤២) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ វទតិ ន តុម្ហេ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។បេ។ ន តុម្ហេ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តុម្ហាកំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុម្ហាកំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៤៤៣) ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ហីនេន ហីនំ វទតិ

ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រមាថ ចង់បន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា និយាយយ៉ាងនេះថា មនុស្សទាំងឡាយ ណាមួយជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក មនុស្សទាំងនោះគ្មានគតិអាក្រក់ មនុស្សទាំងនោះមានតែគតិល្អម្យ៉ាងទេ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៤៤២) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រមាថ ចង់បន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា និយាយយ៉ាងនេះថា លោកទាំងឡាយ មិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី មិនមែនជាអ្នកនេសាទ មិនមែនជាជាងរទេះ មិនមែនជាអ្នកចោលសម្រាម ។បេ។ ថា លោកទាំងឡាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្លាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្សូត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រក់មិនមានដល់លោកទាំងឡាយទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាង ប្រាកដដល់លោកទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៤៤៣) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រមាថ ចង់បន្ថាប់បន្ថោក ចំពោះអនុបសម្បន្ន[១]បុគ្គល និយាយសំដៅបុគ្គលថោកទាប

---

១ បានដល់សិក្ខមានា សាមណេរ សាមណេរី នឹងគ្រហស្ថ ។

។បេ។ ហីនេន ទុក្កដំ វទេតិ ។បេ។ ទុក្កដេន ហីនំ វទេតិ ។បេ។ ទុក្កដេន ទុក្កដំ វទេតិ បណ្ឌិតំ ព្យត្តំ មេធាវឹ ពហុស្សុតំ ធម្មកថិកំ បណ្ឌិតោសិ ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្មកថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(២២៤) ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ បរំ វទេតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។បេ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តេសំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(២២៥) ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ខុំសេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ បរំ វទេតិ យេ នូន

ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។បេ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។បេ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។បេ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅអនុបសម្បន្នបុគ្គល ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា អ្នកឯងជាបណ្ឌិត អ្នកឯងជាអ្នកឈ្លាស អ្នកឯងជាអ្នកប្រាជ្ញ អ្នកឯងជាពហុស្សូត អ្នកឯងជាធម្មកថិក ដំណើរទៅក្រក់មិនមានដល់អ្នកឯងទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាងប្រាកដដល់អ្នកឯង គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(២២៤) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រមាថ ចង់បន្តុះបង្អាប់ ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរទេះ ជាអ្នកចោលសម្រាម ។បេ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាបណ្ឌិត ជាមនុស្សឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក មនុស្សទាំងនោះគ្មានគតិក្រក់ទេ មនុស្សទាំងនោះមានតែគតិល្អម្យ៉ាង គឺត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗពាក្យ ។

(២២៥) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ចង់ជេរ ចង់ប្រមាថ ចង់បន្តុះបង្អាប់ ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ហើយពោលយ៉ាងនេះ គឺនិយាយថា មនុស្ស

ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ យេ ទុច បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ ឧបស-ម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ទុស្សេតុកាមោ វម្ភេតុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឯវំ ភណតិ ន មយំ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ បេ ។ ន មយំ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ អម្ហាកំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ អម្ហាកំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៦៦២) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ទុស្សេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ហីនេន ហីនំ ភណតិ ចណ្ឌាលំ វេណំ នេសាទំ រថការំ បុក្កុសំ

ទាំងទ្បាយណាមួយ ជាចណ្ឌាល ជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរទេះ ជាអ្នកចោលសម្រាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។ បេ ។ ថា មនុស្សទាំងទ្បាយណាមួយ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ប្រាថ្នាដើម្បីជេរ ប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ ប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល គឺពោលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងទ្បាយមិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី មិនមែនជាអ្នកនេសាទ មិនមែនជាជាងរទេះ មិនមែនជាអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា យើងទាំងទ្បាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្លាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្សូត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រក់មិនមានដល់យើងទាំងទ្បាយ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាងប្រាកដដល់យើងទាំងទ្បាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(៦៦៣) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុគ្រាន់ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺពោលសំដៅបុគ្គលជាមនុស្សចណ្ឌាល ជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរទេះ ជាអ្នកចោលសម្រាម

ចណ្ឌាលោសិ វេណោសិ នេសាទោសិ រថការោសិ បុក្កុសោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទេតិ ខត្តិយំ ព្រាហ្មណំ ចណ្ឌាលោសិ វេណោសិ នេសាទោសិ រថការោសិ បុក្កុសោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទេតិ ចណ្ឌាលំ វេណំ នេសាទំ រថការំ បុក្កុសំ ខត្តិយោសិ ព្រាហ្មណោសីតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឧក្កដ្ឋេន

ដោយពាក្យថា លោកជាចណ្ឌាល លោកជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី លោកជាអ្នកនេសាទ លោកជាជាតិធ្វើរថ លោកជាអ្នកចោលសម្រាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដរាល់គ្រប់ៗពាក្យ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប គឺនិយាយសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាជាតិក្សត្រ ជាតិព្រាហ្មណ៍ ដោយពាក្យថា លោកជាចណ្ឌាល លោកជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី លោកជាអ្នកនេសាទ លោកជាជាតិធ្វើរថ លោកជាអ្នកចោលសម្រាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដរាល់គ្រប់ៗពាក្យ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលសំដៅបុគ្គលថោកទាប ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺជានិយាយសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុជាចណ្ឌាល ជាជាតិត្បាញផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាជាតិធ្វើរថ អ្នកចោលសម្រាម ដោយពាក្យថា លោកជាក្សត្រ លោកជាព្រាហ្មណ៍ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដរាល់គ្រប់ៗពាក្យ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់

ឧក្កដ្ឋំ វទតិ ខត្តិយំ ព្រាហ្មណំ ខត្តិយោសិ ព្រាហ្មណោសិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ហីនេន ហីនំ វទតិ ។ បេ ។ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ ។ បេ ។ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទតិ ។ បេ ។ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ បណ្ឌិតំ ព្យត្តំ មេធាវិំ ពហុស្សុតំ ធម្មកថិកំ បណ្ឌិតោសិ ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្មកថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(២៦៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឯវំ វទតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា

ដោយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ ដោយពាក្យថា លោកជាក្សត្រ លោកជាព្រាហ្មណ៍ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដសក គ្រប់ៗ ពាក្យ ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុមិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បេ ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅឧបសម្បន្នភិក្ខុដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា លោកជាបណ្ឌិត លោកជាអ្នកឈ្លាស លោកជាអ្នកប្រាជ្ញ លោកជាពហុស្សូត លោកជាធម្មកថិក ដំណើរទៅទុគ្គតិមិនមានដល់លោកទេ ដំណើរល្អតែសុគតិប្រាកដដល់លោក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដសក គ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(២៦៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលយ៉ាងនេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាចណ្ឌាល ជាជាតិត្បាញកន្ទេលឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាតិធ្វើរថ

បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តេសំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុព្ភាសិតស្ស ។

(២២៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឃរំ ភណតិ យេ ឥធ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ បេ ។ យេ ឥធ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុព្ភាសិតស្ស ។

(២២៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឃរំ ភណតិ ន មយំ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា

ជាអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា គង់លោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក មនុស្សទាំងនោះគ្មានគតិអាក្រក់ទេ មនុស្សទាំងនោះមានតែគតិល្អម្យ៉ាង ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(២២៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង តំណាលយ៉ាងនេះថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយ ជាចណ្ឌាល ជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាតិធ្វើរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

(២២៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបន្ទាប់បន្ថោក ចំពោះឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង តំណាលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាតិត្បាញផែងឫស្សី មិនមែនជាអ្នកនេសាទ មិនមែនជាជាតិធ្វើរថ

ពុក្កុសោតិ ភណតិ ។បេ។ ន មយំ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ អម្ហាកំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ អម្ហាកំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

[៤៩០] ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ហីនេន ហីនំ វទតិ ។បេ។ ហីនេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ ។បេ។ ឧក្កដ្ឋេន ហីនំ វទតិ ។បេ។ ឧក្កដ្ឋេន ឧក្កដ្ឋំ វទតិ បណ្ឌិតំ ព្យត្តំ មេធាវឹ ពហុស្សុតំ ធម្មកថិកំ បណ្ឌិតោសិ ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្មកថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

[៤៩១] ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា

មិនមែនជាអ្នកបោសសម្រាម ។បេ។ ថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្លាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្សូត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរទៅក្រោមមិនមានដល់យើងទាំងឡាយទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាងប្រាកដដល់យើងទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដរាល់ៗពាក្យ ។

[៤៩០] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង គឺពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។បេ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ថោកទាប ។បេ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ថោកទាប ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។បេ។ ពោលសំដៅបុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ដោយពាក្យដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ គឺនិយាយសំដៅអនុបសម្បន្នបុគ្គលដែលជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដោយពាក្យថា អ្នកឯងជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដំណើរទៅក្រោមមិនមានដល់អ្នកឯងទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាងប្រាកដដល់អ្នកឯង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដរាល់ៗពាក្យ ។

[៤៩១] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រទេច មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល

ឯវំ ភណតិ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ បេ ។ សន្តិ ឥធេកច្ចេ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា ន តេសំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុព្ភាសិតស្ស ។

[២៩៦] ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឯវំ ភណតិ យេ នូន ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ បេ ។ យេ នូន បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុព្ភាសិតស្ស ។

[២៩៧] ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នំ ន ខុំសេតុកាមោ ន វម្ភេតុកាមោ ន មង្កុកត្តុកាមោ ទវកម្យតា ឯវំ ភណតិ ន មយំ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា

ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា ក្នុងលោកនេះ មានមនុស្សពួកខ្លះជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ដំណើរទៅក្រក់មិនមានដល់មនុស្សទាំងនោះទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាងប្រាកដដល់មនុស្សទាំងនោះ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

[៦៩៦] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយជាចណ្ឌាល ជាជាងត្បាញផែងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ។ បេ ។ ថា មនុស្សទាំងឡាយណាមួយ ជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតគ្រប់ ៗ ពាក្យ ។

[៦៩៧] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ មិនប្រាថ្នាដើម្បីជេរ មិនប្រាថ្នាដើម្បីប្រមាថ មិនប្រាថ្នាដើម្បីបង្អាប់បង្អោន ចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ប្រាថ្នាតែនិយាយលេង ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាងត្បាញផែងឫស្សី មិនមែនជាអ្នកនេសាទ

រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ បេ ។ ន មយំ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ អម្ហាកំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ អម្ហាកំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុព្ភាសិតស្ស ។

(៦៥៤) អនាបត្តិ អត្ថបុរេក្ខារស្ស ធម្មបុរេក្ខារស្ស អនុសាសនីបុរេក្ខារស្ស ឧម្មត្តកស្ស ខិត្តចិត្តស្ស វេទនដ្ដស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

មិនមែនជាជាងធ្វើរថ មិនមែនជាអ្នកបោសសម្រាម ។ បេ ។ ថា យើងទាំងឡាយ មិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្លាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្សូត មិនមែនជាធម្មកថិក ដំណើរអាក្រក់មិនមានដល់យើងទាំងឡាយទេ ដំណើរល្អតែម្យ៉ាងគួរប្រាកដដល់យើងទាំងឡាយ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៥៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុធ្វើសេចក្ដីអធិប្បាយជាប្រធាន[១] ដល់ភិក្ខុធ្វើធម៌ជាប្រធាន[២] ដល់ភិក្ខុធ្វើពាក្យប្រៀនប្រដៅជាប្រធាន[៣] ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុមានចិត្តអណ្ដែតអណ្ដូង ដល់ភិក្ខុដែលវេទនាគ្របសង្កត់ ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិក ។

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

---

១ ភិក្ខុពណ៌នានូវសេចក្ដីអធិប្បាយរបស់បាលី ។ ២ ភិក្ខុបង្រៀនបាលី ។ ៣ ភិក្ខុអាស្រ័យពាក្យប្រៀនប្រដៅ ហើយនិយាយដោយន័យជាដើមថា ពួកឯងជាចណ្ឌាល ពួកឯងកុំធ្វើបាប ពួកឯងបានទៅកាន់នរកហើយ កុំឲ្យគិតនរកទៅទៀតឡើយ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

[២៥៥] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ បេសុញ្ញំ ឧបសំហរន្តិ ឥមស្ស[១] សុត្វា អមុស្ស[២] អក្ខាយន្តិ ឥមស្ស ភេទាយ អមុស្ស សុត្វា ឥមស្ស អក្ខាយន្តិ អមុស្ស ភេទាយ តេន អនុប្បន្នានិ ចេវ ភណ្ឌនានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ឧប្បន្នានិ ច ភណ្ឌនានិ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ សំវត្តន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ បេសុញ្ញំ ឧបសំហរិស្សន្តិ ឥមស្ស សុត្វា អមុស្ស អក្ខាយិស្សន្តិ ឥមស្ស ភេទាយ អមុស្ស

១-២ កត្ថចិ ពោត្ថកេ ឥមេសំ សុត្វា អមុស្សន្តិ ទិស្សតិ [illegible] ។

សិក្ខាបទទី ៣

[២៥៥] សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ កាលគង់នៅវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុតែងនាំនាំពាក្យញុះញង់របស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបង្កហេតុប្រកួតប្រកាន់ឈ្លោះវិវាទគ្នា ឮពាក្យភិក្ខុខាងណេះហើយយកទៅនិយាយប្រាប់ភិក្ខុខាងណោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុខាងណេះ ឮពាក្យភិក្ខុខាងណោះហើយយកមកនិយាយប្រាប់ភិក្ខុខាងណេះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុខាងណោះ ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីកហេតុទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើតក៏កើតឡើងផង សេចក្តីកហេតុទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយក៏រឹតតែចំរើនដោយក្រៃលែងឡើងផង ។ ពួកភិក្ខុណាមួយដែលជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទោសបង្អាប់ថា ហេតុអ្វីបានជាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុតែងនាំនាំពាក្យញុះញង់របស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលបង្កហេតុប្រកួតប្រកាន់ឈ្លោះវិវាទគ្នា ឮពាក្យភិក្ខុខាងណេះហើយយកទៅនិយាយប្រាប់ភិក្ខុខាងណោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុខាងណេះ

សុត្វា ឥមស្ស អក្ខាយិស្សន្តិ អមុស្ស ភេទាយ តេន អនុប្បន្នានិ ចេវ ភណ្ឌនានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ឧប្បន្នានិ ច ភណ្ឌនានិ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ សំវត្តន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ បេសុញ្ញំ ឧបសំហរថ ឥមស្ស សុត្វា អមុស្ស អក្ខាយថ ឥមស្ស ភេទាយ អមុស្ស សុត្វា ឥមស្ស អក្ខាយថ អមុស្ស ភេទាយ តេន អនុប្បន្នានិ ចេវ ភណ្ឌនានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ឧប្បន្នានិ ច ភណ្ឌនានិ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ សំវត្តន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ បេសុញ្ញំ ឧបសំហរិស្សថ ឥមស្ស សុត្វា អមុស្ស

ពួកភិក្ខុទាំងនោះហើយយកមកនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុទាំងនោះ ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីបង្កហេតុទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើតក៏កើតឡើងផង សេចក្តីបង្កហេតុទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងហើយ ក៏រឹតតែចំរើនដោយផ្សាយផង ។ គ្រានោះ ពួកភិក្ខុទាំងនោះក៏បានក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយនាំពាក្យញុះញង់របស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលបង្កហេតុប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ឮពាក្យភិក្ខុទាំងនោះហើយយកទៅនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុទាំងនោះ ឮពាក្យភិក្ខុទាំងនោះហើយយកមកនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុទាំងនោះ ព្រោះហេតុនោះ សេចក្តីបង្កហេតុទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើតក៏កើតឡើងផង សេចក្តីបង្កហេតុទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងហើយ ក៏រឹតតែចំរើនដោយផ្សាយឡើងផង (ច្រើនឡើង) ពិតមែន ឬ ។ ពួកភិក្ខុក៏ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ មិនសមបើអ្នកទាំងឡាយនឹងនាំពាក្យញុះញង់របស់ពួកភិក្ខុដែលបង្កហេតុ ប្រកួតប្រកាន់ ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ឮពាក្យភិក្ខុទាំងនោះហើយយកទៅនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះ

អក្ខាយិស្សតិ ឥមស្ស ភេទាយ អមុស្ស សុត្វា ឥមស្ស អក្ខាយិស្សតិ អមុស្ស ភេទាយ តេន អនុប្បន្នានិ ចេវ ភណ្ឌនានិ ឧប្បជ្ជន្តិ ឧប្បន្នានិ ច ភណ្ឌនានិ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ សំវត្តន្តិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភិក្ខុបេសុញ្ញេ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៤៩៦] បេសុញ្ញំ នាម ទ្វីហាការេហិ បេសុញ្ញំ ហោតិ បិយកម្យស្ស វា ភេទាធិប្បាយស្ស វា ។ ទសហិ អាការេហិ បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ជាតិតោបិ នាមតោបិ គោត្តតោបិ កម្មតោបិ សិប្បតោបិ អាពាធតោបិ លិង្គតោបិ កិលេសតោបិ អាបត្តិតោបិ អក្កោសតោបិ ។ ជាតិ នាម ទ្វេ ជាតិយោ ហីនា ច ជាតិ ឧក្កដ្ឋា ច ជាតិ ។ ហីនា នាម ជាតិ ចណ្ឌាលជាតិ វេណជាតិ នេសាទជាតិ រថការជាតិ

ដើម្បីបំបែកភិក្ខុនោះ ឮពាក្យភិក្ខុនោះហើយយកមកនិយាយប្រាប់ភិក្ខុនោះ ដើម្បីបំបែកភិក្ខុនោះ ម្ដេចហើយ សេចក្ដីបង្កហេតុទាំងឡាយដែលមិនទាន់កើតក៏កើតឡើងផង សេចក្ដីបង្កហេតុទាំងឡាយដែលបានកើតឡើងហើយ ក៏រីកធំធេងដោយក្រៃលែងឡើងផង ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ កម្មដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាផង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលពាក្យញុះញង់ភិក្ខុផងគ្នា ។

[៤៩៦] ដែលហៅថា ពាក្យញុះញង់ គឺ ញុះញង់ដោយអាការពីរយ៉ាង បុគ្គលចង់ឲ្យគេស្រឡាញ់ខ្លួន ១ ចង់បំបែកគេ ១ ។ ភិក្ខុតាំងពាក្យញុះញង់ដោយអាការ ១០ យ៉ាង គឺ ដោយជាតិក្ដី ដោយនាមក្ដី ដោយគោត្តក្ដី ដោយការងារក្ដី ដោយសិល្បសាស្ត្រក្ដី ដោយអាពាធក្ដី ដោយភេទក្ដី ដោយធម៌ជាគ្រឿងសៅហ្មងក្ដី ដោយអាបត្តិក្ដី ដោយពាក្យជេរក្ដី ។ ដែលហៅថា ជាតិ គឺ ជាតិមានពីរយ៉ាង គឺ ជាតិថោកទាប ១ ជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែលហៅថា ជាតិថោកទាបនោះ គឺ ជាតិចណ្ឌាល ជាតិជាងផែង ជាតិអ្នកនេសាទ ជាតិជាងរថ

បុក្កុសជាតិ ឯសា ហីនា នាម ជាតិ ។ ឧក្កដ្ឋា នាម ជាតិ ខត្តិយជាតិ ព្រាហ្មណជាតិ ឯសា ឧក្កដ្ឋា នាម ជាតិ ។ បេ ។ អក្កោសោ នាម ទ្វេ អក្កោសា ហីនោ ច អក្កោសោ ឧក្កដ្ឋោ ច អក្កោសោ ។ ហីនោ នាម អក្កោសោ ឱដ្ឋោសិ មេណ្ឌោសិ គោណោសិ គទ្រភោសិ តិរច្ឆានគតោសិ នេរយិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ សុគតិ ទុគ្គតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ យការេន វា ភការេន វា កាដកោដចិកាយ វា ឯសោ ហីនោ នាម អក្កោសោ ។ ឧក្កដ្ឋោ នាម អក្កោសោ បណ្ឌិតោសិ ព្យត្តោសិ មេធាវីសិ ពហុស្សុតោសិ ធម្មកថិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ ឯសោ ឧក្កដ្ឋោ នាម អក្កោសោ ។

[៦៨៧] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ

ជាតិអ្នកចោលសម្រាម ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា ជាតិថោកទាប ។ ដែលហៅថា ជាតិខ្ពង់ខ្ពស់នោះ គឺ ជាតិក្សត្រ ជាតិព្រាហ្មណ៍ ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា ជាតិខ្ពង់ខ្ពស់ ។ បេ ។ ដែលហៅថា ពាក្យជេរនោះ គឺ ពាក្យជេរមានពីរយ៉ាង គឺ ពាក្យជេរថោកទាប ១ ពាក្យជេរខ្ពង់ខ្ពស់ ១ ។ ដែលហៅថា ពាក្យជេរថោកទាបនោះ គឺ ជេរថា អ្នកឯងជាសត្វអូដ្ឋ អ្នកឯងជាពពែ អ្នកឯងជាគោ អ្នកឯងជាលា អ្នកឯងជាសត្វតិរច្ឆាន អ្នកឯងជាសត្វនរក សុគតិរបស់អ្នកឯងគ្មានទេ ទុគ្គតិតែម្យ៉ាងនឹងប្រាកដដល់អ្នកឯង ពុំខានសោត ជេរដោយ យអក្សរ(១) ឬដោយ ភអក្សរ ឬមួយដោយបុរិសនិមិត្ត និងឥត្ថីនិមិត្ត ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា ពាក្យជេរថោកទាប ។ ដែលហៅថា ពាក្យជេរខ្ពង់ខ្ពស់នោះ គឺ ជេរថា អ្នកឯងជាបណ្ឌិត អ្នកឯងជាមនុស្សឈ្លាស អ្នកឯងជាអ្នកប្រាជ្ញ អ្នកឯងជាពហុស្សូត អ្នកឯងជាធម្មកថិក ទុគ្គតិរបស់អ្នកឯងគ្មានទេ សុគតិតែម្យ៉ាងនឹងប្រាកដដល់អ្នកឯង ប៉ុណ្ណេះឈ្មោះថា ពាក្យជេរខ្ពង់ខ្ពស់ ។

(៦៨៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុហើយ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយ

---

១ ត្រង់ យ អក្សរ និង ភ អក្សរ នេះជាឈ្មោះមេថុនធម្ម ។

តំ ចណ្ឌាលោ វេណោ នេសាទោ រថការោ បុក្កុសោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៥៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ ខត្តិយោ ព្រាហ្មណោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៥៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ អវកណ្ណកោ ជវកណ្ណកោ ធនិដ្ឋកោ សវិដ្ឋកោ កុលវឌ្ឍកោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៦០) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ ពុទ្ធរក្ខិតោ ធម្មរក្ខិតោ សង្ឃរក្ខិតោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

ចំពោះលោកថា លោកជាជាតិចណ្ឌាល ជាតិជាងផែង ជាតិអ្នកនេសាទ ជាតិជាងរថ ជាតិអ្នកចោលសម្រាម (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ មាត់ ។

(៤៥៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ មាត់ ។

(៤៥៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកឈ្មោះអវកណ្ណក[*] ឈ្មោះជវកណ្ណក ឈ្មោះធនិដ្ឋក ឈ្មោះសវិដ្ឋក ឈ្មោះកុលវឌ្ឍក (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ មាត់ ។

(៤៦០) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកឈ្មោះពុទ្ធរក្ខិត ធម្មរក្ខិត សង្ឃរក្ខិត (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ៗ មាត់ ។

---

* ពាក្យទាំងនេះជាឈ្មោះរបស់មនុស្សដែលជាទីបង្អាប់ ។

[៦៦១] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ កោសិយោ ភារទ្វាជោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦២] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ គោតមោ មោគ្គល្លានោ កច្ចាយនោ វាសេដ្ឋោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦៣] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ កោដ្ឋកោ បុប្ផឆឌ្ឌកោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦៤] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ កសកោ វណិជោ គោរក្ខោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦១] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាកោសិយគោត្ត ភារទ្វាជគោត្ត (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ៗ

[៦៦២] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាគោតមគោត្ត មោគ្គល្លានគោត្ត កច្ចាយនគោត្ត វាសេដ្ឋគោត្ត (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ៗ

[៦៦៣] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាជាងឈើ ជាអ្នកចោលផ្កា (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ៗ

[៦៦៤] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាអ្នកភ្ជួររាស់ ជាអ្នកជួញ ជាអ្នករក្សាគោ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ៗ

[៦៦៥] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ នឡការោ កុម្ភការោ បេសការោ ចម្មការោ នហាបិតោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦៦] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ មុទ្ទិកោ គណកោ លេខកោសិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦៧] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ កុដ្ឋិកោ គណ្ឌិកោ កិលាសិកោ សោសិកោ អបមារិកោសិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[៦៦៨] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ មធុមេហិកោសិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៦៥) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយជេរលោកថា លោកជាជាងដែលធ្វើឫស្សី ជាស្មូនឆ្នាំង ជាជាងតម្បាញ ជាជាងស្បែក ជាជាងកោរសក់ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(៦៦៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយជេរលោកថា លោកជាអ្នកគប់ដៃទេ ជាហោរា ជាស្មៀន (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(៦៦៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះពោលជេរលោកថា លោកជាមនុស្សឃ្លង់ ជាមនុស្សដំបៅពក ជាមនុស្សស្រែង ជាមនុស្សកើតរោគរីងរៃ ជាមនុស្សឆ្កួតជ្រូក (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

(៦៦៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយជេរលោកថា លោកជាមនុស្សកើតរោគប្រមេះផ្អែម (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ ពាក្យ ។

[២៦៩] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ អតិទីឃោ អតិរស្សោ អតិកណ្ហោ អច្ចោទាតោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៧០] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ នាតិទីឃោ នាតិរស្សោ នាតិកណ្ហោ នាច្ចោទាតោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៧១] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ រាគបរិយុដ្ឋិតោ ទោសបរិយុដ្ឋិតោ មោហបរិយុដ្ឋិតោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៧២] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ វីតរាគោ វីតទោសោ វីតមោហោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

[២៦៩] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាបុគ្គលខ្ពស់ពេក ទាបពេក ខ្មៅពេក សពេក (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២៧០] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាបុគ្គលមិនខ្ពស់ពេក មិនទាបពេក មិនខ្មៅពេក មិនសពេក (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២៧១] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាបុគ្គលមានរាគៈរួបរឹតហើយ មានទោសៈរួបរឹតហើយ មានមោហៈរួបរឹតហើយ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

[២៧២] ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាមនុស្សប្រាសចាករាគៈ ប្រាសចាកទោសៈ ប្រាសចាកមោហៈ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗពាក្យ ។

(៦៧៣) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោ ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបន្នោ បាចិត្តិយំ អជ្ឈាបន្នោ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបន្នោ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៤) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ សោតាបន្នោតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៥) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ ឱដ្ឋោសិ មេណ្ឌោសិ គោណោសិ គទ្រភោសិ តិរច្ឆានគតោសិ នេរយិកោសិ នត្ថិ តុយ្ហំ សុគតិ ទុគ្គតិយេវ តុយ្ហំ បាដិកង្ខាតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(៦៧៣) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយហើយ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេសនីយហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដហើយ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតហើយ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ។

(៦៧៤) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាបុគ្គលដល់ហើយនូវសោតាបត្តិផល (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ។

(៦៧៥) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោក ថា លោកជាសត្វអូដ្ឋ ជាសត្វពពែ ជាសត្វគោ ជាសត្វលា ជាសត្វតិរច្ឆាន ជាសត្វនរក សុគតិរបស់លោកគ្មានទេ ទុគ្គតិតែម្យ៉ាងនឹងប្រាកដដល់លោក (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ ១ ម៉ាត់ ។

(២៧៦) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ តំ បណ្ឌិតោ ព្យត្តោ មេធាវី ពហុស្សុតោ ធម្មកថិកោ នត្ថិ តស្ស ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តស្ស បាដិកង្ខាតិ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ បាចិត្តិយស្ស ។

(២៧៧) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ន សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(២៧៨) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ សន្តិ ឥធេកច្ចេ ខត្តិយា ព្រាហ្មណាតិ ភណតិ ន សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។

(២៧៦) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយចំពោះលោកថា លោកជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ទុគ្គតិរបស់លោកគ្មានទេ សុគតិតែមួយគត់នឹងប្រាកដដល់លោក (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗ មាត់ ។

(២៧៧) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះ និយាយថា ក្នុងលោកនេះ ជនពួកខ្លះ ជាចណ្ឌាល ជាជាងឫស្សី ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ក៏សុទ្ធតែមាន ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យនុ៎ះ) មិនមែនពោលចំអ្នកដទៃទេ ពោលចំពោះលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ មាត់ ។

(២៧៨) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុផងគ្នា នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា ក្នុងលោកនេះ ជនពួកខ្លះជាក្សត្រ ជាព្រាហ្មណ៍ ក៏សុទ្ធតែមាន ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យនុ៎ះ) មិនមែនពោលចំអ្នកដទៃទេ គឺពោលចំពោះលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ មាត់ ។ បេ ។

(៦៧៩) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ សន្តិ ឥធេកច្ចេ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តេសំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ ។ សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៦៨០) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ យេ នូន ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ។ សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ យេ នូន បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ តេសំ ទុគ្គតិ

(៦៧៩) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃនាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា ក្នុងលោកនេះ ជនទាំងឡាយពួកខ្លះជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក កំលើងមាន ទុគ្គតិរបស់លោកទាំងនោះគ្មានទេ សុគតិតែម្យ៉ាង គឺទីប្រាកដរបស់លោកទាំងនោះ ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ តែពោលចំពោះលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ ម៉ាត់ ។

(៦៨០) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃនាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា ជនពួកណា ពិតជាចណ្ឌាល ជាជាងផែង ជាអ្នកនេសាទ ជាជាងរថ ជាអ្នកចោលសម្រាម ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ តែពោលចំពោះលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗ ម៉ាត់ ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃហើយនាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា ជនពួកណា ពិតជាបណ្ឌិត ជាអ្នកឈ្លាស ជាអ្នកប្រាជ្ញ ជាពហុស្សូត ជាធម្មកថិក ទុគ្គតិរបស់ជនទាំងនោះគ្មានទេ

សុគតិយេវ តេសំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ ន សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

(៤៨១) ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ ន មយំ ចណ្ឌាលា វេណា នេសាទា រថការា បុក្កុសាតិ ភណតិ ន សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ ឥត្ថន្នាមោ ន មយំ បណ្ឌិតា ព្យត្តា មេធាវិនោ ពហុស្សុតា ធម្មកថិកា នត្ថិ អម្ហាកំ ទុគ្គតិ សុគតិយេវ អម្ហាកំ បាដិកង្ខាតិ ភណតិ ន សោ អញ្ញំ ភណតិ តញ្ញេវ ភណតីតិ អាបត្តិ វាចាយ វាចាយ ទុក្កដស្ស ។

សុគតិតែម្យ៉ាងទីទៃ ប្រាកដដល់ជនទាំងនោះ ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលចំពោះលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗមាត់ ។

(៤៨១) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ហើយនាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា យើងទាំងឡាយ មិនមែនជាចណ្ឌាល មិនមែនជាជាងវែង មិនមែនជាអ្នកនេសាទ មិនមែនជាជាងរថ មិនមែនជាអ្នកពោលសម្រាម ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលសំដៅលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗមាត់ ។ បេ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃ ហើយនាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀតថា ភិក្ខុឈ្មោះនេះនិយាយថា យើងទាំងឡាយមិនមែនជាបណ្ឌិត មិនមែនជាអ្នកឈ្លាស មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញ មិនមែនជាពហុស្សូត មិនមែនជាធម្មកថិក ទុគ្គតិរបស់ពួកយើងគ្មានទេ សុគតិតែម្យ៉ាងទីទៃ ប្រាកដដល់ពួកយើង ឯភិក្ខុនោះ (ដែលពោលពាក្យដូច្នេះ) មិនមែនពោលឲ្យអ្នកដទៃទេ គឺពោលសំដៅលោកជាប្រាកដ (ភិក្ខុអ្នកញុះញង់នោះ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដគ្រប់ៗមាត់ ។

[២៨២] ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នោ ឧបសម្បន្នស្ស សុត្វា អនុបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នស្ស សុត្វា ឧបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នោ អនុបសម្បន្នស្ស សុត្វា អនុបសម្បន្នស្ស បេសុញ្ញំ ឧបសំហរតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[២៨៣] អនាបត្តិ ន បិយកម្យស្ស ន ភេទាធិប្បាយស្ស ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(២៨២) ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នា នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុឯទៀត ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗម៉ាត់ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុឮពាក្យរបស់ឧបសម្បន្នភិក្ខុដទៃគ្នាហើយ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុឮពាក្យរបស់អនុបសម្បន្នបុគ្គលហើយ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់ឧបសម្បន្នភិក្ខុ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្នភិក្ខុឮពាក្យរបស់អនុបសម្បន្នបុគ្គលហើយ នាំពាក្យញុះញង់ទៅប្រាប់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៨៣] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុអ្នកមិនចង់ឲ្យគេស្រឡាញ់ខ្លួន ដល់ភិក្ខុមិនប្រាថ្នាឲ្យគេបែកគ្នា ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកបុគ្គល ។

សិក្ខាបទទី ៣ ចប់

បទសោធម្មសិក្ខាបទំ

(៤៨៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧបាសកេ បទសោ ធម្មំ វាចេន្តិ ។ ឧបាសកា ភិក្ខូសុ អគារវា អប្បតិស្សា អសភាគវុត្តិកា វិហរន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧបាសកេ បទសោ[1] ធម្មំ វាចេស្សន្តិ ឧបាសកា ភិក្ខូសុ អគារវា អប្បតិស្សា អសភាគវុត្តិកា វិហរន្តីតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឧបាសកេ បទសោ ធម្មំ វាចេថ ឧបាសកា ភិក្ខូសុ អគារវា អប្បតិស្សា អសភាគវុត្តិកា វិហរន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ

[1] បទសោតិ ឧទំ ធម្មំ បទស្ស វិសេសនត្ថំ យោជិតា ។

សិក្ខាបទទី ៤

(៤៨៦) សម័យនោះ ព្រះសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនធម៌ជាបទ ចំពោះពួកឧបាសក ។ ឧបាសកទាំងឡាយក៏ទៅជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តមិនសមគួរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា មិនសមបើពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះឧបាសកទាំងឡាយ ។ ក៏ទៅជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តមិនសមគួរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយបង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះឧបាសកទាំងឡាយ ។ ក៏ទៅជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តមិនសមគួរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ (រឿងនេះ) ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ

នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ឧបាសកេ បទសោ ធម្មំ វាចេស្សថ ឧបាសកា ភិក្ខូសុ អគារវា អប្បតិស្សា អសភាគវុត្តិកា វិហរន្តិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នំ បទសោ ធម្មំ វាចេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៨៤) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អនុបសម្បន្នោ នាម ភិក្ខុញ្ច ភិក្ខុនិញ្ច ឋបេត្វា អវសេសោ អនុបសម្បន្នោ នាម ។

(៤៨៥) បទសោ នាម[1] បទំ អនុបទំ អន្វក្ខរំ អនុព្យញ្ជនំ ។ បទំ នាម ឯកតោ បដ្ឋបេត្វា ឯកតោ ឱសាបេន្តិ ។ អនុបទំ នាម បាដេក្កំ បដ្ឋបេត្វា ឯកតោ ឱសាបេន្តិ ។ អន្វក្ខរំ នាម រូបំ អនិច្ចន្តិ វុច្ចមានោ រូតិ ឱបាតេតិ ។ អនុព្យញ្ជនំ នាម

១ ឱបោថិយបោត្ថកេ ឥទំ បាឋទ្វយំ ន ទិស្សតិ ។

មិនសមរម្យអ្នកទាំងឡាយបង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះពួកឧបាសក ។ ឧបាសកទាំងនោះ ជាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនកោតក្រែង ប្រព្រឹត្តមិនសមគួរដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកទាំងឡាយធ្វើនេះ មិននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ បង្រៀនធម៌ជាបទចំពោះអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨៤) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺជនទាំងអស់ លើកលែងតែភិក្ខុនិងភិក្ខុនីចេញ ហៅថា អនុបសម្បន្ន ។

(៤៨៥) ដែលហៅថា បទនោះ គឺបទ ១ អនុបទ ១ អន្វក្ខរៈ ១ អនុព្យញ្ជនៈ[1] ១ ។ ដែលហៅថា ជាបទនោះ គឺឧបសម្បន្នទាំងអនុបសម្បន្នផ្តើមតាំងព្រមគ្នា បញ្ចប់ព្រមគ្នា ។ ដែលហៅថា ជាអនុបទនោះ គឺឧបសម្បន្នទាំងអនុបសម្បន្នផ្តើមតាំងផ្សេងគ្នា បញ្ចប់ព្រមគ្នា ។ ដែលហៅថា អន្វក្ខរៈនោះ គឺ ឧបសម្បន្នប្រាប់អនុបសម្បន្នថា រូបំ អនិច្ចំ អនុបសម្បន្នទទួលថា រូ ព្រមគ្នា ។ ដែលហៅថា ជាអនុព្យញ្ជនៈនោះគឺ ឧបសម្បន្នប្រាប់

១ អក្សរមួយ ៗ ហៅថា អន្វក្ខរៈ ប្រែថាតាមអក្សរៈ មួយសព្ទ ៗ ហៅថា អនុព្យញ្ជនៈ ប្រែថាតាមអក្សរៈ និងអនុព្យញ្ជនៈហៅថា បទ បទទី ១ ហៅថា បទ បទទី ២ ហៅថា អនុបទ ។

រូបំ អនិច្ចន្តិ វុច្ចមានោ វេទនា អនិច្ចាតិ សទ្ទំ និច្ឆារេតិ ។ យញ្ច បទំ យញ្ច អនុបទំ យញ្ច អន្វក្ខរំ យញ្ច អនុព្យញ្ជនំ សព្វមេតំ បទសោ ធម្មោ(១) នាម ។ ធម្មោ នាម ពុទ្ធភាសិតោ សាវកភាសិតោ ឥសិភាសិតោ ទេវតាភាសិតោ អត្ថូបសញ្ហិតោ ធម្មូបសញ្ហិតោ ។ វាចេយ្យាតិ បទេន វាចេតិ បទេ បទេ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ វាចេតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។

[៦៨៧] អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី បទសោ ធម្មំ វាចេតិ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកោ បទសោ ធម្មំ វាចេតិ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញី បទសោ ធម្មំ វាចេតិ អាបត្តិ ពាចិត្តិយស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញី អនាបត្តិ ។

១ ឥតិបកាសេន ការិតំ ។

អនុបសម្បន្នថា រូបំ អនិច្ចំ អនុបសម្បន្នបញ្ចេញសំឡេង (ព្រោយហើយ) ថា វេទនា អនិច្ចា(១) ដូច្នេះ ឈ្មោះថា បង្រៀនធម៌តាមអនុព្យញ្ជនៈ ។ បទណាក្តី អនុបទណាក្តី អន្វក្ខរៈណាក្តី អនុព្យញ្ជនៈណាក្តី ទាំងអស់នុ៎ះ ឈ្មោះថា ធម៌ជាបទ (គឺជាចំណែក) ។ ពាក្យដែលជាពុទ្ធភាសិត សាវកភាសិត ឥសិភាសិត ទេវតាភាសិត ដែលប្រកបដោយអត្ថក្តី ប្រកបដោយធម៌ក្តី ឈ្មោះថា ធម៌ ។ ពាក្យថា បង្រៀន សេចក្តីថា ភិក្ខុបង្រៀនដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗបទ ។ ភិក្ខុបង្រៀនដោយអក្សរ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយគ្រប់ៗអក្សរ ។

[៦៨៧] អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នពិតមែន ហើយបង្រៀនធម៌ជាបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្នពិតមែន តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយបង្រៀនធម៌ជាបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្ន តែភិក្ខុសំគាល់ថាឧបសម្បន្នវិញ ហើយបង្រៀនធម៌ជាបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ឧបសម្បន្ន តែភិក្ខុសំគាល់ថាអនុបសម្បន្នវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន តែភិក្ខុសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាឧបសម្បន្នពិតមែន មិនត្រូវអាបត្តិ ។

១ ពាក្យប្រាប់ថា រូបំ អនិច្ចំ សាមណេរហាប់ស្រដីថា វេទនា អនិច្ចា ចេះតាមគេឆ្លើយ រូបំ និង វេទនានោះជាពាក្យផ្សេង ដល់បទតាមចុងគេ អនិច្ចំនិងអនិច្ចានោះជាព្យញ្ជនៈស្មើគ្នា គឺស្មើត្រង់ថា អនិច្ច អនិច្ចនោះឯង ។

[៥៨៨] អនាបត្តិ ឯកតោ ឧទ្ទិសាបេន្តោ[១] ឯកតោ សជ្ឈាយំ ករោន្តោ[២] យេភុយ្យេន បគុណំ គន្ថំ ភណន្តំ ឱបាតេតិ[៣] ឱសារេន្តំ ឱបាតេតិ[៤] ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បទសោធម្មសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

១ តត្ថ អដ្ឋកថាយំ ឯកតោ ឧទ្ទិសាបេន្តោតិ អនុបសម្បន្នេន សទ្ធិំ ឯកតោ ឧទ្ទេសំ គណ្ហន្តោ ឯកតោ វទតិ អនាបត្តីតិ អត្ថោ ។ ល ។ ២ ឯកតោ សជ្ឈាយំ ករោន្តោតិ អនុបសម្បន្នេន សទ្ធិំ ឧបសម្បន្នោ ឯកតោ សជ្ឈាយំ ករោន្តោ តេន សទ្ធិំយេវ ភណតិ អនាបត្តិ ។ ល ។ ៣ យេភុយ្យេន បគុណំ គន្ថំ ភណន្តំ ឱបាតេតីតិ សចេ ឯកគាថាយ ឯកោ បាទោ ន អាគច្ឆតិ សេសំ អាគច្ឆតិ អយំ យេភុយ្យេន បគុណគន្ថោ នាម ។ ល ។ ៤ ឱសារេន្តំ ឱបាតេតីតិ សុត្តំ ឧច្ចារេន្តំ បរិសមជ្ឈេ បរិសង្កមានំ ឯវំ វទេហីតិ តេន សទ្ធិំ ឯកតោបិ វទន្តស្ស អនាបត្តីតិ អត្ថោ ។

[៥៨៨] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុរៀនបាលីជាមួយ[១] (នឹងអនុបសម្បន្ន) ដល់ភិក្ខុស្វាធ្យាយជាមួយ[២] (នឹងអនុបសម្បន្ន) ដល់ភិក្ខុកំពុងសូត្រនូវគម្ពីរដែលស្ទាត់ដោយច្រើន[៣] ដល់ភិក្ខុថាជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នកំពុងសូត្រគម្ពីរ[៤] ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុអ្នកដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

១ ក្នុងអដ្ឋកថាថា ១ ភិក្ខុរៀនបាលីជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ជាព្រមគ្នា មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ល ។ ២ ភិក្ខុស្វាធ្យាយជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន សូត្រព្រមគ្នាជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ននោះ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។ ល ។ ៣ បើក្នុងគាថាមួយ (បួនបាទ) អនុបសម្បន្នបានចេះស្ទាត់បីបាទហើយ នៅមិនទាន់ស្ទាត់តែមួយបាទ អនុបសម្បន្ននោះ ហៅថា មានគន្ថស្ទាត់ហើយដោយច្រើន ។ ល ។ ៤ កាលបើអនុបសម្បន្នកំពុងសូត្រនូវសូត្រ អាក់រអួលក្នុងកណ្ដាលបរិសទ្យ ភិក្ខុបង្គាប់ថា អ្នកឯងចូរសូត្រយ៉ាងនេះទៅ (បង្គាប់យ៉ាងនេះហើយ) ទុកជាជាព្រមគ្នាជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ននោះទៀត ក៏មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៦៨៩) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឧបាសកា អារាមំ អាគច្ឆន្តិ ធម្មស្សវនាយ ។ ធម្មេ ភាសិតេ ថេរា ភិក្ខូ យថាវិហារំ គច្ឆន្តិ ។ នវកា ភិក្ខូ តត្ថេវ ឧបដ្ឋានសាលាយំ ឧបាសកេហិ សទ្ធឹ មុដ្ឋស្សតី អសម្បជានា នគ្គា វិកូជមានា កាកច្ឆមានា សេយ្យំ កប្បេន្តិ ។ ឧបាសកា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភទ្ទន្តា មុដ្ឋស្សតី អសម្បជានា នគ្គា វិកូជមានា កាកច្ឆមានា សេយ្យំ កប្បេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ ឧបាសកានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ អនុបសម្បន្នេន សហ សេយ្យំ កប្បេស្សន្តីតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។

សិក្ខាបទទី ៥

(៦៨៩) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគគង់នៅ អគ្គាឡវចេតិយ ជិតក្រុងអាឡវី ។ សម័យនោះឯង ពួកឧបាសកតែង មកកាន់អារាមដើម្បីនឹងស្តាប់ធម៌ ។ កាលបើធម្មកថិកសំដែងធម៌ចប់ហើយ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក៏ទៅកាន់ទីដែលខ្លួននៅ ។ ភិក្ខុបួសថ្មីទាំងឡាយ ក៏ភ្លេចស្មារតី មិនដឹងខ្លួន ជាអ្នកអាក្រាតកាយថ្ងូរស្រមុកដេកលក់ជាមួយនឹងឧបាសកទាំងឡាយក្នុងសាលាសម្រាប់ធ្វើបុណ្យនោះឯង ។ ឧបាសកទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ទាំងឡាយមិនគួរជាមនុស្សភ្លេចស្មារតិ មិនដឹងខ្លួន ជាអ្នកអាក្រាតកាយថ្ងូរស្រមុកសឹងលក់ឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យរបស់ឧបាសកទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើភិក្ខុទាំងឡាយសឹងជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នឡើយ ។ លំដាប់នោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។

សង្ឃំ ការំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នេន សហ សេយ្យំ កប្បេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អនុបសម្បន្នេន សហ សេយ្យំ កប្បេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នេន សហ សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៤៩០) អថខោ ភគវា អាឡវិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន កោសម្ពី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន កោសម្ពី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា កោសម្ពិយំ វិហរតិ ឃោសិតារាមេ[១] ។ ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ [illegible]

១ [illegible] ទិស្សតិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុដេកសិងជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន (ទៀនរនេះ) ពិតមែន ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះមិនគួរនឹងដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នសោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្មនេះមិនទាន់ញុំាងជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយ ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។

(៤៩០) គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងក្រុងអាឡវី គួរដល់ព្រះទ័យហើយ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកទៅក្រុងកោសម្ពី ទ្រង់យាងត្រាច់ចារិកទៅតាមលំដាប់ ដល់ក្រុងកោសម្ពីនោះឯង ។ បានឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅឃោសិតារាម ជិតក្រុងកោសម្ពីនោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ [illegible]

ភគវតា អាវុសោ រាហុល សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ន អនុបសម្បន្នេន សហ សេយ្យា កប្បេតព្វាតិ សេយ្យំ អាវុសោ រាហុល ជានាហីតិ ។ អថ ខោ អាយស្មា រាហុលោ សេយ្យំ អលភមានោ វច្ចកុដិយា(១) សេយ្យំ កប្បេសិ ។ អថ ខោ ភគវា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ យេន វច្ចកុដិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឧក្កាសិ ។ អាយស្មាបិ រាហុលោ ឧក្កាសិ ។ កោ ឯត្ថាតិ ។ អហំ ភគវា រាហុលោតិ ។ កិស្ស ត្វំ រាហុល ឥធ និសិន្នោសីតិ(២) ។ អថ ខោ អាយស្មា រាហុលោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

១ ភគវតោ វច្ចកុដិយាតិ ពហូសុ បោត្ថកេសុ ទិស្សតិ ។ ២ ម. និសិន្នោសីតិ ។

ដ៏មានអាយុថា ម្នាលរាហុលដ៏មានអាយុ សិក្ខាបទព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់បញ្ញត្តរួចហើយថា ភិក្ខុមិនត្រូវដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នទេ ម្នាលរាហុល (សាមណេរ) ដ៏មានអាយុ អ្នកចូរដឹងនូវទីសិងចុះ ។ គ្រានោះ រាហុលដ៏មានអាយុរកទីសិងមិនបាន ក៏ទៅសិងក្នុងវច្ចកុដី (បង្គន់) ។ ខណៈនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តើនអំពីយប់ក្នុងវេលា បច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយយាងចូលទៅទីវច្ចកុដី លុះយាងចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់ឲ្យឮព្រះសូរសៀង (គឺគ្រហែមតាមទំនៀមវច្ចកុដីវត្ត) ។ ឯរាហុលដ៏មានអាយុក៏គ្រហែមតប ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា នរណានៅក្នុងវច្ចកុដីនេះ ។ រាហុលក៏ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះរាហុល ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់សួរថា ម្នាលរាហុល ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមកដេក ក្នុងវច្ចកុដីនេះ ។ គ្រានោះ រាហុលដ៏មានអាយុក៏ក្រាបទូលរឿងនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកហើយសំដែងថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដើម្បីឲ្យអ្នកទាំងឡាយ

អនុបសម្បន្នេន ទិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នេន ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៨១) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អនុបសម្បន្នោ នាម ភិក្ខុំ ឋបេត្វា អវសេសោ អនុបសម្បន្នោ នាម ។ ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តន្តិ អតិរេកទិរត្តតិរត្តំ ។ សហាតិ ឯកតោ ។ សេយ្យា នាម សព្វច្ឆន្នា សព្វបរិច្ឆន្នា យេភុយ្យេនច្ឆន្នា យេភុយ្យេន បរិច្ឆន្នា ។ សេយ្យំ កប្បេយ្យាតិ ចតុត្ថេ ទិវសេ អត្ថង្គតេ សុរិយេ អនុបសម្បន្នេ និបន្នេ ភិក្ខុ និបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុ(១) និបន្នេ អនុបសម្បន្នោ និបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១ ភិក្ខុស្មិំ បរេន ឥតិពុំ ។

សម្រេចនូវទីដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្នអស់ពីរយប់បីយប់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ សម្រេចនូវទីដេកជាមួយនឹងអនុបសម្បន្ន លើសជាងពីរយប់បីយប់ឡើងទៅ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៨១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌរួចហើយ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺលើកលែងតែភិក្ខុចេញ ក្រៅអំពីនោះជាអនុបសម្បន្នទាំងអស់ ។ ពាក្យថា លើសជាងពីរយប់បីយប់ឡើងទៅ គឺច្រើនជាងពីរយប់បីយប់ ។ ពាក្យថា ជាមួយ សេចក្តីថា ជាមួយគ្នា ។ ដែលហៅថា ទីដេក គឺទីដែលគេប្រក់ទាំងអស់ ដែលគេបាំងទាំងអស់ ដែលគេប្រក់ដោយច្រើន ដែលគេបាំងដោយច្រើន ។ ពាក្យថា សម្រេចនូវទីដេក សេចក្តីថា កាលបើព្រះអាទិត្យក្នុងថ្ងៃជាគំរប់ ៤- អស្តង្គតទៅហើយ កាលបើអនុបសម្បន្នដេក ភិក្ខុក៏ដេក ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលបើភិក្ខុដេក អនុបសម្បន្នក៏ដេក ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

ឧភោ វា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧដ្ឋហិត្វា បុនប្បុនំ និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៤៨២] អនុបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ វេមតិកោ ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អនុបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញី ឧត្តរិទិរត្តតិរត្តំ សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបឌ្ឍច្ឆន្នេ ឧបឌ្ឍបរិច្ឆន្នេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ អនុបសម្បន្នសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នេ ឧបសម្បន្នសញ្ញី អនាបត្តិ ។

[៤៨៣] អនាបត្តិ ទ្វេ តិស្សោ រត្តិយោ វសតិ ឩនកទ្វេតិស្សោ រត្តិយោ វសតិ ទ្វេ រត្តិយោ វសិត្វា តតិយាយ រត្តិយា បុរារុណា និក្ខមិត្វា បុន វសតិ

ពុំនោះសោត ទៅដេកទាំងពីរនាក់ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អ្នកទាំងពីរនាក់ក្រោកឡើងហើយដេកទៅវិញទៀត ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៨២] អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាអនុបសម្បន្ន សម្រេចខ្លួនដេករួមគ្នាលើសជាងពីរយប់ឬបីយប់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្ន តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសម្រេចខ្លួនដេករួមគ្នាលើសជាងពីរយប់ឬបីយប់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ អនុបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថាឧបសម្បន្នទៅវិញ ហើយសម្រេចខ្លួនដេករួមគ្នាលើសជាងពីរយប់ឬបីយប់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ក្នុងទីដែលប្រក់បាំងពាក់កណ្តាល បិទបាំងពាក់កណ្តាល ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ឧបសម្បន្ន ភិក្ខុសំគាល់ថា ឧបសម្បន្ន ពិតមែន ជាអនាបត្តិ ។

[៤៨៣] អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុនៅអស់ពីររាត្រីឬបីរាត្រី (នឹងដេកនៅជាមួយអនុបសម្បន្ន) ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅថយអំពីពីរឬបីរាត្រីមក ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅបានពីររាត្រី ហើយចេញទៅអំពីវេលាមុនអរុណរះ

សព្វច្ឆន្នេ សព្វអបរិច្ឆន្នេ សព្វបរិច្ឆន្នេ សព្វអច្ឆន្នេ យេភុយ្យេន អច្ឆន្នេ យេភុយ្យេន អបរិច្ឆន្នេ អនុបសម្បន្នេ និបន្នេ ភិក្ខុ និសីទតិ ភិក្ខុ និបន្នេ អនុបសម្បន្នោ និសីទតិ ឧភោ វា និសីទន្តិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

នៃគ្រែជាន់លើបីហើយទើបមកដេកនៅជាថ្មីទៀត ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅក្នុងទីដែលគេប្រក់ទាំងអស់ តែគេមិនបានបិទជុំទាំងអស់ ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅក្នុងទីដែលគេបិទជុំជិត តែគេប្រក់មិនពេញ ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅក្នុងទីដែលគេមិនបានប្រក់ដោយច្រើន (គឺប្រក់បានបន្តិចបន្តួច) ដល់ភិក្ខុដែលដេកនៅក្នុងទីដែលគេមិនបានបិទជុំដោយច្រើន (គឺបិទជុំតែបន្តិចបន្តួច) ដល់ភិក្ខុអង្គុយ អនុបសម្បន្នដេក ដល់ភិក្ខុដេក អនុបសម្បន្នអង្គុយ ឬភិក្ខុដែលអង្គុយទាំងពីរនាក់នឹងអនុបសម្បន្ន ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុអាទិកម្មិក ។

សិក្ខាបទទី ៥ ចប់ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ

(៦៩៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា អនុរុទ្ធោ កោសលេសុ ជនបទេសុ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តោ[១] សាយំ អញ្ញតរំ គាមំ ឧបគច្ឆិ ។ តេន ខោ បន សមយេន តស្មឹ គាមេ អញ្ញតរិស្សា ឥត្ថិយា អាវសថាគារំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ យេន សា ឥត្ថី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោច សចេ តេ ភគិនិ អគរុ វសេយ្យាម ឯករត្តំ អាវសថាគារេ ។ វសេយ្យាថ ភន្តេតិ ។ អញ្ញេបិ អទ្ធិកា យេន សា ឥត្ថី តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា តំ ឥត្ថឹ ឯតទវោចុំ សចេ តេ អយ្យេ អគរុ វសេយ្យាម ឯករត្តំ អាវសថាគារេ ។ ឯសោ ខោ អយ្យោ សមណោ បឋមំ ឧបគតោ សចេ សោ អនុជានាតិ

១ អាគច្ឆន្តោតិ ទិស្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ៦

(៦៩៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុនិមន្តទៅក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ បានចូលទៅកាន់ស្រុកមួយក្នុងវេលាល្ងាច ។ សម័យនោះឯង ក្នុងស្រុកនោះ មានផ្ទះសម្រាប់សំណាក់ដែលស្រីម្នាក់បានសង់ទុកហើយ ។ គ្រានោះឯង ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុចូលទៅរកស្រីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយបានពោលពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា នាងប្អូនស្រី បើនាងមិនមានសេចក្តីបង្អៀតចង្អល់ទេ អាត្មាសូមនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់បានមួយយប់ ។ ស្រីនោះទូលតបថា និមន្តនៅចុះលោកម្ចាស់ ។ សូម្បីពួកជនអ្នកដំណើរដទៃទៀតក៏ចូលទៅរកស្រីនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានពោលពាក្យនេះនឹងស្រីនោះថា បពិត្រនាងម្ចាស់ បើនាងមិនមានសេចក្តីបង្អៀតចង្អល់ទេ យើងនឹងសូមនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់បានមួយយប់ ។ ស្រីនោះប្រាប់ថា មានសមណៈជាម្ចាស់ ១ អង្គនុះលោកចូលទៅមុនហើយ បើសមណៈនោះលោកព្រម

ករេយ្យាថាតិ ។ អថ ខោ តេ អត្ថិកា យេនាយស្មា អនុរុទ្ធោ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឯតទវោចុំ សចេ តេ ភន្តេ អគរុ ករេយ្យាម ឯតរហិ អាវុសោ ជាតការោតិ ។ ករេយ្យាថ អាវុសោតិ ។ អថ ខោ សា ឥត្ថី អាយស្មន្តេ អនុរុទ្ធេ សហ ទស្សនេន បដិពទ្ធចិត្តា អហោសិ ។ អថ ខោ សា ឥត្ថី យេនាយស្មា អនុរុទ្ធោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឯតទវោច អយ្យោ ភន្តេ ឥមេហិ មនុស្សេហិ អាកិណ្ណោ ន ផាសុ វិហរិស្សតិ សាធាហំ ភន្តេ អយ្យស្ស មញ្ចកំ អព្ភន្តរំ បញ្ញាបេយ្យន្តិ ។ អធិវាសេសិ ខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ តុណ្ហីភាវេន ។ អថ ខោ សា ឥត្ថី អាយស្មតោ អនុរុទ្ធស្ស សាមំ មញ្ចកំ អព្ភន្តរំ បញ្ញាបេត្វា អលង្កតបដិយត្តា គន្ធគន្ធិនី យេនាយស្មា អនុរុទ្ធោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឯតទវោច អយ្យោ ភន្តេ អភិរូបោ ទស្សនីយោ បាសាទិកោ អហញ្ចម្ហិ អភិរូបា

អ្នកទាំងឡាយគួរនៅចុះ ។ គ្រានោះឯង អ្នកដំណើរទាំងនោះ ក៏ចូលទៅរកព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានទូលពាក្យនេះនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកមិនមានសេចក្តីធុញទ្រាន់ចិត្តទេ ខ្ញុំករុណាទាំងឡាយសូមនៅក្នុងផ្ទះសំណាក់(នេះ)បានមួយយប់ផង ។ ព្រះអនុរុទ្ធប្រាប់ថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយនៅចុះ ។ ឯស្ត្រីនោះក៏មានចិត្តប្រតិព័ទ្ធក្នុងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុតាំងអំពីបានឃើញ ។ លំដាប់នោះ ស្ត្រីនោះក៏ចូលទៅរកព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់នឹងនៅច្របូកច្របល់ដោយមនុស្សទាំងឡាយនេះមិនស្រួលទេ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំករុណារៀបចំគ្រែតូចមួយខាងក្នុង ដើម្បីលោកម្ចាស់ ។ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុក៏ទទួលព្រមដោយតុណ្ហីភាព ។ ឯស្ត្រីនោះក៏រៀបចំគ្រែតូចខាងក្នុងដោយខ្លួនឯងដើម្បីព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ហើយប្រដាប់តាក់តែង អាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មានរូបល្អ គួរទស្សនាការ នាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លា ឯខ្ញុំករុណាក៏ជាស្ត្រីមានរូបល្អដែរ គួររមិលមើល

ទស្សនីយា ទាសាធិកា សាធាមាំ ករុណ្ណ អយ្យស្ស បជាបតិ ករេយ្យន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ តុណ្ហី អហោសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ សា ឥត្ថី អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឯតទវោច អយ្យោ ករុណ្ណ អភិរូបោ ទស្សនីយោ ទាសាធិកោ អហញ្ចម្ហិ អភិរូបា ទស្សនីយា ទាសាធិកា សាធុ ករុណ្ណ អយ្យោ មមញ្ច សព្វញ្ច[1] សាបតេយ្យន្តិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ តុណ្ហី អហោសិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី សាដកំ និក្ខិបិត្វា អាយស្មតោ អនុរុទ្ធស្ស បុរតោ ចង្កមតិបិ តិដ្ឋតិបិ និសីទតិបិ សេយ្យម្បិ កប្បេតិ ។ អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ ឥន្ទ្រិយានិ ឱក្ខិបិត្វា តំ ឥត្ថី នេវ ឱលោកេសិ នបិ អាលបិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី អច្ឆរិយំ វត ភោ អព្ភុតំ វត ភោ ពហូ មេ មនុស្សា សតេនបិ សហស្សេនបិ បហិណន្តិ អយំ បន សមណោ

1. ម. ឆ. សព្វឧត្តុ ។

តាំមកខ្ញុំសេចក្ដីផ្ទៃផ្ទាំផង ដើម្បីត្រៃលោកនឹងចំរើន ខ្ញុំករុណាសូមថ្វាយប្រ-ពន្ធរបស់លោកម្ចាស់ ។ កាលដែលស្រីនោះនិយាយយ៉ាងនេះហើយ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុក៏ស្ងៀមនៅ ។ ស្រីនោះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុជាគំរប់ពីរដងទៀត ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងទៀតថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន លោកម្ចាស់មានរូបល្អ គួរឲ្យស្រឡាញ់ នាំមកខ្ញុំសេចក្ដីផ្ទៃផ្ទាំ ឯខ្ញុំករុណាក៏ជាស្រីមានរូបល្អ គួរមិលមើល នាំមកខ្ញុំសេចក្ដីជ្រះថ្លាផង បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ព្រមទទួលយកខ្ញុំករុណាផង និងសម្បត្តិទាំងពួងចុះ ។ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុក៏ស្ងៀមនៅអស់វារៈជាគំរប់បីដង ។ ឯស្រីនោះក៏ដោះសំពត់សាដកដាក់ចុះអស់ពុំខេញ (ព័ទ្ធខ) ហើយ ដើរខ្លះ ឈរខ្លះ អង្គុយខ្លះ ដេកខ្លះ នាំមុខនៃព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ។ ខណៈនោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុក៏សង្រួមឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ហើយមិនដែលក្រឡេកមើលមិនបាននិយាយនឹងស្រីនោះឡើយ ។ ឯស្រីនោះក៏លាន់មាត់ថា អស្ចារ្យណាស់ហ្ន៎ ចំឡែកណាស់ហ្ន៎ មនុស្សទាំងឡាយជាច្រើនតែងបញ្ជូនមកឲ្យយកមាសកហាបណៈខ្លះ មួយសែនកហាបណៈខ្លះ ដើម្បីខ្ញុំ ឯសមណៈនេះអញអង្វរសូមឲ្យជួយគាត់ថ្លើម

ធយា សាមំ យាចិយមានោ ន ឥច្ឆតិ មាតេវ
សម្បដិច្ឆិតុំ[1] សព្វញ្ច សាបតេយ្យន្តំ សាដកំ និ-
វាសេត្វា អាយស្មតោ អនុរុទ្ធស្ស បាទេសុ សិរសា
និបតិត្វា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឯតទវោច អច្ចយោ
មំ ភន្តេ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថា-
អកុសលំ យាហំ ឯវរូបមកាសឹ តស្ស មេ ភន្តេ
អយ្យោ អច្ចយំ អច្ចយតោ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយតឹ
សំវរាយាតិ ។ តគ្ឃ តំ ភគិនិ អច្ចយោ អច្ចគមា
យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យា ត្វំ
ឯវមកាសិ យតោ ច ខោ ត្វំ ភគិនិ អច្ចយំ
អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោសិ តន្តេ មយំ
បដិគ្គណ្ហាម វុឌ្ឍិ ហេសា ភគិនិ អរិយស្ស វិនយេ
យោ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោតិ
អាយតឹ[2] សំវរំ អាបជ្ជតីតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី
តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ បណី-
តេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា

១ ម. យ. បរិច្ចត្តុំ ។ ២ ម. យ. អាយតឹ ។

ដោយខ្លួនឯង ក៏ឥតបានត្រេកអរចំពោះខ្លួនអញ ទាំងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងពីរក្នុង
ផល់តិចលោភ(ជាដើម) ហើយក៏ស្លៀកសំពត់សាដកៈ ហើយក្រាបចុះដោយ
ត្បូងទៀបបាទានៃព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ហើយសូមទោសនឹងព្រះ
អនុរុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាជាស្ត្រីមានកំហុស
ហើយ ព្រោះខ្ញុំព្រះករុណាជាស្ត្រីពាល ជាស្ត្រីល្ងង់ ជាស្ត្រីមិនឈ្លាស ខ្ញុំ
ឯណាដែលបានធ្វើនូវកំហុសមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ បពិត្រលោកដ៏
ចំរើន សូមលោកម្ចាស់ទទួលនូវកំហុសតាមទោសរបស់ខ្ញុំព្រះករុណានោះ
ដើម្បីនឹងសង្រួមតទៅទៀត ។ ព្រះអនុរុទ្ធក៏តបថា ម្នាលប្អូនស្រី ល្មើយចុះ
នាងមានកំហុសហើយ ព្រោះនាងជាស្ត្រីពាល ជាស្ត្រីល្ងង់ ជាស្ត្រីមិន
ឈ្លាស នាងណាដែលបានធ្វើនូវកំហុស មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ
ម្នាលប្អូនស្រី តែនាងឯងបានឃើញនូវកំហុសដោយកំហុសពិត ហើយ
សំដែងដោយសមគួរតាមធម៌ យើងនឹងទទួលនូវកំហុសរបស់នាងឯងនោះ
បាន អ្នកណាមួយបានឃើញនូវកំហុស ដោយកំហុសពិត ហើយសំដែង
ដោយសមគួរតាមធម៌ ហើយតាំងនៅក្នុងសេចក្ដីសង្រួមតទៅ ម្នាលប្អូន
ស្រី ការនេះជាសេចក្ដីចំរើនរបស់អ្នកនោះ ក្នុងអរិយវិន័យ ។ ឯស្ត្រីនោះ
លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅក៏បានរៀបចំ និមន្តព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុឲ្យឆាន់
បរិបូណ៌នឹងចំណីអាហារដ៏ឧត្តម ដោយដៃខ្លួនឯង ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ

សម្បាបេត្វា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ កុត្តារំ ឱលីនបត្តកាណិំ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ តំ ថេរី អាយស្មា អនុរុទ្ធោ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ សា ថេរី អាយស្មតា អនុរុទ្ធេន ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ សេយ្យថាបិ ភន្តេ និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវ[១] អយ្យេន អនុរុទ្ធេន អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ ភន្តេ តំ ភគវន្តំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសិកំ មំ អយ្យោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធោ

១ សព្វត្ថ ឯវមេវតិ បាឋោ បញ្ញាយតិ ។

ជាមួយនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុដែលមកដល់ហើយ នឹងលាងចុះក្រលានដៃរួចហើយ ។ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុបានពន្យល់ស្រីដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរនោះឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យទទួលយក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយកថាប្រកបដោយធម៌ ។ ឯស្រីនោះ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុបានពន្យល់ឲ្យយល់ច្បាស់ ឲ្យទទួលយក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយកថាប្រកបដោយធម៌ហើយ ក៏បាននិយាយពាក្យនេះនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ពាក្យនេះ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ពាក្យនេះ ភ្លឺច្បាស់ណាស់ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បុគ្គលផ្ងារឡើងនូវភាជន៍ដែលគេផ្កាប់ចុះ ឬបើកបញ្ចេញនូវវត្ថុដែលគេបិទបាំងទុក ក្តីនោះសោតដូចបុគ្គលប្រាប់ផ្លូវដល់មនុស្សដែលវង្វេងផ្លូវ ឬដូចបុគ្គលកាន់ប្រទីបទៅក្នុងទីងងឹត បំភ្លឺដល់មនុស្សដែលមានចក្ខុឲ្យឃើញរូបទាំងឡាយ សេចក្តីនេះមានឧបមាដូចម្តេចមិញ ព្រះអនុរុទ្ធជាម្ចាស់បានប្រកាសធម៌ដោយបរិយាយដ៏ច្រើន ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ បពិត្រលោកដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណានេះសូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះផងទាំងព្រះធម៌នឹងព្រះភិក្ខុសង្ឃថាជាទីពឹងទីរលឹក សូមលោកម្ចាស់ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះករុណា ថាជាឧបាសិកាដល់នូវ (នូវព្រះ) សរណៈស្មើដោយជីវិត ចាប់ផ្តើមតាំងពីថ្ងៃនេះជាដើមទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ

សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា អនុរុទ្ធោ មាតុគាមេន សហ សេយ្យំ កប្បេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ អនុរុទ្ធ មាតុគាមេន សហ សេយ្យំ កប្បេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ អនុរុទ្ធ មាតុគាមេន សហ សេយ្យំ កប្បេស្សសិ នេតំ អនុរុទ្ធ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ មាតុគាមេន សហ សេយ្យំ កប្បេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៤៩៨) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ មាតុគាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី ន តិរច្ឆានគតា អន្តមសោ តទហុជាតាបិ

និមន្តទៅក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់សេចក្តីនោះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុមិនគួរនឹងទៅសម្រេចទីដេកនៅជាមួយនឹងមាតុគ្រាមសោះ ។ ខណៈនោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលអនុរុទ្ធ បានឮថា អ្នកសម្រេចទីដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាមពិតមែនឬ ។ ព្រះអនុរុទ្ធក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលអនុរុទ្ធ អ្នកមិនគួរនឹងសម្រេចទីដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាមទេ ម្នាលអនុរុទ្ធ អំពើដែលអ្នកឯងធ្វើនេះ មិនធ្វើឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ សម្រេចទីដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៤៩៨] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចបាននឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃ[illegible] ។ បេ ។ ដែលហៅថា មាតុគ្រាមនោះ គឺស្រីមនុស្ស ឯយក្សស្រី ប្រេតស្រី តិរច្ឆានញី មិនហៅថាមាតុគ្រាមទេ ដោយហោចទៅសូម្បីតែក្មេងស្រីដែលកើតក្នុងថ្ងៃនោះ (ក៏ហៅថាមាតុគ្រាមដែរ)

ទារិកា បគេវ មហន្តតរី(១) ។ សហាតិ ឯកតោ ។ សេយ្យា នាម សព្វច្ឆន្នា សព្វបរិច្ឆន្នា យេភុយ្យេនច្ឆន្នា យេភុយ្យេនបរិច្ឆន្នា ។ សេយ្យំ កប្បេយ្យាតិ អត្ថង្គតេ សុរិយេ មាតុគាមេ និបន្នេ ភិក្ខុ និបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ភិក្ខុ(២) និបន្នេ មាតុគាមោ និបជ្ជតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧភោ វា និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧដ្ឋហិត្វា បុនប្បុនំ និបជ្ជន្តិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៤៤៦) មាតុគាមេ មាតុគាមសញ្ញី សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ មាតុគាមេ វេមតិកោ សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ មាតុគាមេ អមាតុគាមសញ្ញី សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ឧបឌ្ឍច្ឆន្នេ ឧបឌ្ឍបរិច្ឆន្នេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ យក្ខិយា វា បេតិយា វា បណ្ឌកេន វា តិរច្ឆានគតិត្ថិយា វា សហ សេយ្យំ កប្បេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អមាតុគាមេ មាតុគាមសញ្ញី

---

១ ឱ. ម. មហត្តរី ។ ២ ភិក្ខុស្មឹ ឧបេន ករិតុំ ។

ទីបំផុតទាំងទារកថ្មី ដល់មនុស្សស្រីដែលធំ ។ ពាក្យថា ជាមួយ គឺគង់ទីជាមួយគ្នា ។ ដែលហៅថា ទីដេក គឺទីដេកដែលគេប្រក់ពាំងអស់ គេបាំងជុំវិញទាំងអស់ គេប្រក់ដោយច្រើន គេបាំងជុំវិញដោយច្រើន ។ ពាក្យថា សម្រេចទីដេក សេចក្តីថា វេលាព្រះអាទិត្យអស្តង្គតហើយមាតុគ្រាមដេក ភិក្ខុក៏ដេកដែរ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលភិក្ខុដេក មាតុគ្រាមក៏ដេកដែរ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពុំនោះសោតផងទាំងពីរគឺភិក្ខុនិងមាតុគ្រាមដេកព្រមគ្នា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ផងទាំងពីរនោះក្រោកឡើងហើយដេកទៅវិញទៀត ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៤៤៦) មាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថា មាតុគ្រាមពិតមែន ហើយសម្រេចទីដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុគ្រាម តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសម្រេចទីដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនមាតុគ្រាម ហើយសម្រេចទីដេកជាមួយគ្នា ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុក្កដ (ព្រោះដេក) ក្នុងទីដេកដែលគេប្រក់បាំងពាក់កណ្តាល គេបាំងជុំវិញពាក់កណ្តាល ។ ភិក្ខុសម្រេចទីដេកជាមួយនឹងយក្សស្រីក្តី ប្រេតស្រីក្តី ខ្ទើយក្តី តិរច្ឆានញីក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមាតុគ្រាម

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អមាតុគ្គាមេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អមាតុគ្គាមេ អមាតុគ្គាមសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៦៤៧) អនាបត្តិ សព្វច្ឆន្នេ សព្វអបរិច្ឆន្នេ សព្វ-បរិច្ឆន្នេ សព្វអច្ឆន្នេ យេភុយ្យេន អច្ឆន្នេ យេភុយ្យេន អបរិច្ឆន្នេ មាតុគ្គាមោ និបន្នេ ភិក្ខុ និសីទតិ ភិក្ខុ និបន្នេ មាតុគ្គាមេ និសីទតិ ឧភោ វា និសីទន្តិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ឆដ្ឋសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនមាតុគ្រាម មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៦៤៧) (អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុសម្រេចទីដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាម) ក្នុងទីដែលគេប្រក់ទាំងអស់ តែមិនបានបិទបាំងជុំវិញ ដល់ភិក្ខុដែលដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាមក្នុងទីដែលគេបិទបាំងជុំវិញ តែគេមិនបានប្រក់សោះឡើយ ដល់ភិក្ខុដែលដេកជាមួយនឹងមាតុគ្រាមក្នុងទីដែលគេមិនបានប្រក់ដោយច្រើន ឬប្រក់បានបន្តិចបន្តួច គេមិនបានបិទបាំងដោយច្រើន ឬបិទបាំងបន្តិចបន្តួច ដល់ភិក្ខុដែលអង្គុយ មាតុគ្រាមដេក ដល់ភិក្ខុដេក មាតុគ្រាមអង្គុយ ដល់ភិក្ខុដែលអង្គុយ មាតុគ្រាមក៏អង្គុយទាំងពីរនាក់ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិកម្មិកបុគ្គល ។

សិក្ខាបទទី ៦ ចប់ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ

(៦៤៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧទាយី សាវត្ថិយំ កុលុបគោ ហោតិ ពហុកានិ កុលានិ ឧបសង្កមតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយី បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន អញ្ញតរំ កុលំ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឃរណី និវេសនទ្វារេ និសិន្នា ហោតិ ។ ឃរសុណ្ហា អាវសថទ្វារេ និសិន្នា ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយី យេន ឃរណី តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ឃរណិយា ឧបកណ្ណកេ ធម្មំ ទេសេសិ ។ អថខោ ឃរសុណ្ហាយ ឯតទហោសិ កិន្នុ ខោ សោ សមណោ សស្សុយា ជារោ ឧទាហុ ឱភាសតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយី ឃរណិយា ឧបកណ្ណកេ ធម្មំ ទេសេត្វា យេន ឃរសុណ្ហា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

សិក្ខាបទទី ៧

(៦៤៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន ជារបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ កាលនោះឯង ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ ជាអ្នកចូលទៅកាន់ត្រកូលក្នុងក្រុងសាវត្ថី តែងចូលទៅកាន់ត្រកូលជាច្រើន ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ វេលាព្រឹកព្រហាមក៏ស្លៀកស្បង់ហើយប្រដាប់បាត្រ និងចីវរចូលទៅកាន់ត្រកូលមួយ ។ គ្រានោះឯង ស្រីជាមេផ្ទះ អង្គុយជិតទ្វារផ្ទះ ។ ស្រីជាកូនប្រសាស្រីនៃស្រីមេផ្ទះនោះ ក៏អង្គុយជិតទ្វារផ្ទះសំណាក់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ ចូលទៅរកស្រីជាមេផ្ទះ លុះចូលទៅហើយក៏សំដែងធម៌ជិតត្រចៀកស្រីជាមេផ្ទះ ។ ទើបស្រីជាកូនប្រសាស្រីនៃស្រីមេផ្ទះនោះ ក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា សមណៈនោះជាសហាយរបស់ម្ដាយក្មេក ឬនិយាយបន្ទោរ ។ គ្រានោះ ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ លុះសំដែងធម៌ជិតត្រចៀកស្រីជាមេផ្ទះហើយ ក៏ចូលទៅរកស្រីជាកូនប្រសាស្រីនៃស្រីមេផ្ទះ លុះចូលទៅហើយ

ឃរសុណ្ហាយ ឧបកណ្ណកេ ធម្មំ ទេសេសិ ។ អថខោ ឃរណិយា ឯតទហោសិ កិន្នុ ខោ សោ សមណោ ឃរសុណ្ហាយ ជារោ ឧទាហុ ឱភាសតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា ឧទាយី ឃរសុណ្ហាយ ឧបកណ្ណកេ ធម្មំ ទេសេត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ ឃរណី ឃរសុណ្ហំ ឯតទវោច ហេ ជេ កឹ តេ សោ(១) សមណោ អវោចាតិ ។ ធម្មំ មេ អយ្យេ ទេសេសិ ។ អយ្យាយ បន កឹ អវោចាតិ ។ មយ្ហម្បិ ធម្មំ ទេសេសីតិ ។ តា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យោ ឧទាយី មាតុគាមស្ស ឧបកណ្ណកេ ធម្មំ ទេសេស្សតិ ននុ នាម វិសដ្ឋេន វិវដេន ធម្មោ ទេសេតព្វោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តាសំ ឥត្ថីនំ ឧជ្ឈាយន្តីនំ ខីយន្តីនំ វិបាចេន្តីនំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧទាយី មាតុគាមស្ស ធម្មំ ទេសេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ

១ ម. ឯសោ ។

ក៏សំដែងធម៌ជិតត្រចៀកស្រីជាកូនប្រសានៃស្រីមេផ្ទះ (នោះទៀត) ។ ទើបស្រីជាមេផ្ទះមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា សមណៈនោះជាសហាយរបស់ស្រីជាកូនប្រសានៃអញជាមេផ្ទះ ឬជានិយាយចចឹន្ទា ។ លំដាប់នោះ ព្រះឧទាយីមានអាយុ លុះសំដែងធម៌ជិតត្រចៀកស្រីជាកូនប្រសានៃស្រីមេផ្ទះហើយ ក៏ចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះឯង ស្រីជាមេផ្ទះបាននិយាយពាក្យនេះនឹងស្រីជាកូនប្រសានៃខ្លួនជាមេផ្ទះថា នែហ្ន៎ សមណៈនោះ បាននិយាយពាក្យអ្វីនឹងហ្ន៎ឯង ។ ស្រីជាកូនប្រសាតបថា បពិត្រអ្នកម៉ែ សមណៈនោះសំដែងធម៌ដល់ខ្ញុំ ចំណែកអ្នកម៉ែ សមណៈនោះ បាននិយាយពាក្យអ្វីខ្លះ ។ ម្តាយក្មេកប្រាប់ថា សមណៈនោះសំដែងធម៌ដល់អញដែរ ។ ស្រីទាំងពីរនាក់នោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់ឧទាយី មិនសមបើនឹងសំដែងធម៌ (ប្រៀប) ជិតត្រចៀកមាតុគ្រាមសោះ ធម្មតាសមណៈគួរតែសំដែងធម៌ដោយសំឡេងច្បាស់ក្រឡះ ដោយច្បាស់លាស់ទើបគួរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យស្រីទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ព្រះឧទាយីមានអាយុ មិនសមបើនឹងសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមសោះ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះ

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧទាយិ មាតុគាមស្ស ធម្មំ ទេសេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស មាតុគាមស្ស ធម្មំ ទេសេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ មាតុគាមស្ស ធម្មំ ទេសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

[២៨៨] តេន ខោ បន សមយេន ឧបាសិកា ភិក្ខូ បស្សិត្វា ឯតទវោចុំ ឥង្ឃ អយ្យា ធម្មំ ទេសេថាតិ ។ ន ភគិនិ កប្បតិ មាតុគាមស្ស ធម្មំ ទេសេតុន្តិ ។ ឥង្ឃ អយ្យា ឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេថ សក្កា ឯត្តកេនបិ ធម្មំ អញ្ញាតុន្តិ ។

ក៏នាំគ្នាក្រាបទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧទាយិ បានឮថាអ្នកសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាម ពិតមែនឬ ។ ឧទាយិភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែនហើយ ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរស អ្នកឯងមិនសមបើនឹងសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមទេ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនុះមិននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់បុគ្គលដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

[២៨៨] សម័យនោះឯង ពួកឧបាសិកាឃើញភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏និយាយពាក្យនេះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកខ្ញុំករុណាសូមអារាធនា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយមេត្តាសំដែងធម៌ឲ្យផង ។ ពួកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី ការសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមមិនគួរទេ ។ ពួកឧបាសិកាទូលថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកខ្ញុំករុណាសូមអារាធនា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយមេត្តាសំដែងធម៌ត្រឹមប្រាំម៉ាត់ឬប្រាំមួយម៉ាត់ឲ្យផង ពួកខ្ញុំករុណាអាចនឹងដឹងបានដោយពាក្យមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ។

ន ភគិនិ កប្បតិ មាតុគ្គាមស្ស ធម្មំ ទេសេតុន្តិ កុក្កុច្ចាយន្តា ន ទេសេសុំ ។ ឧបាសិកា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អយ្យា អម្ហេហិ យាចិយមានា ធម្មំ ន ទេសេស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តាសំ ឧបាសិកានំ ឧជ្ឈាយន្តីនំ ខីយន្តីនំ វិបាចេន្តីនំ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មាតុគ្គាមស្ស ឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតុំ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ មាតុគ្គាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៣០០) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភគវតា អនុញ្ញាតំ មាតុគ្គាមស្ស ឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតុន្តិ ។ តេ អវិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេ

ពួកភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលប្អូនស្រី ការសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមមិនគួរទេ ដូច្នោះហើយក៏ខានសេចក្តីរង្កៀសខានសំដែងធម៌ទៅ ។ ពួកឧបាសិកាក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ពួកយើងទំអង្វរទាំងម្ល៉េះ ក៏មិនសំដែងធម៌ឲ្យផងសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យឧបាសិកាទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះនាំគ្នាក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយដោយព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមបានតែត្រឹមប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ប៉ុណ្ណោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមលើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានទ្រង់បញ្ញត្តសិក្ខាបទនេះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៣០០) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានដឹងថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមបានត្រឹមប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ហើយ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងនោះក៏ឲ្យបុរសដែលមិនដឹងក្តី

ឧបនិសីទាបេត្វា មាតុគ្គាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អវិញ្ញុំ បុរិសវិគ្គហំ ឧបនិសីទាបេត្វា មាតុគាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អវិញ្ញុំ បុរិសវិគ្គហំ ឧបនិសីទាបេត្វា មាតុគ្គាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា អវិញ្ញុំ បុរិសវិគ្គហំ ឧបនិសីទាបេត្វា មាតុគ្គាមស្ស ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ

អង្គុយជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមលើសពីប្រាំមាត់ប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យប្រុសដែលមិនដឹងក្ដីអង្គុយជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមលើសពីប្រាំមាត់ប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅសោះ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយឲ្យប្រុសដែលមិនដឹងក្ដីអង្គុយជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមលើសពីប្រាំមាត់ប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ពិតមែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ មិនសមបើអ្នកទាំងឡាយឲ្យប្រុសដែលមិនដឹងក្ដីអង្គុយជិត ហើយសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមលើសពីប្រាំមាត់ប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅទេ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើនេះមិនទាំងឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ ម្នាល
៦ ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ មាតុគាមស្ស
ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេយ្យ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា
បុរិសវិគ្គហេន បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០១) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ មាតុគាមោ នាម មនុស្សិត្ថី ន យក្ខី ន បេតី ន តិរច្ឆានគតា វិញ្ញូ បដិពលា សុភាសិតទុព្ភាសិតំ ទុដ្ឋុល្លាទុដ្ឋុល្លំ អាជានិតុំ ។ ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហីតិ អតិរេកឆប្បញ្ចវាចាហិ ។ ធម្មោ នាម ពុទ្ធភាសិតោ សាវកភាសិតោ ឥសិភាសិតោ ទេវតាភាសិតោ អត្ថូបសញ្ហិតោ ធម្មូបសញ្ហិតោ ។ ទេសេយ្យាតិ បទេន ទេសេតិ បទេ បទេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អក្ខរាយ ទេសេតិ អក្ខរក្ខរាយ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេនាតិ ឋបេត្វា វិញ្ញុំ បុរិសវិគ្គហំ ។ វិញ្ញូ នាម បុរិសវិគ្គហោ បដិពលោ ហោតិ សុភាសិតទុព្ភាសិតំ ទុដ្ឋុល្លាទុដ្ឋុល្លំ អាជានិតុំ ។

ភិក្ខុណាមួយ សំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមលើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ទៀតទៅ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែមានបុរសដែលដឹងក្តី (អង្គុយជិត) ។

(៣០១) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចពោលទុកក្នុងបទទី ១ នៃបារាជិកកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា មាតុគ្រាម គឺមនុស្សស្រីដែលដឹងក្តីអាចដឹងពាក្យល្អពាក្យអាក្រក់ ពាក្យគ្រោតគ្រាតពាក្យមិនគ្រោតគ្រាត ឯយក្សិនី ប្រេតស្រី តិរច្ឆានញី មិនហៅថាមាតុគ្រាមទេ ។ ពាក្យថា លើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ទៀតទៅ គឺច្រើនជាងប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ ។ ដែលហៅថា ធម៌ គឺធម៌ដែលព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់សំដែងទុកហើយ សាវកសំដែងទុកហើយ ឥសីសំដែងទុកហើយ ទេវតាសំដែងទុកហើយ ដែលអាស្រ័យនូវអត្ថក្តី អាស្រ័យនូវធម៌ក្តី ។ ពាក្យថា សំដែង គឺភិក្ខុសំដែងដោយបទ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ៗបទ ។ ភិក្ខុសំដែងដោយអក្ខរៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ គ្រប់ៗអក្ខរៈ ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែមានបុរសដែលដឹងក្តី គឺលើកលែងតែបុរសដែលដឹងក្តី ។ ដែលហៅថា អ្នកដឹងក្តី គឺបុរសដែលអាចដឹងនូវពាក្យល្អពាក្យអាក្រក់ ពាក្យគ្រោតគ្រាត ពាក្យមិនគ្រោតគ្រាត ។

(៣០៦) មាតុគ្គាមេ មាតុគ្គាមសញ្ញី ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតិ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេន អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ មាតុគ្គាមេ វេមតិកោ ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតិ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេន អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ មាតុគ្គាមេ អមាតុគ្គាមសញ្ញី ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតិ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេន អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ យក្ខិយា វា បេតិយា វា បណ្ឌកស្ស វា តិរច្ឆានគតមនុស្សវិគ្គហិត្ថិយា វា ឧត្តរិឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតិ អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេន អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អមាតុគ្គាមេ មាតុគ្គាមសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អមាតុគ្គាមេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អមាតុគ្គាមេ អមាតុគ្គាមសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៣០៦) មាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមាតុគ្រាម ហើយសំដែងធម៌ឲ្យលើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ដោយគ្មានបុរសដឹងក្តី (នៅជិតខាង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុគ្រាម ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយសំដែងធម៌ឲ្យលើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ដោយគ្មានបុរសដឹងក្តី (នៅជិតខាង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ មាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថា មិនមែនមាតុគ្រាម ហើយសំដែងធម៌ឲ្យលើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ដោយគ្មានបុរសដឹងក្តី (នៅជិតខាង) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុសំដែងធម៌ឲ្យលើសពីប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ឡើងទៅ ដល់យក្សស្រីក្តី ប្រេតស្រីក្តី ខ្ទើយក្តី តិរច្ឆានញីមានកាយដូចមនុស្សស្រីក្តី ដោយគ្មានបុរសដឹងក្តី (នៅជិតខាង) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាជាមាតុគ្រាម ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ មិនមែនមាតុគ្រាម ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនមាតុគ្រាម មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៣០៣) អនាបត្តិ វិញ្ញុនា បុរិសវិគ្គហេន ឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតិ ឱរកឆប្បញ្ចវាចាហិ ធម្មំ ទេសេតិ ឧដ្ឋហិត្វា បុន និសីទិត្វា ធម្មំ ទេសេតិ មាតុគាមោ ឧដ្ឋហិត្វា បុន និសីទតិ តស្មិំ ទេសេតិ អញ្ញស្ស មាតុគាមស្ស ទេសេតិ បញ្ហំ បុច្ឆតិ បញ្ហំ បុដ្ឋោ កថេតិ អញ្ញស្សត្ថាយ ភណន្តំ មាតុគាមោ សុណាតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

សត្តមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(៣០៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលសំដែងធម៌ (ដល់មាតុគ្រាម) មានបុរសដឹងក្តី (នៅជិតខាង) ដល់ភិក្ខុសំដែងធម៌ត្រឹមប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ ដល់ភិក្ខុសំដែងធម៌តិចជាងប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ ដល់ភិក្ខុសំដែងធម៌ប្រាំមាត់ឬប្រាំមួយមាត់ក្រោកឡើង ហើយអង្គុយចុះវិញសំដែងទៀត ដល់ភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមដែលក្រោកឡើងហើយ អង្គុយចុះវិញក្នុងខណៈនោះ ដល់ភិក្ខុសំដែងធម៌ដល់មាតុគ្រាមដទៃទៀត (ក្រៅពីមាតុគ្រាមដែលបានសំដែងឲ្យស្តាប់ហើយ) ដល់ភិក្ខុដែលមាតុគ្រាមសួរប្រស្នាហើយឆ្លើយដោះប្រស្នា (នោះ) ដល់ភិក្ខុសំដែងធម៌ឲ្យអ្នកដទៃស្តាប់ មាតុគ្រាមអង្គុយស្តាប់ផង ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាអាទិករៈដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៧ ចប់ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ

[៣០៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។ តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា សន្ទិដ្ឋា សម្ភត្តា ភិក្ខូ វគ្គុមុទាយ នទិយា តីរេ វស្សំ ឧបគច្ឆឹសុ ។ តេន ខោ បន សមយេន វជ្ជី ទុព្ភិក្ខា ហោតិ ទ្វីហិតិកា សេតដ្ឋិកា សលាកាវុត្តា ន សុករា ឧញ្ឆេន បគ្គហេន យាបេតុំ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ឯតរហិ ខោ វជ្ជី ទុព្ភិក្ខា ទ្វីហិតិកា សេតដ្ឋិកា សលាកាវុត្តា ន សុករា ឧញ្ឆេន បគ្គហេន យាបេតុំ កេន នុ ខោ មយំ ឧបាយេន សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសេយ្យាម

សិក្ខាបទទី ៨

(៣០៤) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះឯង មានភិក្ខុច្រើនរូបជាមិត្តធ្លាប់ជួបប្រទះគ្នា ធ្លាប់ទំនិមនឹងស្និទ្ធស្នាលជាមួយ បាននៅចាំវស្សាក្បែរឆ្នេរស្ទឹងវគ្គុមុទា ។ វេលានោះឯង ដែនវជ្ជីកើតទុរ្ភិក្ស (អត់បាយ) មនុស្សទាំងឡាយ ចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រក្រៃពេក គឺដល់នូវសេចក្តីស្លាប់មានឆ្អឹងស (ដេរដាសលើផែនដី) និងទិញដូរស្រូវអង្ករ លុះតែមានស្លាកកាន់ជាសំគាល់ ទើបទិញដូរបាន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងដែននោះ មិនងាយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយការព្យាយាមស្វែងរកអាហារ ។ ខណៈនោះ ភិក្ខុទាំងនោះគិតគ្នាដូច្នេះថា សព្វថ្ងៃនេះ ដែនវជ្ជីកើតទុរ្ភិក្ស (អត់បាយ) មនុស្សទាំងឡាយ ចិញ្ចឹមជីវិតបានដោយកម្រក្រៃពេក គឺដល់នូវសេចក្តីស្លាប់មានឆ្អឹងស (ដេរដាសលើផែនដី) និងទិញដូរស្រូវអង្ករលុះតែមានស្លាកកាន់ជាសំគាល់ ទើបទិញដូរបាន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងដែននោះ មិនងាយនឹងចិញ្ចឹមជីវិតដោយការព្យាយាមស្វែងរកអាហារឡើយ តើយើងនឹងគិតធ្វើដោយឧបាយដូចម្តេចហ្ន៎ ទើបបានសាមគ្គីស្មោះសរ កុំឲ្យមានវិវាទទាស់ទែងគ្នា នៅចាំវស្សាឲ្យបានស្រួលផង កុំឲ្យលំបាក

ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិស្សាមាតិ ។ ឯកច្ចេ ឯវមាហំសុ ហន្ទ មយំ អាវុសោ គិហីនំ កម្មន្តំ អធិដ្ឋេម ឯវន្តេ អម្ហាកំ ទាតុំ មញ្ញិស្សន្តិ ឯវំ មយំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិស្សាម ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិស្សាមាតិ ។ ឯកច្ចេ ឯវមាហំសុ អលំ អាវុសោ កិំ គិហីនំ កម្មន្តំ អធិដ្ឋិតេន ហន្ទ មយំ អាវុសោ គិហីនំ ទូតេយ្យំ ហរាម ឯវន្តេ អម្ហាកំ ទាតុំ មញ្ញិស្សន្តិ ឯវំ មយំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិស្សាម ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិស្សាមាតិ ។ ឯកច្ចេ ឯវមាហំសុ អលំ អាវុសោ កិំ គិហីនំ កម្មន្តំ អធិដ្ឋិតេន កិំ គិហីនំ ទូតេយ្យំ ហដេន ហន្ទ មយំ អាវុសោ គិហីនំ អញ្ញមញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសិស្សាម អសុកោ ភិក្ខុ បឋមស្ស ឈានស្ស លាភី អសុកោ ភិក្ខុ ទុតិយស្ស ឈានស្ស លាភី អសុកោ ភិក្ខុ តតិយស្ស

ដោយអាហារបិណ្ឌបាតផង ។ ភិក្ខុពួកខ្លះនិយាយថា អាវុសោ បើដូច្នោះ យើងត្រូវទទួលធ្វើការងាររបស់គ្រហស្ថចុះ កាលបើយើងធ្វើយ៉ាងនេះហើយ គ្រហស្ថទាំងនោះ គង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារដល់យើងមិនខាន កាលបើបានអាហារយ៉ាងនេះហើយ យើងក៏បានសាមគ្គីរីករាយ មិនវិវាទគ្នានឹងគ្នា នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលផង ហើយមិនលំបាកដោយអាហារបិណ្ឌបាតផង ។ ភិក្ខុពួកខ្លះនិយាយថា អាវុសោ កុំឡើយ ប្រយោជន៍អ្វី នឹងទទួលធ្វើការងាររបស់គ្រហស្ថនោះ អាវុសោ ណ្ហើយចុះ យើងត្រូវធ្វើជាអ្នកបម្រើ នាំដំណឹងដល់ពួកគ្រហស្ថវិញ កាលបើយើងធ្វើយ៉ាងនេះហើយ គ្រហស្ថទាំងនោះគង់នឹងនឹកនាឲ្យអាហារបិណ្ឌបាតដល់យើងមិនខាន កាលបើបានអាហារយ៉ាងនេះហើយ យើងទាំងព្រមព្រៀងរីករាយ មិនវិវាទគ្នានឹងគ្នា នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលផង ហើយមិនលំបាក ដោយអាហារបិណ្ឌបាតផង ។ ភិក្ខុពួកខ្លះនិយាយថា អាវុសោ កុំឡើយ ប្រយោជន៍អ្វីនឹងទទួលធ្វើការងាររបស់គ្រហស្ថ ប្រយោជន៍អ្វីនឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើ នាំដំណឹងដល់ពួកគ្រហស្ថ អាវុសោ ណ្ហើយចុះ យើងនឹងពោលសរសើរនូវឧត្តរិមនុស្សធម្មរបស់គ្នានឹងគ្នាដល់ពួកគ្រហស្ថវិញថា ភិក្ខុឯណោះបានឈានទី ១ ភិក្ខុឯណោះបានឈានទី ២ ភិក្ខុឯណោះបានឈានទី ៣

ឈានស្ស លាភី អសុកោ ភិក្ខុ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភី អសុកោ ភិក្ខុ សោតាបន្នោ អសុកោ ភិក្ខុ សកទាគាមី អសុកោ ភិក្ខុ អនាគាមី អសុកោ ភិក្ខុ អរហា អសុកោ ភិក្ខុ តេវិជ្ជោ អសុកោ ភិក្ខុ ឆឡភិញ្ញោតិ ឯវន្នុ អម្ហាកំ ទាតុំ មញ្ញិស្សន្តិ ឯវំ មយំ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិស្សាម ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិស្សាមាតិ ឯសោយេវ ខោ អាវុសោ សេយ្យោ យោ អម្ហាកំ គិហីនំ អញ្ញមញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណោ ភាសិតោតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ គិហីនំ អញ្ញមញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសឹសុ អសុកោ ភិក្ខុ បឋមស្ស ឈានស្ស លាភី ។បេ។ អសុកោ ភិក្ខុ ឆឡភិញ្ញោតិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា លាភា វត នោ សុលទ្ធំ វត នោ យេសំ នោ ឯវរូបា ភិក្ខូ វស្សំ ឧបគតា ន វត នោ ឥតោ បុព្វេ ឯវរូបា ភិក្ខូ វស្សំ ឧបគតា យថយិមេ ភិក្ខូ សីលវន្តោ កល្យាណធម្មាតិ ។ តេ ន តាទិសានិ ភោជនានិ

ភិក្ខុឯណោះបានឈានទី ៤ ភិក្ខុឯណោះជាសោតាបន្ន ភិក្ខុឯណោះជាសកទាគាមី ភិក្ខុឯណោះជាអនាគាមី ភិក្ខុឯណោះជាព្រះអរហន្ត ភិក្ខុឯណោះបានវិជ្ជា ៣ ភិក្ខុឯណោះបានអភិញ្ញា ៦ កាលបើយើងពោលយ៉ាងនេះហើយ គ្រហស្ថទាំងនោះនឹងនឹកនាំឲ្យអាហារបិណ្ឌបាតដល់យើងមិនខាន បើបានអាហារយ៉ាងនេះហើយ យើងក៏នឹងមានសេចក្ដីសាមគ្គីស្មោះសរ មិនវិវាទទាស់ទែងគ្នា នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលហើយមិនលំបាកដោយបិណ្ឌបាតផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏យល់ព្រមថា ករុណា ពួកយើងពោលសរសើរគុណឧត្តរិមនុស្សធម៌ណា របស់គ្នាយើង ទៅវិញទៅមកដល់ពួកគ្រហស្ថ ការពោលសរសើរគុណឧត្តរិមនុស្សធម៌នេះស្រួលហើយ ៗ លំដាប់នោះភិក្ខុទាំងនោះក៏បានពោលសរសើរគុណឧត្តរិមនុស្សធម៌ទៅវិញទៅមកដល់ពួកគ្រហស្ថថា ភិក្ខុឯណោះបានឈានទី ១ ។បេ។ ភិក្ខុឯណោះបានអភិញ្ញា ៦ ។ គ្រានោះ មនុស្សទាំងឡាយនោះក៏និយាយគ្នាថា អើហ្ន៎ យើងកល់គ្នាបានភិក្ខុបែបនេះមកនៅចាំវស្សា ហៅពេញជាលាភរបស់យើង ឈ្មោះថាយើងបានបុណ្យដោយងាយណាស់ហ្ន៎ តាំងពីដើមមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ យើងកល់គ្នាមិនដែលបានពួកភិក្ខុមានសីលមានធម៌ជាកុសលដូចបែបនេះមកនៅចាំវស្សាសោះឡើយ ។ មនុស្សទាំងនោះ

អត្តនា ភុញ្ជន្តិ មាតាបិតូនំ ទេន្តិ បុត្តទារស្ស ទេន្តិ ទាសកម្មករបោរិសស្ស ទេន្តិ មិត្តាមច្ចានំ ទេន្តិ ញាតិសាលោហិតានំ ទេន្តិ យាទិសានិ ភិក្ខូនំ ទេន្តិ ន តាទិសានិ ខាទនីយានិ សាយនីយានិ បានានិ អត្តនា បិវន្តិ មាតាបិតូនំ ទេន្តិ បុត្តទារស្ស ទេន្តិ ទាសកម្មករបោរិសស្ស ទេន្តិ មិត្តាមច្ចានំ ទេន្តិ ញាតិសាលោហិតានំ ទេន្តិ យាទិសានិ ភិក្ខូនំ ទេន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ វណ្ណវន្តា អហេសុំ បីណិន្ទ្រិយា បសន្នមុខវណ្ណា វិប្បសន្នឆវិវណ្ណា ។

[៣០៥] អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ វស្សំវុត្ថានំ ភិក្ខូនំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ វស្សំវុត្ថា តេមាសច្ចយេន សេនាសនំ សំសាមេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន វេសាលី

តែងប្រគេនភោជនាហារ(១) យ៉ាងណាដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភោជនាហារយ៉ាងនោះមិនបានបរិភោគដោយខ្លួនឡើយ ហើយមិនបានជូនទៅមាតាបិតា កូនប្រពន្ធ ខ្ញុំកំដរ កម្មករបុរស មិត្ត អាមាត្យ និងញាតិសាលោហិតនោះឡើយ (ម្យ៉ាងទៀត) បានប្រគេនខាទនីយ(២) គ្រឿងសម្រាប់ភ្លក់(៣) និងទឹកបាន(៤) យ៉ាងណា ដល់ពួកភិក្ខុ ខាទនីយ និងគ្រឿងភ្លក់ ទឹកបានយ៉ាងនោះ គឺមិនបានបរិភោគដោយខ្លួនឯងឡើយ ហើយមិនបានជូនទៅមាតាបិតា កូនប្រពន្ធ ខ្ញុំកំដរ កម្មករបុរស មិត្ត អាមាត្យ និងញាតិសាលោហិតនោះឡើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ (លុះបានអាហារដោយបរិបូណ៌) ក៏មានសម្បុរល្អ មានឥន្ទ្រិយពេញលេញ មានសម្បុរមុខស្រស់បស់ សម្បុរស្បែកក៏ផូរផង់ ។

(៣០៥) ភិក្ខុទាំងឡាយកាលចេញវស្សារួចហើយ តែងនាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាទំនៀមមិនដែលខានឡើយ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះលុះបាននៅចាំវស្សាគ្រប់ ៣ ខែហើយ ក៏រៀបចំទុកដាក់គ្រឿងសេនាសនៈ រួចនាំយកបាត្រនិងចីវរចូលទៅក្រុងវេសាលី ដើរ

---

១ ហារដ៏មាន ៥ យ៉ាង គឺបាយ ១ នំ ១ សត្តុ ១ ត្រី ១ សាច់ ១ ។ ខាទនីយ បានខាងឯមើមឈើ ផ្លែឈើជាដើម ។ ៣ បានខាងឯគ្រឿងសម្រាប់ហ៊ោត គឺទឹកដោះស្រស់ ១ ទឹកដោះខាប់ ១ ប្រេង ១ ទឹកឃ្មុំ ១ ទឹកអំពៅ ១ ។ ៤ ទឹកបានទេស បានខាងទឹកបាន ៨ យ៉ាង មានទឹកបានធ្វើពីផ្លែស្វាយ ផ្លែព្រីងជាដើម ។

តេនុបសង្កមិំសុ អនុបុព្វេន យេន វេសាលី មហាវនំ កូដាគារសាលា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិំសុ ។ តេន ខោ បន សមយេន ទិសាសុ វស្សំ វុដ្ឋា ភិក្ខូ កិសា ហោន្តិ លូខា ទុព្វណ្ណា ឧប្បណ្ឌុប្បណ្ឌុកជាតា ធមនិសន្ថតគត្តា ។ វគ្គុមុទាតីរិយា បន ភិក្ខូ វណ្ណវន្តោ ហោន្តិ បីណិន្ទ្រិយា បសន្នមុខវណ្ណា វិប្បសន្នឆវិវណ្ណា ។ អាចិណ្ណំ ខោ បនេតំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ បដិសម្មោទិតុំ ។ អថខោ ភគវា វគ្គុមុទាតីរិយេ ភិក្ខូ ឯតទវោច កច្ចិ ភិក្ខវេ ខមនីយំ កច្ចិ យាបនីយំ កច្ចិ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិត្ថ ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិត្ថាតិ ។ ខមនីយំ ភគវា យាបនីយំ ភគវា សមគ្គា ច មយំ ភន្តេ សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិម្ហា

ទៅតាមលំដាប់ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដែលគង់នៅឯកូដាគារសាលាក្នុងព្រៃមហាវន ទៀបក្រុងវេសាលី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដែលនៅចាំវស្សាក្នុងទិសទាំងឡាយ សឹងមានកាយស្គាំងស្គមសៅហ្មង មានសម្បុរអាក្រក់កើតជាពណ៌លឿងស្លេកស្លាំង មានខ្លួនពេញដោយសរសៃ ។ ចំណែកខាងពួកភិក្ខុដែលនៅទៀបត្រើយស្ទឹងវគ្គុមុទា មានសម្បុរល្អ មានឥន្ទ្រិយពេញលេញ មានសម្បុរមុខក៏ស្រស់បស់ សម្បុរស្បែកក៏ផូរផង់ ។ ឯចំណៀមរបស់ព្រះពុទ្ធសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ព្រះអង្គតែងស្មោះសរចំពោះជាមួយនឹងអាគន្តុកភិក្ខុដែលទើបនឹងមកដល់ថ្មី ។ គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់សួរទៅពួកភិក្ខុដែលនៅទៀបឆ្នេរស្ទឹងវគ្គុមុទាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកពល់គ្នាល្មមអត់ធន់បានឬទេ អ្នកពល់គ្នាល្មមប្រព្រឹត្តទៅបានស្រួលឬទេ អ្នកទាំងឡាយមានសេចក្តីសាមគ្គីស្មោះសរមិនឈ្លោះប្រកែកគ្នា នៅចាំវស្សាស្រួលបួលមិនលំបាកដោយការបិណ្ឌបាតទេឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំពល់គ្នាល្មមអត់ធន់បាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំពល់គ្នាល្មមប្រព្រឹត្តទៅបាន បពិត្រព្រះដ៏មានព្រះភាគ យើងខ្ញុំពល់គ្នាមាន

នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលបួល

ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិម្ហាតិ ។ ជានន្តាបិ តថាគតា បុច្ឆន្តិ ជានន្តាបិ ន បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា បុច្ឆន្តិ កាលំ វិទិត្វា ន បុច្ឆន្តិ អត្ថសញ្ហិតំ តថាគតា បុច្ឆន្តិ នោ អនត្ថសញ្ហិតំ អនត្ថសញ្ហិតេ សេតុឃាតោ តថាគតានំ ។ ទ្វីហាការេហិ ពុទ្ធា ភគវន្តោ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆន្តិ ធម្មំ វា ទេសេស្សាម សាវកានំ វា សិក្ខាបទំ បញ្ញាបេស្សាមាតិ ។ អថខោ ភគវា វគ្គុមុទាតីរិយេ ភិក្ខូ ឯតទវោច យថាកថំ បន តុម្ហេ ភិក្ខវេ សមគ្គា សម្មោទមានា អវិវទមានា ផាសុកំ វស្សំ វសិត្ថ ន ច បិណ្ឌកេន កិលមិត្ថាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ កច្ចិ បន វោ ភិក្ខវេ ភូតន្តិ ។ ភូតំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម

មិនលំបាកដោយសារបិណ្ឌបាតទេ ។ ព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់ជ្រាបនូវហេតុហើយត្រាស់សួរក៏មាន ជ្រាបហើយមិនត្រាស់សួរក៏មាន ជ្រាបច្បាស់នូវកាលគួរហើយត្រាស់សួរក៏មាន ជ្រាបច្បាស់នូវកាលគួរហើយមិនត្រាស់សួរក៏មាន ព្រះតថាគតទាំងឡាយទ្រង់ត្រាស់សួរតែកម្មដែលប្រកបព្រមដោយប្រយោជន៍ កម្មដែលមិនប្រកបព្រមដោយប្រយោជន៍ ព្រះអង្គមិនទ្រង់ត្រាស់សួរឡើយ ព្រះតថាគតទាំងឡាយព្រះអង្គផ្ដាច់បង់នូវកម្មមិនប្រកបដោយប្រយោជន៍ដោយសារមគ្គដ៏ប្រសើរអស់ហើយ ។ ព្រះភគវន្តសម្ពុទ្ធទាំងឡាយ ទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុដោយហេតុពីរប្រការ គឺសួរដោយទ្រង់ព្រះតម្រិះថា តថាគតនឹងសំដែងធម៌១ នឹងបញ្ញត្តនូវសិក្ខាបទដល់ពួកសាវក១ ។ កាលនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរទៅពួកភិក្ខុដែលនៅទៀបឆ្នេរស្ទឹងវគ្គុមុទាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយបានជាមានសេចក្ដីសាមគ្គីស្មោះសរ មិនវិវាទនឹងគ្នា នៅចាំវស្សាក៏ស្រួលបួល មិនលំបាកដោយសារបិណ្ឌបាត តើដោយហេតុអ្វី ។ គ្រានោះ ភិក្ខុអម្បាលនោះ ក៏ក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ដោយសព្វគ្រប់) ។ ទើបព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យរបស់អ្នកទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះភគវន្តសម្ពុទ្ធ

តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឧទរស្ស ការណា គិហីនំ អញ្ញមញ្ញស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសិស្សថ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ អនុបសម្បន្នស្ស ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ អារោចេយ្យ ភូតស្មឹ បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣០៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ អនុបសម្បន្នោ នាម ភិក្ខុញ្ច ភិក្ខុនិញ្ច ឋបេត្វា អវសេសោ អនុបសម្បន្នោ នាម ។

(៣០៧) ឧត្តរិមនុស្សធម្មោ នាម ឈានំ វិមោក្ខោ សមាធិ សមាបត្តិ ញាណទស្សនំ មគ្គភាវនា ផលសច្ឆិកិរិយា កិលេសប្បហានំ វិនីវរណតា ចិត្តស្ស សុញ្ញាគារេ អភិរតិ ។

(៣០៨) ឈានន្តិ បឋមំ ឈានំ ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ វិមោក្ខោតិ សុញ្ញតោ វិមោក្ខោ អនិមិត្តោ វិមោក្ខោ អប្បណិហិតោ

ទើបតិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នករាល់គ្នាមិនសមបើនឹងពោលសរសើរគុណឧត្តរិមនុស្សធម៌របស់គ្នានឹងគ្នា ចំពោះពួកគ្រហស្ថ ព្រោះហេតុតែចង់ឆ្អែតពោះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះមិនបាននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយប្រាប់ឧត្តរិមនុស្សធម៌ ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះឧត្តរិមនុស្សធម៌នោះភិក្ខុបានពិតមែន ។

(៣០៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចខាងដើម ក្នុងសិក្ខាបទទី១ហើយ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺ លើកលែងតែភិក្ខុនឹងភិក្ខុនីចេញ ក្រៅអំពីនោះហៅថា អនុបសម្បន្នទាំងអស់ ។

(៣០៧) ដែលហៅថា ឧត្តរិមនុស្សធម៌[១]នោះ សំដៅយក ឈាន១ វិមោក្ខ១ សមាធិ១ សមាបត្តិ១ ញាណទស្សនៈ១ មគ្គភាវនា១ ផលសច្ឆិកិរិយា១ កិលេសប្បហាន១ ចិត្តវិនីវរណៈ១ សុញ្ញាគារាភិរតិ១ ។

(៣០៨) បទថា ឈាន គឺសំដៅយកបឋមជ្ឈាន ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ។ បទថា វិមោក្ខ គឺសំដៅយកសុញ្ញតវិមោក្ខ

១ ឧត្តរិមនុស្សធម៌នេះ បានអធិប្បាយក្នុងបារាជិកទី ៤ រួចហើយ ។

វិមោក្ខោ ។ សមាធីតិ សុញ្ញតោ សមាធិ អនិមិត្តោ សមាធិ អប្បណិហិតោ សមាធិ ។ សមាបត្តីតិ សុញ្ញតា សមាបត្តិ អនិមិត្តា សមាបត្តិ អប្បណិហិតា សមាបត្តិ ។ ញាណន្តិ តិស្សោ វិជ្ជា ។ មគ្គភាវនាតិ ចត្តារោ សតិបដ្ឋានា ចត្តារោ សម្មប្បធានា ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទា បញ្ចិន្ទ្រិយានិ បញ្ច ពលានិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ ។ ផលសច្ឆិកិរិយាតិ សោតាបត្តិផលស្ស សច្ឆិកិរិយា សកទាគាមិផលស្ស សច្ឆិកិរិយា អនាគាមិផលស្ស សច្ឆិកិរិយា អរហត្តផលស្ស សច្ឆិកិរិយា ។ កិលេសប្បហានន្តិ រាគស្ស បហានំ ទោសស្ស បហានំ មោហស្ស បហានំ ។ វិនីវរណតា ចិត្តស្សាតិ រាគា ចិត្តស្ស វិនីវរណតា ទោសា ចិត្តស្ស វិនីវរណតា មោហា ចិត្តស្ស វិនីវរណតា ។ សុញ្ញាគារេ អភិរតីតិ បឋមេន ឈានេន សុញ្ញាគារេ អភិរតិ ទុតិយេន ឈានេន សុញ្ញាគារេ អភិរតិ តតិយេន ឈានេន សុញ្ញាគារេ អភិរតិ ចតុត្ថេន ឈានេន សុញ្ញាគារេ អភិរតិ ។

អនិមិត្តវិមោក្ខ អប្បណិហិតវិមោក្ខ ។ បទថា សមាធិ គឺសំដៅយក សុញ្ញតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អប្បណិហិតសមាធិ ។ បទថា សមាបត្តិ គឺសំដៅយក សុញ្ញតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណិហិតសមាបត្តិ ។ បទថា ញាណ គឺសំដៅយកវិជ្ជា ៣ ។ បទថា មគ្គភាវនា គឺសំដៅយក សតិបដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤ ឥទ្ធិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពល ៥ ពោជ្ឈង្គ ៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ។ បទថា ផលសច្ឆិកិរិយា គឺកិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល កិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាគាមិផល កិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាគាមិផល កិរិយាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តផល ។ បទថា កិលេសប្បហាន គឺកិរិយាលះរាគៈ លះទោសៈ លះមោហៈ ។ បទថា ចិត្តវិនីវរណៈ គឺចិត្តដែលប្រាសចាករាគៈ ចិត្តដែលប្រាសចាកទោសៈ ចិត្តដែលប្រាសចាកមោហៈ ។ សុញ្ញាគារេអភិរតិ គឺសេចក្តីត្រេកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ដោយបឋមជ្ឈាន សេចក្តីត្រេកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ដោយទុតិយជ្ឈាន សេចក្តីត្រេកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ដោយតតិយជ្ឈាន សេចក្តីត្រេកអរក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ដោយចតុត្ថជ្ឈាន ។

(៣១៩) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជាមីតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សមាបន្នោតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមស្ស ឈានស្ស លាភីម្ហីតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមស្ស ឈានស្ស វសីម្ហីតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២០) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភីម្ហិ វសីម្ហិ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៩) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានរួចហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាកំពុងចូលបឋមជ្ឈាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈានហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាជាអ្នកបានបឋមជ្ឈាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈាន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា បឋមជ្ឈានអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២០) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន អាត្មាជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈានអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១១) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសុញ្ញតវិមោក្ខ អនិមិត្តវិមោក្ខ អប្បណិហិតវិមោក្ខ សុញ្ញតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អប្បណិហិតសមាធិ អាត្មាជាអ្នកបាននូវអប្បណិហិតសមាធិ អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងអប្បណិហិត-សមាធិ អប្បណិហិតសមាធិអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១២) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសុញ្ញតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណិហិតសមាបត្តិ អាត្មាជាអ្នកបាននូវអប្បណិហិតសមាបត្តិ អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងអប្បណិហិតសមាបត្តិ អប្បណិហិតសមាបត្តិអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៣) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវត្រៃវិជ្ជា អាត្មាជាអ្នកបាននូវត្រៃវិជ្ជា អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងត្រៃវិជ្ជា ត្រៃវិជ្ជាអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៤) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសតិបដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤

(៣១១) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស សុញ្ញតំ វិមោក្ខំ អនិមិត្តំ វិមោក្ខំ អប្បណិហិតំ វិមោក្ខំ សុញ្ញតំ សមាធឹ អនិមិត្តំ សមាធឹ អប្បណិហិតំ សមាធឹ សមា-បជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ អប្បណិហិតស្ស សមា-ធិស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ អប្បណិហិតោ សមាធិ សច្ឆិកតោ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១២) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស សុញ្ញតំ សមាបត្តឹ អនិមិត្តំ សមាបត្តឹ អប្បណិហិតំ សមាបត្តឹ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ អប្បណិហិតាយ សមាបត្តិយា លាភិម្ហិ វសិម្ហិ អប្បណិហិតា សមាបត្តិ សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៣) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស តិស្សោ វិជ្ជា សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ តិស្សន្នំ វិជ្ជានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ តិស្សោ វិជ្ជា សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៤) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ ចត្តារោ សម្មប្បធានេ ចត្តារោ

ឥទ្ធិបាទេ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ ចតុន្នំ ឥទ្ធិបាទានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទា សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣១៥] អាចិក្ខេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បញ្ចិន្ទ្រិយានិ បញ្ច ពលានិ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បញ្ចន្នំ ពលានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បញ្ច ពលានិ សច្ឆិកតានិ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៦) អាចិក្ខេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស សត្ត ពោជ្ឈង្គេ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ សត្តន្នំ ពោជ្ឈង្គានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ សត្ត ពោជ្ឈង្គា សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣១៧] អាចិក្ខេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស អរិយំ អដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ អរិយស្ស អដ្ឋង្គិកស្ស មគ្គស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ សច្ឆិកតោ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ឥទ្ធិបាទ ៤ ខ្ញុំជាអ្នកបាននូវឥទ្ធិបាទទាំង ៤ ខ្ញុំជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ ឥទ្ធិបាទទាំង ៤ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣១៥] ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា ខ្ញុំបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវឥន្ទ្រិយ ៥ ពលៈ ៥ ខ្ញុំជាអ្នកបាននូវពលៈ ៥ ខ្ញុំជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងពលៈ ៥ ពលៈ ៥ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៦) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា ខ្ញុំបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ខ្ញុំជាអ្នកបាននូវពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ខ្ញុំជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ពោជ្ឈង្គទាំង ៧ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា ខ្ញុំបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវមគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ ដ៏ប្រសើរ ខ្ញុំជាអ្នកបាននូវមគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ ដ៏ប្រសើរ ខ្ញុំជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងមគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ ដ៏ប្រសើរ មគ្គប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ ដ៏ប្រសើរ ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៨) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស សោតាបត្តិផលំ សកទាគាមិផលំ អនាគាមិផលំ អរហត្តផលំ(១) សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ អរហត្តផលស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ អរហត្តផលំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣១៩) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស រាគោ មេ ចត្តោ ទោសោ មេ ចត្តោ មោហោ មេ ចត្តោ វន្តោ មុត្តោ បហីនោ បដិនិស្សដ្ឋោ ឧក្ខេដិតោ សមុក្ខេដិតោតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២០) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស រាគា មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ ទោសា មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ មោហា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣២១) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស សុញ្ញាគារេ បឋមំ ឈានំ ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ

១. ម. អរហត្តំ ។ ឱ សព្វត្ថ ញាតព្វំ ។

(៣១៨) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ កំពុងដល់ ជាអ្នកដល់ នូវសោតាបត្តិផល សកទាគាមិផល អនាគាមិផល អរហត្តផល អាត្មាជាអ្នកបាននូវអរហត្តផល អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងអរហត្តផល អរហត្តផលអាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣១៩) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា រាគៈអាត្មាបានលះបង់ហើយ ទោសៈអាត្មាបានលះបង់ហើយ មោហៈអាត្មាបានលះបង់ហើយ បានខ្ជាក់ចោលហើយ បានផ្សែះចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានរលាស់ចោលហើយ បានកៀរឡើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២០) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាករាគៈ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកទោសៈ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣២១) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈាន ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ក្នុងផ្ទះស្ងាត់ អាត្មាជាអ្នកបាន

សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៦) អាកោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ ទុតិយញ្ច ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស ទុតិយស្ស ច ឈានស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ ទុតិយញ្ច ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាកោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ តតិយញ្ច ឈានំ ។បេ។ បឋមញ្ច ឈានំ ចតុត្ថញ្ច ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស ចតុត្ថស្ស ច ឈានស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ ចតុត្ថញ្ច ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៧) អាកោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ សុញ្ញតញ្ច វិមោក្ខំ អនិមិត្តញ្ច វិមោក្ខំ អប្បណិហិតញ្ច វិមោក្ខំ សុញ្ញតញ្ច សមាធឹ

នូវចតុត្ថជ្ឈាន អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ចតុត្ថជ្ឈាន អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៦) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ។បេ។ បឋមជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង សុញ្ញតវិមោក្ខផង អនិមិត្តវិមោក្ខផង អប្បណិហិតវិមោក្ខផង សុញ្ញតសមាធិផង

អនិមិត្តញ្ច សមាធឹ អប្បណិហិតញ្ច សមាធឹ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស អប្បណិហិតស្ស ច សមាធិស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ អប្បណិហិតោ ច សមាធិ សច្ឆិកតោ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៦) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ សុញ្ញតញ្ច សមាបត្តឹ អនិមិត្តញ្ច សមាបត្តឹ អប្បណិហិតញ្ច សមាបត្តឹ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស អប្បណិហិតាយ ច សមាបត្តិយា លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ អប្បណិហិតា ច សមាបត្តិ សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៧) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ តិស្សោ ច វិជ្ជា សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស តិស្សន្នញ្ច វិជ្ជានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ តិស្សោ ច វិជ្ជា សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

អនិមិត្តសមាធិផង អប្បណិហិតសមាធិផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាធិផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាធិផង បឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាធិផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៦) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង សុញ្ញតសមាបត្តិផង អនិមិត្តសមាបត្តិផង អប្បណិហិតសមាបត្តិផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាបត្តិផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាបត្តិផង បឋមជ្ឈានផង អប្បណិហិតសមាបត្តិផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង បឋមជ្ឈានផង ត្រៃវិជ្ជាផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៦] អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ ចត្តារោ ច សតិបដ្ឋានេ ចត្តារោ ច សម្មប្បធានេ ចត្តារោ ច ឥទ្ធិបាទេ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស ចតុន្នញ្ច ឥទ្ធិបាទានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ ចត្តារោ ច ឥទ្ធិបាទា សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៧] អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ បញ្ច ច ឥន្ទ្រិយានិ បញ្ច ច ពលានិ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស បញ្ចន្នញ្ច ពលានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ បញ្ច ច ពលានិ សច្ឆិកតានិ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៨] អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ សត្ត ច ពោជ្ឈង្គេ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស សត្តន្នញ្ច ពោជ្ឈង្គានំ លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ សត្ត ច ពោជ្ឈង្គា សច្ឆិកតា មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៦៦] ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង សតិបដ្ឋាន ៤ ផង សម្មប្បធាន ៤ ផង ឥទ្ធិបាទ ៤ ផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ឥទ្ធិបាទ ៤ ផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ឥទ្ធិបាទ ៤ ផង បឋមជ្ឈានផង ឥទ្ធិបាទ ៤ ផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៧] ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ឥន្ទ្រិយ ៥ ផង ពលៈ ៥ ផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ពលៈ ៥ ផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ពលៈ ៥ ផង បឋមជ្ឈានផង ពលៈ ៥ ផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៦៨] ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ពោជ្ឈង្គ ៧ ផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង ពោជ្ឈង្គ ៧ ផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ពោជ្ឈង្គ ៧ ផង បឋមជ្ឈានផង ពោជ្ឈង្គ ៧ ផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៩) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ អរិយញ្ច អដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស អរិយស្ស ច អដ្ឋង្គិកស្ស មគ្គស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ អរិយោ ច អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ សច្ឆិកតោ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧០) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ សោតាបត្តិផលញ្ច សកទាគាមិផលញ្ច អនាគាមិផលញ្ច អរហត្តផលញ្ច សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ បឋមស្ស ច ឈានស្ស អរហត្តផលស្ស ច លាភិម្ហិ វសិម្ហិ បឋមញ្ច ឈានំ អរហត្តផលញ្ច សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧១) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ

(៣៦៩) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរផង បឋមជ្ឈានផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧០) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈានផង សោតាបត្តិផលផង សកទាគាមិផលផង អនាគាមិផលផង អរហត្តផលផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង អរហត្តផលផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង អរហត្តផលផង បឋមជ្ឈានផង អរហត្តផលផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧១) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង

រាគោ ច មេ ចត្តោ ទោសោ ច មេ ចត្តោ មោហោ ច មេ ចត្តោ វន្តោ មុត្តោ បហីនោ បដិនិស្សដ្ឋោ ឧក្ខេដិតោ សមុក្ខេដិតោតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៦) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ រាគា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ ទោសា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៧) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ។ បេ ។ ទុតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ ទុតិយស្ស ច ឈានស្ស ចតុត្ថស្ស ច ឈានស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ ទុតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយំ ឈានំ ។ បេ ។

អាត្មាលះបង់រាគៈហើយផង អាត្មាលះបង់ទោសៈហើយផង អាត្មាលះបង់មោហៈហើយផង រាគៈ ទោសៈ មោហៈ អាត្មាបានខ្ជាក់ចោលហើយ បានជម្រះចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានលះបង់ចោលហើយ បានរើឡើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៦) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាករាគៈផង ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកទោសៈផង ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល ទុតិយជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ។ បេ ។ ទុតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវទុតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងទុតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល

មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយញ្ច ឈានំ បឋមញ្ច ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ ទុតិយស្ស ច ឈានស្ស បឋមស្ស ច ឈានស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ ទុតិយញ្ច ឈានំ បឋមញ្ច ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ បឋមញ្ច ឈានំ សមាបជ្ជឹ សមាបជ្ជាមិ សមាបន្នោ មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ បឋមស្ស ច ឈានស្ស លាភិម្ហិ វសិម្ហិ មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ បឋមញ្ច ឈានំ សច្ឆិកតំ មយាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បេ ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ ទោសា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

[៣៣៤] អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ ទុតិយញ្ច ឈានំ តតិយញ្ច ឈានំ ចតុត្ថញ្ច ឈានំ សុញ្ញតញ្ច វិមោក្ខំ អនិមិត្តញ្ច

ជាអ្នកចូលទុតិយជ្ឈានផង ។ បេ ។ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលទុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវទុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងទុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង បឋមជ្ឈានផង អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈផង អាត្មាបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល បឋមជ្ឈានផង ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈផង អាត្មាជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈានផង អាត្មាជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈានផង ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈផង បឋមជ្ឈាន អាត្មាបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ បេ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈផង ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកទោសៈផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៣៤] ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានដល់ហើយនូវបឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង សុញ្ញតវិមោក្ខផង អនិមិត្តវិមោក្ខផង

វិមោក្ខំ អប្បណិហិតញ្ច វិមោក្ខំ សុញ្ញតញ្ច សមាធឹ អនិមិត្តញ្ច សមាធឹ អប្បណិហិតញ្ច សមាធឹ សុញ្ញតញ្ច សមាបត្តឹ អនិមិត្តញ្ច សមាបត្តឹ អប្បណិហិតញ្ច សមាបត្តឹ តិស្សោ ច វិជ្ជា ចត្តារោ ច សតិបដ្ឋានេ ចត្តារោ ច សម្មប្បធានេ ចត្តារោ ច ឥទ្ធិបាទេ បញ្ច ច ឥន្ទ្រិយានិ បញ្ច ច ពលានិ សត្ត ច ពោជ្ឈង្គេ អរិយញ្ច អដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ សោតាបត្តិផលញ្ច សកទាគាមិផលញ្ច អនាគាមិផលញ្ច អរហត្តផលញ្ច សមាបជ្ជឹ ។បេ។ រាគោ ច មេ វន្តោ ទោសោ ច មេ វន្តោ មោហោ ច មេ វន្តោ វុត្តោ មុត្តោ បហីនោ បដិនិស្សដ្ឋោ ឧក្ខេដិតោ សមុក្ខេដិតោ រាគា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ ទោសា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៣៩) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ វត្តុកាមោ ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ន បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ

អប្បណិហិតវិមោក្ខផង សុញ្ញតសមាធិផង អនិមិត្តសមាធិផង អប្បណិហិតសមាធិផង សុញ្ញតសមាបត្តិផង អនិមិត្តសមាបត្តិផង អប្បណិហិតសមាបត្តិផង វិជ្ជា ៣ ផង សតិបដ្ឋាន ៤ ផង សម្មប្បធាន ៤ ផង ឥទ្ធិបាទ ៤ ផង ឥន្ទ្រិយ ៥ ផង ពលៈ ៥ ផង ពោជ្ឈង្គ ៧ ផង មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរផង សោតាបត្តិផលផង សកទាគាមិផលផង អនាគាមិផលផង អរហត្តផលផង ។បេ។ រាគៈ អាត្មាអញបានកំចាត់ចេញហើយផង ទោសៈ អាត្មាអញបានកំចាត់ចេញហើយផង មោហៈ អាត្មាអញបានកំចាត់ចេញហើយផង រាគៈ ទោសៈ មោហៈ អាត្មាអញបានខ្ជាក់ចោលហើយ បានផ្រួះចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានរលាស់ចោលហើយ បានរើរម្លីងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ចិត្តរបស់អាត្មាអញប្រាសចាករាគៈផង ចិត្តរបស់អាត្មាអញប្រាសចាកទោសៈផង ចិត្តរបស់អាត្មាអញប្រាសចាកមោហៈផង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៣៩) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹងនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អាត្មាអញបានចូលបឋមជ្ឈានហើយ តែត្រឡប់ជាពោលថា អាត្មាអញបានចូលទុតិយជ្ឈានទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្ន មិនដឹងសេចក្ដីច្បាស់ ភិក្ខុនោះត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹង

អនុបសម្បន្នស្ស បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ វត្តុកាមោ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សុញ្ញតំ វិមោក្ខំ អនិមិត្តំ វិមោក្ខំ អប្បណិហិតំ វិមោក្ខំ សុញ្ញតំ សមាធឹ អនិមិត្តំ សមាធឹ អប្បណិហិតំ សមាធឹ សុញ្ញតំ សមាបត្តឹ អនិមិត្តំ សមាបត្តឹ អប្បណិហិតំ សមាបត្តឹ តិស្សោ វិជ្ជា ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានេ ចត្តារោ សម្មប្បធានេ ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទេ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ បញ្ច ពលានិ សត្ត ពោជ្ឈង្គេ អរិយំ អដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ សោតាបត្តិផលំ សកទាគាមិផលំ អនាគាមិផលំ អរហត្តផលំ សមាបជ្ជឹ រាគោ មេ ចត្តោ ទោសោ មេ ចត្តោ មោហោ មេ ចត្តោ វន្តោ មុត្តោ បហីនោ បដិនិស្សដ្ឋោ ឧក្ខេដិតោ សមុក្ខេដិតោ រាគា មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ ទោសា មេ ចិត្តំ វិនីវរណំ មោហា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស នប្បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៣៦] អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ វត្តុកាមោ ។បេ។ មោហា មេ ចិត្តំ

និយាយប្រាប់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានហើយ ត្រឡប់ជាពោលថា អាត្មាបានចូលតតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន សុញ្ញតវិមោក្ខ អនិមិត្តវិមោក្ខ អប្បណិហិតវិមោក្ខ សុញ្ញតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អប្បណិហិតសមាធិ សុញ្ញតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណិហិតសមាបត្តិ ត្រៃវិជ្ជា សតិបដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤ ឥទ្ធិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពលៈ ៥ ពោជ្ឈង្គ ៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ សោតាបត្តិផល សកទាគាមិផល អនាគាមិផល អរហត្តផល រាគៈ អាត្មាបានលះបង់ហើយ ទោសៈអាត្មាបានលះបង់ហើយ មោហៈអាត្មាបានលះបង់ហើយ រាគៈទោសៈមោហៈ អាត្មាបានខ្ជាក់ចោលហើយ បានជម្រះចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានរលាស់ចោលហើយ បានរំឡើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាករាគៈ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកទោស ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៣៦] ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាប់គឺនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលទុតិយជ្ឈានហើយ ។បេ។ តែត្រឡប់ជាពោលថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈទៅហើយ បើអនុបសម្បន្ន

វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ន បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ វត្តុកាមោ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ន បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស មោហា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ វត្តុកាមោ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ន បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បេ ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស មោហា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ វត្តុកាមោ ទោសា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ន បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស បឋមញ្ច ឈានំ ទុតិយញ្ច ឈានំ តតិយញ្ច ឈានំ ចតុត្ថញ្ច ឈានំ ។ បេ ។ មោហា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ

មិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹងពោលដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលទុតិយជ្ឈានហើយ តែត្រឡប់ជាពោលថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹងពោលដល់អនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈ តែត្រឡប់ជាពោលថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានហើយទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹងពោលដល់អនុបសម្បន្នថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈ តែត្រឡប់ជាពោលថា ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកទោសៈទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងសេចក្តីច្បាស់ទេ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹងពោលដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានផង ទុតិយជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង ។ បេ ។ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈ តែត្រឡប់ជាពោលថា

វត្តុកាមោ មោហា មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស នប្បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៣៧) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ ។ បេ ។ មោហា ច មេ ចិត្តំ វិនីវរណន្តិ វត្តុកាមោ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិន្តិ ភណន្តស្ស បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស នប្បដិវិជានន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៣៨) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យោ តេ វិហារេ វសិ សោ ភិក្ខុ បឋមំ ឈានំ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ បឋមស្ស ឈានស្ស លាភី វសី តេន ភិក្ខុនា បឋមំ ឈានំ សច្ឆិកតន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យោ តេ វិហារេ វសិ សោ ភិក្ខុ ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភី វសី តេន ភិក្ខុនា ចតុត្ថំ ឈានំ

ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងនូវសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងនូវសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៣៧) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាថ្នានឹងនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា អាត្មាបានចូលទុតិយជ្ឈានផង តតិយជ្ឈានផង ចតុត្ថជ្ឈានផង ។ បេ ។ ចិត្តរបស់អាត្មាប្រាសចាកមោហៈនុ៎ះ តែត្រឡប់ជានិយាយថា អាត្មាបានចូលបឋមជ្ឈានហើយទៅវិញ បើអនុបសម្បន្នដឹងនូវសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ បើអនុបសម្បន្នមិនដឹងនូវសេចក្តីច្បាស់ ត្រូវត្រឹមអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៣៨) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុអង្គណាទៅគង់នៅវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុអង្គនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងបឋមជ្ឈាន បឋមជ្ឈាន ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណាទៅគង់នៅវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន

សច្ឆិកតាតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យោ តេ វិហារេ វសិ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញតំ វិមោក្ខំ អនិមិត្តំ វិមោក្ខំ អប្បណិហិតំ វិមោក្ខំ សុញ្ញតំ សមាធឹ អនិមិត្តំ សមាធឹ អប្បណិហិតំ សមាធឹ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ អប្បណិហិតស្ស សមាធិស្ស លាភី វសី តេន ភិក្ខុនា អប្បណិហិតោ សមាធិ សច្ឆិកតោតិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យោ តេ វិហារេ វសិ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញតំ សមាបត្តឹ អនិមិត្តំ សមាបត្តឹ អប្បណិហិតំ សមាបត្តឹ តិស្សោ វិជ្ជា ចត្តារោ សតិបដ្ឋានេ ចត្តារោ សម្មប្បធានេ ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទេ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ បញ្ច ពលានិ សត្ត ពោជ្ឈង្គេ អរិយំ អដ្ឋង្គិកំ មគ្គំ សោតាបត្តិផលំ សកទាគាមិផលំ អនាគាមិផលំ អរហត្តផលំ សមាបជ្ជិ ។បេ។ តស្ស ភិក្ខុនោ រាគោ ចត្តោ ទោសោ ចត្តោ មោហោ ចត្តោ វន្តោ មុត្តោ បហីនោ បដិនិស្សដ្ឋោ

ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ (ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលនូវសុញ្ញតវិមោក្ខ អនិមិត្តវិមោក្ខ អប្បណិហិតវិមោក្ខ សុញ្ញតសមាធិ អនិមិត្តសមាធិ អប្បណិហិតសមាធិ ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវអប្បណិហិតសមាធិ ភិក្ខុនោះជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងអប្បណិហិតសមាធិ អប្បណិហិតសមាធិ ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ (ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ១ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណានៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយនូវសុញ្ញតសមាបត្តិ អនិមិត្តសមាបត្តិ អប្បណិហិតសមាបត្តិ វិជ្ជា ៣ សតិប្បដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤ ឥទ្ធិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពលៈ ៥ ពោជ្ឈង្គ ៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ សោតាបត្តិផល សកទាគាមិផល អនាគាមិផល អរហត្តផល ។បេ។ រាគៈភិក្ខុនោះបានលះបង់ហើយ ទោសៈភិក្ខុនោះបានលះបង់ហើយ មោហៈភិក្ខុនោះបានលះបង់ហើយ រាគៈទោសៈមោហៈភិក្ខុនោះបានខ្ជាក់ចោលហើយ បានដោះចោលហើយ បានបន្សាត់ចោលហើយ បានរលាស់ចោលហើយ

ឧទ្ធដិតោ សមុទ្ធដិតោ តស្ស ភិក្ខុនោ រាគា ចិត្តំ វិបរិណតំ ទោសា ចិត្តំ វិបរិណតំ មោហា ចិត្តំ វិបរិណតន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យោ តេ វិហារេ វសិ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ បឋមំ ឈានំ ទុតិយំ ឈានំ តតិយំ ឈានំ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភី វសី តេន ភិក្ខុនា សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យោ តេ វិហារំ បរិភុញ្ជិ យោ តេ ចីវរំ បរិភុញ្ជិ យោ តេ បិណ្ឌបាតំ បរិភុញ្ជិ យោ តេ សេនាសនំ បរិភុញ្ជិ យោ តេ គិលានបច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ បរិភុញ្ជិ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភី វសី តេន ភិក្ខុនា សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

បានរើឡើងហើយ បានគាស់រំលើងហើយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះប្រាសចាករាគៈ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះប្រាសចាកទោសៈ ចិត្តរបស់ភិក្ខុនោះប្រាសចាកមោហៈ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណា នៅក្នុងវិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូលបឋមជ្ឈាន ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា ភិក្ខុណា ប្រើប្រាស់វិហាររបស់អ្នក ភិក្ខុណា ប្រើប្រាស់ចីវររបស់អ្នក ភិក្ខុណា បរិភោគបិណ្ឌបាតរបស់អ្នក ភិក្ខុណា ប្រើប្រាស់សេនាសនៈរបស់អ្នក ភិក្ខុណា បរិភោគគិលានបច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខាររបស់អ្នក ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៣៩) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យេន តេ វិហារោ បរិភុត្តោ យេន តេ ចីវរំ បរិភុត្តំ យេន តេ បិណ្ឌបាតោ បរិភុត្តោ យេន តេ សេនាសនំ បរិភុត្តំ យេន តេ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារោ បរិភុត្តោ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជិ សមាបជ្ជតិ សមាបន្នោ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភី វសី តេន ភិក្ខុនា សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៤០) អារោចេយ្យាតិ អនុបសម្បន្នស្ស យំ ត្វំ អាគម្ម វិហារំ អទាសិ ចីវរំ បិណ្ឌបាតំ សេនាសនំ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ អទាសិ សោ ភិក្ខុ សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សមាបជ្ជិ ។បេ។ តេន ភិក្ខុនា សុញ្ញាគារេ ចតុត្ថំ ឈានំ សច្ឆិកតន្តិ ភណន្តស្ស អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៤១) អនាបត្តិ ឧបសម្បន្នស្ស ភូតំ អារោចេតិ អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

អដ្ឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៣៩) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា វិហាររបស់អ្នកភិក្ខុណា បាននៅប្រើប្រាស់ហើយ ចីវររបស់អ្នកភិក្ខុណា បានប្រើប្រាស់ហើយ បិណ្ឌបាតរបស់អ្នកភិក្ខុណា បានបរិភោគហើយ សេនាសនៈរបស់អ្នកភិក្ខុណា បានប្រើប្រាស់ហើយ គិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខាររបស់អ្នកភិក្ខុណា បានបរិភោគហើយ ភិក្ខុនោះបានចូលហើយ កំពុងចូល ជាអ្នកចូល ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះជាអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះជាអ្នកស្ទាត់ក្នុងចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៤០) ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុនិយាយប្រាប់ចំពោះអនុបសម្បន្នថា អ្នកឯងបានឲ្យវិហារ អ្នកឯងបានឲ្យចីវរ អ្នកឯងបានឲ្យបិណ្ឌបាត អ្នកឯងបានឲ្យសេនាសនៈ អ្នកឯងបានឲ្យគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារ ព្រោះអាស្រ័យនូវភិក្ខុណា ភិក្ខុនោះបានចូលហើយនូវចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ។បេ។ ចតុត្ថជ្ឈានក្នុងផ្ទះដ៏ស្ងាត់ ភិក្ខុនោះបានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ហើយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៤១) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រាប់ឧត្តរិមនុស្សធម៌ដែលខ្លួនបានពិតប្រាកដ ដល់ឧបសម្បន្នបុគ្គល ១ ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ១ ។

សិក្ខាបទទី ៨ ចប់ ។

នវមសិក្ខាបទំ

(៣៦៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឆព្វគ្គិយេហិ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ ។ សោ សញ្ចេតនិកំ សុក្កវិស្សដ្ឋឹ អាបត្តឹ[១] អាបជ្ជិត្វា សង្ឃំ តស្សា អាបត្តិយា បរិវាសំ យាចិ ។ តស្ស សង្ឃោ តស្សា អាបត្តិយា បរិវាសំ អទាសិ ។ តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ អញ្ញតរស្ស ឧបាសកស្ស សង្ឃភត្តំ ហោតិ ។ សោ បរិវសន្តោ[២] អាសនបរិយន្តេ និសីទិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ តេ ឧបាសកេ ឯតទវោចុំ ឯសោ អាវុសោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ តុម្ហាកំ សម្ភាវិតោ កុលុបកោ យេន ហត្ថេន សទ្ធាទេយ្យំ ភុញ្ជតិ តេន ហត្ថេន ឧបក្កមិត្វា អសុចឹ មោចេសិ សោ សញ្ចេតនិកំ

១. ម. សុក្កវិសដ្ឋិ អាបត្តិ ។ ២ បរិវាសំ បរិវសន្តោតិបិ ទិស្សតិ ។

សិក្ខាបទទី ៩

(៣៦៦) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រជាអ្នកធ្វើការឈ្លោះនឹងពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ (គឺភិក្ខុមានពួក ៦) ។ ព្រះឧបនន្ទនោះ ត្រូវអាបត្តិសញ្ចេតនិកៈ (សង្ឃាទិសេស) គឺធ្វើទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ហើយបានសូមបរិវាសអំពីសង្ឃ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ។ ឯសង្ឃក៏បានឲ្យបរិវាសដល់ព្រះឧបនន្ទនោះ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ។ វេលានោះឯង ក្នុងក្រុងសាវត្ថី មានឧបាសកម្នាក់ (គេបានតាំងវេន) ធ្វើភត្តថ្វាយសង្ឃ ។ ឯព្រះឧបនន្ទនោះ កំពុងនៅប្រព្រឹត្តបរិវាស បានអង្គុយក្នុងទីបំផុតអាសនៈ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក៏បាននិយាយប្រាប់ឧបាសកទាំងនោះថា អាវុសោ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រដ៏មានអាយុនេះ ជាទីសរសើរ ជាទីគុលរបស់អ្នកទាំងឡាយ ដែលឆាន់ភោជនដែលគេឲ្យដោយសទ្ធា ដោយដៃណា យកដៃនោះឯងព្យាយាមធ្វើឲ្យទឹកអសុចិឃ្លាតចេញ ព្រះឧបនន្ទនោះត្រូវអាបត្តិសញ្ចេតនិកៈ

សុក្កវិស្សដ្ឋឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិត្វា សង្ឃំ តស្សា អាបត្តិយា បរិវាសំ យាចិ តស្ស សង្ឃោ តស្សា អាបត្តិយា បរិវាសំ អទាសិ សោ បរិវសន្តោ[១] អាសនបរិយន្តេ និសិន្នោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ

---

១ បរិវាសំ បរិវសន្តោតិបិ ទិស្សតិ ។

ព្រោះធ្វើទឹកសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ ហើយបានសូមបរិវាសអំពីសង្ឃ ដើម្បីអាបត្តិនោះ សង្ឃក៏បានឲ្យបរិវាសដល់ឧបនន្ទៈនោះ ដើម្បីអាបត្តិនោះ ឧបនន្ទៈនោះកំពុងតែនៅបរិវាស ហើយអង្គុយនៅក្នុងទីបំផុតអាសនៈ ។ ពួកភិក្ខុណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងហាត់ប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុដទៃ ដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គលសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយបានប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុដទៃ ដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ពិតមែនឬ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនសមបើនឹងហាត់ប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុដទៃ ដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គលសោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះមិនបាននាំពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេ ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើង

សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ ភិក្ខុស្ស ទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តិំ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេយ្យ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយា បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៤៣] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ ភិក្ខុស្សាតិ អញ្ញស្ស ភិក្ខុស្ស ។ ទុដ្ឋុល្លា នាម អាបត្តិ ចត្តារិ ច បារាជិកានិ តេរស ច សង្ឃាទិសេសា ។ អនុបសម្បន្នោ នាម ភិក្ខុញ្ច ភិក្ខុនិញ្ច ឋបេត្វា អវសេសោ អនុបសម្បន្នោ នាម ។ អារោចេយ្យាតិ អារោចេតិ ឥត្ថិយា វា បុរិសស្ស វា គហដ្ឋស្ស វា បព្វជិតស្ស វា ។ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មុតិយាតិ ឋបេត្វា ភិក្ខុសម្មុតឹ ។

[៣៤៤] អត្ថិ ភិក្ខុសម្មុតិ អាបត្តិបរិយន្តា ន កុលបរិយន្តា អត្ថិ ភិក្ខុសម្មុតិ កុលបរិយន្តា ន អាបត្តិបរិយន្តា អត្ថិ ភិក្ខុសម្មុតិ អាបត្តិបរិយន្តា ច កុលបរិយន្តា ច អត្ថិ ភិក្ខុសម្មុតិ នេវ អាបត្តិបរិយន្តា ន កុលបរិយន្តា ។ អាបត្តិបរិយន្តា នាម

នូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ ប្រាប់ទុដ្ឋុល្លាបត្តិរបស់ភិក្ខុដទៃ ដល់អនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ ។

[៣៤៣] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្ដីដូចគ្នានឹងបារាជិកសិក្ខាបទទី ១ ។ ពាក្យថា ភិក្ខុ គឺភិក្ខុដទៃ ។ អាបត្តិបារាជិក ៤ និងអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ១៣ ឈ្មោះថា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ។ ដែលហៅថា អនុបសម្បន្ននោះ គឺលើកលែងភិក្ខុនិងភិក្ខុនីចេញ ក្រៅអំពីនោះ ហៅថា អនុបសម្បន្នទាំងអស់ ។ ពាក្យថា ប្រាប់ គឺភិក្ខុប្រាប់ដល់ស្រីក្ដី ដល់ប្រុសក្ដី ដល់គ្រហស្ថក្ដី ដល់អ្នកបួសក្ដី ។ ពាក្យថា វៀរលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ គឺលើកលែងតែភិក្ខុដែលបានសេចក្ដីសន្មតអំពីសង្ឃ ។

[៣៤៤] ឯសេចក្ដីសន្មតរបស់ភិក្ខុដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យមាន ៤ យ៉ាង គឺសន្មតកំណត់អាបត្តិ មិនកំណត់ត្រកូល ១ សន្មតកំណត់ត្រកូល មិនកំណត់អាបត្តិ ១ សន្មតកំណត់អាបត្តិនិងត្រកូល ១ សន្មតមិនកំណត់អាបត្តិមិនកំណត់ត្រកូល ១ ។ ដែលហៅថា កំណត់អាបត្តិនោះ

អាបត្តិយោ បរិគ្គហិតាយោ ហោន្តិ ឯត្តកាហិ អាបត្តីហិ អារោចេតព្ពោតិ ។ កុលបរិយន្តោ នាម កុលានិ បរិគ្គហិតានិ ហោន្តិ ឯត្តកេសុ កុលេសុ អារោចេតព្ពោតិ ។ អាបត្តិបរិយន្តោ ច កុលបរិយន្តោ ច នាម អាបត្តិយោ ច បរិគ្គហិតាយោ ហោន្តិ កុលានិ ច បរិគ្គហិតានិ ហោន្តិ ឯត្តកាហិ អាបត្តីហិ ឯត្តកេសុ កុលេសុ អារោចេតព្ពោតិ ។ នេវ អាបត្តិបរិយន្តោ ន កុលបរិយន្តោ នាម អាបត្តិយោ ច អបរិគ្គហិតាយោ ហោន្តិ កុលានិ ច អបរិគ្គហិតានិ ហោន្តិ ឯត្តកាហិ អាបត្តីហិ ឯត្តកេសុ កុលេសុ អារោចេតព្ពោតិ ។

(៣៤៩) អាបត្តិបរិយន្តេ យា អាបត្តិយោ បរិគ្គហិតាយោ ហោន្តិ តា អាបត្តិយោ ឋបេត្វា អញ្ញាហិ អាបត្តីហិ អារោចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ កុលបរិយន្តេ យានិ កុលានិ បរិគ្គហិតានិ ហោន្តិ តានិ កុលានិ

គឺអាបត្តិ (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតត្រូវប្រាប់អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលហៅថា កំណត់ត្រកូល (នោះ) គឺត្រកូល (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មត ត្រូវប្រាប់ (អាបត្តិ) ដល់ត្រកូលប៉ុណ្ណោះ ។ ដែលហៅថា កំណត់អាបត្តិនិងកំណត់ត្រកូល (នោះ) គឺអាបត្តិ (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ និងត្រកូល (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតត្រូវប្រាប់ (អាបត្តិប៉ុណ្ណោះ) ដល់ត្រកូលប៉ុណ្ណោះដូច ។ ដែលហៅថា មិនកំណត់អាបត្តិមិនកំណត់ត្រកូល (នោះ) គឺអាបត្តិ (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យហើយ និងត្រកូល (ប៉ុន្មាន) ដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតត្រូវប្រាប់អាបត្តិដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យប៉ុណ្ណោះ ដល់ត្រកូលដែលសង្ឃមិនកំណត់ឲ្យប៉ុណ្ណោះដូច ។

(៣៤៩) (ម្យ៉ាងទៀត) ត្រង់ពាក្យថា កំណត់អាបត្តិ គឺពួកអាបត្តិណាដែលសង្ឃបានកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុមិនប្រាប់អាបត្តិទាំងនោះ ទៅប្រាប់ពួកអាបត្តិដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា កំណត់ត្រកូល គឺពួកត្រកូលណាដែលសង្ឃបានកំណត់ឲ្យហើយ ភិក្ខុមិន

ឋបេត្វា អញ្ញេសុ កុលេសុ អារោចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អាបត្តិបរិយន្តេ ច កុលបរិយន្តេ ច យា អាបត្តិយោ បរិគ្គហិតាយោ ហោន្តិ តា អាបត្តិយោ ឋបេត្វា យានិ កុលានិ បរិគ្គហិតានិ ហោន្តិ តានិ កុលានិ ឋបេត្វា អញ្ញាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញេសុ កុលេសុ អារោចេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ នេវ អាបត្តិបរិយន្តេ ន កុលបរិយន្តេ អនាបត្តិ ។

(៣៤៦) ទុដ្ឋុល្លាយ អាបត្តិយា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិសញ្ញី អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុដ្ឋុល្លាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ទុដ្ឋុល្លាយ អាបត្តិយា អទុដ្ឋុល្លាបត្តិសញ្ញី អនុបសម្បន្នស្ស អារោចេតិ អញ្ញត្រ ភិក្ខុសម្មតិយា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

ប្រាប់ពួកត្រកូលនោះ តែទៅប្រាប់ត្រកូលទាំងឡាយដទៃវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា កំណត់អាបត្តិនឹងកំណត់ត្រកូល គឺពួកអាបត្តិណាដែលសង្ឃបានកំណត់ឲ្យក្តី ពួកត្រកូលណាដែលសង្ឃបានកំណត់ឲ្យក្តី ភិក្ខុនោះមិនប្រាប់អាបត្តិទាំងនោះ មិនប្រាប់ត្រកូលទាំងនោះ ទៅប្រាប់អាបត្តិឯទៀត ត្រកូលឯទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា មិនកំណត់អាបត្តិ មិនកំណត់ត្រកូល (នោះ) គឺភិក្ខុនោះប្រាប់អនុបសម្បន្ន ដោយអាបត្តិណា ៗ ត្រកូលណា ៗ ក៏ដោយ មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៣៤៦) ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសម្មតឲ្យប្រាប់ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ ។ ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ភិក្ខុសំគាល់ថាអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ហើយប្រាប់ដល់អនុបសម្បន្ន ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ វៀរលែងតែភិក្ខុដែលសង្ឃសន្មតឲ្យប្រាប់ ។

(៣៦៧) អទុដ្ឋុល្លំ អាបត្តឹ អារោចេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នស្ស ទុដ្ឋុល្លំ វា អទុដ្ឋុល្លំ វា អជ្ឈាចារំ អារោចេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុដ្ឋុល្លាយ អាបត្តិយា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុដ្ឋុល្លាយ អាបត្តិយា វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អទុដ្ឋុល្លាយ អាបត្តិយា អទុដ្ឋុល្លាបត្តិសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៦៨) អនាបត្តិ វត្ថុំ អារោចេតិ នោ អាបត្តឹ អាបត្តឹ អារោចេតិ នោ វត្ថុំ ភិក្ខុសម្មតិយា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

នវមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៦៧) ភិក្ខុប្រាប់នូវអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ (ដល់អនុបសម្បន្ន) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុប្រាប់អជ្ឈាចារអាក្រក់ក្តី(១) មិនស្អាតក្រក់ក្តី(២) របស់អនុបសម្បន្ន គឺសាមណេរ (ដល់អនុបសម្បន្នដទៃ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ភិក្ខុសំគាល់ថា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងអទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ អទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ភិក្ខុសំគាល់ថា អទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦៨) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលប្រាប់តែវត្ថុ(៣) មិនប្រាប់អាបត្តិ ដល់ភិក្ខុដែលប្រាប់តែអាបត្តិ(៤)មិនប្រាប់វត្ថុ ដល់ភិក្ខុដែលបានសេចក្តីសម្មតិអំពីសង្ឃ ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៩ ចប់ ។

---

១ សំដៅយកអាបត្តិក្នុងសិក្ខាបទ ៥ ខាងដើម ឈ្មោះថាអជ្ឈាចារអាក្រក់ ។ ២ សំដៅយកអាបត្តិក្នុងសិក្ខាបទ ៨ ខាងចុង ឈ្មោះថាអជ្ឈាចារមិនស្អាតក្រក់ ។ ៣ ភិក្ខុប្រាប់ថា ភិក្ខុនេះត្រូវសុក្កវិសដ្ឋិ (គឺធ្វើសុក្កឲ្យឃ្លាតចេញ) ជាដើម ហៅថា ប្រាប់តែវត្ថុ ។ ៤ ភិក្ខុប្រាប់ថា ភិក្ខុនេះត្រូវអាបត្តិបារាជិក ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសជាដើម ហៅថា ប្រាប់តែអាបត្តិ ។

ទសមសិក្ខាបទំ

[៣៤៩] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាឡវិកា ភិក្ខូ នវកម្មំ ករោន្តា ភូមិំ ខណន្តិបិ ខណាបេន្តិបិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ភូមិំ ខណិស្សន្តិបិ ខណាបេស្សន្តិបិ ឯកិន្ទ្រិយំ សមណា សក្យបុត្តិយា ជីវំ វិហេឋេន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាឡវិកា ភិក្ខូ ភូមិំ ខណិស្សន្តិបិ ខណាបេស្សន្តិបីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ភូមិំ ខណថបិ ខណាបេថបីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។

សិក្ខាបទទី ១០

[៣៤៩] សម័យនោះ ព្រះភគវន្តសម្ពុទ្ធ កាលគង់នៅអគ្គាឡវចេតិយ ក្បែរក្រុងអាឡវី ។ គ្រានោះឯង ពួកអាឡវិកភិក្ខុ កាលធ្វើនវកម្ម ក៏ជីកដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកខ្លះ នូវផែនដី ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ មិនសមបើនឹងហ៊ានជីកដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកខ្លះ នូវផែនដីសោះ ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ ហ៊ានបៀតបៀនជីវៈសត្វដែលមានឥន្ទ្រិយមួយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកអាឡវិកភិក្ខុ មិនគួរបើនឹងហ៊ានជីកដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកខ្លះ នូវផែនដីសោះ ។ វេលានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយជីកដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកខ្លះ នូវផែនដី ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលតបវិញថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។

វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា បថវឹ ខណិស្សថបិ ខណាបេស្សថបិ ជីវសញ្ញិនោ ហិ មោឃបុរិសា មនុស្សា បថវិយា ។ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ បថវឹ ខណេយ្យ វា ខណាបេយ្យ វា បាចិត្តិយន្តិ ។

(៣៥០) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។ បេ ។ ភិក្ខូតិ ។ បេ ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ បថវី នាម ទ្វេ បថវិយោ ជាតា ច បថវី អជាតា ច បថវី ។ ជាតា នាម បថវី សុទ្ធបំសុ សុទ្ធមត្តិកា អប្បបាសាណា អប្បសក្ខរា អប្បកឋលា អប្បមរុម្ពា អប្បវាលិកា យេភុយ្យេន បំសុ

ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនគួរបើនឹងហ៊ានជីកដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកខ្លះ នូវផែនដីទេ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ ព្រោះពួកមនុស្សមានសេចក្តីសំគាល់ថាផែនដីជាវត្ថុមានជីវិត នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ មិនបានជានាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ឬពួកជនដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងទៀតទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយជីកដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្តី នូវផែនដី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៥០) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃបាចិត្តិយកណ្ឌ ។ ដែលហៅថា ផែនដី បានដល់ផែនដីមានពីរយ៉ាង គឺជាតបឋវី ផែនដីមានដីច្រើនជាងវត្ថុឯទៀត ១ អជាតបឋវី ផែនដីមានដីតិចជាងវត្ថុឯទៀត ១ ។ ដែលហៅថា ជាតបឋវី (នោះ) គឺកាច់ដីសុទ្ធ ដីស្អិតសុទ្ធ ដីមានថ្មតិច មានក្រួសតិច មានដុំណាកអំបែងតិច មានក្រួសក្រហមតិច មានខ្សាច់តិច មានភាគដីច្រើន

យេភុយ្យេន មត្តិកា អទឌ្ឍាបិ វុច្ចតិ ជាតា បឋវី ។ យោបិ បំសុបុញ្ជោ វា មត្តិកាបុញ្ជោ វា អតិរេកចាតុម្មាសំ ឱវដ្ឋោ អយម្បិ វុច្ចតិ ជាតា បឋវី ។ អជាតា នាម បឋវី សុទ្ធបាសាណា សុទ្ធសក្ខរា សុទ្ធកឋលា សុទ្ធមរុម្ពា សុទ្ធវាលិកា អប្បបំសុ អប្បមត្តិកា យេភុយ្យេន បាសាណា យេភុយ្យេន សក្ខរា យេភុយ្យេន កឋលា យេភុយ្យេន មរុម្ពា យេភុយ្យេន វាលិកា ទឌ្ឍាបិ វុច្ចតិ អជាតា បឋវី ។ យោបិ បំសុបុញ្ជោ វា មត្តិកាបុញ្ជោ វា ឩនកចាតុម្មាសំ[១] ឱវដ្ឋោ អយម្បិ វុច្ចតិ អជាតា បឋវី ។

[៣៨១] ខណេយ្យាតិ សយំ ខណតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ខណាបេយ្យាតិ អញ្ញំ អាណាបេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សកឹ អាណត្តោ ពហុកម្បិ ខណតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

១ ម. ឱមកចាតុម្មាសំ ។

មានដីស្អិតច្រើន ឬជាផែនដីគេមិនដែលដុត គប្បីហៅថា ជាតបឋវី ។ មួយវិញទៀត គំនរអាចម៍ដីណាក្តី គំនរដីស្អិតណាក្តី ដែលមានភ្លៀងធ្លាក់ត្រូវជាង ៤ ខែ គំនរនេះឯង គប្បីហៅថា ជាតបឋវីដែរ ។ ដែលហៅថា អជាតបឋវី (នោះ) គឺផែនដីដែលមានថ្មសុទ្ធ មានក្រួសសុទ្ធ មានបំណែកអម្បែងសុទ្ធ មានក្រួសក្រាំងសុទ្ធ មានខ្សាច់សុទ្ធ មានអាចម៍ដីតិច មានដីស្អិតតិច មានថ្មច្រើន មានក្រួសច្រើន មានបំណែកអម្បែងច្រើន មានក្រួសក្រាំងច្រើន មានខ្សាច់ច្រើន ជាផែនដីដែលគេដុតហើយ ក៏គប្បីហៅថា អជាតបឋវី ។ មួយវិញទៀត គំនរអាចម៍ដីណាក្តី គំនរដីស្អិតណាក្តី ដែលមានភ្លៀងធ្លាក់ចុះថយពី ៤ ខែមក ផែនដីនេះក៏គប្បីហៅថា អជាតបឋវីដែរ ។

(៣៨១) ត្រង់ពាក្យថា ជីកដោយខ្លួនឯង គឺភិក្ខុជីកដោយខ្លួនឯង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពាក្យថា ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីក គឺភិក្ខុបង្គាប់អ្នកដទៃឲ្យជីក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុបង្គាប់មនុស្សឲ្យជីកតែម្តង មនុស្សនោះទៅជីកច្រើនដង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ (១) ។

(៣៩២) បឋវិយា បឋវិសញ្ញី ខណតិ វា ខណាបេតិ វា ភិន្ទតិ វា ភេទាបេតិ វា ទហតិ វា ទហាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ បឋវិយា វេមតិកោ ខណតិ វា ខណាបេតិ វា ភិន្ទតិ វា ភេទាបេតិ វា ទហតិ វា ទហាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បឋវិយា អបឋវិសញ្ញី ខណតិ វា ខណាបេតិ វា ភិន្ទតិ វា ភេទាបេតិ វា ទហតិ វា ទហាបេតិ វា អនាបត្តិ ។ អបឋវិយា បឋវិសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបឋវិយា វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អបឋវិយា អបឋវិសញ្ញី អនាបត្តិ ។

(៣៩៣) អនាបត្តិ ឥមំ ជាន ឥមំ ទេហិ ឥមំ អាហរ ឥមិនា អត្ថោ ឥមំ កប្បិយំ ករោហីតិ ភណតិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តស្ស ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

(៣៩២) ផែនដីមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាផែនដី ហើយជីកដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្តី ទំលាយដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទំលាយក្តី ដុតដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យដុតក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ផែនដីមែន តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយជីកដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្តី ទំលាយដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទំលាយក្តី ដុតដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យដុតក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ផែនដីមែន ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាមិនមែនផែនដី ហើយជីកដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យជីកក្តី ទំលាយដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទំលាយក្តី ដុតដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យដុតក្តី មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ ដីដែលមិនមែនជាផែនដី ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាផែនដី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ដីមិនមែនជាផែនដី ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ដីមិនមែនជាផែនដី ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនផែនដី មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(៣៩៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលពោលថា អ្នកចូរដឹងនូវគ្រឿងនេះ អ្នកចូរឲ្យនូវគ្រឿងនេះ អ្នកចូរនាំមកនូវគ្រឿងនេះ អាត្មាត្រូវការដោយគ្រឿងនេះ អ្នកចូរធ្វើនូវគ្រឿងនេះឲ្យជារបស់សមគួរ ដល់ភិក្ខុមិនបានក្លែង ដល់ភិក្ខុភ្លាំងស្មារតី ដល់ភិក្ខុកាលមិនដឹង ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

តស្សុទ្ទានំ ។

មុសាឱមសបេសុញ្ញំ បទសេយ្យាយ វេ ទុវេ

អញ្ញត្រ វិញ្ញុនា ភូតា ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ខណនា តិ(១) ។

ទសមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

មុសាវាទវគ្គោ បឋមោ(២) ។

---

១ ឧទ្ទានគាថាគឺ [illegible] ។ ២ ម. ឆ. បឋមោ វគ្គោ ។

ចំនួនសិក្ខាបទក្នុងមុសាវាទវគ្គនោះ គឺ

សម្បជានមុសាវាទ ១ ឱមសវាទ ១

បេសុញ្ញវាទ ១ បទសោធម្ម ១

បឋមសហសេយ្យ ១ ទុតិយសហសេយ្យ ១

ធម្មទេសនា ១ ភូតារោចនៈ ១

ទុដ្ឋុល្លាបត្តិ ១ បឋវីខណនៈ ១

សិក្ខាបទ ១០ ចប់ ។

មុសាវាទវគ្គ ទីមួយ ។

ភូតគាមវគ្គស្ស បឋមសិក្ខាបទំ

(៣៨៦) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាឡវិកា ភិក្ខូ នវកម្មំ ករោន្តា រុក្ខំ ឆិន្ទន្តិបិ ឆេទាបេន្តិបិ[១] ។ អញ្ញតរោបិ អាឡវិកោ ភិក្ខុ រុក្ខំ ឆិន្ទតិ ។ តស្មឹ រុក្ខេ អធិវត្ថា ទេវតា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច មា ភន្តេ អត្តនោ ភវនំ កត្តុកាមោ មយ្ហំ ភវនំ ឆិន្ទីតិ[២] ។ សោ ភិក្ខុ អនាទិយន្តោ ឆិន្ទិយេវ តស្សា ច ទេវតាយ ទារកស្ស ពាហុំ អាកោដេសិ ។ អថខោ តស្សា ទេវតាយ ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ ឥមំ ភិក្ខុំ ឥធេវ ជីវិតា វោរោបេយ្យន្តិ ។ អថខោ តស្សា ទេវតាយ ឯតទហោសិ ន ខោ មេតំ[៣] បដិរូបំ យាហំ ឥមំ ភិក្ខុំ ឥធេវ ជីវិតា វោរោបេយ្យំ យន្នូនាហំ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេយ្យន្តិ ។ អថខោ សា ទេវតា យេន ភគវា

១ កត្ថចិ បោត្ថកេ ឆេទាបេន្តិបីតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ឆិន្ទីតិ ។ ៣ ម. ឱ. មេតន្តិ ។

ភូតគាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១

(៣៨៦) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ កាលគង់នៅអគ្គាឡវ-ចេតិយ ទៀបក្រុងអាឡវី ។ គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុនៅក្នុងក្រុងអាឡវី កាលធ្វើនវកម្ម ក៏កាប់ផ្តាច់នូវឈើខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ខ្លះ នូវដើមឈើ ។ មានភិក្ខុ ១ រូបនៅក្រុងអាឡវី កាប់ឈើមួយដើម ។ មានទេវតា១អង្គអាស្រ័យនៅលើដើមឈើនោះ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ លោកចង់ធ្វើទីនៅរបស់ខ្លួន មិនត្រូវកាប់ទីនៅរបស់ខ្ញុំទេ ។ ភិក្ខុនោះមិនអើពើ (នឹងពាក្យទេវតានោះ) ក៏ចេះតែកាប់ឈើនោះទៅ ក៏ត្រូវប៉ះដៃកូនរបស់ទេវតានោះ ។ វេលានោះឯង ទេវតានោះត្រិះរិះថា បើដូច្នោះ ខ្ញុំអញត្រូវសម្លាប់ភិក្ខុនេះក្នុងទីនេះ ។ ខណៈនោះឯង ទេវតានោះត្រិះរិះវិញថា ខ្ញុំអញសម្លាប់ភិក្ខុនេះក្នុងទីនេះជាយ៉ាងណា , អំពើនេះមិនសមគួរដល់ខ្ញុំអញសោះឡើយ បើដូច្នោះ អញត្រូវក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគសិន ។ គ្រានោះឯង ទេវតានោះក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ

តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ សាធុ សាធុ ទេវតេ សាធុ ខោ ត្វំ ទេវតេ តំ ភិក្ខុំ ន ជីវិតា វោរោបេសិ សចជ្ជ ត្វំ ទេវតេ តំ ភិក្ខុំ ជីវិតា វោរោបេយ្យាសិ ពហុញ្ច ត្វំ ទេវតេ អបុញ្ញំ បសវេយ្យាសិ គច្ឆ ត្វំ ទេវតេ អមុកស្មឹ ឱកាសេ រុក្ខោ វិវិត្តោ តស្មឹ ឧបគច្ឆាហិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា រុក្ខំ ឆិន្ទិស្សន្តិបិ ឆេទាបេស្សន្តិបិ[១] ឯកិន្ទ្រិយំ សមណា សក្យបុត្តិយា ជីវំ វិហេឋេន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាឡវកា ភិក្ខូ រុក្ខំ ឆិន្ទិស្សន្តិបិ ឆេទាបេស្សន្តិបិ[២] ។

១-២ ឥត្ថំ ពោត្ថកេ ឆិន្ទាបេស្សន្តីតិ ទិស្សតិ ។

ត្រង់ទីដែលព្រះភគវន្តគង់នៅ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ដោយសព្វគ្រប់) ។ ព្រះសាស្ដាជាម្ចាស់ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទេវតា ពាក្យដែលអ្នកថាប្រពៃពេកណាស់ ម្នាលទេវតា អ្នកឯងមិនបានសម្លាប់ភិក្ខុនោះត្រូវតែហើយ ម្នាលទេវតា បើអ្នកសម្លាប់ភិក្ខុនោះក្នុងថ្ងៃនេះហើយ ម្នាលទេវតា អ្នកឯងត្រូវបានបាបជាច្រើន នែទេវតា អ្នកឯងចូរត្រឡប់ទៅវិញចុះ ក្នុងទីឯណោះមានឈើមួយដើមយ៉ាងស្ងាត់ អ្នកឯងចូរទៅនៅអាស្រ័យនូវឈើនោះចុះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ មិនគួរនឹងហ៊ានកាប់ដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ក្ដី នូវដើមឈើសោះ ពួកសមណៈជាកូនចៅព្រះពុទ្ធជាសក្យបុត្រ រមែងបៀតបៀននូវសត្វដែលមានជីវិតមានឥន្ទ្រិយតែ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮពាក្យមនុស្សទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡវី មិនគួរនឹងហ៊ានកាប់ដោយខ្លួនឯងក្ដី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ក្ដី នូវដើមឈើសោះ ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ រុក្ខំ ឆិន្ទថបិ ឆេទាបេថបីតិ(១) ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា រុក្ខំ ឆិន្ទិស្សថបិ ឆេទាបេស្សថបិ(២) ជីវសញ្ញិនោ ហិ មោឃបុរិសា មនុស្សា រុក្ខស្មឹ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ បសន្នានំ វា ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ភូតគាមបាតព្យតាយ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៩៩] ភូតគាមោ នាម បញ្ច ពីជជាតានិ មូលពីជំ ខន្ធពីជំ ផឡុពីជំ អគ្គពីជំ ពីជពីជមេវ(៣) បញ្ចមំ ។

១ ឆិន្ទាបេថាតិ ។ ២ ឆិន្ទាបេស្សថាតិ ។ ៣ ម. ឱ. ពីជពីជញ្ចេវ ។

គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាអ្នកទាំងឡាយកាប់ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ខ្លះ នូវដើមឈើ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នែពួកមោឃបុរស អ្នកទាំងឡាយមិនគួរបើនឹងហ៊ានកាប់ដោយខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ខ្លះ នូវដើមឈើទេ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ ព្រោះពួកមនុស្សមានសេចក្ដីសំគាល់ថាដើមឈើមានជីវិត នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះនឹងបាននាំឲ្យពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាឲ្យជ្រះថ្លាឡើង ឬពួកមនុស្សដែលជ្រះថ្លាហើយ ឲ្យរឹតរឹតតែជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេដែរ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវតែសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុធ្វើភូតគាម(១) មានឈើនឹងស្មៅជាដើមឲ្យវិនាស ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៩៩] ពូជមាន ៥ យ៉ាងគឺ ពូជកើតពីមើមឬឫស ១ ពូជកើតពីដើម ១ ពូជកើតពីថ្នាំង ១ ពូជកើតពីចុងទំនល់ ១ ពូជកើតពីពូជ (គ្រាប់) ១ ពូជទាំង ៥ នេះហៅថា ភូតគាម ។ ដែលហៅថា

១ អដ្ឋកថា សំដៅយកស្មៅនិងដើមឈើស្រស់ ដែលមានពូជដុះលូតទៅទៀតបានជាដើម ។

មូលពីជំ នាម ហលិទ្ទំ[១] សិង្គិវេរំ វចំ វចត្តំ អតិវិសំ កដុករោហិណី ឧសីរំ ភទ្ទមុត្តកំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ មូលេ ជាយន្តិ មូលេ សញ្ជាយន្តិ ឯតំ មូលពីជំ នាម ។ ខន្ធពីជំ នាម អស្សត្ថោ និគ្រោធោ បិលក្ខោ ឧទុម្ពរោ កច្ឆកោ កបិត្ថនោ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ ខន្ធេ ជាយន្តិ ខន្ធេ សញ្ជាយន្តិ ឯតំ ខន្ធពីជំ នាម ។ ផឡុពីជំ នាម ឧច្ឆុ វេឡុ នឡោ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ បព្វេ ជាយន្តិ បព្វេ សញ្ជាយន្តិ ឯតំ ផឡុពីជំ នាម ។ អគ្គពីជំ នាម អជ្ជុកំ ផណិជ្ជកំ ហិរិវេរំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ អគ្គេ ជាយន្តិ អគ្គេ សញ្ជាយន្តិ ឯតំ អគ្គពីជំ នាម ។

១ ម. ឆ. ហលិទ្ទិ ។

ពូជកើតពីមើមឬឫស (នោះសំដៅយក) រមៀត ខ្ញី លំពាច់ ប្រេស់ គាប់ក្តិស វែងទ ស្បូវភ្លាំង ខ្ទឹងក្រញែ្រក មិនតែប៉ុណ្ណោះ សូម្បីវត្ថុទាំងឡាយដទៃណាកើតពីមើមឬឫស ដុះពីមើមឬឫស វត្ថុប៉ុណ្ណោះឈ្មោះថា ពូជកើតពីមើមឬឫស (ដូចគ្នា) ។ ដែលហៅថា ពូជកើតពីដើម (នោះសំដៅយក) ដើមពោធិ ដើមជ្រៃ ដើមល្វៀង ដើមល្វា ដើមជ្រៃក្រឹម ដើមក្រសាំង មិនតែប៉ុណ្ណោះ សូម្បីវត្ថុទាំងឡាយដទៃណាកើតពីដើម ដុះពីដើម វត្ថុប៉ុណ្ណោះហៅថាពូជកើតពីដើម ។ ដែលហៅថា ពូជកើតពីថ្នាំង (នោះសំដៅយក) អំពៅ ឫស្សី ដើមបបុស មិនតែប៉ុណ្ណោះ សូម្បីវត្ថុទាំងឡាយដទៃណាកើតពីថ្នាំង ដុះពីថ្នាំង វត្ថុប៉ុណ្ណោះហៅថាពូជកើតពីថ្នាំង ។ ដែលហៅថា ពូជកើតពីចុងមែក (នោះសំដៅយក) ដើមឈីងលាក់ ស្លឹកគ្រៃ វល្លិអណ្តាតក្រពើ ម្យ៉ាងទៀតសូម្បីវត្ថុទាំងឡាយណាកើតពីចុងមែក ដុះពីចុងមែក វត្ថុប៉ុណ្ណោះហៅថាពូជកើតពីចុងមែក (ដូចគ្នា) ។ ដែលហៅថា ពូជកើតពីពូជ (នោះសំដៅយក)

ពីជពីជំ នាម បុព្វណ្ណំ អបរណ្ណំ យានិ វា បនញ្ញានិបិ អត្ថិ ពីជេ ជាយន្តិ ពីជេ សញ្ជាយន្តិ ឯតំ ពីជពីជំ នាម បញ្ចមំ ។

(៣៨៦) ពីជេ ពីជសញ្ញី ឆិន្ទតិ វា ឆេទាបេតិ វា ភិន្ទតិ វា ភេទាបេតិ វា បចតិ វា បចាបេតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ពីជេ វេមតិកោ ឆិន្ទតិ វា ឆេទាបេតិ វា ភិន្ទតិ វា ភេទាបេតិ វា បចតិ វា បចាបេតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ពីជេ អពីជសញ្ញី ឆិន្ទតិ វា ឆេទាបេតិ វា ភិន្ទតិ វា ភេទាបេតិ វា បចតិ វា បចាបេតិ វា អនាបត្តិ ។ អពីជេ ពីជសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អពីជេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អពីជេ អពីជសញ្ញី អនាបត្តិ ។

បុព្វណ្ណជាតិ បានដល់ស្រូវ ៧ ប្រការ មានស្រូវសា ស្រូវក្រហមជាដើម អបរណ្ណជាតិ បានដល់សណ្ដែកបាយ សណ្ដែកកដមាសជាដើម មួយទៀត សូម្បីរុក្ខជាតិឯទៀតណាកើតពីពូជ ដុះពីពូជ រុក្ខជាតិនោះហៅថាពូជកើតពីពូជជាគំរប់ ៥ ។

[៣៨៦] វត្ថុជាពូជមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាពូជ ហើយកាប់ដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ក្តី ទម្លាយដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទម្លាយក្តី ចំអិនដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចំអិនក្តី ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ពូជមែន ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ហើយកាប់ដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ក្តី ទម្លាយដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទម្លាយក្តី ចំអិនដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចំអិនក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ពូជមែន ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនពូជ ហើយកាប់ដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យកាប់ក្តី ទម្លាយដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យទម្លាយក្តី ចំអិនដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យចំអិនក្តី មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។ វត្ថុមិនមែនពូជ ភិក្ខុសំគាល់ថាពូជ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វត្ថុមិនមែនពូជ តែភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វត្ថុមិនមែនពូជ ភិក្ខុសំគាល់ថាមិនមែនពូជ មិនត្រូវអាបត្តិទេ ។

(៣៩៧) អនាបត្តិ ផលំ ជាន ផលំ ទេហិ ផលំ អាហរ ផលេន អត្ថោ ផលំ កប្បិយំ ករោហីតិ ភណតិ អសញ្ចិច្ច អសតិយា អជានន្តស្ស ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បឋមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

(៣៩៧) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលនិយាយថា អ្នកចូរដឹងផ្លែឈើនេះ អ្នកចូរឲ្យផ្លែឈើនេះ អ្នកចូរនាំមកនូវផ្លែឈើនេះ ខ្ញុំត្រូវការដោយផ្លែឈើនេះ អ្នកចូរធ្វើផ្លែឈើនេះឲ្យសមគួរ ដល់ភិក្ខុមិនបានចេតនា ដល់ភិក្ខុភ្លេចស្មារតី ដល់ភិក្ខុកាលមិនដឹង ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ១ ចប់ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ

(៣៩៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា កោសម្ពិយំ វិហរតិ ឃោសិតារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឆន្នោ សយំ អនាចារំ អាចរិត្វា សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ កោ អាបន្នោ កឹ អាបន្នោ កិស្មឹ អាបន្នោ កំ ភណថ កឹ ភណថាតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឆន្នោ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមា-នោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរិស្សតិ កោ អាបន្នោ កឹ អាបន្នោ កិស្មឹ អាបន្នោ កំ ភណថ កឹ ភណថាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឆន្នំ បដិបុច្ឆិ

សិក្ខាបទទី ២

(៣៩៨) សម័យនោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់នៅក្នុងឃោសិតា-រាម ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ គ្រានោះឯង ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុប្រព្រឹត្តអ-នាចារហើយខ្លួនឯង កាលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏ពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ (គឺពោលពាក្យបន្លំបន្លប់) ទៅវិញដោយពាក្យថា នរណាត្រូវអាបត្តិ ត្រូវអាបត្តិអ្វី ត្រូវអាបត្តិព្រោះវត្ថុអ្វី ត្រូវអាបត្តិដោយប្រការដូចម្តេច លោកទាំងឡាយពោលចំពោះបុគ្គលណា លោកទាំងឡាយពោលថាអ្វី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុ កាលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនសមបើនឹងពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃថា នរណាត្រូវអាបត្តិ ត្រូវអាបត្តិអ្វី ត្រូវអាបត្តិព្រោះវត្ថុអ្វី ត្រូវអាបត្តិដោយប្រការដូចម្តេច លោកទាំងឡាយពោលចំពោះបុគ្គលណា លោកទាំងឡាយពោលថាអ្វី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ គ្រានោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សួរបញ្ជាក់ទៅនឹងឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុថា ម្នាលឆន្ន-

សច្ចំ កិរ ត្វំ ឆន្ន សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរសិ កោ អាបន្នោ ។ បេ ។ កឹ ភណថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរិស្សសិ កោ អាបន្នោ ។ បេ ។ កឹ ភណថាតិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ អញ្ញវាទកំ រោបេតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ រោបេតព្វំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឆន្នោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ

ឮថាអ្នកឯងកាលដែលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នរណាត្រូវអាបត្តិ ។ បេ ។ លោកទាំងឡាយពោលថាដូចម្តេច ពាក្យនេះពិតមែនឬ ។ ឆន្នភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពាក្យនេះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស អ្នកឯងកាលដែលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនគួរបើនឹងពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃថា នរណាត្រូវអាបត្តិ ។ បេ ។ លោកទាំងឡាយពោលដូចម្តេច នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះមិនមែននាំមនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យមានជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោស រួចទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃចូរលើកនូវអញ្ញវាទកកម្ម(*)ដល់ឆន្នភិក្ខុចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវលើកនូវអញ្ញវាទកកម្មយ៉ាងនេះ ភិក្ខុដែលឈ្លាសអង់អាចត្រូវប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់នូវពាក្យខ្ញុំ (ម្តង) ឆន្នភិក្ខុនេះ កាលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏ពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញ ។

* គឺកម្មដែលសង្ឃត្រូវធ្វើដល់ភិក្ខុអ្នកពោលពាក្យដទៃ គឺពោលពាក្យ[illegible] ។

អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ អញ្ញវាទកំ រោបេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឆន្នោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ ។ សង្ឃោ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ អញ្ញវាទកំ រោបេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ អញ្ញវាទកស្ស រោបនា សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ រោបិតំ សង្ឃេន ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ អញ្ញវាទកំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៣៥៨) អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អនេកបរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ អញ្ញវាទកេ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីលើកនូវអញ្ញវាទកកម្មដល់ឆន្នភិក្ខុ ។ នេះជាពាក្យសម្រាប់ផ្ទៀងនឹងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្ដាប់នូវពាក្យខ្ញុំ (ចុះ) ឆន្នភិក្ខុនេះ កាលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិ ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក៏ពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញ ។ ឥឡូវនេះ ព្រះសង្ឃលើកនូវអញ្ញវាទកកម្មដល់ឆន្នភិក្ខុ ។ ការលើកនូវអញ្ញវាទកកម្មដល់ឆន្នភិក្ខុ គួរសមដល់លោកម្ចាស់អង្គណា លោកម្ចាស់អង្គនោះគួរស្ងៀម (បើ) មិនសមគួរដល់លោកម្ចាស់អង្គណាទេ លោកម្ចាស់អង្គនោះគួរពោលឡើង ។ អញ្ញវាទកកម្ម សង្ឃបានលើកដល់ឆន្នភិក្ខុហើយ ។ អញ្ញវាទកកម្មសមគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាព្រះសង្ឃស្ងៀមនៅ ។ ខ្ញុំចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយកិរិយាស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

(៣៥៨) គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុ ដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលនូវពាក្យដទៃ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ញត្តដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះហើយ ។

[៣៦០] តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឆន្នោ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរន្តោ អាបត្តិំ អាបជ្ជិស្សាមីតិ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឆន្នោ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឆន្នំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឆន្ន សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។

[៣៦០] សម័យនោះឯង ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុ កាលភិក្ខុកំពុងសាកសួរ ដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏គិតថា អាត្មាអញកាលពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ មុខជានឹងត្រូវអាបត្តិ (មិនគួរឡើយ) ហើយក៏ស្ងៀមនៅមិនស្តី នាំឲ្យសង្ឃលំបាក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុ កាលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនសមបើនឹងស្ងៀមនៅមិនស្តីនាំឲ្យសង្ឃលំបាកសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។បេ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុថា ម្នាលឆន្ន បានឮថា អ្នកឯងកាលដែលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយស្ងៀមនៅមិនស្តី នាំឲ្យសង្ឃលំបាក ពិតមែនឬ ។ ឆន្នភិក្ខុក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ការនោះពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស អ្នកឯង កាលដែលភិក្ខុសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនសមបើនឹងស្ងៀមនៅមិនស្តីនាំឲ្យសង្ឃលំបាកទេ នែមោឃបុរស អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះ នឹងបាននាំមនុស្សទាំងឡាយដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេដែរ ។បេ។

វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ វិហេសកំ រោបេតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ រោបេតព្វំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឆន្នោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ វិហេសកំ រោបេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឆន្នោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេតិ ។ សង្ឃោ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ វិហេសកំ រោបេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ វិហេសកស្ស រោបនា សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។

ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀល រួចទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃចូរលើកឡើងវិហេសកកម្ម[១]ដល់ឆន្នភិក្ខុចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវលើកឡើងវិហេសកកម្មយ៉ាងនេះ គឺភិក្ខុដែលឈ្លាសវៃអង់អាចគួរផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់នូវពាក្យខ្ញុំ (ផុត) ឆន្នភិក្ខុនេះ កាលដែលភិក្ខុសាកសួរ ដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏ស្ងៀមនៅមិនស្តី ធ្វើឲ្យសង្ឃលំបាក ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវលើកឡើងវិហេសកកម្មដល់ឆន្នភិក្ខុ ។ នេះជាពាក្យផ្ទៀងសង្ឃឲ្យដឹង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមព្រះសង្ឃស្តាប់នូវពាក្យខ្ញុំ (ផុត) ឆន្នភិក្ខុនេះ កាលដែលសង្ឃសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏ស្ងៀមនៅមិនស្តី ធ្វើឲ្យសង្ឃលំបាក ។ សង្ឃលើកឡើងវិហេសកកម្មដល់ឆន្នភិក្ខុ ។ ការដែលលើកឡើងវិហេសកកម្មដល់ឆន្នភិក្ខុ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀមនៅ (បើ) មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវពោលឡើង ។

---

១ កម្មដែលសង្ឃត្រូវធ្វើដល់ភិក្ខុអ្នកធ្វើសង្ឃឲ្យបានសេចក្តីលំបាក ។

រោបិតំ សង្ឃេន ឆន្នស្ស ភិក្ខុនោ វិហេសកំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៣៦១] អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ឆន្នំ អនេក-បរិយាយេន វិគរហិត្វា ទុព្ភរតាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៦២] អញ្ញវាទកោ នាម សង្ឃមជ្ឈេ វត្ថុស្មឹ វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ តំ ន កថេតុកាមោ តំ ន ឧគ្ឃាដេតុកាមោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ កោ អា-បន្នោ កឹ អាបន្នោ កិស្មឹ អាបន្នោ កំ ភណថ កឹ ភណថាតិ ។ ឯសោ អញ្ញវាទកោ នាម ។

វិហេសកកម្ម សង្ឃបានលើកដល់ឆន្នភិក្ខុហើយ ។ ការដែលលើកនូវវិហេសកកម្ម សមគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀមនៅមិនស្តី ។ ខ្ញុំចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយការស្ងៀមនៅយ៉ាងនេះ ។

[៣៦១] គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសឆន្នភិក្ខុដ៏មានអាយុដោយអនេកបរិយាយ ។ បេ ។ ហើយទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ព្រោះពោលនូវពាក្យដទៃ (ឬ) ព្រោះធ្វើឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ។

[៣៦២] ដែលហៅថា ពោលនូវពាក្យដទៃ (នោះ) គឺភិក្ខុ (ណាមួយ) ដែលភិក្ខុទាំងពួងសាកសួរចំពោះវត្ថុក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនប្រាថ្នានឹងពោលនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ មិនប្រាថ្នានឹងបើកឡើងនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ ក៏ឆ្លើយជាបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នរណាបានត្រូវអាបត្តិ ត្រូវអាបត្តិអ្វី ត្រូវអាបត្តិព្រោះវត្ថុ ត្រូវអាបត្តិដោយប្រការដូចម្តេច លោកទាំងឡាយពោលនឹងនរណា លោកទាំងឡាយពោលដូចម្តេច ភិក្ខុនេះឈ្មោះថាពោលនូវពាក្យដទៃ ។

[៣៦៣] វិហេសកោ នាម សង្ឃមជ្ឈេ វត្ថុស្មឹ វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ តំ ន កថេតុកាមោ តំ ន ឧគ្ឃាដេតុកាមោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេតិ ឯសោ វិហេសកោ នាម ។

[៣៦៤] អរោបិតេ អញ្ញវាទកេ សង្ឃមជ្ឈេ វត្ថុស្មឹ វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ តំ ន កថេតុ-កាមោ តំ ន ឧគ្ឃាដេតុកាមោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ កោ អាបន្នោ កឹ អាបន្នោ កិស្មឹ អាបន្នោ កំ ភណថ កឹ ភណថាតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អរោបិតេ វិហេសកេ សង្ឃមជ្ឈេ វត្ថុស្មឹ វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ តំ ន កថេតុកាមោ តំ ន ឧគ្ឃាដេតុកាមោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេតិ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

[៣៦៣] ដែលហៅថា ធ្វើឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក (នោះ) គឺភិក្ខុ (ណាមួយ) ដែលភិក្ខុកំពុងសាកសួរចំពោះវត្ថុក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនប្រាថ្នានឹងពោលនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ មិនប្រាថ្នានឹងបង្ហើបនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ ហើយស្ងៀមមិនស្តី នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ភិក្ខុនេះឈ្មោះថាធ្វើឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ។

[៣៦៤] កាលបើអញ្ញវាទកកម្មសង្ឃមិនបានលើកឡើងនៅ ភិក្ខុ (ណាមួយ) ដែលភិក្ខុកំពុងសាកសួរចំពោះវត្ថុក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនប្រាថ្នានឹងពោលនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ មិនប្រាថ្នានឹងបង្ហើបឡើងនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ ត្រឡប់ជាពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នរណាបានត្រូវអាបត្តិ ត្រូវអាបត្តិអ្វី ត្រូវអាបត្តិក្នុងរឿងអ្វី ត្រូវអាបត្តិដោយប្រការដូចម្តេច លោកទាំងឡាយពោលនឹងនរណា លោកទាំងឡាយពោលដូចម្តេច ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កាលបើវិហេសកកម្មដែលសង្ឃមិនបានលើកឡើងនៅ ភិក្ខុណាដែលភិក្ខុកំពុងសាកសួរចំពោះវត្ថុក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនប្រាថ្នានឹងពោលនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ មិនប្រាថ្នានឹងបង្ហើបឡើងនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ ស្ងៀមមិនស្តី នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦៥) រោបិតេ អញ្ញវាទកេ សង្ឃមជ្ឈេ វត្ថុស្មឹ វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ តំ ន កថេតុកាមោ តំ ន ឧគ្ឃាដេតុកាមោ អញ្ញេនញ្ញំ បដិចរតិ កោ អាបន្នោ ។បេ។ កឹ ភណថាតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ រោបិតេ វិហេសកេ សង្ឃមជ្ឈេ វត្ថុស្មឹ វា អាបត្តិយា វា អនុយុញ្ជិយមានោ តំ ន កថេតុកាមោ តំ ន ឧគ្ឃាដេតុកាមោ តុណ្ហីភូតោ សង្ឃំ វិហេសេតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៦៦) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកោ អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អញ្ញវាទកេ វិហេសកេ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី

(៣៦៥) កាលបើអញ្ញវាទកកម្មដែលសង្ឃបានលើកឡើងហើយ ភិក្ខុ (ណាមួយ) ដែលភិក្ខុក្នុងសាកសួរចំពោះវត្ថុក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ហើយមិនប្រាថ្នានឹងពោលនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ មិនប្រាថ្នានឹងបើកឡើងនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ ត្រឡប់ជាពោលបិទបាំងនូវពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃវិញថា នរណាត្រូវអាបត្តិ ។បេ។ លោកទាំងឡាយពោលដូចម្តេច ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កាលបើវិហេសកកម្មដែលសង្ឃបានលើកឡើងហើយ ភិក្ខុ(ណាមួយ)ដែលភិក្ខុក្នុងសាកសួរចំពោះវត្ថុក្តី ចំពោះអាបត្តិក្តី ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនប្រាថ្នានឹងពោលនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះ មិនប្រាថ្នានឹងបង្ហើបនូវវត្ថុនឹងអាបត្តិនោះស្ងៀមមិនស្តី នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ភិក្ខុនោះត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៦៦) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ តែពោលនូវពាក្យដទៃ នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយពោលនូវពាក្យដទៃ នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌វិញ ហើយពោលនូវពាក្យដទៃ នាំឲ្យសង្ឃបានសេចក្តីលំបាក ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាកម្ម

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៦៧) អនាបត្តិ អជានន្តោ បុច្ឆតិ គិលានោ វា ន កថេតិ សង្ឃស្ស ភណ្ឌនំ វា កលហោ វា វិគ្គហោ វា វិវាទោ វា ភវិស្សតីតិ ន កថេតិ សង្ឃភេទោ វា សង្ឃរាជិ វា ភវិស្សតីតិ ន កថេតិ អធម្មេន វា វគ្គេន វា ន កម្មារហស្ស វា កម្មំ ករិស្សតីតិ ន កថេតិ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ទុតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

ប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦៧) អាបត្តិមិនត្រូវដល់ភិក្ខុដែលមិនដឹងសេចក្តីហើយសួរ ដល់ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺហើយមិននិយាយ ដល់ភិក្ខុដែលមិននិយាយដោយគិតថា ការបេក្ក ហេតុប្រកួតប្រកាន់ ជម្លោះ វិវាទនឹងនាំឲ្យរាលដល់សង្ឃ ដល់ភិក្ខុដែលមិននិយាយដោយគិតថា ក្រែងសង្ឃបែកគ្នា (ឬ) ក្រែងសង្ឃថ្នាំងថ្នាក់នឹងគ្នា ដល់ភិក្ខុដែលមិននិយាយដោយគិតថា សង្ឃមុខជានឹងធ្វើកម្ម មិនត្រូវតាមធម៌ផង ជាពួកផង ចំពោះភិក្ខុដែលមិនគួរដល់កម្មផង ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុជាដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ២ ចប់ ។

តតិយសិក្ខាបទំ

(៣៦៨) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញបេតិ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសតិ ។ តេន ខោ បន សមយេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នវកា ចេវ ហោន្តិ អប្បបុញ្ញា ច យានិ សង្ឃស្ស លាមកានិ សេនាសនានិ តានិ តេសំ បាបុណន្តិ លាមកានិ ច ភត្តានិ ។ តេ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាបេន្តិ ឆន្ទាយ ទព្វោ មល្លបុត្តោ សេនាសនំ បញ្ញបេតិ ឆន្ទាយ ច ភត្តានិ ឧទ្ទិសតីតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាបេស្សន្តីតិ ។

សិក្ខាបទទី ៣

(៣៦៨) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវេឡុវ័ន កលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះឯង ព្រះទព្វ-មល្លបុត្តដ៏មានអាយុ តែងក្រាលនូវសេនាសនៈផង តែងចែកនូវភត្តផង ដល់សង្ឃ ។ សម័យនោះ ពួកមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ ទើបនឹងបួសថ្មីផង ជាមនុស្សមានបុណ្យតិចផង សេនាសនៈណាដ៏អាក្រក់របស់សង្ឃ សេនាសនៈទាំងនោះ ត្រូវដល់មកពួកភិក្ខុទាំងនោះ មួយទៀត ភត្តទាំងឡាយណាដ៏អាក្រក់ ក៏ត្រូវដល់មកពួកភិក្ខុទាំងនោះដែរ ។ ពួកមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុនោះ ក៏បន្ទាប់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឲ្យពោលទោសព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុថា ព្រះទព្វមល្លបុត្ត ក្រាលសេនាសនៈតាមសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ខ្លួន មួយទៀត ចែកនូវភត្តតាមសេចក្តីគាប់ចិត្តរបស់ខ្លួន ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបន្ទាប់ថា មេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងបន្ទាប់ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យពោលទោសព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុសោះ ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ។ បេ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ភិក្ខុំ ឧជ្ឈាបេថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ទព្វំ មល្លបុត្តំ ភិក្ខុំ ឧជ្ឈាបេស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ឧជ្ឈាបនកេ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៣៦៩) តេន ខោ បន សមយេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ ភគវតា ឧជ្ឈាបនកំ បដិក្ខិត្តន្តិ ឯត្តាវតា ភិក្ខូ សោស្សន្តីតិ ភិក្ខូនំ សាមន្តា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ

គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគជាម្ចាស់ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរចំពោះពួកមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថាអ្នកទាំងឡាយ បង្អាប់ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យពោលទោសទព្វមល្លបុត្ត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយមិនសមបើនឹងបង្អាប់ពួកភិក្ខុ (ដទៃ) ឲ្យពោលទោសទព្វមល្លបុត្តសោះ ម្នាលមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះមិនបាននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុបង្អាប់ភិក្ខុ (ដទៃ) ឲ្យពោលទោសភិក្ខុដទៃ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ សិក្ខាបទនេះព្រះដ៏មានព្រះភាគបានបញ្ញត្តដល់ពួកភិក្ខុយ៉ាងនេះ ។

(៣៦៩) សម័យនោះឯង ពួកមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុគិតគ្នាថា ការដែលធ្វើភិក្ខុ (ដទៃ) ឲ្យពោលទោស ព្រះដ៏មានព្រះភាគបានហាមឃាត់ហើយ ព្រោះហេតុនោះភិក្ខុទាំងឡាយមុខជានឹងបានឮ ដោយពាក្យមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះ ហើយក៏តិះដៀលព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជិតពួកភិក្ខុ (ដទៃ)

ខីយន្តិ ឆន្ទាយ ទព្វោ មល្លបុត្តោ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ ឆន្ទាយ ច ភត្តានិ ឧទ្ទិសតីតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ខីយិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ។ បេ ។ មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ខីយថាតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ទព្វំ មល្លបុត្តំ ខីយិស្សថ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ ឧជ្ឈាបនកេ ខីយនកេ បាចិត្តិយន្តិ ។

ថា ព្រះទព្វមល្លបុត្តរៀបចំសេនាសនៈតាមសេចក្តីពេញចិត្ត (របស់ខ្លួន) ផង ចាត់ចែងភត្តតាមសេចក្តីពេញចិត្ត (របស់ខ្លួន) ផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះតែងពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ពួកមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុមិនសមបើនឹងចោទតិះដៀលព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរចំពោះនឹងពួកមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮថា អ្នកទាំងឡាយតិះដៀលទព្វមល្លបុត្ត ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ មិនសមបើនឹងតិះដៀលទព្វមល្លបុត្តទេ នែមោឃបុរសទាំងឡាយ អំពើដែលអ្នកធ្វើនេះមិនបាននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីសំដែងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុបង្អាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យពោលទោស (ភិក្ខុដទៃណាមួយ) តិះដៀល (ភិក្ខុដទៃណា) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧០) ឧជ្ឈាបនកំ នាម ឧបសម្បន្នំ សង្ឃេន សម្មតំ សេនាសនបញ្ញាបកំ វា ភត្តុទ្ទេសកំ វា យាគុភាជកំ វា ផលភាជកំ វា ខជ្ជភាជកំ វា អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកំ វា អវណ្ណំ កត្តុកាមោ អយសំ កត្តុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ[១] ឧបសម្បន្នំ ឧជ្ឈាបេតិ វា ខិយ្យតិ វា អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧១) ធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី ឧជ្ឈាបេតិ ខិយ្យតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ វេមតិកោ ឧជ្ឈាបេតិ ខិយ្យតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី ឧជ្ឈាបេតិ ខិយ្យតិ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

---

១ ម. មង្កុកាមោ ។

(៣៧០) ដែលហៅថា ភិក្ខុបង្អាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យគេពោលទោស (នោះ) គឺភិក្ខុមានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីតិះដៀល មានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់យស មានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់បង្អោនចំពោះឧបសម្បន្នបុគ្គលដែលសង្ឃសន្មតឲ្យជាអ្នកក្រាលនូវសេនាសនៈក្តី ឲ្យជាអ្នកចាត់ចែងនូវភត្តក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបបរក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវផ្លែឈើក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបន្អែមក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកចាយនូវវត្ថុមានប្រមាណតិចតួចក្តី ហើយបង្អាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យគេពោលទោស ឬតិះដៀលឧបសម្បន្នបុគ្គល (នោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧១) កម្មប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយបង្អាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យគេពោលទោស (ឬ) តិះដៀល (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងកម្មប្រកបដោយធម៌ ហើយបង្អាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យគេពោលទោស (ឬ) តិះដៀល (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ កម្មប្រកបដោយធម៌ តែភិក្ខុសំគាល់ថាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌វិញ ហើយបង្អាប់ភិក្ខុដទៃឲ្យគេពោលទោស (ឬ) តិះដៀល (ភិក្ខុនោះ) ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៧៦] អនុបសម្បន្នំ ឧជ្ឈាបេតិ វា ខីយតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ឧបសម្បន្នំ សង្ឃេន អសម្មតំ សេនាសនបញ្ញាបកំ វា ភត្តុទ្ទេសកំ វា យាគុភាជកំ វា ផលភាជកំ វា ខជ្ជភាជកំ វា អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកំ វា អវណ្ណំ កត្តុកាមោ អយសំ កត្តុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧបសម្បន្នំ វា អនុបសម្បន្នំ វា ឧជ្ឈាបេតិ វា ខីយតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុបសម្បន្នំ សង្ឃេន សម្មតំ វា អសម្មតំ វា សេនាសនបញ្ញាបកំ វា ភត្តុទ្ទេសកំ វា យាគុភាជកំ វា ផលភាជកំ វា ខជ្ជភាជកំ វា អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកំ វា អវណ្ណំ កត្តុកាមោ អយសំ កត្តុកាមោ មង្កុកត្តុកាមោ ឧបសម្បន្នំ វា

[៣៧៦] ភិក្ខុបង្អាប់ក្តីឲ្យគេពោលទោសក្តី តិះដៀលដោយខ្លួនឯងក្តី នូវអនុបសម្បន្នបុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីតិះដៀល មានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់យស មានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់ហ្មងចំពោះឧបសម្បន្នបុគ្គល ដែលសង្ឃមិនបានសន្មតឲ្យជាអ្នកក្រាលសេនាសនៈក្តី ឲ្យជាអ្នកចាត់ចែងនូវភត្តក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបបរក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវផ្លែឈើក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបង្អែមក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកឲ្យនូវវត្ថុមានប្រមាណតិចតួចក្តី ហើយបង្អាប់ក្តីឲ្យគេពោលទោសក្តី តិះដៀលដោយខ្លួនឯងក្តី នូវឧបសម្បន្នបុគ្គលក្តី នូវអនុបសម្បន្នបុគ្គលក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីតិះដៀល មានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់យស មានប្រាថ្នានឹងធ្វើនូវសេចក្តីបង្អាប់ហ្មងចំពោះអនុបសម្បន្នបុគ្គល ដែលសង្ឃបានសន្មត ឬមិនបានសន្មត ឲ្យជាអ្នកក្រាលនូវសេនាសនៈក្តី ឲ្យជាអ្នកចាត់ចែងនូវភត្តក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបបរក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកផ្លែឈើក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកនូវបង្អែមក្តី ឲ្យជាអ្នកចែកឲ្យនូវវត្ថុមានប្រមាណតិចតួចក្តី ហើយបង្អាប់ក្តីឲ្យគេពោលទោស ឬតិះដៀលដោយខ្លួនឯង នូវឧបសម្បន្នបុគ្គលក្តី

អនុបសម្បន្នំ វា ឧជ្ឈាបេតិ វា ខីយតិ វា អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ ធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អធម្មកម្មេ អធម្មកម្មសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៣៧៣) អនាបត្តិ បកតិយា ឆន្ទា ទោសា មោហា ភយា ករោន្តំ ឧជ្ឈាបេតិ វា ខីយតិ វា ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

តតិយសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

អនុបសម្បន្នបុគ្គលក្តី ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថា កម្មប្រកបដោយធម៌វិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងកម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ភិក្ខុសំគាល់ថា កម្មមិនប្រកបដោយធម៌ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៣) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលបន្ទាប់ភិក្ខុដទៃ ឲ្យពោលទោសក្តី តិះដៀលដោយខ្លួនឯងក្តី នូវភិក្ខុដែលជាអ្នកធ្វើការសង្ឃ ដោយឆន្ទាគតិ ទោសាគតិ មោហាគតិ ភយាគតិជាប្រក្រតី ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៣ ចប់ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ

[៣៧៤] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ហេមន្តិកេ កាលេ អជ្ឈោកាសេ សេនាសនំ បញ្ញាបេត្វា កាយំ ឱតាបេន្តា កាលេ អារោចិតេ តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរិំសុ ន ឧទ្ធរាបេសុំ អនាបុច្ឆា បក្កមិំសុ ។ សេនាសនំ ឱវដ្ឋំ ហោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ សេនាសនំ បញ្ញាបេត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរិស្សន្តិ ន ឧទ្ធរាបេស្សន្តិ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សន្តិ សេនាសនំ ឱវដ្ឋន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ

សិក្ខាបទទី ៤

[៣៧៤] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងព្រះវត្តជេតពន ជាអារាមរបស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះ ភិក្ខុទាំងឡាយបានតែងតាំងគ្រឿងសេនាសនៈ នៅទីវាល ហើយកំដៅកាយ ក្នុងកាលហេមន្តរដូវ (សម័យដែលមានទឹកសន្សើម) កាលបើគេប្រាប់ក្នុងកាលនិមន្តឆាន់ ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅចាកទីនោះ មិនរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវសេនាសនៈនោះហើយក៏ទាំងមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ។ ឯគ្រឿងសេនាសនៈទទឹកដោយទឹកសន្សើមជោគអស់ ។ ពួកភិក្ខុណាដែលមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងតែងតាំងគ្រឿងសេនាសនៈនៅទីវាលហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវសេនាសនៈនោះ ហើយទាំងមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ គ្រឿងសេនាសនៈក៏ជោគជាំដោយទឹកសន្សើម គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានត្រាស់សួរភិក្ខុទាំងឡាយ

សេនាសនំ បញ្ញាបេត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរន្តិ ន ឧទ្ធរាបេន្តិ អនាបុច្ឆា បក្កមន្តិ សេនាសនំ ឱវដ្ឋំ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អជ្ឈោកាសេ សេនាសនំ បញ្ញាបេត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរិស្សន្តិ ន ឧទ្ធរាបេស្សន្តិ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សន្តិ ។ សេនាសនំ ឱវដ្ឋំ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ សង្ឃិកំ មញ្ចំ វា បីឋំ វា ភិសឹ វា កោច្ឆំ វា អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ

ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកភិក្ខុបានតែងតាំងគ្រឿងសេនាសនៈនៅទីវាល កាលចៀសចេញទៅ មិនបានលើកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យលើកមកទុកដាក់ នូវសេនាសនៈនោះ ហើយឥតអំពីបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ក្រោមតែដើរចេញទៅ គ្រឿងសេនាសនៈក៏ជោកជាំដោយទឹកសន្សើម ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមបើនឹងតែងតាំងគ្រឿងសេនាសនៈនៅទីវាល ហើយកាលចៀសចេញទៅ មិនបានលើកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យលើកមកទុកដាក់ នូវសេនាសនៈនោះ ហើយឥតអំពីបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ក្រោមតែដើរចេញទៅ ឯគ្រឿងសេនាសនៈ ក៏ជោកជាំដោយទឹកសន្សើម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនបាននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយលាតឬសន្ធឹងខ្លួនឯងក្តី ឲ្យគេលាតក្តី នូវគ្រែក្តី តាំងក្តី ពូកក្តី កៅអីក្តី ដែលជារបស់សង្ឃក្នុងទីវាល ហើយកាលចៀសចេញទៅ មិនបានលើកគ្រឿងសេនាសនៈ មានគ្រែជាដើមនោះ មកទុកដាក់ឯង

អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។ ឯវញ្ចិទំ ភគវតា ភិក្ខូនំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ ហោតិ ។

(៣៧៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ និសិន្នា កាលស្សេវ សេនាសនំ អភិហរន្តិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តេ ភិក្ខូ កាលស្សេវ សេនាសនំ អភិហរន្តេ ។ ទិស្វាន ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋ មាសេ អវស្សិកសង្កេតេ មណ្ឌបេ វា រុក្ខមូលេ វា យត្ថ កាកា វា កុលលា វា ន ឩហទន្តិ[១] តត្ថ សេនាសនំ និក្ខិបិតុន្តិ ។

(៣៧៦) យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ សង្ឃិកំ នាម សង្ឃស្ស ទិន្នំ ហោតិ បរិច្ចត្តំ ។ មញ្ចោ នាម ចត្តារោ មញ្ចា មសារកោ

១ ឱ. ហទ្ទ ។

មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ ហើយឥតបានប្រាប់(អ្នកដទៃ)ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ សិក្ខាបទនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានបញ្ញត្តហើយដល់ភិក្ខុទាំងឡាយយ៉ាងនេះ ។

(៣៧៥) សម័យនោះ មានភិក្ខុច្រើនរូបនៅក្នុងទីវាល លុះព្រឹកឡើងក៏នាំគ្នាដកយកគ្រឿងសេនាសនៈទៅ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានទតឃើញភិក្ខុទាំងនោះ កំពុងតែដកយកគ្រឿងសេនាសនៈទៅអំពីព្រឹក ។ លុះទ្រង់បានទតហើយ ទើបទ្រង់ធ្វើនូវធម្មីកថា ព្រោះរឿងនេះ ដំណើរនេះ ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ព្រះពុទ្ធដីកាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសម្ងាត់ខែ ក្នុងសម្ងាត់វស្សា មិនបានបង្អាប់ ទុកភ្លៀងធ្លាក់ក្នុងទីណា តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យទុកដាក់គ្រឿងសេនាសនៈក្នុងទីនោះ គឺក្នុងមណ្ឌប ឬ រុក្ខមូល (គល់ឈើ) ទីសត្វក្អែក ឬខ្លែង ទីណាក៏ យកទៅដែលគ្មានភ្លៀង ។

(៣៧៦) ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ គឺបានសេចក្ដីដូចនឹងសិក្ខាបទទី ១ នៃចតុក្កដំគណ្ឌ ។ សេនាសនៈដែលគេបានប្រគេន ឬបានលះដល់សង្ឃ ហៅថាសេនាសនៈរបស់សង្ឃ ។ ដែលហៅថា គ្រែ បានដល់គ្រែ ៤ យ៉ាង គឺគ្រែដែលគេបញ្ចូលមេទៅក្នុងជើងណាមួយ ១

ពុន្ទិកាពទ្ធោ កុឡីរបាទកោ អាហច្ចបាទកោ ។
បីឋំ នាម ចត្តារិ បីឋានិ មសារកំ ពុន្ទិកាពទ្ធំ
កុឡីរបាទកំ អាហច្ចបាទកំ ។ ភិសិ នាម បញ្ច
ភិសិយោ ឧណ្ណភិសិ ចោឡភិសិ វាកភិសិ តិណ-
ភិសិ បណ្ណភិសិ ។ កោច្ឆំ នាម វាកមយំ វា
ឧសីរមយំ វា មុញ្ជមយំ វា បព្វជមយំ វា អន្តោ
សំវេឋេត្វា ពទ្ធំ ហោតិ ។ សន្ថរិត្វាតិ សយំ
សន្ថរិត្វា ។ សន្ថរាបេត្វាតិ អញ្ញំ សន្ថរាបេត្វា ។
អនុបសម្បន្នំ សន្ថរាបេតិ តស្ស បលិពោធោ ។
ឧបសម្បន្នំ សន្ថរាបេតិ សន្ថារកស្ស បលិពោធោ ។

គ្រែដែលមានមេជាប់នឹងជើង ១ គ្រែដែលមានជើងដូចជាជើងក្ដាម[១] ១ គ្រែដែលមានជើងខ្ចុប ឬគ្រែដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងរណាប់មេ ១ ។ ដែលហៅថា តាំង បានដល់តាំងមាន ៤ យ៉ាង គឺតាំងដែលគេបញ្ចូលមេទៅក្នុងរណាប់ជើង ១ តាំងដែលមានមេគេបង្កប់ជាប់នឹងជើង ១ តាំងដែលមានជើងដូចជាជើងក្ដាម[២] ១ តាំងដែលមានជើងខ្ចុប ឬតាំងដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងរណាប់មេ ១ ។ ដែលហៅថា ពូក បានដល់ពូក ៥ យ៉ាង គឺពូកដែលគេញាត់ដោយរោមសត្វ ១ ពូកដែលគេញាត់សំឡីឈើ ១ ពូកដែលគេញាត់កំណាត់សំពត់ ១ ពូកដែលគេញាត់ស្មៅ ១ ពូកដែលគេញាត់ស្លឹកឈើ ១ ។ ដែលហៅថា កៅអី គឺកៅអីដែលគេធ្វើដោយសម្បកឈើក្ដី ធ្វើដោយស្បូវភ្លាំងក្ដី ធ្វើដោយស្មៅហ៊ាប៉ុងក្ដី ធ្វើដោយស្មៅដំណេកទន្សាយក្ដី ដែលគេរុំហើយចងភ្ជាប់ខាងក្នុង ។ ពាក្យថា លាត គឺជម្រះទុកដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ប្រើគេឲ្យលាត គឺប្រើបុគ្គលដទៃឲ្យជម្រះទុក ។ ភិក្ខុប្រើអនុបសម្បន្នបុគ្គលឲ្យជម្រះទុក សេចក្ដីកង្វល់នឹងមានដល់ភិក្ខុអ្នកប្រើនោះ ។ ភិក្ខុប្រើឧបសម្បន្នបុគ្គលឲ្យជម្រះទុក សេចក្ដីកង្វល់នឹងមានដល់អ្នកជម្រះទុកនោះ ។

១-២ គ្រែដែលមានជើងដូចជាជើងសេះ ជើងគោជាដើម ឯតាំងក៏មានជើងដូចជាគ្រែដែរ ។

តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យាតិ ន សយំ ឧទ្ធរេយ្យ ។ ន ឧទ្ធរាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ ឧទ្ធរាបេយ្យ ។ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យាតិ ភិក្ខុំ វា សាមណេរំ វា អារាមិកំ វា អនាបុច្ឆា មជ្ឈិមស្ស បុរិសស្ស លេឌ្ឌុបាតំ អតិក្កមន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៧៧) សង្ឃិកេ សង្ឃិកសញ្ញី អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សង្ឃិកេ វេមតិកោ អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សង្ឃិកេ

ពាក្យថា កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ គឺមិនបានរើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ គឺមិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមកទុកដាក់ ។ ពាក្យថា ឥតបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយដើរចេញទៅ គឺកាលដែលភិក្ខុមិនបានប្រាប់ភិក្ខុក្តី សាមណេរក្តី ក្មេងវត្តក្តី ហើយដើរកន្លងផុត លេឌ្ឌុបាត[១] របស់មជ្ឈិមបុរសទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៧៧) របស់សង្ឃ ភិក្ខុសំគាល់ថារបស់សង្ឃ ហើយដំរាល់ទុកដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យដំរាល់ទុកនៅក្នុងទីវាល កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមកទុកដាក់នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងរបស់សង្ឃ ហើយដំរាល់ទុកដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យដំរាល់ទុកក្នុងទីវាល កាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមកទុកដាក់នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយចេញដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ របស់សង្ឃ

១ ចម្ងាយមួយបោះដុំដី ដែលមជ្ឈិមបុរសបោះចោលទៅ ។

បុគ្គលិកសញ្ញី អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ ចិមិលិកំ វា ឧត្តរត្ថរណំ វា ភុម្មត្ថរណំ វា តដ្ដិកំ វា ចម្មខណ្ឌំ វា បាទបុញ្ឆនឹ វា ផលកបីឋំ វា អជ្ឈោកាសេ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុគ្គលិកេ សង្ឃិកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុគ្គលិកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុគ្គលិកេ បុគ្គលិកសញ្ញី អញ្ញស្ស បុគ្គលិកេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អត្តនោ បុគ្គលិកេ អនាបត្តិ ។

ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាជារបស់បុគ្គលទៅវិញ ហើយផ្តល់ទុកដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើអ្នកដទៃឲ្យផ្តល់ទុកក្តី នៅកន្លែងវាល កាលនឹងចៀសចេញទៅមិនបានរើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុផ្តល់ទុកដោយខ្លួនឯង ឬប្រើអ្នកដទៃឲ្យផ្តល់ទុក នូវគ្រឿងទ្រនាប់ក្តី គ្រឿងកម្រាលសែបុក់នក្តី គ្រឿងកម្រាលផែនដីក្តី កន្ទេលចងក្តី ចម្មខណ្ឌ គឺគ្រឿងកម្រាលដែលគេធ្វើដោយស្បែកខ្លាជាដើមក្តី គ្រឿងសម្រាប់ជូតជើងក្តី តាំងដែលគេធ្វើដោយផែនក្តារក្តី នៅកន្លែងវាល កាលនឹងចៀសចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង មិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងសេនាសនៈតាំងនោះ ឬមិនបានប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ហើយចៀសចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់បុគ្គល ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងរបស់បុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ របស់បុគ្គល ភិក្ខុមានសេចក្តីសំគាល់ថាជារបស់បុគ្គល តែជារបស់បុគ្គលនៃភិក្ខុឯទៀត (ដែលមិនមែនជាវិស្សាសៈ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ តែជារបស់បុគ្គល ភិក្ខុកាន់យកដោយសេចក្តី(ស្និទ្ធស្នាល) ឬជារបស់ខ្លួន មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

[៣៧៨] អនាបត្តិ ឧទ្ធរិត្វា គច្ឆតិ ឧទ្ធរាបេត្វា គច្ឆតិ អាបុច្ឆំ គច្ឆតិ ឱតាបេន្តោ គច្ឆតិ កេនចិ បលិពុទ្ធំ ហោតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

ចតុត្ថសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

[៣៧៨] អនាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលបានរើយកគ្រឿងសេនាសនៈមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯងហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដែលបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកគ្រឿងសេនាសនៈមកទុកដាក់ហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដែលបានប្រាប់(អ្នកដទៃ)ហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដែលហាលគ្រឿងសេនាសនៈហើយដើរចេញទៅ (ដោយគិតថានឹងត្រឡប់មកយកទុកវិញ) ដល់ភិក្ខុដែលមានគ្រឿងសេនាសនៈ ដែលមានបុគ្គលណាមួយមកបៀតបៀន[1] ដល់ភិក្ខុដែលមានសេចក្តីអន្តរាយ[2] ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៤ ចប់ ។

---

១ បើមានភិក្ខុណាសង្កត់ភិក្ខុនោះឲ្យក្រោកចេញចាកទីសេនាសនៈ ហើយកាន់យកដោយខ្លួនឯងក្ដី ឬមានយក្សក្ដី ប្រេតក្ដី កំពុងចូលមកនៅលើសេនាសនៈនោះ ឬមានជនណាមួយមកផ្ដល់ហើយកាន់យកគ្រឿងសេនាសនៈនោះ គ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឈ្មោះថាមានបុគ្គលណាមួយមកបៀតបៀន ។ មួយវិញទៀត កាលបើមានពួកសត្វ មានរាជសីហ៍ជាដើម ក៏មកក្នុងប្រទេសហើយ ឈរនៅជិតគ្រឿងសេនាសនៈនោះ គ្រឿងសេនាសនៈនោះឈ្មោះថាមានបុគ្គលណាមួយមកបៀតបៀនដូចគ្នាដែរ ។ តែមានបុគ្គលណាមួយនៅបៀតបៀនយ៉ាងនេះហើយ ទុកជាភិក្ខុមិនបានរើយកគ្រឿងសេនាសនៈនោះមកទុកដាក់ ក៏មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

២ គឺអន្តរាយដល់ជីវិត ឬអន្តរាយដល់ព្រហ្មចរិយធម៌ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ

(៣៧៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ សហាយកា ហោន្តិ ។ តេ វសន្តាបិ ឯកតោវ វសន្តិ បក្កមន្តាបិ ឯកតោវ បក្កមន្តិ ។ តេ អញ្ញតរស្មឹ សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរឹសុ ន ឧទ្ធរាបេសុំ អនាបុច្ឆា បក្កមឹសុ ។ សេនាសនំ ឧបចិកាហិ ខាយិតំ ហោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរិស្សន្តិ ន ឧទ្ធរាបេស្សន្តិ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សន្តិ សេនាសនំ ឧបចិកាហិ ខាយិតន្តិ ។ អថខោ

សិក្ខាបទទី ៥

(៣៧៥) សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុមានពួក ១៧ ជាសំឡាញ់នឹងគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងនោះកាលនឹងនៅក៏នៅជាមួយគ្នា កាលនឹងដើរក៏ដើរជាមួយគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងនោះឯង បានក្រាលគ្រឿងក្រាលសម្រាប់ដេក គឺវិហារជារបស់សង្ឃណាមួយ ហើយកាលចៀសចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើអ្នកដទៃរើយកមកទុកដាក់វិញ ខ្ចប់គ្រឿងក្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ហើយឥតតាំងប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ឡើយ ស្រាប់តែចៀសចេញទៅ ។ ឯពួកសត្វកណ្ដៀរក៏ខាំកាត់គ្រឿងសេនាសនៈខូចអស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុនៃភិក្ខុទាំង ១៧ រូបហ៊ានក្រាលគ្រឿងក្រាលសម្រាប់ដេក គឺវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលចៀសចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ ខ្ចប់គ្រឿងក្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ហើយឥតតាំងប្រាប់ (អ្នកដទៃ) ឡើយ ស្រាប់តែចៀសចេញទៅ ឯពួកសត្វកណ្ដៀរក៏ខាំកាត់គ្រឿងសេនាសនៈខូចអស់ ។ លំដាប់នោះ

តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរឹសុ ន ឧទ្ធរាបេសុំ អនាបុច្ឆា បក្កមឹសុ សេនាសនំ ឧបចិកាហិ ខាយិតន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា តំ បក្កមន្តា នេវ ឧទ្ធរិស្សន្តិ ន ឧទ្ធរាបេស្សន្តិ អនាបុច្ឆា បក្កមិស្សន្តិ សេនាសនំ ឧបចិកាហិ ខាយិតំ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឥមំ សិក្ខាបទំ ឧទ្ទិសេយ្យាថ យោ បន ភិក្ខុ

ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏បានក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ (ដោយសព្វគ្រប់) ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរចំពោះភិក្ខុទាំងនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាភិក្ខុមានពួក ១៧ រូបបាន ក្រាលកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលដែលដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវកម្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ផងទាំងមិនបានប្រាប់(អ្នកដទៃ)ឡើយ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ គ្រឿងសេនាសនៈពួកសត្វកណ្តៀរក៏ស៊ីកាត់ខូចអស់ ជាការពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមបើនឹងក្រាលគ្រឿងកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលដែលដើរចេញទៅ ក៏មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ហើយផងទាំងមិនប្រាប់(អ្នកដទៃ)សោះឡើយ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ គ្រឿងសេនាសនៈទាំងនោះ ពួកសត្វកណ្តៀរក៏ស៊ីកាត់ខូចអស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនបានដឹកនាំពួកមនុស្សដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យបានជ្រះថ្លាឡើងក៏ទេ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវតែសំដែងឡើងនូវសិក្ខាបទនេះ យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុណាមួយ

សង្ឃិកេ វិហារេ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ បាចិត្តិយន្តិ ។

[៣៨០] យោ បនាតិ យោ យាទិសោ ។បេ។ ភិក្ខូតិ ។បេ។ អយំ ឥមស្មឹ អត្ថេ អធិប្បេតោ ភិក្ខូតិ ។ សង្ឃិកោ នាម វិហារោ សង្ឃស្ស ទិន្នោ ហោតិ បរិច្ចត្តោ ។ សេយ្យំ នាម ភិសិ ចិមិលិកា ឧត្តរត្ថរណំ ភុម្មត្ថរណំ តដ្ដិកា ចម្មខណ្ឌោ និសីទនំ បច្ចត្ថរណំ តិណសន្ថារោ បណ្ណសន្ថារោ ។ សន្ថរិត្វាតិ សយំ សន្ថរិត្វា ។ សន្ថរាបេត្វាតិ អញ្ញំ សន្ថរាបេត្វា ។ តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យាតិ ន សយំ ឧទ្ធរេយ្យ ។ ន ឧទ្ធរាបេយ្យាតិ ន អញ្ញំ ឧទ្ធរាបេយ្យ ។ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យាតិ

ក្រាលខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យក្រាលនូវកម្រាលសម្រាប់ដេកក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានរើយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងសេនាសនៈនោះ ឬឥតបានប្រាប់(អ្នកដទៃ) ក្រោយតែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៣៨០] ត្រង់ពាក្យថា ភិក្ខុណាមួយ មានសេចក្តីដូចគ្នានឹងបឋមបារាជិកសិក្ខាបទខាងដើមហើយ ។ វិហារដែលគេបានប្រគេន ឬគេបានលះបង់ដល់សង្ឃហើយ ហៅថាវិហាររបស់សង្ឃ ។ ពូក គ្រឿងទ្រនាប់ កម្រាលក្រៀតាំង កម្រាលផែនដី កន្ទេលខទ ចម្មខណ្ឌ (កំណាត់ស្បែក) និសីទនៈ (សំពត់សម្រាប់ក្រាលអង្គុយ) កម្រាលដែលគេធ្វើដោយស្មៅ កម្រាលដែលគេធ្វើដោយស្លឹក ហៅថាកម្រាលសម្រាប់ដេក ។ ពាក្យថា ក្រាល គឺក្រាលដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា ប្រើគេឲ្យក្រាល គឺប្រើអ្នកដទៃឲ្យក្រាល ។ ពាក្យថា កាលនឹងដើរចេញទៅមិនបានរើយកគ្រឿងកម្រាលនោះមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង គឺមិនបានរើយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង ។ ពាក្យថា មិនបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ គឺមិនបានប្រើអ្នកដទៃឲ្យរើយកមកទុកដាក់ឡើយ ។ ពាក្យថា ឥតបានប្រាប់(អ្នកដទៃ) ហើយដើរចេញទៅ គឺមិនបានប្រាប់

ភិក្ខុំ វា សាមណេរំ វា អារាមិកំ វា អនាបុច្ឆា បរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស បរិក្ខេបំ អតិក្កមន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ អបរិក្ខិត្តស្ស អារាមស្ស ឧបចារំ អតិក្កមន្តស្ស អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។

(៣៨១) សង្ឃិកេ សង្ឃិកសញ្ញី សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សង្ឃិកេ វេមតិកោ សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ សង្ឃិកេ បុគ្គលិកសញ្ញី សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ បាចិត្តិយស្ស ។ វិហារស្ស ឧបចារេ វា

ភិក្ខុក្តី សាមណេរក្តី ក្មេងវត្តក្តី ហើយដើរទៅកន្លងរបងវត្ត ដែលគេព័ទ្ធជុំវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុកាលបើដើរកន្លងនូវឧបចារវត្តដែលគ្មានរបង ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

(៣៨១) វិហាររបស់សង្ឃ ភិក្ខុសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃ ហើយក្រាលដោយខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យក្រាលនូវគ្រែក្រាលសម្រាប់ដេក កាលទើបដើរចេញទៅ មិនបានលើកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យលើកទុកដាក់ នូវគ្រែក្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឬអត់ប្រាប់(អ្នកដទៃ)ឡើយ ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងវិហារជារបស់សង្ឃ ហើយក្រាលដោយខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យក្រាលនូវគ្រែក្រាលសម្រាប់ដេក កាលដើរចេញទៅ មិនបានលើកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យលើកទុកដាក់ នូវគ្រែក្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឬអត់បានប្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ វិហាររបស់សង្ឃ ភិក្ខុសំគាល់ថាជារបស់បុគ្គលទៅវិញ ហើយក្រាលដោយខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យក្រាល នូវគ្រែក្រាលសម្រាប់ដេក ហើយកាលទើបដើរចេញទៅ មិនបានលើកទុកដាក់ មិនប្រើគេឲ្យលើកទុកដាក់ នូវគ្រែក្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឬអត់បានប្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។ ភិក្ខុក្រាលដោយខ្លួនឯង ឬប្រើគេឲ្យក្រាល

ឧបដ្ឋានសាលាយំ វា មណ្ឌបេ វា រុក្ខមូលេ វា សេយ្យំ សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អញ្ញំ វា ភិសិំ វា វិហារេ វា វិហារស្ស ឧបចារេ វា ឧបដ្ឋានសាលាយំ វា មណ្ឌបេ វា រុក្ខមូលេ វា សន្ថរិត្វា វា សន្ថរាបេត្វា វា តំ បក្កមន្តោ នេវ ឧទ្ធរេយ្យ ន ឧទ្ធរាបេយ្យ អនាបុច្ឆំ វា គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុគ្គលិកេ សង្ឃិកសញ្ញី អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុគ្គលិកេ វេមតិកោ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ បុគ្គលិកេ បុគ្គលិកសញ្ញី អញ្ញស្ស បុគ្គលិកេ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អត្តនោ បុគ្គលិកេ អនាបត្តិ ។

នូវក្រាលសម្រាប់ដេក ក្នុងឧបចារវិហារក្តី ក្នុងរោងសម្រាប់ឆាន់ក្តី ក្នុងមណ្ឌបក្តី ទៀបគល់ឈើក្តី ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានលើកយកទុកដាក់ មិនបានប្រាប់គេឲ្យលើកយកមកទុកដាក់នូវក្រាលសម្រាប់ដេកនោះ ឬក៏ពុំបានប្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុក្រាលដោយខ្លួនឯងក្តី ប្រើគេឲ្យក្រាលក្តី នូវគ្រឿងលាតដ៏ទៃ ក្នុងវិហារក្តី ក្នុងឧបចារវិហារក្តី ក្នុងរោងសម្រាប់ឆាន់ក្តី ក្នុងមណ្ឌបក្តី ទៀបគល់ឈើក្តី ហើយកាលនឹងដើរចេញទៅ មិនបានលើកយកមកទុកដាក់ មិនបានប្រើគេឲ្យលើកយកមកទុកដាក់ នូវគ្រឿងលាតនោះ ឬក៏ពុំបានប្រាប់(អ្នកដទៃ) ស្រាប់តែដើរចេញទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វិហាររបស់បុគ្គល ភិក្ខុសំគាល់ថាជារបស់សង្ឃទៅវិញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យក្នុងវិហារជារបស់បុគ្គល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វិហារជារបស់បុគ្គល ភិក្ខុដឹងច្បាស់ថាជារបស់បុគ្គល នូវវិហារដែលជារបស់បុគ្គលនៃភិក្ខុដទៃ (ដែលមិនមែនជាវិស្សាសៈ) ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ វិហារជារបស់បុគ្គល (ដែលជាទីស្និទ្ធស្នាលនឹងខ្លួន មិនត្រូវអាបត្តិឡើយ ។

(៣៨៤) អនាបត្តិ ឧទ្ធរិត្វា គច្ឆតិ ឧទ្ធរាបេត្វា គច្ឆតិ អាបុច្ឆំ គច្ឆតិ កេនចិ បលិពុទ្ធំ ហោតិ សាបេក្ខោ គន្ត្វា តត្ថ ឋិតោ អាបុច្ឆតិ កេនចិ បលិពុទ្ធោ ហោតិ អាបទាសុ ឧម្មត្តកស្ស អាទិកម្មិកស្សាតិ ។

បញ្ចមសិក្ខាបទំ និដ្ឋិតំ ។

---

(៣៨៤) អាបត្តិមិនមានដល់ភិក្ខុដែលបានរើកទ្រោលយកមកទុកដាក់ដោយខ្លួនឯង រួចហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដែលបានប្រើគេឲ្យរើយកមកទុកដាក់ ហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិក្ខុដែលបានប្រាប់(អ្នកដទៃ)រួចហើយដើរចេញទៅ ដល់ភិក្ខុមានគ្រោលដែលមានបុគ្គលណាមួយចូលទៅបៀតបៀន(១) ដល់ភិក្ខុដែលមានសេចក្តីអាឡោះអាល័យ(២) បានដើរចេញទៅឈរក្នុងទីនោះប្រាប់ (បុគ្គលណាមួយ) ថា ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីអន្តរាយនីមួយមកបៀតបៀនហើយ ដល់ភិក្ខុមានសេចក្តីអន្តរាយ(៣)កើតឡើង ដល់ភិក្ខុឆ្កួត ដល់ភិក្ខុដើមបញ្ញត្តិ ។

សិក្ខាបទទី ៥ ចប់ ។

១.២ បានអធិប្បាយក្នុងសិក្ខាបទទី ៤ ខាងដើមរួចហើយស្រេច ។ ៣ ពាក្យថាអន្តរាយនុ៎ះ គឺថា ភិក្ខុកាលចេញដើរទៅ គិតថាអាត្មាអញនឹងត្រឡប់មករៀបចំទុកដាក់ក្រោយវិញក្នុងថ្ងៃនេះ លុះទៅដល់ទីដែលខ្លួនត្រូវការហើយនឹងទៅនៅនោះ ក៏មានសេចក្តីអន្តរាយកើតឡើងមិនអាចនឹងត្រឡប់មកវិញបាន ។

ចំណងជើងរឿង	លេខទំព័រ

បារាជិក សិក្ខាបទទី ១ .... ១

និទានវត្ថុនិយតិក ២

សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ៣

សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៤

បទភាជនីយ និងភាពៈដែលត្រូវអាបត្តិ ៥

ភាពៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៨

សិក្ខាបទទី ២ .... ១០

និទានវត្ថុប្រើនរូប .... [illegible]

សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ១១

សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៤

បទភាជនីយ ១៨

ភាពៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៣

សិក្ខាបទទី ៣ .... ២៤

និទានវត្ថុ ១ រូប .... [illegible]

សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ២៦

សិក្ខាបទវិភង្គ ២៧

ភាពៈដែលត្រូវអាបត្តិ ៣១

ភាពៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣២

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៤ ៣៣

ដំណើររឿងប្រាកដនៃនិទាន របស់ភិក្ខុ .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ៣៤
សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ ៣៦
ការដែលត្រូវអាបត្តិ ៣៧
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៩

សិក្ខាបទទី ៥ ៤០

និទានភិក្ខុល្បួងសួរភិក្ខុនី .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ៤៤
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៤៥
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៤៧

សិក្ខាបទទី ៦ ៤៨

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ៥២
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៥៤
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៥៦

សិក្ខាបទទី ៧ ៥៧

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៥៩
បទភាជនីយ និងការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៦១

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៨ ៦២

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ៦៤
សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ ៦៥
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៦៧

សិក្ខាបទទី ៩ ៦៨

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ៧០
សិក្ខាបទវិភង្គ ៧១
ការដែលត្រូវអាបត្តិ ៧៣
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៧៤

សិក្ខាបទទី ១០ ៧៦

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ៧៩
សិក្ខាបទវិភង្គ ៨០
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៨២
ឧទ្ទាននៃចីវរវគ្គ ៨៣

កោសិយវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៨៧

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... 〃
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៨៨
ការដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៩០

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ២ ... ៩០

និទានវត្ថុនិយកិច្ច ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៩២
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៩៣

សិក្ខាបទទី ៣ ... ៩៦

និទានវត្ថុនិយកិច្ច ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៩៧
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៩៨

សិក្ខាបទទី ៤ ... ៩៩

និទានភិក្ខុច្រើនរូប ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ... ១០០
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ១០២
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ១០៤

សិក្ខាបទទី ៥ ... ១០៧

និទានរឿងសេនាបតិ្តបុត្តភិក្ខុ ... ·
ប្រយោជន៍ ១០ យ៉ាងនៃការបញ្ញត្តិព្រះវិន័យ ... ១១០
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ១១២
ករណីដែលត្រូវអាបត្តិ ... ១១៣
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ១១៤

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៦ ... ១១៥

និទានភិក្ខុ ១ រូប ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ... ១១៦
សិក្ខាបទវិភង្គ ... ១១៧
បទភាជនីយ ... ១១៨
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ១១៩

សិក្ខាបទទី ៧ ... ១២០

និទានវត្ថុនិយកិច្ច ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ១២២
បទភាជនីយ ... ១២៣
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ១២៤

សិក្ខាបទទី ៨ ... ១២៦

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ... ១២៨
សិក្ខាបទវិភង្គ ... ១២៩
បទភាជនីយ ... ១៣១
ករណីដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ១៣២

សិក្ខាបទទី ៩ ... ១៣៣

និទានវត្ថុនិយកិច្ច ... ·
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ១៣៤

លេខទំព័រ

បទភាជនីយ ១៣៨
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៣៨

សិក្ខាបទទី ១០ ១៣៩

និទានទេវទត្តសាក្យបុត្ត .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៤១
បទភាជនីយ ១៤២
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៤៣
ខ្ទាតនៃពោសិយវគ្គ ១៤៤

បក្ខន្ទ សិក្ខាបទទី ១ ១៤៥

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដំបូង ១៤៦
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៤៧
បទភាជនីយ ១៤៨
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៥១

សិក្ខាបទទី ២ ១៥៣

និទានភិក្ខុច្រើនរូប .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៥៣
សិក្ខាបទវិភង្គ ១៥៤
ការសន្មតិភិក្ខុឲ្យជាអ្នកប្រែងសំពត់ ១៥៤
បទភាជនីយ ១៥៦
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៦៦

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៣ ១៦៧

និទានធំសិន្ធុវត្ថុ .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៦៨
សិក្ខាបទវិភង្គ ១៦៩
ភាវៈដែលត្រូវអាបត្តិ ១៧០
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៧៤

សិក្ខាបទទី ៤ ១៧៩

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៨០
សិក្ខាបទវិភង្គ ១៨១
បទភាជនីយ ១៨២
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៣

សិក្ខាបទទី ៥ ១៨៥

និទានទេវទត្តសាក្យបុត្ត .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ១៨៧
បទភាជនីយ ១៨៨
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៨៩

សិក្ខាបទទី ៦ ១៩០

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... ៗ
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ១៩១
សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ ១៩២
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ១៩៣

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៧ ៥៩៦

និទានឧទេនត្ថេរ ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ... ៥៩៨
សិក្ខាបទវិភង្គ ... ៥៩៩
បទភាជនីយ ... ៦០១
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦០២

សិក្ខាបទទី ៨ ៦០៣

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ... ៦០៥
សិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦០៦
បទភាជនីយ ... ៦០៧
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦០៨

សិក្ខាបទទី ៩ ៦០៩

និទានភិក្ខុច្រើនរូប ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦១១
បទភាជនីយ ... ៦១៣
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦១៦

សិក្ខាបទទី ១០ ៦១៨

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦២០
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦២៩
ឧទ្ទានបណ្ណុ ... ៦៦០

បាចិត្តិយកណ្ឌ លេខទំព័រ

មុសាវាទវគ្គ-សិក្ខាបទទី ១ ៦៦១

និទានហត្ថកភិក្ខុសក្យបុត្ត ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ ... ៦៦៣
សិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦៦៥
បទភាជនីយ ... ៦៦៨
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦៧៥

សិក្ខាបទទី ២ ៦៧៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦៨០
បទភាជនីយ ... ៦៨១
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦៨២

សិក្ខាបទទី ៣ ៦៨៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦៨៦
បទភាជនីយ ... ៦៨៨
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៦៩៦

សិក្ខាបទទី ៤ ៦៩៨

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ... ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ... ៦៩៩
បទភាជនីយ ... ៧០០
ភិក្ខុដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ... ៧០១

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៥ ២៩៤

និទានសេកភិក្ខុច្រើនរូប ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ២៩២
បទភាជនីយ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ២៩៣

សិក្ខាបទទី ៦ ២៩៩

និទានព្រះអនុរុទ្ធត្ថេរ ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣០០
បទភាជនីយ ៣០១
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣០២

សិក្ខាបទទី ៧ ៣០៣

និទានឧទាយិភិក្ខុ ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដើម ៣០៤
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ៣០៦
សិក្ខាបទវិភង្គ ៣០៨
បទភាជនីយ ៣០៩
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣១០

សិក្ខាបទទី ៨ ៣១១

និទានភិក្ខុច្រើនរូប ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣២៩
បទភាជនីយ ៣១៨
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៣៥

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៩ ៣៣៦

និទានឧបនន្ទសក្យបុត្ត ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣៣៨
បទភាជនីយ ៣៣៩
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៤០

សិក្ខាបទទី ១០ ៣៤៦

និទានអាឡវកភិក្ខុទាំងឡាយ ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣៥៣
បទភាជនីយ និងភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៥៥
ឧទ្ទាននៃមុសាវាទវគ្គ ៣៥៦

ភូតគាមវគ្គ សិក្ខាបទទី ១ ៣៥៧

និទានអាឡវកភិក្ខុទាំងឡាយ ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣៥៩
បទភាជនីយ ៣៦១
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦២

សិក្ខាបទទី ២ ៣៦៣

និទានឆន្នភិក្ខុ ក
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាដើម ៣៦៨
សេចក្តីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣៦៩
បទភាជនីយ ៣៧០
ភាវៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧២

លេខទំព័រ

សិក្ខាបទទី ៧ .... ៣៥៦

និទានឆព្វគ្គិយភិក្ខុ .... •
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាដំបូង ៣៥៧
សេចក្ដីបញ្ញត្តិជាបន្ទាប់ ៣៥៨
សិក្ខាបទវិភង្គ និងបទភាជនីយ ៣៥៩
ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៦០

សិក្ខាបទទី ៨ .... ៣៦៨

និទានភិក្ខុច្រើនរូប .... •
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ ៣៦៩
សិក្ខាបទវិភង្គ ៣៧០
បទភាជនីយ ៣៧២
ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៧៤

សិក្ខាបទទី ៩ .... ៣៧៨

និទានសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ .... •
សេចក្ដីបញ្ញត្តិ និងសិក្ខាបទវិភង្គ ៣៧៩
បទភាជនីយ ៣៧៩
ភារៈដែលមិនត្រូវអាបត្តិ ៣៨០